ГАЛЕРИЯ БАРД

СЪВРЕМЕННИ РОМАНИ

СИДНИ ШЕЛДЪН

ДИАМАНТЕНАТА ДИНАСТИЯ

Насладете се на големия майстор на интригата, господаря на заплетените ситуации - Сидни Шелдън.
Ню Йорк Таймс

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

СИДНИ ШЕЛДЪН
ДИАМАНТЕНАТА ДИНАСТИЯ

Превод: Йорданка Пенкова, Людмила Русева

chitanka.info

Хубавата Кейт Блакуел е олицетворение на успеха и безскрупулността. Тя превръща наследството на баща си в същинска диамантена династия, чрез която негласно владее света. Също като баща си, който от дрипав преселник става един от най-богатите хора в Южна Африка, Кейт оцелява след безчет перипетии и на деветдесетия си рожден ден успява да събере многобройното си семейство — хората, които е манипулирала, които е мразела и обичала, но които са най-ценното й достояние.

ПРОЛОГ
КЕЙТ

1982 година

Голямата бална зала беше изпълнена с познати призраци, дошли да участват в тържеството за рождения й ден. Кейт Блакуел ги наблюдаваше как се смесват с хората от плът и кръв и в съзнанието й като във фантастичен сън посетителите от друго време и място се плъзгаха по дансинга заедно с нищо неподозиращите гости със смокинги и дълги лъскави вечерни тоалети. На партито в къщата на Кедровия хълм в Дарк Харбър, щата Мейн, присъстваха сто души. „Без да се броят призраците“, мислеше си с горчива ирония Кейт.

Беше стройна дребна жена с царствена осанка, която я правеше да изглежда по-висока. Имаше запомнящо се лице: горди скули, тъмносиви очи и упорита брадичка, смесица, наследена от шотландските и холандските й предци. Хубавата й бяла коса навремето се бе спускала по раменете й като блестящ черен водопад. На фона на красивите гънки на роклята от кремаво кадифе кожата й имаше меката прозрачност, която понякога идва с възрастта.

„Не се чувствам на деветдесет — помисли си Кейт Блакуел. — Къде отидоха всичките тези години?“ Погледът й се плъзна по танцуващите призраци. „Те знаят. Те бяха там. Бяха част от тези години, част от живота ми.“ Видя Банда, гордото му черно лице сияеше. А ето там беше нейният Дейвид, милият Дейвид, изглеждаше висок, млад и красив, какъвто беше когато за първи път се влюби в него, усмихваше й се.

Тя си рече: „Няма да се бавя, скъпи“. Жалко, че Дейвид не доживя да види правнука си.

Кейт преброди с очи голямата зала и накрая го откри. Стоеше до оркестъра и наблюдаваше музикантите. Беше поразително красиво русокосо момче, което скоро щеше да навърши осем години. Бе облечено в черно кадифено сако и карирани панталони. Робърт беше одрал кожата на прапрадядо си, Джейми Макгрегър, мъжа от портрета

над мраморната камина. Сякаш почувствал погледа й, Робърт се обърна и Кейт го повика, като му помаха с пръсти. Съвършеният двадесеткаратов диамант, който преди почти сто години баща й беше изровил на един пясъчен бряг, заискри в светлината на кристалния полилей. Кейт наблюдаваше със задоволство как Робърт си пробива път между танцуващите.

„Аз съм миналото — помисли си тя, — той е бъдещето. Моят правнук ще поеме един ден Кругър-Брент“. Момчето се приближи и тя му направи място до себе си.

— Харесва ли ти тържеството, бабо?

— Да. Благодаря ти, Робърт.

— Този оркестър е супер! Диригентът наистина е убиец.

Кейт го погледна объркано, после лицето й се проясни.

— А, сигурно това означава, че е добър.

Робърт й се усмихна.

— Точно така. Изобщо не изглеждаш на деветдесет.

Кейт Блакуел се засмя.

— Да си остане само между нас, но наистина не се чувствам на толкова.

Момчето сложи ръката си в нейната и двамата продължиха да седят в доволно мълчание, осемдесет и две годишната разлика създаваше уютна близост помежду им. Кейт се обърна да погледа внучката си, която танцуваше. Тя и съпругът й без съмнение бяха най-красивата двойка на дансинга.

Майката на Робърт видя, че синът й и баба й седят заедно, и си каза: „Каква невероятна жена! Тя няма възраст. Никой не би предположил какво й е минало през главата.“

Музиката спря и диригентът оповести:

— Дами и господа, приятно ми е да ви представя младия господин Робърт.

Робърт стисна ръката на прабаба си, изправи се, отиде при пианото и седна. Лицето му беше сериозно и съсредоточено. После пръстите му се втурнаха по клавишите. Свиреше Скрябин, звуците ромоляха като лунна светлина върху водна повърхност.

Майка му го слушаше и си мислеше: „Той е гений. Когато порасне, ще стане велик музикант“. Не беше вече малкото й момченце.

Щеше да принадлежи на света. Когато Робърт свърши, аплодисментите бяха бурни и искрени.

По-рано вечерята беше сервирана на открито. Голямата английска градина беше празнично украсена с фенери, ленти и балони. От терасата свиреха музиканти, докато келнерите се въртяха около масите и с безмълвно усърдие бдяха кристалните чаши и чиниите от лиможки порцелан да не остават празни. Беше прочетена телеграма от президента на Съединените щати. Член на Върховния съд вдигна наздравица за Кейт.

Губернаторът произнесе слово: „… Една от най-забележителните жени в историята на нашата нация. Благотворителността на Кейт Блакуел е пословична. Фондация «Блакуел» допринесе за здравето и благосъстоянието на хората в над петдесет страни. Както е казал сър Уинстън Чърчил, «никога толкова много хора не са били толкова задължени на една личност». Аз имам привилегията да познавам Кейт Блакуел…“

„Как ли пък не! — помисли си старата жена. — Никой не ме познава. Звучи, сякаш говори за някоя светица. Какво биха казали всичките тези хора, ако познаваха истинската Кейт Блакуел? Заченатата от крадец и отвлечена още преди да е навършила и година? Какво биха си помислили, ако им покажа белезите от куршуми по тялото си?“

Обърна глава и погледна човека, опитал се някога да я убие. Очите й се плъзнаха покрай него и се задържаха върху един силует в сянката, прикрил лицето си с воалетка. През далечния тътен на гръмотевица Кейт чу губернатора да приключва словото си и да я представя. Изправи се и вдигна поглед към насъбралите се гости. Когато заговори, гласът й беше твърд и силен.

— Живяла съм по-дълго от всекиго тук. Както биха казали днешните младежи, „чудо голямо“. Но съм щастлива, че доживях до тази възраст, защото иначе нямаше да бъда тук с всички вас, скъпи приятели. Зная, че мнозина са пристигнали от далечни страни, за да бъдат с мен тази вечер, и сигурно са уморени от пътуването. Не би било справедливо да очаквам всички да са енергични като мен.

Избухна смях и всички заръкопляскаха.

— Благодаря ви, че направихте тази вечер толкова забележителна. Никога няма да я забравя. За тези, които искат да се оттеглят, стаите са готови. За останалите ще има танци в балната зала.

— Проехтя още едва гръмотевица. — Предлагам да влезем вътре, преди да ни изненада някоя от прословутите ни мейнски бури.

Вечерята и танците бяха свършили, гостите се бяха прибрали в стаите си и Кейт беше сама със своите призраци. Седеше в библиотеката, мислите й блуждаеха в миналото и изведнъж се почувства потисната. „Не остана никой, който да ме нарича «Кейт» — помисли си тя. — Всички си отидоха.“ Нейният свят се беше стеснил. Май Лонгфелоу беше казал: „Листата на спомените шумолят печално в мрака“. Тя скоро щеше да прекрачи в мрака, но засега моментът не бе настъпил. „Все още ми предстои да направя най-важното нещо в живота — рече си Кейт. — Потърпи, Дейвид. Не след дълго ще бъда с теб.“

— Бабо…

Кейт отвори очи. Синът и внучките й бяха влезли в стаята. Тя ги погледна един по един, очите й бяха като безмилостна камера, която не изпуска нищо. „Моето семейство — помисли си старицата, — моето безсмъртие. Един убиец, една гротеска и една неврастеничка. Семейната тайна на Блакуелови. Това ли излезе от всичките тези години на надежди, мъки и страдания?“

Внучка й пристъпи към нея.

— Добре ли си, бабо?

— Малко съм уморена, деца. Мисля да си легна.

Тя стана и тръгна към стълбището. В този момент изтрещя мощна гръмотевица и бурята връхлетя, дъждът заудря по прозорците като картеч. Членовете на семейството гледаха как старата жена се изкачва по стъпалата, горда и изправена. Блесна мълния и секунди по-късно проехтя гръм. Кейт Блакуел се обърна и погледна надолу към тях. Когато заговори, в думите й се долавяше акцентът на предците й:

— В Южна Африка му викахме donderstrom[1].

Миналото и настоящето отново започнаха да се сливат и тя тръгна по коридора към спалнята си, обкръжена от познатите призраци, сред които се чувстваше така уютно.

---

[1] Гръмотевична буря. — Б.пр. ↑

КНИГА ПЪРВА
ДЖЕЙМИ
1883–1906 ГОДИНА

ПЪРВА ГЛАВА

— За Бога, това е истинска гръмотевична буря! — каза Джейми Макгрегър. Бе израснал сред бурите на шотландските планини, но никога не беше виждал такава необуздана стихия. Огромни облаци пясък внезапно закриха следобедното небе и в миг превърнаха деня в нощ. Проблясъци от мълнии — weerlig, както ги наричаха африканците — осветяваха прашното небе и пърлеха въздуха. Следваха ги donderslag — гръмотевиците. После идваше потопът — завеси от дъжд, който плющеше по безбройните палатки и ламаринени колиби и превръщаше непавираните улици на Клипдрифт в бесни кални потоци. Небето се раздираше от търкалящия се тътен на гръмотевиците, избухващи една след друга като артилерийски залпове в някаква небесна битка.

Джейми Макгрегър бързо отскочи встрани, когато една иззидана от кирпич къща рухна и се превърна в купчина кал. Чудеше се дали Клипдрифт ще оцелее.

Клипдрифт не беше истински град. Приличаше по-скоро на огромен пренаселен лагер от палатки, колиби и фургони, струпани на брега на река Ваал, в който живееха непоправими мечтатели. В Южна Африка ги бе събрала от всички краища на света една и съща натрапчива мисъл: диамантите.

Джейми Макгрегър беше един от мечтателите. Бе едва на осемнадесет, красиво момче, високо и русокосо, с поразителни светлосиви очи. Излъчваше очарователна чистосърдечност и трогателно желание да печели симпатии. Имаше безгрижен характер и изпълнена с оптимизъм душа.

Беше пропътувал почти дванадесет хиляди километра от фермата на баща си в шотландските планини до Единбург, Лондон и Кейптаун и сега до Клипдрифт. Беше се отказал от своя дял от земята, която той и братята му обработваха заедно с баща си, но не съжаляваше. Знаеше, че ще бъде възнаграден хилядократно. Бе напуснал сигурността на единствения живот, който познаваше, и бе дошъл в това далечно затънтено селище, защото мечтаеше да бъде

богат. Не се плашеше от тежката работа, но обработката на каменистата малка ферма северно от Абърдийн даваше нищожна печалба. От изгрев до залез се беше трудил заедно с братята и сестра си Мери, с майка си и баща си, а какво бяха получили? Веднъж бе ходил на панаира в Единбург и бе видял чудесните неща, които можеха да се купят с пари. Парите правеха живота по-лек, когато си здрав, и осигуряваха всичко, от което се нуждаеш, когато силите те напуснат. Джейми беше виждал твърде много приятели и съседи да живеят и умират в бедност.

Спомняше си как се бе развълнувал, когато за пръв път чу за новооткритите диамантени находища в Южна Африка. Най-големият диамант в света беше намерен там да се търкаля в пясъка и се говореше, че целият район е същински сандък със съкровища, който само чака да бъде отворен.

Джейми беше съобщил новината на близките си една съботна вечер, след като се нахраниха. Седяха около нераздигнатата маса в бедната, обкована с греди кухня, когато той заговори плахо, но и гордо:

— Отивам в Южна Африка да търся диаманти. Тръгвам следващата седмица.

Пет чифта очи се вперихa в него, сякаш бе полудял.

— Ще хукнеш да търсиш диаманти? — попита баща му. — Сигурно си си загубил ума, момче. Всичко това са измислици, изкушение, с което дяволът иска да попречи на хората да си вършат честно работата.

— Защо не ни кажеш откъде ще вземеш пари да заминеш? — попита брат му Йън. — Та това е на другия край на света! Ти нямаш пукнат грош.

— Ако имах пари — възрази му Джейми, — нямаше да ми се налага да отивам да търся диаманти. Там никой няма пари. Ще бъда равен между равни. Умът ми работи и гърбът ми е як. Няма да пропадна.

Сестра му Мери каза:

— Ани Корд ще бъде разочарована. Надяваше се един ден да се омъжи за теб, Джейми.

Джейми обожаваше сестра си. Тя беше по-голяма от него, на двадесет и четири години, а изглеждаше на четиридесет. Никога през

живота си не бе имала хубава дреха. „Ще се погрижа да не бъде повече така“, обеща си той.

Майка му мълчаливо вдигна съда с остатъците от горещото шкембе и отиде до желязната мивка.

Късно същата вечер тя се приближи до леглото му. Нежно сложи ръка на рамото му и той почувства как силата й се прелива в него.

— Постъпи, както си решил, сине. Не зная дали там има диаманти, но ако има, ти ще ги намериш. — Извади иззад гърба си протрита кожена кесия. — Скътала съм няколко фунта. Няма защо да казваш на другите. Бог да те благослови, Джейми.

Когато замина за Единбург, имаше в джоба си петдесет фунта.

Пътуването до Южна Африка беше трудно и на Джейми Макгрегър му беше необходима почти цяла година, за да стигне дотам. Хвана се келнер в една работническа кръчма в Единбург, докато не прибави още петдесет фунта в кесията си. Тогава тръгна за Лондон. Беше поразен от огромния град, от многолюдните тълпи, шума и големите, теглени от коне омнибуси, които се носеха с осем километра в час. Навсякъде имаше кабриолети, возещи красиви жени с широкополи шапки, набрани поли и изящни обувчици с копчета догоре. Гледаше удивен как дамите слизат от кабриолетите и каляските да пазаруват на „Бърлингтън Аркейд“, умопомрачителен рог на изобилието с магазини за сребърни прибори, съдове, дрехи, кожи и керамика, с аптеки, претъпкани с тайнствени шишенца и бурканчета.

Джейми си намери квартира на Фицрой Стрийт 32. Струваше му десет шилинга на седмица, но беше най-евтината, която откри. Прекарваше дните си на пристанището в търсене на кораб, който да го закара до Южна Африка, а вечер разглеждаше смайващите забележителности на Лондон. Една вечер зърна Едуард, Уелския принц, който влизаше през страничната врата в един ресторант близо до Ковънт Гардън, под ръка с красива млада дама. Джейми си помисли колко добре би стояла на сестра му голямата шапка с цветя, която носеше жената.

Отиде на концерт в Кристъл Палас, построен за Голямото изложение през 1851 година. Посети „Друри Лейн“ и през антракта надникна в театър „Савой“, първата обществена сграда в Британия,

където беше инсталирано електрическо осветление. Някои от улиците се осветяваха с електричество и Джейми научи, че е възможно да разговаряш с някого в другия край на града с помощта на чудесното ново изобретение, телефона. Чувстваше, че вижда бъдещето.

Въпреки многото нововъведения и бурния живот, тази зима Англия беше затънала в задълбочаваща се икономическа криза. Улиците бяха пълни с безработни и гладни, имаше масови демонстрации и сблъсъци. „Трябва да се махам оттук — мислеше си Джейми. — Нали дойдох, за да избягам от бедността?“ На следващия ден постъпи като стюард на „Уолмър Касъл“, който потегляше за Кейптаун, Южна Африка.

Пътуването по море продължи три седмици. Спряха в Мадейра и на Света Елена, за да заредят въглища. Беше тежко, бурно плаване в края на зимата и морската болест връхлетя Джейми още с потеглянето на кораба. Но той не загуби нито за миг доброто си настроение, защото с всеки ден се приближаваше към сандъка със съкровищата. Когато корабът наближи екватора, климатът се промени. Като по чудо зимата започна да преминава в лято и покрай африканския бряг дните и нощите станаха горещи и влажни.

„Уолмър Касъл“ пристигна в Кейптаун в ранни зори. Внимателно премина през тесния канал, който отделяше от сушата голямото селище за прокажени на остров Робън, и хвърли котва в залива Тейбъл.

Джейми излезе на палубата още преди съмване. Гледаше омаян как ранната утринна мъгла се вдига и разкрива величествената гледка към планината Тейбъл, извисяваща се над града. Беше пристигнал.

Веднага щом корабът бе привързан към кея, палубата бе залята с орди от най-странните хора, които Джейми беше виждал някога. Имаше агенти на всевъзможни хотели — чернокожи, жълти, мургави и червенокожи мъже, които трескаво предлагаха да носят багажа, и хлапетии, които тичаха насам-натам с вестници, сладкиши и плодове за продан. Кочияши на двуколки — метиси, индийци или чернокожи, приканваха с викове клиенти. Амбулантни търговци и хора, бутащи колички с напитки, се опитваха да привлекат вниманието към стоката

си. Въздухът гъмжеше от огромни черни мухи. Моряци и носачи се блъскаха и си пробиваха път през тълпата, докато пътниците напразно се опитваха да държат багажа си накуп. Беше същинско вавилонско стълпотворение от гласове и шум. Хората говореха помежду си на език, който Джейми никога не бе чувал.

— Yulle kom van de Kaap, neh?

— Het julle mine papa zyn wagen gezien?

— Wat bedui'di?

— Huistoe!

Не разбираше нито дума.

Кейптаун беше напълно различен от всичко, което Джейми беше виждал. Нямаше и две къщи, които да си приличат. До голям склад на два-три етажа, построен от тухли или камък, се гушеше малка гостилница от поцинкована ламарина, следваше бижутерски магазин с витрина от ръчно изработено стъкло, до който пък беше долепена тясна зарзаватчийница, а до нея — порутено магазинче за цигари.

Джейми гледаше като хипнотизиран мъжете, жените и децата, тълпящи се по улиците. Видя туземец, издокаран в стари карирани панталони от униформата на 78-ми шотландски полк, надянал вместо жакет чувал с прорези за ръцете и главата. Вървеше подир двама хванати за ръце китайци, които бяха облечени в сини памучни халати, а плитките им бяха грижливо прибрани под островърхите сламени шапки. Имаше дебели, червенобузи бурски селяни с изсветляла от слънцето коса, чиито каруци бяха натоварени с картофи, зърно и марули. Мъже в кафяви кадифени панталони и жакети, с широкополи филцови шапки и дълги глинени лули вървяха пред съпругите си, облечени целите в черно, с плътни, черни воалетки и шапки от черна коприна със силно издадени периферии. Перачки индийки с големи вързопи мръсни дрехи на главите си пробиваха път покрай войници в червени мундири и каски. Беше смайващо зрелище.

Първото нещо, което Джейми предприе, беше да потърси евтиния пансион, който му бе препоръчал един моряк на кораба. Собственичката беше набита едрогърда вдовица на средна възраст. Тя го измери с поглед и се усмихна.

— Zoek yulle goud?

Той се изчерви.

— Съжалявам, не разбирам.

— Англичанин, а? Дошъл си да търсиш злато? Диаманти?

— Диаманти. Да, госпожо.

Тя го дръпна вътре.

— Тук ще ти хареса. Имам всички удобства за млад човек като теб.

Джейми се питаше дали не е някоя от „онези“. Надяваше се да не е.

— Аз съм госпожа Венстер — каза жената скромно, — но приятелите ме наричат Ди-Ди. — Усмихна се, откривайки златен зъб отпред. — Имам чувството, че ще се сприятелим. На твое разположение съм.

— Много любезно от ваша страна — рече Джейми.

— Можете ли да ми кажете къде да намеря карта на града?

С картата в ръка Джейми тръгна на разузнаване. В края на града, навътре в сушата бяха предградията Рондебош, Клермон и Вайнберг, разпростреле се върху петнадесетина километра покрай все по-оредяващи плантации и лозя. На другия край бяха крайбрежните предградия Сий Пойнт и Грийн Пойнт. Джейми се разхождаше из богатите квартали, по Странд Стрийт и Брий Стрийт, възхищаваше се на големите двуетажни сгради с плоски покриви и свежо боядисани фасади — високи тераси, издигащи се над улицата. Вървя, докато най-накрая мухите не го принудиха да се, прибере. Те сякаш имаха да му отмъщават за нещо. Бяха големи и черни и нападаха на рояци. Когато Джейми се върна в пансиона, намери и стаята си пълна с мухи. Покриваха стените, масата, леглото.

Отиде да поговори с хазяйката.

— Госпожо Венстер, не можете ли да направите нещо с тези мухи в стаята ми? Те са…

Тя се разлюля от мазен смях и плесна Джейми по бузата.

— Myn magtig. Ще свикнеш с тях. Ще видиш.

Канализацията в Кейптаун бе първобитна и недостатъчна. Когато слънцето напичаше, зловонието покриваше града като одеяло от миазми. Беше непоносимо. Но Джейми знаеше, че ще издържи. Трябваше да спечели още пари, за да замине. „Няма да оцелееш на диамантените находища, ако нямаш пари — го бяха предупредили. — Там ще те накарат да плащаш и за въздуха, който дишаш.“

На втория ден в Кейптаун Джейми се хвана да кара конски впряг в една снабдителска фирма. На третия започна работа и в един ресторант, където след затварянето миеше чинии. Живееше от останките, които събираше и носеше в пансиона, но намираше храната странна на вкус и копнееше за пилешката супа с праз, овесената каша и топлите, прясно изпечени хлебчета на майка си. Не се оплакваше дори пред себе си, тъй като жертваше храна и удобства, за да увеличи капитала си. Бе направил своя избор и нищо нямаше да го спре, нито тежката работа, нито лошият въздух, който дишаше, нито мухите, от които нощем почти не можеше да мигне. Чувстваше се отчайващо самотен. Не познаваше никого в този странен град и му липсваха приятелите и близките. Джейми обичаше уединението, но самотата му причиняваше несекваща болка.

Най-после вълшебният ден настъпи. Кесията му съдържаше невероятната сума от двеста фунта. Беше готов. На следващата сутрин щеше да напусне Кейптаун и да потегли за диамантените находища.

Местата за дилижансите до диамантените находища Клипдрифт се запазваха във Вътрешноконтиненталната транспортна компания, малка дървена барака до пристанището. Когато Джейми отиде там в седем часа сутринта, около бараката вече имаше такава тълпа, че не успя и да припари до нея. Стотици търсачи на съкровища се бореха за места в дилижансите. Бяха надошли от такива далечни страни, като Русия, Америка, Австралия, Германия и Англия. Крещяха на десетки различни езици, молеха обсадените билетопродавачи да им намерят места. Джейми видя как някакъв як ирландец излиза сърдито от бюрото и разблъсква навалицата, за да си пробие път до тротоара.

— Извинете — каза Джейми, — какво става там вътре?

— Нищо — изръмжа възмутено ирландецът. — Проклетите дилижанси са разпродадени за месец и половина напред. — Видя

смайването, което се изписа върху лицето на Джейми. — И това не е най-лошото, момче. Тези безбожни копелета взимат по петдесет фунта на човек.

Направо невероятно!

— Сигурно има и друг начин да се стигне до диамантените находища.

— Има два начина: можеш да вземеш холандския експрес или да тръгнеш пеша.

— Какво е това холандски експрес?

— Каруци. Тътрят се с три километра в час. Докато стигнеш, няма да остане нищо от проклетите диаманти.

Джейми Макгрегър нямаше никакво намерение да чака, докато диамантите се свършат. Прекара остатъка от сутринта в търсене на друго транспортно средство. Намери го точно преди обед. Минаваше покрай една конюшня за смяна на впрягове с табела „Поща“. Воден от някакъв инстинкт, влезе вътре. Там най-слабият човек, когото някога бе виждал, товареше големи пощенски чували на висока двуколка. Джейми го наблюдава известно време.

— Извинете — каза той, — за Клипдрифт ли карате пощата?

— Да. Сега я товаря.

Джейми почувства внезапен прилив на надежда.

— Взимате ли пътници?

— Понякога. — Мъжът вдигна поглед и заразглежда Джейми. — На колко години си?

Странен въпрос.

— На осемнадесет. Защо?

— Не взимаме никого, който е на повече от двадесет и една — двадесет и две години. Здрав ли си?

Още по-странен въпрос.

— Да, сър.

Слабият човек се изправи.

— Виждаш ми се издръжлив. Тръгвам след един час. Таксата е двадесет фунта.

Джейми не можеше да повярва на късмета си.

— Чудесно! Ще си взема куфара и…

— Никакъв куфар. Имаш място само за една риза и четка за зъби.

Джейми погледна по-внимателно двуколката. Беше малка и с груба изработка. Представляваше сандък, в който беше натоварена пощата, над него имаше съвсем тясно пространство, където човек би могъл да седне с гръб към коларя. Пътуването щеше да бъде доста неприятно.

— Става — каза Джейми. — Отивам да си взема ризата и четката за зъби.

Когато се върна, коларят запрягаше коня в откритата двуколка. До нея стояха двама яки младежи. Единият беше нисък и мургав, другият — висок рус швед. Те пададоха пари на коларя.

— Чакайте малко! — викна Джейми. — Нали казахте, че идвам аз?

— Всичките идвате — отсече коларят. — Скачайте вътре.

— И тримата?

— Ами да.

Джейми нямаше представа как коларят смята да се сместят всичките в малката двуколка, но знаеше, че ще бъде в нея, когато тя потегли.

Представи се на двамата си спътници.

— Казвам се Джейми Макгрегър.

— Валах — каза ниският мургав младеж.

— Педерсон — отвърна високият блондин.

Джейми поде:

— Имаме късмет, че открихме това. Добре, че не всички знаят за пощенските двуколки.

Педерсон отговори:

— О, знаят ги, Макгрегър. Само че малцина са достатъчно издръжливи или достатъчно отчаяни, за да пътуват с тях.

Преди Джейми да е попитал какво има предвид, коларят ги подкани:

— Да тръгваме!

Тримата младежи — с Джейми по средата — се наместиха на седалката, притиснаха се един до друг със свити колене и опряха гърбове в дървената облегалка на коларя. Нямаше място нито да помръднат, нито да дишат. Не е зле, успокояваше се Джейми.

— Дръж се! — пропя коларят и миг по-късно вече се носеха по улиците на Кейптаун на път за диамантените находища в Клипдрифт.

С каруца пътуването бе сравнително удобно. Каруците, превозващи пътници от Кейптаун до диамантените находища, бяха големи и просторни, с платнища, които предпазваха от жаркото зимно слънце. Всяка побираше десетина пасажери и се теглеше от впряг коне или мулета. Имаше редовни спирки, на които беше осигурена храна. Пътуването траеше десет дни.

Пощенската двуколка беше друго. Изобщо не спираше, освен за смяна на конете и коларите. Препускаше в галоп по разбити пътища, полета и коловози. Нямаше ресори и всяко раздрусване беше като удар от конско копито. Джейми стискаше зъби и си мислеше: „Ще издържа, докато спрем за през нощта. Ще похапна, ще поспя и на сутринта ще бъда добре“. Но когато настъпи нощта, имаше само десет минути почивка за смяна на коня и коларя, и отново потеглиха в галоп.

— Кога ще спрем да се нахраним? — попита Джейми.

— Няма да спираме — изръмжа новият колар. — Продължаваме нататък. Караме поща, господине.

Препускаха на лунна светлина цялата дълга нощ по прашни неравни пътища. Малката двуколка подскачаше нагоре по стръмнините, гмуркаше се в долините и прелиташе над равнините. От непрекъснатото тръскане Джейми беше натъртен и ожулен от глава до пети. Беше изтощен, но бе невъзможно да заспи. Всеки път, когато задрямваше, биваше събуждан от поредното раздрусване. Тялото му беше мъчително свито, нямаше къде да се протегне. Умираше от глад и му се гадеше от люлеенето. Нямаше представа колко дни ще минат, докато отново се нахрани. Трябваше да пропътуват деветстотин километра и Джейми Макгрегър не беше сигурен, че ще стигне жив. Нито пък, че го иска.

В края на второто денонощие несгодите се бяха превърнали в непоносимо мъчение. Спътниците на Джейми бяха в същото жалко състояние, вече нямаха сили дори да се оплакват. Сега вече разбираше защо компанията държи пасажерите й да бъдат млади и силни.

Когато настъпи следващото утро, навлязоха в Голямото плато, където започваше истинският пущинак. Чудовищната равнина се бе разпростряла под безмилостното слънце и се губеше в безкрайността. Пътниците се задушаваха от жега, прах и мухи.

От време на време Джейми виждаше през зловонната мараня групи хора, които упорито вървяха пеша. Срещаха самотни ездачи и

десетки каруци, теглени от по осемнадесет-двадесет вола. Каруцарите размахваха дълги кожени камшици и викаха:

— Писта! Писта!

Огромните каруци бяха натоварени с тонове продукти и стоки, палатки, инструменти за копаене, печки за дърва, брашно, въглища и газени лампи. Караха кафе, ориз, руски коноп, захар и вино, уиски и ботуши, свещи от Белфаст и одеяла. За търсачите на съкровища в Клипдрифт те бяха артерията на живота.

Едва когато пощенската двуколка прекоси Оранжевата река, убийствената монотонност на равнината започна да отстъпва. Храстите постепенно ставаха по-високи и зелени. Почвата беше по-червена, с туфи трева, която се люлееше на вятъра. Тук-там се появяваха и ниски трънливи дървета.

„Ще оживея — помисли си безучастно Джейми. — Ще оживея.“

И почувства как надеждата се раздвижи в изнуреното му тяло.

Бяха пътували, без да спират, четири безкрайни денонощия, когато най-после пристигнаха в покрайнините на Клипдрифт.

Младият Джейми Макгрегър не бе имал представа какво го очаква, но разкрилата се пред уморените му, кървясали очи картина не приличаше на нищо от това, което въображението му бе рисувало. Клипдрифт беше огромно пространство от палатки и фургони, струпани покрай главната улица и бреговете на река Ваал. Непавираните улици гъмжаха от бантуси, които нямаха на гърба си нищо, освен широки пъстроцветни ризи, от брадати търсачи на диаманти, касапи, хлебари, крадци, проповедници. В центъра на Клипдрифт редици дървени и ламаринени бараки служеха за магазини, гостилници, билярдни зали, ресторанти, бюра за изкупуване на диаманти и адвокатски кантори. На един ъгъл се намираше порутеният хотел „Ройъл Арч“, низ от стаи без прозорци.

Джейми слезе от двуколката и веднага се строполи на земята, изтръпналите му нозе отказваха да го държат. Остана да лежи със замаяна глава, докато не събра достатъчно сили, за да се изправи. Запрепъва се към хотела, като си пробиваше път през шумната тълпа, изпълнила улиците и тротоарите. Стаята, която му дадоха, беше малка, задушна и гореща и гъмжеше от мухи. Но в нея имаше походно легло.

Джейми се свлече на него, както беше облечен, и моментално заспа. Спа осемнадесет часа.

Когато се събуди, цялото тяло го болеше и беше невероятно схванато, но душата му ликуваше. „Ето ме тук! Успях!“ Изгладнял като вълк, той тръгна да търси храна. В хотела не се сервираше, но отсреща на улицата имаше малък препълнен ресторант, където Джейми излапа голяма печена риба, подобна на щука, едно carbonaatje — нанизани на шиш дребни късчета овнешко, печени на скара върху жарава от дърва, агнешко бутче и за десерт — koeksister, напоени в сироп пържени бухти.

Стомахът му, лишаван толкова дълго от храна, започна да дава тревожни сигнали. Джейми реши да му позволи малка почивка, преди да продължи да се храни, и насочи вниманието си към това, което го заобикаляше. Мъжете на масите около него трескаво обсъждаха най-важната за всекиго тема — диамантите.

— Около Хоуптаун все още са останали малко диаманти, но основните залежи са в Ню Ръш…

— Населението на Кимбърли е по-многобройно и от това на Йоханесбург…

— … Находката в Дътоитспен миналата седмица ли? Казват, че там имало повече диаманти, отколкото човек може да носи.

— … Открили са нова жила в Кристиана. Утре отивам там…

Значи беше вярно. Навсякъде беше пълно с диаманти! Младият Джейми беше така развълнуван, че едва успя да допие огромната чаша кафе. Беше потресен от голямата сметка. Два фунта и три шилинга за един обед! „Трябва много да внимавам с парите“, мислеше си той, когато излезе на гъмжащата от хора шумна улица.

Някой зад него каза:

— Още ли смяташ да забогатееш, Макгрегър?

Джейми се обърна. Беше Педерсон, младият швед, с когото бяха пътували в двуколката.

— Ами да — отвърна Джейми.

— Тогава да идем, където са диамантите. — Той посочи с ръка: — Река Ваал е нататък.

Тръгнаха.

Клипдрифт се намираше в долина, заобиколена от хълмове, и доколкото Джейми можеше да види, в нея нямаше и стръкче трева или храст. Във въздуха се издигаше гъста червена прах, човек едвам си поемаше дъх. Река Ваал бе на половин километър и когато я наближиха, стана по-хладно. По двата бряга се тълпяха стотици мъже, някои копаеха за диаманти, други промиваха чакъл, като разклащаха сандъчетата, трети сортираха камъни върху саморъчно стъкмени паянтови масички. Екипировката им беше най-разнообразна — като се почне от научна апаратура за промиване до стари сандъци за руда и ведра. Хората бяха загорели от слънцето и небръснати, бяха с чудати цветни и раирани фланелени ризи без яка, кадифени панталони и гумени ботуши, бричове за езда и гамаши с връзки, филцови шапки с широки периферии и защитни, шлемове. Всички носеха широки кожени колани с джобчета за диаманти и пари.

Джейми и Педерсон отидоха до самата вода и загледаха как едно момче и един по-възрастен човек се мъчат да отместят голям валчест камък, за да стигнат до чакъла под него. Ризите им бяха прогизнали от пот. Недалеч други двама товареха на количка чакъл за промиване. После единият започна да люлее сандъчето, докато другият сипваше отгоре кофи вода, за да отмие пръстта. След това останалите в сандъчето камъни биваха изсипвани върху набързо скован плот и изследвани с голямо вълнение.

— Изглежда лесно — усмихна се Джейми.

— Не разчитай на това, Макгрегър. Разговарях с някои от копачите, които са тук от доста време. Голяма грешка сме направили.

— Защо?

— Знаеш ли колко копачи има по тези места, всичките с надеждата да забогатеят? Двадесет хиляди! Но няма толкова диаманти, че да стигнат за всички, приятелю. А дори и да има, започвам да се питам дали си струва. Сваряваш се през зимата, мръзнеш през лятото, прогизваш от проклетите им гръмотевични бури и се опитваш да свикнеш с прахта, мухите и вонята. Не можеш да си позволиш баня или прилично легло и в този отвратителен град няма канализация. Всяка седмица има удавени във Ваал. Някои се давят случайно, но ми казаха, че за повечето от тях това е изход, единственият начин да избягат от тази преизподня. Чудя се защо ли тези хора още висят тук.

— Аз зная. — Джейми погледна изпълненото с надежда момче с напоената от пот риза. — В лопатата му пак има само пръст.

Но когато се отправиха обратно към града, Джейми трябваше да признае, че думите на Педерсон не са лишени от основание. Минаха покрай умрели волове, овце и кози, оставени да се разлагат извън палатките, до широко открити ями, които служеха за нужници. Мястото вонеше до бога. Педерсон наблюдаваше Джейми.

— Какво смяташ да правиш?

— Да си набавя инструменти.

В центъра на града имаше магазин с ръждива табела, на която пишеше: „САЛОМОН ВАН ДЕР МЕРВЕ, УНИВЕРСАЛЕН МАГАЗИН“. Висок чернокож младеж, горе-долу на възрастта на Джейми разтоварваше каруца пред магазина. Беше широкоплещест, мускулест, един от най-красивите мъже, които Джейми бе виждал. Имаше катраненочерни очи, орлов нос и горда брадичка. Излъчваше достойнство и спокойно равнодушие. Вдигна на рамо тежък дървен сандък с пушки и както се обръщаше, се подхлъзна на листо, изпаднало от количка със зеле. Джейми инстинктивно протегна ръка да го подкрепи. Чернокожият с нищо не показа, че е забелязал присъствието му. Обърна се и влезе в магазина. Един бур, който впрягаше мулето си, се изплю и каза с отвращение:

— Това е Банда от племето на баролонгите. Работи за Ван дер Мерве. Не зная защо държи този нагъл негър. Скапаните бантуси си въобразяват, че земята е тяхна.

В магазина беше прохладно, тъмно и приятно след горещината и ослепителното слънце навън. Помещението беше изпълнено с екзотични миризми. На Джейми му се стори, че всеки сантиметър площ е натъпкан със стока. С възхищение заразглежда магазина. Имаше земеделски сечива, бира, гюмове с мляко и делви с масло, цимент, фитили и динамит, барут за пушки, грънци, мебели, галантерия, пушки, газ, бои, лакове, бекон, сушени плодове, сарашки стоки, хамути, дезинфекционен разтвор за паразити по овцете, сапун, алкохол, канцеларски материали и хартия, и захар, и чай, и тютюн, и

енфие, и цигари… Десетина рафта бяха натъпкани от горе до долу с фланелени ризи и одеяла, обувки, дамски шапки и седла. „Който притежава всичко това — помисли си Джейми, — е богат човек.“

Някой зад него каза меко:

— Мога ли да ви помогна?

Джейми се обърна и видя пред себе си младо момиче. Прецени, че е около петнадесетгодишно. Имаше интересно лице с фини черти и сърцевидна форма като на сантиментална картичка, чип нос и живи зелени очи. Косата й бе тъмна и къдрава. Когато погледна фигурата й, Джейми отсъди, че трябва да е по-скоро към шестнадесет.

— Аз съм търсач на диаманти — съобщи той. — Дошъл съм да си купя екипировка.

— Какво ви е необходимо?

Кой знае защо, Джейми почувства, че трябва да направи впечатление на това момиче.

— Ами аз… нали знаете, обичайното.

Тя се усмихна и в очите й проблеснаха пакостни пламъчета.

— Кое е обичайното, сър?

— Ами… — Той се поколеба. — Лопата.

— Това ли е всичко?

Джейми видя, че тя го взима на подбив. Захили се и си призна:

— Да ви кажа право, новак съм. Не зная какво ми трябва.

Момичето му се усмихна като зряла жена.

— Зависи къде смятате де копаете, господин…

— Макгрегър. Джейми Макгрегър.

— Аз съм Маргарет ван дер Мерве.

Тя нервно погледна към задната част на магазина.

— Радвам се, че се запознахме, госпожице Ван дер Мерве.

— Сега ли пристигнахте?

— Да, вчера. С пощенската двуколка.

— Трябвало е някой да ви предупреди. Случвало се е пътници да умират, докато пътуват с нея.

В очите й се четеше гняв.

Джейми се захили.

— Много добре ги разбирам. Но аз съм си жив и здрав.

— И тръгвате на лов за mooi klippe.

— Mooi klippe ли?

— Това е нашата холандска дума за диаманти. Хубави камъчета.

— Вие холандка ли сте?

— Семейството ми е от Холандия.

— Аз съм от Шотландия.

— Досетих се. — Момичето пак погледна притеснено към дъното на магазина. — Тук наоколо има диаманти, господин Макгрегър, но трябва да знаете къде да ги търсите. Повечето копачи се щурат насам-натам и гонят собствените си опашки. Когато някой направи удар, другите събират остатъците. Ако искате да забогатеете, трябва сам да откриете находище.

— Как да го открия?

— Може би баща ми ще бъде в състояние да ви помогне. Той знае всичко. Ще се освободи след час.

— Ще дойда пак — увери я Джейми. — Благодаря ви, госпожице Ван дер Мерве.

Излезе под палещото слънце на седмото небе от щастие, напълно забравил за болките си. Ако Саломон ван дер Мерве го посъветваше къде да търси диаманти, нямаше начин да не успее. Щеше да ги удари в земята всичките. Разсмя се с глас просто от радост, че е млад, че е жив и е на път да забогатее.

Тръгна по главната улица, мина покрай една ковачница, една билярдна зала и пет-шест кръчми. Стигна пред табелата на някакъв порутен хотел и спря. На нея пишеше:

Р. Д. МИЛЕР, ТОПЛИ И СТУДЕНИ ВАНИ
ОТВОРЕНО ВСЕКИ ДЕН ОТ 6 СУТРИНТА
ДО 8 ВЕЧЕРТА, ЧИСТА, УДОБНА СЪБЛЕКАЛНЯ

Джейми се замисли. „Кога се къпах за последен път? А, да, с ведрото на кораба. Това беше…“ Изведнъж осъзна, че сигурно се е вмирисал. Спомни си как всяка седмица се къпеше в коритото у дома в кухнята и сякаш чу майка си да вика:

— Да не забравиш да се измиеш отдолу, Джейми!

Обърна се и влезе в банята. Вътре имаше две врати, едната за жени, другата за мъже. Джейми отиде в мъжкото отделение и се приближи до възрастния касиер.

— Колко струва ваната?

— Десет шилинга за студена вана, петнадесет — за горещата.

Джейми се поколеба. Трудно му бе да устои на мисълта за гореща баня след дългото пътуване.

— Студена — каза той.

Не можеше да си позволи да си пилее парите за глезотии. Имаше да купува миньорска екипировка…

Касиерът му подаде калъпче жълт сапун и протрита кърпа за ръце и му посочи:

— Ето там, приятел.

Джейми влезе в тясно помещение, в което имаше само голяма вана от поцинкована ламарина в средата и няколко закачалки на стената. Служителят започна да пълни ваната с голямо дървено ведро.

— Приготвих ви всичко, господине. Закачете си дрехите на тези закачалки.

Джейми го почака да излезе и се съблече. Погледна надолу към покритото си с мръсотия тяло и натопи единия си крак във ваната. Водата наистина беше студена. Стисна зъби и скочи вътре. Започна яростно да се сапунисва от главата до петите. Когато накрая излезе от ваната, водата беше черна. Избърса се, доколкото бе възможно, с износената ленена кърпа и откачи дрехите си. Панталоните и ризата му се бяха втвърдили от мръсотия и никак не му беше приятно да ги облича отново.

Налагаше се да си купи още един кат за смяна, а това му напомни още веднъж с колко малко пари разполага. И пак беше гладен.

Излезе от банята и си запробива път по оживената улица към пивница, наречена „Нощната птица“. Поръча си бира и обед: агнешки котлети с домати, наденица с картофена салата и туршия. Докато се хранеше, слушаше обнадеждаващите разговори наоколо.

— Подочух, че при Коулсбърг са намерили камък, тежък двадесет и един карата. От мен да го знаеш, щом там има един диамант, има и много повече…

— Открили са ново диамантено находище в Хъбрън. Мисля да отида там…

— Ти си глупак. Големите диаманти са в Оранжевата река…

На тезгяха някакъв брадат клиент в раирана фланелена риза без яка и кадифени панталони пестеливо посръбваше от голяма халба бира.

— В Хъбрън ме ограбиха — сподели той с бармана. — Търся някой, който да ми поеме разноските за копаенето срещу дял от печалбата.

Барманът беше едър, набит, плешив човек със счупен, изкривен нос и хитри очички. Той се разсмя.

— И ти си един, кой не търси! Защо, мислиш, работя тук? Събера ли достатъчно пари, веднага отпрашвам за Оранжевата река. Той изтри бара с мръсен парцал. — Но ще ти кажа какво можеш да направиш, мой човек. Иди при Саломон ван дер Мерве. Той е собственик на универсалния магазин и на половината град.

— Защо да ходя при него?

— Ако те хареса, може да те финансира.

Клиентът го погледна.

— Така ли? Наистина ли мислиш, че ще го направи?

— Правил го е за неколцина, доколкото зная. Ти влагаш труда си, той влага парите. Делите наполовина.

Мислите на Джейми Макгрегър литнаха напред. Беше смятал, че сто и двадесетте фунта, които бе заделил, ще стигнат да купи екипировка и храната, която щеше да му бъде необходима, за да преживее, но цените в Клипдрифт бяха смайващи. В магазина на Ван дер Мерве бе забелязал, че петдесеткилограмов чувал австралийско брашно струва пет фунта, а половин килограм захар — един шилинг. Бутилка бира вървеше по пет шилинга. Бисквитите бяха по три шилинга половинката, а пресните яйца се продаваха по седем шилинга дузината. При тези цени парите му нямаше да стигнат за дълго. „Господи — помисли си Джейми, — у дома бихме могли да живеем цяла година с това, което тук плащаш за три обеда.“ Но ако успееше да получи подкрепата на някой заможен човек като господин Ван дер Мерве… Джейми набързо плати и забърза обратно към универсалния магазин.

Саломон ван дер Мерве стоеше зад тезгяха и вадеше пушките от дървения сандък. Беше дребен човек със слабо, тясно лице и дълги бакенбарди. Имаше пясъчноруса коса, малки черни очички, нос като

картоф, устните му бяха присвити. „Дъщеря му сигурно се е метнала на майка си“, рече си Джейми.

— Извинете, господине…

Ван дер Мерве вдигна поглед.

— Да?

— Вие господин Ван дер Мерве ли сте? Казвам се Макгрегър, сър. От Шотландия съм. Дойдох да търся диаманти.

— Е и?

— Чух, че понякога помагате на търсачите.

Ван дер Мерве измърмори:

— Myn magtig! Кой разпространява тези приказки? Помогнах на няколко копачи и сега всички мислят, че съм Дядо Коледа.

— Спестил съм сто и двадесет фунта — каза сериозно Джейми. — Но виждам, че тук няма да купя много с тях. Ако се наложи, ще ида и с една лопата, но шансовете ми вероятно ще са много по-големи, ако имам муле и подходяща екипировка.

Ван дер Мерве го изучаваше с малките си черни очички.

— Wat denk ye? Какво те кара да мислиш, че точно ти ще намериш диаманти?

— Пропътувах половината свят, за да дойда тук, господин Ван дер Мерве, и няма да си тръгна, докато не стана богат. Ако там някъде има диаманти, ще ги намеря. Ако ми помогнете, ще направя и двама ни богати.

Ван дер Мерве изръмжа, обърна гръб на Джейми и продължи да разопакова пушките. Момчето остана на мястото си — притесняваше се, не знаеше какво повече да каже. Когато Ван дер Мерве отново заговори, въпросът му изненада Джейми.

— С каруца ли дойде?

— Не. С пощенската двуколка.

Старецът се обърна да огледа още веднъж момчето. Накрая каза:

— Ще поговорим по въпроса.

Обсъдиха го същата вечер, докато се хранеха в помещението зад магазина, където Ван дер Мерве живееше. Беше малка стаичка, която служеше за кухня, трапезария и спалня — две походни легла, отделени със завеса. Долната половина на стените бе иззидана от камъни и

глина, а горната беше покрита с мукава от кашони с провизии. Част от стената беше изрязана и четириъгълната дупка служеше за прозорец. При влажно време можеше да се затваря с дървен капак. Масата представляваше дълга дъска, подпряна на две щайги. Обърнат настрани голям сандък се използваше за бюфет. Джейми се досещаше, че Ван дер Мерве не е от хората, които лесно се разделят с парите си.

Дъщеря му се движеше тихо и приготвяше вечерята. От време на време хвърляше бързи погледи към баща си, но нито веднъж не погледна Джейми. „Защо ли е така наплашена?“, питаше се той.

Когато седнаха на масата, Ван дер Мерве каза:

— Да се помолим. Благодарим ти, о, Боже, за щедростта, с която ни даряват ръцете ти. Благодарим ти, че ни прощаваш греховете и ни сочиш праведния път, и ни избавяш от изкушенията в живота. Благодарим ти за дългия и плодотворен живот и за това, че поразяваш със смърт всички, които те обиждат. Амин! — И без да си поеме дъх, се обърна към дъщеря си: — Подай ми месото.

Вечерята беше оскъдна: парченце печено свинско, три варени картофа и сготвени листа от ряпа. Порцията, която сложи на Джейми, беше малка. Двамата мъже почти не разговаряха, докато се хранеха, а Маргарет не каза нито дума.

Когато приключиха с вечерята, Ван дер Мерве рече:

— Много беше вкусно, дъще! — В гласа му се чувстваше гордост. Обърна се към Джейми: — Да пристъпваме към работа, нали?

— Да, сър.

Ван дер Мерве взе от дървения шкаф дълга глинена лула. Напълни я от малка кесийка с ароматен тютюн и я запали. Острите му очички внимателно се взираха в Джейми през кълбата дим.

— Който копае тук, в Клипдрифт, е глупак. Твърде малко диаманти и твърде много копачи. Човек може цяла година да превива гръб и да няма с какво друго да се похвали, освен със schlenters.

— Аз… страхувам се, че тази дума не ми е позната, сър.

— Диаманти на глупаците. Нямат никаква стойност. Разбираш ли?

— Аз… Да, сър. Май ви разбирам. Но какъв е изходът, сър?

— Гриките.

Джейми го погледна озадачено.

— Африканско племе на север. Хората от него наистина намират диаманти — големи диаманти. Понякога ги носят при мен и аз им ги разменям срещу стока. — Холандецът сниши гласа си до заговорнически шепот. — Зная къде ги намират.

— Но защо не отидете да си ги приберете, господин Ван дер Мерве?

Мъжът въздъхна.

— Не, не мога да оставя магазина. Ще ме окрадат до шушка. Трябва ми човек, на когото да се доверя и който да отиде и да донесе камъните. Щом намеря подходящ човек, ще му предоставя цялата екипировка, от която се нуждае. — Ван дер Мерве замълча и дръпна от лулата. — И ще му кажа къде са диамантите.

Джейми скочи на крака с разтуптяно сърце.

— Господин Ван дер Мерве, аз съм човекът, когото търсите. Повярвайте ми, сър, ще работя ден и нощ. — Гласът му беше изпълнен с вълнение. — Ще ви донеса повече диаманти, отколкото можете да преброите.

Ван дер Мерве го гледа безмълвно, както му се стори, цяла вечност. Когато най-после проговори, каза само една-единствена дума:

— Да.

Следващата сутрин Джейми подписа договора. Той беше съставен на африкански:

— Ще трябва да ти го обясня — рече Ван дер Мерве. — В него се казва, че сме равноправни съдружници. Аз влагам капитала, ти — труда. Делим всичко по равно.

Джейми погледна договора в ръцете на мъжа. Сред всички неразбираеми думи успя да разчете само една цифра: два фунта. Посочи я.

— Какво е това, господин Ван дер Мерве?

— Това означава, че освен половината от всичките диаманти, които намериш, ще получиш и допълнително по два фунта за всяка седмица работа. Макар да зная, че там има диаманти, може да не намериш и нищо, момче. Така ще получиш поне нещичко за труда си.

Човекът постъпваше повече от почтено.

— Благодаря ви. Много ви благодаря, сър.

На Джейми му идеше да му се хвърли на врата. Ван дер Мерве каза:

— Сега да се погрижим за екипировката.

Отне им два часа да подберат екипировката, която Джейми щеше да вземе със себе си: малка палатка, завивки, готварски принадлежности, две сита, сандъче за промиване, кирка, две лопати, три кофи и една смяна чорапи и долни дрехи. Имаше и брадва, и фенер, и газ, и кибрит, и сапун. Имаше консерви с храна, сушено месо, плодове, захар, кафе и сол. Накрая всичко беше готово. Чернокожият прислужник, Банда, безмълвно помагаше на Джейми да наслага всичко в раници. Мъжагата нито веднъж не погледна момчето, не каза и дума. „Той не говори английски“, реши Джейми. Маргарет беше в магазина и обслужваше клиентите, но и да знаеше, че Джейми е там, с нищо не го показваше.

Ван дер Мерве се приближи.

— Мулето е отвън — рече той. — Банда ще ти помогне да го натовариш.

— Благодаря ви, господин Ван дер Мерве — отвърна Джейми. — Аз…

Мъжът забоде очи в покрито с цифри листче.

— За всичко ми дължиш сто и двадесет фунта.

Момчето го погледна с недоумение.

— Как? Нали влиза в договора? Ние…

— Wat bedui di? — Тясното лице на Ван дер Мерве поморавя от гняв. — Значи очакваш да ти дам всичко това и хубавото муле, да те направя съдружник и на всичкото отгоре да ти плащам по два фунта на седмица? Ако искаш да получиш нещо срещу нищо, криви са ти сметките. — И започна да сваля една раница от гърба на мулето.

Джейми каза бързо:

— Не! Моля ви, господин Ван дер Мерве. Аз… аз просто не разбрах. Всичко е наред. Ето, парите са в мен. — Той бръкна в кесията и сложи последните си спестявания на тезгяха.

Ван дер Мерве се подвоуми.

— Добре — съгласи се той без желание. — Може наистина да се е получило недоразумение. Градът гъмжи от измамници. Трябва да внимавам с кого се захващам.

— Да, сър. Така си е — отвърна Джейми.

Във вълнението си не беше разбрал добре договорката. „Имам късмет, че ми дава още една възможност“, помисли си той.

Ван дер Мерве бръкна в джоба си и извади малка измачкана карта, начертана на ръка.

— Ето тук ще намериш mooi klippe. На север оттук при Магердам, на северния бряг на Ваал.

Момчето разгледа картата и сърцето му се разтуптя.

— На колко километра е?

— Тук мерим разстоянията във време. С мулето би трябвало да стигнеш за четири-пет дни. Връщането ще ти отнеме повече време, диамантите ще натежат.

Джейми се захили.

— Да.

Когато отново излезе на улиците на Клипдрифт, вече не беше турист. Беше търсач, копач, поел към съкровището си. Банда бе приключил с товаренето на багажа върху крехкото на вид муле, завързано пред магазина.

— Благодаря — усмихна му се Джейми.

Банда се обърна и го погледна в очите, после си тръгна, без да промълви и дума. Момчето отвърза юздите и каза на мулето:

— Да тръгваме, приятелю. Време е за mooi klippe.

Поеха на север.

Когато падна нощта, Джейми опъна палатката край един поток, разтовари, напои и нахрани мулето, приготви си малко сушено говеждо, сушени кайсии и кафе. Нощта беше изпълнена със странни звуци. Той чуваше ръмженето, воя и стъпките на дивите животни, които слизаха към водата. Беше беззащитен, обкръжен от най-опасните зверове в света, в една чужда, първобитна страна. Стряскаше се от всеки звук. Непрекъснато очакваше върху него от тъмното да се нахвърлят с нокти и зъби неизвестни хищници. Мислите му се понесоха. Спомни си за топлото легло вкъщи, за удобствата и сигурността, които винаги беше смятал за нещо естествено. Спа на пресекулки, сънищата му бяха изпълнени с нападащи го лъвове и слонове и едри брадати мъже, които се опитват да му отнемат огромен диамант.

На сутринта, когато се събуди, мулето беше умряло.

ВТОРА ГЛАВА

Не можеше да повярва. Затърси по животното някаква рана, защото реши, че през нощта е било нападнато от някой хищник, но не откри нищо. Мулето беше издъхнало в съня си. „Господин Ван дер Мерве ще ми търси сметка — помисли си Джейми. — Но като му занеса диамантите, това ще е без значение.“

Нямаше връщане. Щеше да продължи към Магердам без мулето. Чу някакъв звук във въздуха и погледна нагоре: Високо в небето вече кръжаха гигантски черни лешояди. Джейми потрепери. Възможно най-бързо пренареди багажа, като решаваше какво да вземе и какво да остави. След това натъпка всичко, което можеше да носи, в една раница и потегли. Когато след пет минути се обърна, огромните птици бяха покрили тялото на мъртвото животно. От него се виждаше само едно дълго ухо. Джейми ускори крачка.

Беше декември, лято в Южна Африка, и пътят през степта под огромното оранжево слънце беше кошмарен. Бе потеглил от Клипдрифт с бърза стъпка и леко сърце, но когато минутите се превърнаха в часове, а часовете в дни, крачките му се забавиха и безгрижието го напусна. Еднообразната степ се мержелееше под изгарящото слънце, плоска и отблъскваща, докъдето стига поглед. Сивата камениста пустинна равнина изглеждаше безкрайна.

Джейми спираше да нощува, където намереше вода, и заспиваше със зловещите нощни звуци на животните около него. Те вече не го тревожеха. Бяха доказателство, че в този пустинен ад има живот, и донякъде прогонваха самотата. Една сутрин мина покрай няколко лъва. Погледа от разстояние как лъвицата се приближи до мъжкия и лъвчетата с малка антилопа в мощните си челюсти. Пусна животното пред самеца и се дръпна, докато той се хранеше. Едно безразсъдно лъвче скочи напред и заби зъби в антилопата. Лъвът вдигна лапа и с един удар по муцуната уби малкото, после продължи да се храни. Когато свърши, на останалата част от семейството беше разрешено да се приближи и да похапне от останките от угощението. Джейми бавно се отдалечи и продължи пътя си.

Близо половин месец вървя през платото. Неведнъж му идеше да се откаже. Не беше сигурен, че ще стигне до края на това пътешествие. „Аз съм глупак. Трябваше да се върна в Клипдрифт и да помоля господин Ван дер Мерве за друго муле. Ами ако той беше развалил договора? Не, правилно постъпих.“

И така, Джейми продължи да напредва бавно. Един ден видя в далечината четири силуета, които вървяха срещу него. „Имам видения — помисли си момчето. — Това е мираж.“ Но силуетите се приближаваха и сърцето му щеше да се пръсне от вълнение. „Хора! Тук живеят хора!“ Чудеше се дали не е забравил да говори. За проба пусна гласа си в следобедния въздух и той прозвуча така, сякаш говореше покойник. Четиримата мъже стигнаха до него. Бяха търсачи на диаманти, които се връщаха в Клипдрифт уморени и съкрушени.

— Здравейте — рече Джейми.

Те кимнаха. Единият каза:

— Там няма нищо, момче. Вече търсихме. Губиш си времето. Връщай се.

И си тръгнаха.

Джейми изключи от съзнанието си всичко друго, освен дивата пустош пред себе си. Слънцето и черните мухи бяха непоносими, нямаше къде да се скрие от тях. Имаше трънести дървета, но клоните им бяха окършени от слоновете. Джейми беше почти напълно ослепял от слънцето. Светлата му кожа беше жестоко изранена, непрекъснато му се виеше свят. При всяко поемане на въздух дробовете му сякаш се взривяваха. Вече не вървеше, препъваше се, слагайки единия крак пред другия, тъпо устремен напред. Един следобед, когато безмилостното слънце съвсем го напече, той смъкна раницата и рухна на земята, прекалено изтощен, за да направи още една стъпка. Затвори очи и засънува, че се намира в гигантски тигел, а слънцето е огромен искрящ диамант, който хвърля върху него пърлещите си лъчи и го разтопява. Събуди се посред нощ, разтреперан от студ. Насили се да изяде няколко хапки сушено месо и да пийне хладка вода. Знаеше, че трябва да стане и да започне да се движи, преди слънцето да се е издигнало, докато земята и небето са още студени. Опита се, но усилието беше твърде голямо. Идеше му да легне завинаги и да не прави дори и

крачка повече. „Ще поспя само още малко“, помисли си Джейми. Но някакъв глас дълбоко в него му казваше, че няма да се събуди никога вече. Щяха да намерят тук тялото му, както бяха намирали стотици други. Припомни си лешоядите и изтръпна. „Не, не моето тяло, не моите кости.“ С голямо усилие на волята, бавно и мъчително се изправи на крака. Раницата беше толкова тежка, че не успя да я вдигне. Тръгна отново, като я влачеше след себе си. Не помнеше колко пъти е падал в пясъка и отново се е изправял на омекналите си крака. Веднъж изкрещя към предутринното небе:

— Аз съм Джейми Макгрегър и ще издържа! Ще оцелея! Чуваш ли ме, Господи? Ще оцелея.

В главата му избухваха гласове.

„Ще хукнеш да търсиш диаманти? Сигурно си си загубил ума, момче. Всичко това се измислици, изкушение, с което дяволът иска да попречи на хората да си вършат честно работата.“

„Защо не ни кажеш откъде ще вземеш пари да заминеш? Та това е на другия край на света! Ти нямаш пукнат грош.“

„Господин Ван дер Мерве, аз съм човекът, когото търсите. Вярвайте ми, сър, ще работя ден и нощ. Ще ви донеса повече диаманти, отколкото можете да преброите.“

А с него беше свършено, преди изобщо да е започнал. „Имаш две възможности — каза си Джейми. — Или ще продължиш, или ще останеш тук и ще умреш… и ще умреш… и ще умреш…“

Тези думи отекваха до безкрайност в главата му. „Можеш да направиш още една стъпка — втълпяваше си той. — Хайде, Джейми, хайде, момче. Още една стъпка. Още една стъпка…“

Два дни по-късно Джейми Макгрегър се дотътри до село Магердам. Раните от слънчевите изгаряния отдавна вече се бяха инфектирали и тялото му бе цялото в кръв и гной. И двете му очи бяха така подпухнали, че почти се бяха затворили. Строполи се насред улицата, купчината смачкани дрехи не позволи да се разпадне на части. Когато състрадателни търсачи на диаманти се опитаха да го освободят от раницата, Джейми започна да се съпротивлява с малкото силици, които му бяха останали, и закрещя като побеснял:

— Не! Не пипайте диамантите ми! Не пипайте диамантите ми…

Дойде на себе си след три дни в малка празна стая, напълно гол, ако не се смятат превръзките, които покриваха тялото му. Първото,

което видя, щом отвори очи, беше миловидна жена на средна възраст, седнала до леглото му.

— Къ…? — Гласът му беше дрезгав. Думите не излизаха от устата му.

— Не се тревожи, миличък. Беше болен.

Тя внимателно повдигна бинтованата му глава и му даде глътка вода от ламаринено канче. Джейми успя да се повдигне на лакът.

— Къде?… — Преглътна и опита отново. — Къде се намирам?

— В Магердам. Аз съм Алис Джардайн. Пансионът е мой. Ще се оправиш. Трябва само да си починеш хубаво. Лягай сега.

Джейми си спомни за непознатите, опитали се да му вземат раницата, и изпадна в паника.

— Нещата ми, къде?…

Опита се да стане от леглото, но мекият глас на жената го спря.

— Всичко е прибрано. Няма защо да се безпокоиш, синко.

И посочи раницата му в ъгъла на стаята. Джейми се отпусна на чистите бели чаршафи. „Стигнах дотук. Издържах. Сега всичко ще бъде наред.“

Алис Джардайн беше като майка не само за Джейми Макгрегър, но и за половината Магердам. Това миньорско селище беше пълно с авантюристи, обладани от една и съща мечта. Тя ги хранеше, грижеше се за тях и ги окуражаваше. Беше англичанка, дошла в Южна Африка със съпруга си, когато той бе решил да изостави работата си като учител в Лийдс и да се присъедини към търсачите на диаманти. Беше починал от треска три седмици след пристигането им. Но тя беше решила да остане. Миньорите й бяха заменили децата, които никога не бе имала.

Държа Джейми на легло още четири дни. Хранеше го, сменяше му превръзките и му помагаше да възвърне силите си. На петия ден Джейми беше готов да стане.

— Искам да знаете колко съм ви благодарен, госпожо Джардайн. Не мога да ви платя. Поне засега. Но един ден, скоро, ще имате от мен голям диамант. Джейми Макгрегър ви обещава това.

Тази напористост на хубавото младо момче я накара да се усмихне. Все още не му достигаха десетина килограма тегло и в очите му продължаваше да се чете ужасът, който беше изживял, но в него

имаше някаква сила, някаква решителност, която вдъхваше респект. „Не е като другите“, помисли си госпожа Джардайн.

Облечен в изпраните си дрехи, Джейми тръгна да разучава селището. Беше по-малко копие на Клипдрифт. Имаше същите палатки и фургони, прашни улици, паянтови магазини и тълпи търсачи на диаманти. Когато минаваше покрай една пивница, Джейми чу отвътре викове и влезе. Около ирландец в червена риза се беше събрала шумна тълпа.

— Какво става? — попита Джейми.

— Той ще полива находката си.

— Той какво?

— Днес е направил голям удар, така че черпи всички. Плаща всичкото пиене, което пълна кръчма жадни мъже може да изгълта.

Джейми се включи в разговора на няколко недоволни копачи, насядали около кръгла маса.

— Откъде си, Макгрегър?

— От Шотландия.

— Е, не зная какви глупости са ти наговорили в Шотландия, но в тази скапана страна няма толкова диаманти, че да си покриеш разноските.

Заговориха за други лагери: Гонг Гонг, Фълролн, Хоуп, Делпорт, Пуърманс Копи, Сикспени Ръш…

Всички търсачи на диаманти разказваха едно и също — как месеци наред са превивали гърбове, местили са каменни блокове, копали са твърдата земя, клечали са по бреговете на реката и са промивали калта за диаманти. Всеки ден се намирали по няколко, твърде малко, за да забогатее човек, но достатъчно, за да подклаждат мечтите му. Настроението в селището беше странна смесица от оптимизъм и песимизъм. Оптимистите пристигаха, песимистите си заминаваха. Джейми знаеше от кои е.

Приближи се до ирландеца с червената риза, вече с премрежени от алкохола очи, и му показа картата на Ван дер Мерве.

— Не струва. Целият район вече е претърсен. Ако бях на твое място, щях да опитам в Бед Хоуп.

Джейми не можеше да повярва. Нали тук го бе довела картата на Ван дер Мерве, пътеводната звезда, която трябваше да го направи богат?

— Тръгвай към Коулсбърг. Там намират диаманти, синко.

— Гълфилънс Коуп — ето къде трябва да се търси.

— Ако питаш за моето мнение, опитай в Мунлайт Ръш.

На масата същата вечер Алис Джардайн рече:

— Джейми, където и да идеш, все ще е въпрос на късмет. Сам си избери някое място, забивай кирката си и се моли. Всичките тези спецове правят същото.

След една безсънна нощ на разговори със самия себе си Джейми реши да забрави за картата на Ван дер Мерве. Противно на всичките съвети си науми да тръгне на изток, покрай река Модер. На следващата сутрин се сбогува с госпожа Джардайн и потегли.

Вървя три дни и две нощи и когато стигна до мястото, което му се стори подходящо, разпъна малката си палатка. По двата бряга на реката бяха пръснати огромни камъни и за да се добере до чакъла под тях, Джейми с големи усилия ги отмести настрани, като използва дебели клони.

Копа от зори до мрак, търсеше жълта глина и синкава пръст, които да му подскажат, че е попаднал на диамантена жила. Но в земята нямаше нищо. Копа цяла седмица, без да намери дори и един камък. След това потегли отново. Един ден, както си вървеше, видя в далечината нещо, което приличаше на лъснала срещу слънцето сребърна къща. „Ослепявам“, помисли си Джейми. Но когато приближи, видя, че пред него има село и всичките му къщи са като от сребро. Тълпи индийци — мъже, жени и деца, облечени в дрипи — изпълваха улиците. Джейми гледаше изумен. Сребърните къщи, които блестяха на слънцето, бяха направени от ламаринени кутии от конфитюр, изгладени, прикрепени една за друга и заковани по недодяланите бараки. Продължи пътя си и когато след час се обърна, все още можеше да види сиянието на селото. Никога нямаше да забрави тази гледка.

Продължи на север. Следваше брега на реката, където предполагаше, че има диаманти. Копаеше, докато ръцете му изпуснеха

тежката кирка, после пресяваше влажния чакъл през ситото. С падането на мрака заспиваше като упоен.

В края на втората седмица отново вървеше нагоре по течението, северно от малкото селище, наречено Паардспен. Спря при елин завой на реката и си приготви вечеря от овнешко, което изпече на шиш, и горещ чай, после седна пред палатката и отправи поглед към изгряващите звезди в огромното небе. Половин месец не беше срещал жив човек и самотата го връхлетя като вихрушка. „Какво, по дяволите, правя тук? — питаше се той. — Стоя насред тази проклета пустош като последен глупак и се трепя да вадя камъни и да копая кал. Добре си бях във фермата. Ако до следващата събота не намеря нито един диамант, тръгвам си за дома.“ Погледна нагоре към равнодушните звезди и изкрещя:

— Чуваш ли ме, проклет да си!

„О, Господи, — помисли си, — полудявам.“

Както седеше пред палатката, разсеяно запрецежда през пръстите си пясъка. В ръката му остана едър камък. Джейми го погледна и го захвърли. Беше виждал хиляди такива безполезни камъни през изминалата седмица. Как ли ги наричаше Ван дер Мерве? „Schlenters“. Все пак в този имаше нещо, което го накара да го погледне още веднъж. Стана, намери го и го вдигна. Беше много по-голям от другите и имаше странна форма. Джейми го поизтри от калта в крачола на панталона си и го разгледа по-внимателно. Приличаше на диамант. Единственото, което му пречеше да повярва на очите си, беше размерът му. Беше голям почти колкото кокоше яйце. „О, Боже, ами ако е диамант…“ Изведнъж му стана трудно да диша. Грабна фенера и запретърсва земята около себе си. За петнадесет минути намери още четири такива камъка. Не бяха едри колкото първия, но бяха достатъчно големи, за да го изпълнят с луда възбуда.

Беше на крак още преди съмване и започна да копае като луд. До обед намери още шест диаманта. Цялата следваща седмица трескаво изкопаваше диаманти и през нощта ги заравяше на сигурно място, за да не ги намерят случайни минувачи. Всеки ден намираше нови и нови. Изпълваше го неописуема радост, като гледаше как се трупа богатството му. Само половината от това съкровище беше негово, но

то беше напълно достатъчно, за да го направи по-богат, отколкото се бе осмелявал да мечтае.

В края на седмицата Джейми отбеляза мястото на картата и грижливо очерта с кирката границите на участъка, който щеше да заяви за регистрация. Изрови скритите си съкровища, внимателно ги скъта на дъното на раницата и тръгна обратно за Магердам.

Върху табелата на малката сграда пишеше: DIAMANT KOOPER.

Джейми влезе в канцеларията, малка задушна стаичка, и изведнъж почувства, че го втриса. Беше чувал десетки истории за търсачи, които уж бяха намерили диаманти, а те се бяха оказали безполезни камъчета. „Ами ако съм сбъркал? Ами ако…?“

Оценителят беше седнал зад неподреденото бюро в малката канцелария.

— С какво мога да ви помогна?

Джейми си пое дълбоко дъх.

— Бих желал да оцените това, ако обичате.

Под бдителния поглед на оценителя започна да слага камъните на бюрото. Когато свърши, бяха всичко двадесет и седем и експертът ги гледаше смаян,

— Къде… къде намерихте това?

— Ще научите, след като ми кажете дали са диаманти.

Оценителят взе най-големия камък и започна да го разглежда през бижутерска лупа.

— Господи! — ахна той. — Това е най-големият диамант, който някога съм виждал!

И Джейми осъзна, че е спрял да диша. Идеше му да извика от радост.

— Откъде… откъде са тези камъни?

— Елате в гостилницата след петнадесет минути — ухили му се момчето — и ще ви кажа.

Събра си диамантите, сложи ги в джоба си и излезе. Отправи се към бюрото за регистрации две врати по-надолу по улицата.

— Искам да регистрирам участък — заяви той. — На името на Саломон ван дер Мерве и Джейми Макгрегър.

Беше влязъл през тази врата като селянче без петак в джоба си, а излезе като милионер.

Оценителят чакаше в гостилницата. Очевидно беше разгласил новината, защото при появата на Джейми изведнъж се възцари почтително мълчание. В мислите на всички витаеше един и същ неизречен въпрос. Джейми отиде при тезгяха и каза на бармана:

— Дошъл съм да полея находката си. — Обърна се и погледна към тълпата. — В Паардспен.

Алис Джардайн пиеше чай, когато Джейми влезе в кухнята. Щом го видя, лицето й светна.

— Джейми! О, слава Богу, връщаш се жив и здрав! — забеляза раздърпания му вид и пламналото му лице и продължи: — Не ти провървя, а? Хич не се ядосвай. Пийни една чаша хубав чай с мен, миличък, и ще се почувстваш по-добре.

Без да казва нищо, Джейми бръкна в джоба си и извади голям диамант. Сложи го в ръката на госпожа Джардайн.

— Изпълних обещанието си.

Тя дълго гледа камъка и сините й очи се навлажниха.

— Не, Джейми. Не. — Гласът й беше изпълнен с нежност. — Не го искам. Нима не разбираш, дете? Той ще развали всичко…

Джейми Макгрегър се завърна в Клипдрифт триумфално.

Беше заменил един от по-малките диаманти за кон и каляска и внимателно беше отбелязал какво е похарчил, за да не ощети съдружника си. Пътуването обратно за Клипдрифт беше леко и приятно. Сетеше ли се през какъв ад е минал по същия този път, имаше чувството, че е станало чудо. „Ето това е разликата между бедните и богатите — мислеше си той. — Бедните ходят пеша, а богатите се возят в каляски.“ Шибна леко коня и продължи пътя си през здрачаващата се степ.

ТРЕТА ГЛАВА

Клипдрифт не се беше променил, за разлика от Джейми Макгрегър. Хората го зяпаха, когато влезе в града и спря пред универсалния магазин на Ван дер Мерве. Вниманието на минувачите беше привлечено не толкова от скъпия кон и каляската, колкото от ликуващото излъчване на младия човек. Бяха виждали вече това изражение по лицата на други търсачи на диаманти, натъкнали се на богати находища, и то винаги ги изпълваше с нови надежди, че може да се случи на самите тях. Стояха отстрани и гледаха, когато Джейми скочи от каляската.

Там беше същият едър негър. Джейми му се ухили.

— Здрасти! Аз се върнах.

Банда върза юздите за един стълб и без да каже дума, влезе в магазина. Момчето го последва.

Саломон ван дер Мерве обслужваше клиент. Погледна го и се усмихна и Джейми разбра, че дребният холандец вече е научил отнякъде новината. Никой не можеше да го обясни, но вестта, че са открити диаманти, прелиташе континента със скоростта на светлината.

Когато приключи с клиента, Ван дер Мерве кимна към дъното на магазина.

— Заповядай, господин Макгрегър.

Джейми го последва. Дъщерята на холандеца беше при печката и приготвяше обеда.

— Здравей, Маргарет!

Тя се изчерви и отмести поглед.

— Е, чувам, че има добри новини!

Ван дер Мерве сияеше. Седна до масата и отмести чинията и приборите, за да освободи място пред себе си.

— Точно така, сър.

Джейми гордо извади от джоба на сакото си голяма кожена кесия и изсипа диамантите на кухненската маса. Ван дер Мерве се втренчи в тях като омагьосан, после започна да ги взима един по един в ръка и да се радва на всеки, като си запази най-големия за накрая. След това

събра диамантите, и ги напъха във велурена торбичка, която сложи в голямата метална каса в ъгъла и я заключи.

Когато заговори, в гласа му се чувстваше дълбоко задоволство.

Ти се справи добре, господин Макгрегър. Дори много добре.

— Благодаря ви, сър. Това е само началото. Там има още стотици. Дори не смея и да си помисля колко ли струват.

— А регистрира ли участъка, както си му е редът?

— Да, сър. — Джейми бръкна в джоба си и извади квитанцията за регистрация. — Записан е на името на двама ни.

Ван дер Мерве разгледа квитанцията, после я пъхна в джоба си.

— Заслужаваш допълнително възнаграждение. Чакай тук. — Тръгна към вратата, която водеше към магазина. — Ела с мен, Маргарет!

Тя го последва послушно и Джейми си помисли: „Като изплашено коте е“.

След няколко минути Ван дер Мерве се върна сам.

— Ето, готово.

Развърза една кесия и внимателно отброи петдесет фунта. Джейми го гледаше озадачен.

— За какво е това, сър?

— За теб, синко. Всички са твои.

— Аз… аз не разбирам.

— Нямаше те двадесет и четири седмици. По два фунта на седмица прави четиридесет и осем фунта, а аз ти давам още два като допълнително възнаграждение.

Джейми се разсмя.

— Не ми трябва допълнително възнаграждение. Имам си своя дял от диамантите.

— Твой дял от диамантите ли?

— Ами да, сър. Моите петдесет на сто. Нали сме съдружници?

Ван дер Мерве заби поглед в него.

— Съдружници ли? Откъде ти дойде това наум?

— Откъде ми е дошло ли? — Джейми погледна объркано холандеца. — Нали имаме договор?

— Точно така. Чел ли си го?

— Ами не, сър. Той е на африкански, но вие казахте, че сме съдружници с равни дялове.

По-възрастният поклати глава.

— Не си ме разбрал, господин Макгрегър. Нямам нужда от никакви съдружници. Ти работеше за мен. Аз те екипирах и те пратих да търсиш диаманти за мен.

Джейми почувства как в него бавно се надига гняв.

— Не сте ми дали нищо. Аз ви платих сто и двадесет фунта за тази екипировка.

Старецът вдигна рамене.

— Няма да си пилея ценното време в празни приказки. Ще ти кажа какво ще направя. Ще ти дам още пет фунта и край на цялата история. Мисля, че съм много щедър.

Джейми направо побесня.

— Няма да слагаме край на нищо! — В гнева си отново се върна към шотландското си „р“. — Имам право на половината участък. И ще си го получа. Регистрирал съм го на името на двама ни.

На лицето на Ван дер Мерве се появи хитра усмивка.

— Значи си се опитал да ме измамиш. Мога да те пратя зад решетките. — Пъхна парите в ръката на Джейми.

— Сега си взимай парите и се махай!

— Аз ще си търся правата.

— Имаш ли пари за адвокат? По тези места съм ги купил всичките, момче.

„Не е възможно това да ми се случва — помисли си Джейми. — Сигурно е някакъв кошмар.“ Мъките, през които беше минал, седмиците и месеците в горещата като пещ пустиня, каторжната работа от изгрев до залез, всичко това отново нахлу в съзнанието му. За малко не бе умрял, а сега този човек се опитваше да го измами и да му отнеме това, което си беше негово.

Погледна Ван дер Мерве в очите.

— Номерът ви няма да мине. Няма да си замина от Клипдрифт. Ще разкажа на всички какво направихте. Ще си получа своя дял от диамантите.

Ван дер Мерве не издържа яростния поглед в бледосивите му очи.

— По-добре иди на лекар, момче — промърмори той. — Струва ми се, че слънцето ти е размътило главата.

В същия миг Джейми се изправи до него. Вдигна и задържа дребното човече във въздуха, така че очите им се изравниха.

— Ще ви накарам да съжалявате, че сте ме срещнали.

Пусна Ван дер Мерве, хвърли парите на масата и изфуча навън.

Пивница „Нощната птица“ беше почти празна, когато Джейми Макгрегър влезе, защото повечето търсачи на диаманти бяха тръгнали за Паардспен. Момчето преливаше от гняв и отчаяние. „Това е невероятно — мислеше си той. — В един момент съм богат като Крез, а в следващия нямам пукнат грош. Ван дер Мерве е крадец и аз ще намеря начин да го накажа. Но как?“ Холандецът беше прав. Джейми не можеше да си позволи дори да наеме адвокат, който да го защити. Тук беше чужденец, а Ван дер Мерве беше уважаван гражданин. Единственото оръжие, с което разполагаше, беше истината. Щеше да се погрижи всеки в Южна Африка да научи какво е сторил Ван дер Мерве.

Барманът Смит го поздрави:

— Добре дошли отново! Заведението черпи, господин Макгрегър. Какво ще искате?

— Едно уиски.

Смит наля двойно уиски и го сложи пред него. Джейми го гаврътна на един дъх. Не беше свикнал да пие и силният алкохол опари гърлото и стомаха му.

— Още едно, моля!

— Готово! Винаги съм казвал, че на шотландците им няма нищо от пиенето дори когато всички други паднат под масата.

Второто питие мина по-леко. Джейми си спомни, че именно барманът посъветва онзи търсач на диаманти да се обърне за помощ към холандеца.

— Знаете ли, че старият Ван дер Мерве е мошеник? Опитва се да ми задигне диамантите.

Смит прояви съчувствие.

— Какво? Не думайте! Колко жалко!

— Няма да му мине номерът. Джейми вече пелтечеше. — Половината от тези диаманти са мои. Той е крадец и аз ще се погрижа всички да разберат.

— Внимавайте. Ван дер Мерве е важна клечка в града — предупреди го барманът. — Ако тръгнете срещу него, ще имате нужда от помощ. Всъщност познавам човека, който ви трябва. И той като вас мрази Ван дер Мерве. — Огледа се, за да се увери, че никой не ги подслушва. — В края на улицата има една стара плевня. Аз ще уредя всичко. Бъдете там довечера в десет часа.

— Благодаря ви — каза признателно Джейми. — Няма да го забравя.

— В десет. Старата плевня.

Плевнята представляваше набързо скована постройка от ръждива ламарина встрани от главната улица, в края на града. В десет часа Джейми отиде там. Беше тъмно и трябваше да внимава къде стъпва. Не се виждаше жива душа. Влезе вътре.

— Ей!…

Не получи отговор. Бавно тръгна напред. Започна да различава неясните очертания на коне, които неспокойно се движеха в своите прегради. После чу шум зад себе си и когато понечи да се обърне, върху гърба му се стовари железен прът, който го събори на земята. По главата го удари тояга, някаква гигантска ръка го вдигна и здраво го стисна, юмруци и ботуши заблъскаха тялото му. Струваше му се, че този побой продължава цяла вечност. Когато болката стана толкова силна, че не можа да я понесе и загуби съзнание, някой лисна върху лицето му студена вода. Той отвори очи. Стори му се, че му се мярва прислужникът на Ван дер Мерве, Банда, и побоят започна отново. Джейми усещаше как се чупят ребрата му. Нещо се стовари върху крака му и той чу как костта изпука.

Отново загуби съзнание.

Тялото му гореше. Някой стържеше лицето му с шкурка и Джейми безуспешно се опитваше да вдигне ръка, за да се съпротивлява. Направи усилие да отвори очи, но те бяха отекли. Продължаваше да лежи и всяка негова клетка пищеше от болка, докато той се опитваше да си припомни къде се намира. Размърда се и стърженето започна отново. Протегна наслуки ръка и напипа пясък.

Разраненото му лице бе върху горещ пясък. Бавно, с огромни мъки той успя да се изправи на колене. Опита се да погледне с подпухналите си очи, но различи само неясни очертания. Намираше се насред пустинното плато. Беше гол. Беше ранно утро, но Джейми усещаше как слънцето започва да пърли тялото му. Опипа слепешката наоколо за храна или манерка вода. Нямаше нищо. Бяха го оставили тук да умре. „Саломон вар ден Мерве. И, разбира се, Смит барманът.“ Джейми беше заплашил Ван дер Мерве и Ван дер Мерве го беше наказал с лекота, сякаш се бе разправил с малко дете. „Но той ще разбере, че не съм дете — обеща си Джейми. — Вече не. А съм отмъстителен. Те ще ми платят. Ще ми платят.“ Омразата, която бликна в Джейми, му даде сили да се надигне и да седне. Дишането беше изтезание за него. Колко ли ребра му бяха строшили? „Трябва да внимавам да не пробият дробовете ми.“ Опита да се изправи, но се строполи с вик от болка. Десният му крак беше счупен и неестествено извит. Не беше в състояние да върви.

Но можеше да пълзи.

Джейми Макгрегър нямаше представа къде се намира. Явно го бяха занесли някъде встрани от отъпканите пътеки, където трупът му да не бъде намерен от никого, освен от хигиенистите на пустинята — хиените, птиците секретари и лешоядите. Пустинята беше огромна костница. Той беше виждал човешки кости, почистени от хищниците. По скелетите не бе останало и късче месо. Дори докато мислеше за това, Джейми чуваше над себе си шума от крила и пронизителните крясъци на лешоядите. Почувства как ужасът го залива. Беше сляп. Не можете да ги види. Но усещаше миризмата им.

Започна да пълзи.

Застави се да съсредоточи цялото си внимание върху болката. Тя изгаряше тялото му и всяко леко помръдване подновяваше непоносимата агония. Ако се движеше по определен начин, го пронизваше болката в строшения крак. Когато малко променяше положението си, за да облекчи крака, усещаш как ребрата му стържат едно в друго. Не издържаше изтезанието да лежи неподвижно, не издържаше мъката да се движи.

Продължи да пълзи.

Чуваше ги как кръжат над него, как го чакат с отколешното си безкрайно търпение. Мислите му го отнесоха другаде. Беше в студената църква на Абърдийн, седеше в неделния си хубав костюм между двамата си братя. Сестра му Мери и Ани Корд носеха красиви бели летни рокли, Ани Корд го гледаше и му се усмихваше. Джейми понечи да стане и да отиде при нея, но братята му го хванаха и го ощипаха. Прониза го нетърпима, остра като кинжал болка и той отново запълзя през пустинята гол, с натрошени кости. Сега крясъците на лешоядите бяха по-силни, по-нетърпеливи.

Джейми се опита до отвори очи, за да види колко са се приближили. Не различи нищо, освен смътни размазани сенки, които ужасеното му въображение превръщаше в освирепели хиени и чакали. Струваше му се, че вятърът е горещото им зловонно дихание, което облива лицето му.

Продължаваше да пълзи, защото знаеше, че в мига, в който спре, те ще се нахвърлят върху него. Изгаряше от треска и болка, напеченият пясък се беше полепил по тялото му, но въпреки това Джейми не можеше да се предаде, докато Ван дер Мерве не бъде наказан, докато Ван дер Мерве е жив.

Загуби всякаква представа за времето. Мислеше, че е изминал един-два километра. А в действителност се беше придвижил на не повече от стотина метра, пълзейки в кръг. Не можеше да види откъде идва и накъде отива. Мисълта му беше съсредоточена само в едно: Саломон ван дер Мерве.

Загуби съзнание и дойде на себе си от непоносимата пронизваща болка. Някой пробождаше крака му. След миг Джейми си спомни къде се намира и какво става. Успя да отвори едното си подпухнало око. Огромен качулат черен лешояд се бе нахвърлил върху крака му и кръвожадно разкъсваше месата му, жив го изяждаше с острия си клюн. Джейми видя мънистените му очи и мръсния обръч перушина около шията му. Почувства зловонието на птицата, когато тя кацна върху него. Опита се да изкрещи, но не успя да издаде никакъв звук. Трескаво се метна напред и почувства как от крака му бликна топла струя кръв. Навсякъде около себе си виждаше сенките на гигантските птици, дебнещи плячката си. Знаеше, че когато отново загуби съзнание, ще му е за последен път. В момента, в който спреше, лешоядите щяха да се нахвърлят върху него. Продължаваше да пълзи.

Разсъдъкът му се замъгляваше. Чу силния плясък на крилата, когато птиците се приближаха и образуваха обръч около него. Вече беше твърде слаб, за да ги прогони, нямаше и капчица сила да се съпротивлява. Спря да пълзи и легна неподвижно върху парещия пясък. Гигантските птици се струпаха за своето пиршество.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Съботата беше пазарен ден в Кейптаун и улиците бяха пълни с излезли на покупки хора, които търсеха необходимите им стоки и се срещаха с приятели и любовници. Бури и французи, войници в колоритни униформи и английски дами с развети поли и блузи с жабо се смесваха пред сергиите по площадите на Брамиънстайн, Парк Таун и Бъргърсдорн. Продаваше се всичко: покъщнина, коне и каляски, пресни плодове. Човек можеше да си купи дрехи и шахматни дъски, месо и книги на десетина различни езика. В събота Кейптаун се превръщаше в шумен, изпълнен със суетня панаир.

Банда вървеше бавно през тълпата и внимаваше да не срещне погледа на някой бял. Беше прекалено опасно. Улиците гъмжаха от чернокожи, индийци и метиси, но управляваше бялото малцинство. Банда ги мразеше. Това беше неговата страна, а белите бяха uitlanders. В Южна Африка имаше много племена: басуто, зулу, бечуана, матабеле — всичките банту. Самата дума „банту“ идваше от abantu — народ. Но баролонгите — племето на Банда — бяха аристократите. Банда си спомняше приказките на баба си за голямото черно царство, което някога е била Южна Африка. Тяхното царство, тяхната страна. А сега бяха поробени от шепа бели чакали. Белите ги бяха изтласквали на все по-малки и по-малки територии, докато от свободата им не бе останало нищо. Сега един чернокож можеше да съществува само като се преструва — като бъде лукав и умен, но се показва раболепен.

Банда не знаеше на колко години е, защото туземците нямаха удостоверения за раждане. Възрастта им се измерваше по племенната памет: войни и битки, раждане и смърт на велики вождове, комети, бури и земетресения, заселването на Адам Кок, смъртта на Чака и революцията, която изтреби говедата. Но годините му нямаха значение. Банда знаеше, че е син на вожд и е предопределен да направи нещо за народа си. Бантусите отново щяха да се вдигнат и да поемат властта благодарение на него. Мисълта за мисията му го накара за момент да тръгне по-изправен и висок, докато не почувства върху себе си погледа на бял мъж.

Забърза на изток, към покрайнините на града, квартала, определен за чернокожите. Големите къщи и привлекателните магазини отстъпиха място на ламаринени бараки, навеси и колиби. Тръгна по прашна улица, като поглеждаше през рамо, за да се увери, че никой не го следи. Стигна до дървена барака, огледа се още веднъж, почука два пъти на вратата и влезе. На стол в ъгъла на стаята седеше слаба негърка и шиеше някаква дреха. Банда й кимна и продължи към спалнята в дъното.

Погледна надолу към човека на походното легло.

Преди месец и половина Джейми Макгрегър беше дошъл в съзнание и се беше намерил на походно легло в непозната къща. Веднага го заляха спомените. Отново беше в пустинята, с натрошени кости, безпомощен. Лешоядите…

Тогава в малката спалня влезе Банда и Джейми беше сигурен, че е дошъл да го убие. Ван дер Мерве беше научил някак, че все още е жив, и бе изпратил слугата си да го довърши.

— Защо господарят ти не дойде сам? — изхриптя той.

— Аз нямам господар.

— Ван дер Мерве. Не те ли праща той?

— Не. Той би убил и двама ни, ако знаеше.

Всичко това беше пълна безсмислица.

— Къде съм? Искам да знам къде съм.

— В Кейптаун.

— Не е възможно. Как съм се озовал тук.

— Аз ви донесох.

Преди отново да заговори, Джейми задържа погледа си върху черните очи на Банда.

— Защо?

— Имам нужда от вас. Искам възмездие.

— Какво?

Банда се приближи.

— Не за себе си. За себе си не ме е грижа. Ван дер Мерве изнасили сестра ми. Тя умря при раждането на неговото дете. Беше на единадесет години.

Потресен, Джейми се отпусна в леглото.

— Боже мой!

— От деня, в който умря тя, търся бял човек, който да ми помогне. Намерих го онази нощ в плевнята, докато помагах да ви пребият, господин Макгрегър. Захвърлихме ви в пустинята. Беше ми наредено да ви убия. Казах на другите, че сте мъртъв, и се върнах веднага щом ми беше възможно. За малко да закъснея.

Джейми не успя да потисне тръпката, която го разтърси. Сякаш отново почувства как зловонният лешояд забива клюна си в плътта му.

— Птиците вече започваха своя пир. Аз ви отнесох до каруцата и ви скрих в къща на моето племе. Един от нашите лекари съедини ребрата, намести крака ви и се погрижи за раните ви.

— А след това?

— Едва каруца с мои роднини заминаваше за Кейптаун. Взехме ви със себе си. Повечето време не бяхте в съзнание. Всеки път, когато заспивахте, ме хващаше страх, че няма да се събудите.

Джейми погледна в очите мъжа, който едва не го беше убил. Трябваше да си помисли. Нямаше доверие на този човек. И все пак Банда бе спасил живота му. Смяташе чрез него да си отмъсти на Ван дер Мерве. „Може и да е истина“, реши Джейми. Повече от всичко на света искаше да накара Ван дер Мерве да си плати за това, което му беше причинил.

— Добре, съгласен съм — каза Джейми на Банда. — Ще намеря начин да отмъстя на Ван дер Мерве и за двама ни.

За пръв път на лицето на Банда се появи слаба усмивка.

— Той ще умре ли?

— Не — каза му Джейми, — ще живее.

За пръв път този следобед стана от леглото, замаян и слаб. Кракът му още не беше напълно оздравял и той понакуцваше. Банда се опита да го подкрепи.

— Пусни ме! Мога да се справя и сам.

Докато крачеше предпазливо из стаята, Банда го наблюдаваше.

— Искам огледало — каза Джейми.

„Сигурно изглеждам ужасно — помисли си той. — Откога ли не съм се бръснал?“

Банда се върна с малко огледало и Джейми го вдигна към лицето си. Видя напълно непознат човек. Косата му беше станала снежнобяла. Имаше дълга, рошава бяла брада. Носът му беше счупен и издадена кост го бе изместила встрани. Лицето му беше остаряло с двадесет

години. Хлътналите бузи бяха прорязани от дълги бръчки, синкав белег пресичаше брадичката му. Но най-много се бяха променили очите. Това бяха очи, видели твърде много болка, изпитали твърде много, мразили твърде много. Бавно остави огледалото.

— Излизам да се поразходя — каза Джейми.

— Съжалявам, господин Макгрегър. Не може.

— Защо?

— В тази част на града не идват бели хора, също както и черните никога не ходят в кварталите за бели. Съседите ми не знаят, че сте тук. Доведохме ви през нощта.

— А как ще си ида?

— Ще ви изведа тази нощ.

За пръв път Джейми започна да осъзнава колко много е рискувал Банда заради него. Каза притеснено: Нямам пари. Трябва ми работа.

— Аз се хванах на пристанището. Там винаги търсят хора. — Негърът извади пари от джоба си. — Ето, вземете.

Джейми прибра парите.

— Ще ти се отплатя.

— Ще се отплатите за сестра ми — отговори му Банда.

Беше среднощ, когато Банда изведе Джейми от бараката. Джейми се огледа. Намираше се насред бидонвил, същинска джунгла от ръждиви ламаринени колиби и навеси, сковани от гнили дъски и скъсано зебло. Разкаляната от превалялия дъжд земя миришеше на гнило. Джейми недоумяваше как горди хора като Банда се примиряват да прекарват живота си на такива места.

— Тук няма ли…

— Не говорете, моля ви — прошепна Банда. — Съседите ми са любопитни. — Той изведе Джейми от гетото и му посочи: — Центърът на града е натам. Ще се срещнем на пристанището.

Джейми отиде в същия пансион, в който бе отседнал след пристигането си от Англия. Госпожа Венстер беше там.

— Искам стая — каза Джейми.

— Разбира се, сър. — Тя се усмихна и показа златния си зъб. — Аз съм госпожа Венстер.

— Зная.

— Ами! Откъде? — попита тя свенливо. — Да не би приятелите да са ви наговорили клюки?

— Госпожо Венстер, не ме ли помните? Бях отседнал тук миналата година.

Тя се вгледа внимателно в набразденото му от белези лице, в счупения нос и бялата брада и с нищо не показа, че намира в него нещо познато.

— Физиономистка съм, миличък. А вашето лице не съм го виждала досега. Но това не означава, че няма да станем добри приятели, нали? Приятелите ме наричат Ди-Ди. А вие как се казвате, скъпи?

И Джейми се чу да казва:

— Травис. Йън Травис.

На другата сутрин Джейми отиде да потърси работа на пристанището.

Началникът каза делово:

— Трябват ни яки плещи. Проблемът е, че може би сте малко стар за такава работа.

— Само на деветнадесет години съм — понечи да обясни Джейми, но си замълча. Спомни си онова лице в огледалото. — Изпробвайте ме — каза той.

Започна работа като докер с надница девет шилинга. Товареше и разтоварваше корабите, които влизаха в пристанището. Научи, че Банда и другите чернокожи докери получават по шест шилинга на ден. При първата възможност Джейми дръпна Банда настрана и му каза:

— Трябва да поговорим.

— Не тук, господин Макгрегър. В края на доковете има изоставен склад. Ще се срещнем там след смяната.

Банда вече чакаше, когато Джейми отиде в изоставения склад.

— Разкажи ми за Саломон ван дер Мерве.

— Какво искате да знаете?

— Всичко.

Банда се изплю.

— Дошъл е в Южна Африка от Холандия. Доколкото съм чувал, жена му е била грозна, но богата. Починала от някаква болест и Ван дер Мерве взел парите й, отишъл в Клипдрифт и отворил универсалния магазин. Забогатял е, като е мамил търсачите на диаманти.

— Както измами мен, нали?

— Това е само един от начините. Търсачи, имали щастието да попаднат на богато находище, отиват при него да искат пари, за да го разработят, и докато се усетят, всичко става собственост на Ван дер Мерве.

— Никой ли не се е опитал да му се противопостави?

— Как? Подкупил е градския писар. Според закона, ако до четиридесет и пет дни едно регистрирано находище не се разработи; всеки може да предяви претенции за него. Писарят предупреждава Ван дер Мерве и той го заграбва. Има и друг номер, който използва. Регистрираните участъци трябва да бъдат заградени от всички страни с колчета, сочещи право нагоре. Ако колчетата паднат, друг може да предяви претенции към собствеността. Е, когато Ван дер Мерве види участък, който му харесва, изпраща някого през нощта и на сутринта колчетата са съборени.

— Господи.

— Сдушил се е с бармана Смит. Смит праща при него търсачите, които му се сторят подходящи, те подписват договори за съдружие и ако намерят диаманти, Ван дер Мерве взима всичко за себе си. Започнат ли да създават неприятности, той разполага с много хора, на които плаща, за да изпълняват заповедите му.

— Това ми е известно — каза мрачно Джейми. — Друго какво?

— Той е религиозен фанатик. Непрекъснато се моли за душите на грешниците.

— А дъщеря му?

Нямаше как и тя да не е забъркана във всичко това.

— Госпожица Маргарет ли? Тя се бои до смърт от баща си. Дори ако само погледне някой мъж, Ван дер Мерве би ги убил и двамата.

Джейми се обърна и отиде до вратата, застана там и отправи поглед към пристанището. Имаше да мисли за много неща.

— Утре ще говорим пак.

В Кейптаун осъзна каква дълбока пропаст дели чернокожите и белите. Негрите нямаха никакви права, освен няколкото, дадени им от властите. Те бяха затворени като добитък в резервати, истински гета, и им беше разрешено да ги напускат само когато отиваха да работят за белите.

— Как понасяш това? — попита Джейми Банда един ден.

— Гладният лъв крие ноктите си. Някой ден ще променим всичко това. Белият човек приема черния, защото има нужда от мускулите му, но ще трябва да се научи да приема и ума му. Колкото повече ни притиска в ъгъла, толкова повече се страхува от нас, защото знае, че един ден може да му бъде отговорено с дискриминация и унижение. Той не понася тази мисъл. Но ние ще оцелеем благодарение на изико.

— Кой е Изико?

Банда поклати глава.

— Не кой, а какво. Трудно е да се обясни, господин Макгрегър. Изико са нашите корени. То е чувството за принадлежност към една нация, дала името си на великата река Замбези. Преди много поколения моите предци нагазили голи във водите на Замбези, гонейки пред себе си своите стада. Най-слабите загинали, станали плячка на водовъртежите и на гладните крокодили, но оцелелите излезли от водите по-силни и по-мъжествени. Когато един банту умре, изико изисква членовете на семейството му да се оттеглят в гората, другите от племето да не споделят мъката им. Изико е презрението към роба, който угодничи, вярата, че един мъж може да погледне всекиго в очите, че струва точно колкото всеки друг. Чувал ли сте за Джон Тенго Джавабу? — Произнесе името с благоговение.

— Не.

— Ще чуете, господин Макгрегър — обеща Банда. — Ще чуете.

И смени темата.

Джейми се възхищаваше все повече от Банда. В началото между двамата имаше недоверие. Джейми трябваше да свикне да се доверява на човека, който едва не го бе убил. А Банда трябваше да свикне да се доверява на вековния си враг — белия човек. За разлика от всички чернокожи, които Джейми бе срещал, Банда беше образован.

— Къде си ходил на училище? — попита го той.

— Никъде. Работя от малък. Баба ми ме образова. Работеше при бурски учител. Научи се да пише и чете. Научи и мен. На нея дължа всичко.

Един късен съботен следобед след работа Джейми за пръв път чу за Намибийската пустиня в Грейт Намакаланд. Те с Банда бяха в

изоставения склад на доковете и ядяха задушено от импала, което беше приготвила майката на негъра. Беше хубаво, за вкуса на Джейми дъхът на дивеч беше малко необичаен, но паницата му скоро се изпразни. Излегна се на някакви стари чували и заразпитва Банда.

— Кога се запозна с Ван дер Мерве?

— Когато работех на Диамантовия бряг в Намибийската пустиня в Грейт Намакаланд. Той е собственик на този бряг с двама съдружници. Току-що беше отмъкнал дела на някакъв нещастен търсач на диаманти и беше дошъл да го види.

— Ако Ван дер Мерве е толкова богат, защо продължава да работи в магазина?

— Магазинът е неговата примамка. Така привлича нови търсачи на диаманти. И става все по-богат.

Джейми си спомни колко лесно го бяха измамили. Колко доверчиво беше онова наивно младо момче! Представи си овалното лице на Маргарет, когато тя каза:

— Може би баща ми ще бъде в състояние да ви помогне.

Беше я мислил за дете, докато не беше забелязал гърдите й и… Внезапно скочи на крака с усмивка. От обърнатите нагоре ъгълчета на устата синкавият белег на брадата му се набръчка.

— Разкажи ми как стана така, че отиде да работиш за Ван дер Мерве.

— В деня, когато пристигна на брега с дъщеря си — тогава тя беше на около единадесет години, — на нея вероятно й беше доскучало само да седи, беше влязла във водата и вълните я бяха повлекли навътре. Аз се хвърлих и я извадих. Бях младо момче, но си помислих, че Ван дер Мерве ще ме убие.

Джейми го погледна с недоумение.

— Защо?

— Защото я бях държал в ръцете си. Не защото съм черен, а защото съм мъж. Не може да понесе мисълта мъж да се докосне до дъщеря му. Най-после някой го успокои и му напомни, че съм спасил живота й. Взе ме в Клипдрифт за свой слуга. — Банда се поколеба за момент, после продължи: — Два месеца по-късно сестра ми ми дойде на гости. — Гласът му беше съвсем тих. — Беше на същата възраст като дъщерята на Ван дер Мерве.

Джейми не намери какво да каже. Най-после Банда наруши мълчанието.

— Трябваше да си остана в Намибийската пустиня. Работата беше лека. Пълзяхме по брега, събирахме диаманти и ги слагахме в кутийки.

— Чакай малко, да не искаш да кажеш, че диамантите просто си се търкалят върху пясъка?

— Точно така, господин Макгрегър. Но забравете това, което си мислите. Никой не може да се приближи до това находище. То е до океана, а вълните достигат десет метра височина. Дори не си правят труда да охраняват брегова ивица. Много хора са се опитвали да се промъкнат по море, но вълните и рифовете са ги убивали до един.

— Трябва да има някакъв друг начин да се влезе.

— Не. Намибийската пустиня се спуска направо до брега на океана.

— А какво ще кажеш за входа към диамантеното поле?

— Там има стражева кула и ограда от бодлива тел. От вътрешната страна на оградата има пазачи с пушки и кучета, които могат да те разкъсат на парчета. Освен това имат някакви нови експлозиви, наречени мини. Заровени са по цялата територия. Ако нямаш карта на разположението им, ще хвръкнеш във въздуха.

— Колко голямо е диамантеното поле?

— Простира се на около петдесет километра.

— Петдесет километра диаманти, които, просто си лежат на пясъка… Боже мой!

— Не сте първият, който се е развълнувал от диамантените полета в Намиб, и няма да сте последният. Събирал съм останките на хора, които са се опитвали да влязат там с лодки и рифовете са ги натрошавали на парчета. Виждал съм как избухват онези мини, ако човек направи погрешна стъпка, и как онези кучета прегризват човешки гръклян. Забравете за това, господин Макгрегър. Бил съм там. Няма начин да се влезе и няма начин да се излезе — жив, искам да кажа.

Тази нощ Джейми не можа да заспи. Непрекъснато си представяше петдесетте километра пясък, който искри от огромните

диаманти, собственост на Ван дер Мерве. Мислеше си за океана и за назъбените рифове, за свирепите кучета, пазачите и мините. Не се боеше от опасността, не се боеше от смъртта. Страхуваше се само да не умре, преди да е отмъстил на Ван дер Мерве.

На следващата сутрин влезе в един картографски магазин и купи карта на Грейт Намакаланд. Там беше брегът на Южния Атлантик между Людериц на север и широкото устие на Оранжевата река на юг. Районът беше маркиран в червено: SPERRGEBIET — забранена зона.

Разучи до най-малката подробност района по картата, разглеждаше я отново и отново. От Южна Америка до Южна Африка се плискаше океанът и нямаше нищо, което да възпира вълните, така че те стоварваха цялата си ярост върху смъртоносните рифове на южноатлантическото крайбрежие. Шестдесет и пет километра на юг по бреговата линия имаше плажна ивица, до която достъпът беше свободен. „Оттам трябва да са тръгвали с лодките си онези нещастници, за да доплават до забранената зона“, реши Джейми. Като гледаше картата, му стана ясно защо брегът не се охранява. От рифовете никакъв плавателен съд не можеше да се приближи.

Джейми насочи вниманието си към пътя за диамантеното поле откъм сушата. Според Банда районът беше заграден с бодлива тел и бе охраняван двадесет и четири часа в денонощието от въоръжени пазачи. На самия вход имаше стражева кула. Дори някой да успееше някак да се промъкне покрай стражевата кула в района с диамантите, оставаха мините и кучетата.

Когато се срещна с Банда на следващия ден, Джейми го попита:

— Каза, че имало карти на мините в диамантеното поле.

— В Намибийската пустиня ли? Те са у надзирателите, които водят хората на работа. Всички се движат един зад друг, за да не хвръкнат във въздуха. — Очите му се разшириха от връхлетял го спомен. — Веднъж чичо ми вървеше пред мен, спъна се в един камък и падна върху мина. От него не остана нищо, което да занесем на семейството му.

Джейми потръпна.

— А не трябва да се забравя и морската мъгла, господин Макгрегър. Нямате представа какво е морска мъгла, щом не сте били в

Намибийската пустиня. Тя приижда от океана, залива цялата пустиня чак до планините и закрива всичко. Ако попаднеш в такава мъгла, не смееш да помръднеш. Тогава от картите няма никаква полза, защото не виждаш къде вървиш. Всички просто сядат и кротуват, докато мъглата не се вдигне.

— Колко трае това?

Банда вдигна рамене.

— Понякога броени часове, понякога с дни.

— Банда, виждал ли си някога такава карта?

— Те се пазят много грижливо. — Лицето му придоби загрижено изражение. — Пак ви казвам, никой не може да направи безнаказано това, за което си мислите. От време на време работниците са се опитвали да изнесат някой диамант. Има специално дърво, на което ги бесят. За назидание на останалите — да не се опитват да крадат от компанията.

Тази работа изглеждаше невъзможна. Дори и Джеймс да успееше да проникне в диамантеното поле на Ван дер Мерве, нямаше как да го напусне. Банда беше прав. Трябваше да го забрави.

На другия ден попита негъра:

— Как Ван дер Мерве пречи на работниците да крадат диаманти, когато излизат след смяната?

— Претърсват ги. Съблича ги голи, както майка ги е родила, и ги преглеждат от глава до пети. Виждал съм работници, които си разрязват краката и се опитват да пренесат диаманти в раните. Някой си вадят кътните зъби и ги пъхат в дупките. Опитвано е всичко, за което можете да се сетите. — Погледна Джейми и рече: — Ако ви е мил животът, изхвърлете от главата си това диамантено поле.

Джейми се опита. Но тази идея не го напускаше, непрекъснато го гложде. Диамантите на Ван дер Мерве, които просто си лежаха на пясъка и чакаха. Чакаха него.

Решението хрумна на Джейми същата нощ. Едва успя да сдържи нетърпението си до срещата с Банда. Започна без предисловие:

— Разкажи ми за лодките, които са се опитвали да се доближат до брега.

— Какво да ви разкажа?

— Какви бяха?

— Всякакви, каквито можете да си представите. Една шхуна. Един влекач. Голяма моторница. Платноходка. Четирима дори опитаха с гребна лодка. Откакто се експлоатира полето, са правени шест опита. Рифовете просто разбиха на трески лодките. Всички в тях се издавиха.

Джейми си пое дълбоко въздух.

— Опитвал ли е някой да стигне на сал?

Банда го гледаше втрещено.

— На сал ли?

— Да. — Вълнението на Джейми се усилваше. — Помисли! Никой не е успявал да стигне до брега, защото рифовете са разкъсвали дъната на лодките. Но салът ще се плъзне над рифовете и ще кацне право на брега. А може и да отплава по същия начин.

Банда дълго не откъсна поглед от него. Когато заговори, в гласа му се долавяха по-различни нотки.

— Знаете ли, господин Макгрегър, това май е идея…

Всичко започна като игра, като едно възможно решение на неразрешима загадка. Но колкото повече Банда и Джейми го обсъждаха, все повече се въодушевяваха. Празните приказки започнаха да придобиват конкретна форма, превръщаха се в план за действие. Тъй като диамантите лежаха върху пясъка, нямаше да е нужна никаква екипировка. Можеха да построят своя сал с платно някъде по крайбрежието шестдесет и пет километра южно от забранената зона и да потеглят с него през нощта, без някой да ги забележи. По неохранявания бряг на Намиб нямаше мини, пазачите и патрулите действаха само на сушата. Двамата щяха спокойно да се разходят по плажната ивица и да съберат диаманти, колкото могат да носят.

— Можем да си тръгнем преди разсъмване — каза Джейми — с джобове, пълни с диамантите на Ван дер Мерве.

— Как ще се измъкнем?

— По същия начин, както сме влезли. Ще насочим сала към рифовете и ще гребем, докато излезем в открито море, ще опънем платното и ще се приберем по живо, по здраво.

От настойчивите доводи на Джейми съмненията на Банда започнаха да се топят. Той се опита да търси празноти в плана, но Джейми имаше отговор на всяко негово възражение. Планът можеше да успее. Най-хубавото в него беше простотата му и това, че нямаше да има нужда от пари. Само от голямо хладнокръвие.

— Не ни трябва нищо друго, освен чувал, в който да сложим диамантите — рече Джейми.

Ентусиазмът му беше заразителен. Банда се захили.

— Нека чувалите са два.

През следващата седмица напуснаха работа и се качиха на каруца за Порт Нолът, крайбрежно село на шестдесет и пет километра южно от забранената зона, за която бяха тръгнали.

В Порт Нолът слязоха и се огледаха. Селото беше малко и първобитно, с колиби и ламаринени бараки, няколко магазина и девствен бял плаж, който изглеждаше безкраен. Тук нямаше рифове и вълните леко се плискаха по брега. Беше идеалното място, където да спуснат във водата своя сал.

Нямаше хотел, но в малкия магазин за хранителни стоки дадоха на Джейми под наем задната стаичка. Банда си нае легло в квартала за чернокожи.

— Трябва да намерим място, където да построим сала тайно — каза Джейми на Банда. — Нали не искаме някой да ни издаде на властите.

Същия следобед попаднаха на стар изоставен склад.

— Устройва ни чудесно — реши Джейми. — Да започваме сала.

— Още не — каза Банда. — Ще почакаме. Купете бутилка уиски.

— Защо?

— Ще видите.

На другата сутрин Джейми беше посетен от местния полицай — румен пълен човек с голям нос, покрит с издайническите напукани капиляри на пиянициите.

— Добро утро — поздрави той Джейми. — Чух, че имаме гост. Рекох си, че трябва да намина да кажа едно здрасти. Аз съм полицай

Мънди.

— Йън Травис — отвърна Джейми.

— На север ли сте тръгнали, господин Травис?

— На юг. Пътуваме със слугата ми за Кейптаун.

— А! И аз съм ходил веднъж в Кейптаун. Отвратително голям и отвратително шумен град.

— Така си е. Мога ли да ви предложа едно питие, полицай?

— Никога не пия, когато съм на служба. — Полицай Мънди млъкна за момент и взе решение: — Мисля обаче, че мога да направя едно изключение.

— Чудесно!

Джейми извади бутилката уиски, чудеше се как Банда се е досетил. Сипа два пръста в мръсна чаша за миене на зъби и я подаде на полицая.

— Благодаря, господин Травис! Къде е вашата?

— Аз не мога да пия — каза Джейми със съжаление. — Малария. Затова и отивам в Кейптаун. Да потърся медицинска помощ. Спрях тук да си почина няколко дни. Пътуването е много изморително за мен.

Полицай Мънди се вгледа в него.

— Струвате ми се доста здрав.

— Само да ме видите, когато започне да ме тресе!

Чашата на полицая беше празна. Джейми я напълни.

— Благодаря! Да не се сърдите, ако наистина дойда в такъв момент. — Гаврътна втората чаша до дъно и стана. — Ще вървя. Казахте, че с вашия човек ще потеглите след ден-два?

— Веднага щом се почувствам по-добре.

— В петък ще мина пак да ви проверя — каза полицай Мънди.

Тази нощ Джейми и Банда започнаха да майсторят сала в изоставения склад.

— Банда, правил ли си някога сал?

— Ами, да ви кажа право, господин Макгрегър, не съм.

— Нито пък аз. — Двамата се спогледаха. — Дали ще е много трудно?

Задигнаха четири празни двесталитрови бъчви от бензин, захвърлени зад пазара, и ги занесоха в склада. Разположиха ги в правоъгълник. След това събраха четири празни щайги и сложиха по една върху всяка бъчва.

Банда беше изпълнен от съмнения.

— Не ми прилича много на сал.

— Още не сме свършили — успокои го Джейми. Нямаше откъде да вземат дъски, затова го покриха отгоре, с каквото им падне: клони от африкански орех, изхвърлени по брега пръти, големи листа. Овързаха всичко това с дебело конопено въже, като внимателно проверяваха всеки възел.

Когато свършиха, Банда го огледа.

— Все още не прилича на сал.

— Ще изглежда по-добре, когато му сложим платното — обеща Джейми.

Направиха мачта от паднало жълто дърво и подбраха два плоски клона за весла.

— Сега ни липсва само платното. Трябва да си го набавим бързо. Ще ми се да се измъкнем оттук още тази нощ. Полицай Мънди ще дойде утре пак.

Банда беше този, който намери платното. Късно вечерта се върна с огромно парче син плат.

— Това става ли, господин Макгрегър?

— Чудесно. Откъде го взе?

Банда се ухили.

— Не ме питайте. И бездруго сме загазили.

Измайсториха четириъгълно платно с прът отдолу и рейка отгоре и най-после всичко беше готово.

— Ще отплаваме в два часа след полунощ, когато селото заспи — каза Джейми. — А дотогава да си починем малко.

Но никой от двамата не можа да заспи. Вълнението от предстоящото приключение си казваше думата.

В два часа след полунощ се срещнаха в склада. И двамата бяха изпълнени с нетърпение и неизказан страх. Впускаха се в

пътешествие, което или щеше да ги направи богати, или да ги погуби. Нямаше средно положение.

— Време е — обяви Джейми.

Излязоха навън. Нищо не помръдваше. Нощта беше тиха и спокойна — с огромен син балдахин над главите им. Високо в небето се появи тънка луна. „Това е добре помисли си Джейми, — няма да е толкова светло, че да ни забележат.“ Разписанието им се усложняваше от това, че трябваше да напуснат селото през нощта, та никой да не знае за заминаването им, и да пристигнат на Диамантения бряг през следващата нощ, така че да се промъкнат в полето и благополучно да се върнат в океана преди разсъмване.

— Бенгелското течение би трябвало да ни отнесе до диамантовите полета някъде късно следобед — каза Джейми. — Но не можем да влезем там, докато е светло. Трябва да останем в океана и да не се показваме, докато не се стъмни.

Банда кимна.

— Можем да се скрием на някой от малките острови по крайбрежието.

— Какви острови?

— Има ги с десетки: Меркурий, Икабод, Плъм Пудинг…

Джейми го погледна недоверчиво.

— Плъм Пудинг ли?

— Има и остров Рост Бийф.

Джейми извади смачканата карта и погледна. Тук не са отбелязани.

— Това са гуанови острови. Англичаните събират птичите изпражнения за наторяване.

— Някой живее ли на тези острови?

— Не може. Миризмата е непоносима. На места гуаното е дебело към тридесет метра. Властите използват дезертьори и затворници, за да го събират. Някои от тях умират на островите и просто изоставят телата им.

— Точно там ще се скрием — реши Джейми. Двамата мъже отвориха вратата на склада, като внимаваха да не вдигат шум, и се опитаха да вдигнат сала. Беше толкова тежък, че не можаха да го помръднат. Плувнаха в пот, теглиха как ли не, но напразно.

— Чакайте тук — каза Банда.

Бързо излезе навън. Върна се след половин час с дълъг объл пън.

— Ще използваме това. Аз ще повдигна единия край, а вие пъхнете пъна отдолу.

Чернокожият мъж повдигна единия край на съоръжението и Джейми се възхити от силата му. Бързо мушна дървото отдолу. Заедно повдигнаха задния край и салът се плъзна леко напред. Когато пънът се изтърколи отзад, повториха процедурата. Работата беше тежка и докато стигнаха брега, и двамата бяха плувнали в пот. Отне им много повече време, отколкото бе предвидил Джейми. Беше пред зазоряване. Трябваше да отплават, преди жителите на селото да ги открият и да съобщят какво правят. Джейми бързо закрепи платното и провери дали всичко е наред. Гложде го чувството, че е забравил нещо. Изведнъж се сети какво го тревожи и се разсмя с глас. Банда го погледна с недоумение.

— Нещо смешно ли има?

— Преди, когато тръгвах да търся диаманти, имах цял тон екипировка. А сега всичко, което нося, е един компас. Изглежда прекалено лесно.

Банда каза тихо:

— Не мисля, че това ще ни е проблемът, господин Макгрегър.

— Време е вече да ми викаш Джейми.

Банда поклати учудено глава.

— Наистина идвате от много далечна страна. — После се ухили, показвайки равните си бели зъби. — Какво значение има, по дяволите, могат да ме обесят само веднъж. — Провери вкуса на името с устните си, след това го каза на глас. — Джейми!

— Хайде да вървим и да вземем тези диаманти.

Избутаха сала от пясъка в плитката вода, скочиха на него и започнаха да гребат. Минаха няколко минути, докато свикнат с подскачането и отклоненията на този странен плавателен съд. Сякаш се бяха качили на въдичарска тапа. Но салът щеше да свърши работа. Подчиняваше се напълно на управлението и се движеше на север по бързото течение. Джейми вдигна платното и се насочиха към открито море. Когато селото се събуди, бяха далеч зад хоризонта.

— Успяхме — каза Джейми.

Банда поклати глава.

— Още не е свършило. — Потопи ръка в студеното Бенгелско течение. — Това е само началото.

Продължиха да плават на север покрай залива Александер и устието на Оранжевата река, без да забележат някакви признаци на живот, с изключение на ятата корморани, поели към родните гнезда на нос Добра надежда, и ято ярки едри фламинги. Въпреки че имаха на сала консерви говеждо и ориз, плодове и две манерки вода, бяха твърде напрегнати, за да се хранят. Джейми си налагаше да не мисли за опасностите, които им предстояха, но не и Банда. Беше работил там. Спомняше си жестоките надзиратели с пушките, кучетата, ужасните, разкъсващи плътта мини и се чудеше как се е оставил да го уговорят за това безумно начинание. Погледна шотландеца и си рече: „Той е по-глупав от мен. Ако аз умра, ще бъде заради малката ми сестричка. А той за какво ще умира?“

По обед се появиха акули. Бяха пет-шест. Перките им пореха водата, когато те се стрелнаха към сала.

— Черногърби акули — оповести Банда. — Те са човекоядци.

Джейми следеше перките, които се плъзгаха все по-близо.

— Какво ще правим?

Банда преглътна нервно.

— В интерес на истината, Джейми, друг път не съм изпадал в подобна ситуация.

Една акула леко побутна с гръб сала и той едва не се обърна. Джейми грабна веслото, блъсна с него акулата и в миг тя го прекърши на две. Сега хищниците ги обсаждаха от всички страни, лениво кръжаха наоколо, огромните им тела почти се триеха в сала. Всяко побутване го накланяше опасно. Можеше да се обърне всеки момент.

— Трябва да се отървем от тях, преди да са ни потопили.

— Само че как? — попита Банда.

— Подай ми една консервена кутия говеждо.

— Сигурно се шегуваш. Една консерва говеждо едва ли ще им стигне. Интересуваме ги ние!

Последва нов тласък и салът се наклони силно.

— Говеждото! — изрева Джейми. — Дай го!

На Секундата Банда пъхна в ръката му консервата. Салът се люлееше застрашително.

— Отвори я до половината. Бързо!

Банда извади джобното си ножче, отвори консервата наполовина и обърна капака нагоре. Джейми я взе от него. Опипа с пръст острия назъбен ръб на метала.

— Дръж се здраво! — предупреди той. Коленичи в края на сала и зачака. Почти веднага се приближи акула с огромна раззината паст, от която се подаваха дълги редици кръвожадни зъби. Джейми се прицели в очите. Хванал с две ръце кутията, той заби с все сила назъбения ръб на капака в окото на акулата и го разряза. Тя надигна едрото си туловище и за момент салът почти се изправи на ръба си. Водата около тях изведнъж се покри с червени петна и закипя, когато акулите се нахвърлиха върху ранената си сестра. Салът беше забравен. Отдалечаваха се все повече и повече. Джейми и Банда наблюдаваха как кръвожадните риби разкъсват безпомощната си жертва, докато не ги загубиха от очите си. Банда дълбоко си пое дъх и каза тихо:

— Някой ден ще разкажа за това на внуците си. Мислиш ли, че ще ми повярват?

Смяха се, докато по лицата им не потекоха сълзи.

Късно следобед Джейми погледна часовника си.

— Би трябвало да сме на Диамантения бряг около полунощ. Слънцето изгрява в шест и петнадесет. Значи ще имаме четири часа да събираме диаманти и два часа да излезем отново в океана и да отплаваме на такова разстояние, че да не могат да ни видят. Ще ни стигнат ли четири часа, Банда?

— На сто души няма да им стигне животът да похарчат това, което можем да съберем на този бряг за четири часа. Надявам се само, че ще сме живи да го съберем…

Плаваха неотклонно на север до вечерта, носени от вятъра и течението. Привечер забелязаха очертанията на малък остров. Обиколката му едва ли бе повече от двеста метра. Колкото повече го наближаваха, толкова по-силна ставаше острата миризма на амоняк, от която очите им започнаха да сълзят. На Джейми му стана ясно защо никой не живее тук. Вонята беше непоносима. Но мястото беше идеално като укритие до падането на нощта. Джейми смени ъгъла на платното и малкият сал се удари в ниския скалист бряг. Банда го привърза и двамата слязоха. Целият остров беше покрит, както им се

стори, с милиони птици: корморани, пеликани, буревестници, пингвини и фламинги. Въздухът беше наситен с такова зловоние, че бе невъзможно да се диша. Направиха пет-шест крачки и затънаха до пояс в гуаното.

— Хайде да се връщаме на сала — каза Джейми, на когото явно не достигаше въздух.

Банда го последва безмълвно.

Когато се обърнаха, за да тръгнат обратно, ято пеликани се вдигна във въздуха и освободи малко пространство. Там лежаха три трупа. Не можеше да се каже кога са умрели хората. Телата бяха напълно запазени от амоняка във въздуха, а косите им бяха станали яркочервени.

Минута по-късно Джейми и Банда бяха отново на сала и навлизаха в океана.

Бяха спрели далеч от брега със спуснато платно и чакаха.

— Ще стоим тук до полунощ. После отиваме.

Седяха един до друг, без да разговарят. Всеки посвоему се подготвяше за това, което им предстоеше, каквото и да бе то. Слънцето беше ниско на западния хоризонт и като луд художник пръскаше по небето невъобразими цветове. После внезапно ги обви мрак.

Чакаха още два часа и Джейми вдигна платното. Потеглиха на изток към невидимия бряг. Облаците над главите им се разкъсаха и пропуснаха тънка струя лунна светлина. Салът набра скорост. Двамата мъже започнаха да различават в далечината бледите очертания на брега. Вятърът се засили, заплющя в платното и ги понесе към брега все по-бързо. Скоро различаваха вече ясно сушата — гигантска преграда от скали. Дори от това разстояние се виждаха и чуваха огромните бели гребени, които се блъскаха с гръмотевичен тътен срещу рифовете.

Макар да бяха още далече, гледката беше ужасяваща и Джейми се питаше каква ли ще бъде, когато се приближат. Хвана се, че шепне:

— Сигурен ли си, че брегът не се охранява?

Банда не отговори. Посочи скалите пред тях. Джейми разбра какво иска да му каже. Рифовете бяха по-смъртоносни от всяка клопка, която човек бе в състояние да измисли. Те бяха стражите на океана и

никога не почиваха, никога не заспиваха. Стояха си там и търпеливо чакаха плячката сама да отиде при тях. „Е — помисли си Джейми, — ние пък ще ви надхитрим. Ще оставим вълните да ни прехвърлят над вас.“ Салът ги беше донесъл дотук. Щеше да ги пренесе и през остатъка от пътя. Сега брегът препускаше срещу тях и те започваха да чувстват как гигантските талази се надигат тежко. Банда се вкопчи в мачтата.

— Доста бързо се движим.

— Не се тревожи — успокои го Джейми, — когато наближим, ще спусна платното. Това ще намали скоростта. Ще се плъзнем над рифовете леко и меко.

Скоростта на вятъра и вълните растеше и носеше сала срещу смъртоносните скали. Джейми за секунди прецени оставащото разстояние и реши, че течението ще ги пренесе до брега и без платното. Бързо го свали. Скоростта им не намаля ни най-малко. Сега салът беше изцяло в плен на огромните вълни, неуправляем, подхвърлян напред от гигантски гребен на гигантски гребен. Люшкаше се така силно, че двамата мъже бяха принудени да се вкопчат в него с две ръце. Джейми беше очаквал, че влизането ще бъде трудно, но беше абсолютно неподготвен за стихията на бушуващия водовъртеж, пред която бяха изправени. Рифовете изникнаха пред тях с ужасяваща яснота. Двамата виждаха как вълните се блъскат в назъбените им ръбове и се пръскат на огромни яростни гейзери. Успехът на плана им зависеше от това дали ще успеят да преведат сала невредим над скалите, така, че после да го използват и за бягството си. Без него щяха да са загубени.

Вече летяха към рифовете, понесени от ужасяващата мощ на водните талази. Ревът на вятъра беше оглушителен. Внезапно една огромна вълна повдигна сала високо във въздуха и го запрати срещу скалите.

— Дръж се, Банда! — извика Джейми. — Влизаме.

Огромният талаз подхвана сала като кибритена клечка и го понесе над рифовете към брега. Борейки се за живота си, двамата мъже се бяха вкопчили в него и не позволяваха на мощните вълни да ги съборят във водата. Джейми погледна надолу и зърна острите като бръснач зъбери. След миг щяха да са ги преминали и благополучно да са достигнали спасителния бряг.

В този момент с внезапен разтърсващ тласък една от бъчвите отдолу се удари в скалата и се откъсна. Салът рязко подскочи и още една бъчва беше отнесена, после още една. Вятърът, беснеещите вълни и кръвожадните рифове си играеха със сала, подхвърляха го напред-назад и бясно го запращаха във въздуха. Джейми и Банда почувстваха как тънкото дърво под краката им започва да се пропуква.

— Скачай! — изкрещя Джейми.

Гмурна се покрай ръба на сала, една гигантска вълна го подхвана и го изстреля към брега със скоростта на катапулт. Беше във властта на стихия с невероятна мощ. Не можеше да контролира това, което ставаше с него. Беше част от вълната. Тя беше над него, под него, вътре в него. Тялото му се извиваше и обръщаше, още малко и дробовете му щяха да се пръснат. В главата му започнаха да избухват светлини. Джейми си помисли: „Давя се“. И тялото му беше изхвърлено на пясъчния бряг. Джейми лежеше запъхтян, трескаво вдишваше хладният, свеж морски въздух, който изпълваше дробовете му. Гърдите и краката му бяха ожулени до кръв от пясъка, дрехите му бяха станали на дрипи. Бавно седна и затърси с очи Банда. Той клечеше десетина метра по-нататък и повръщаше морска вода. Джейми се изправи на крака и с неуверена крачка отиде при него.

— Добре ли си?

Банда кимна. Пое си дълбоко дъх, потръпна и погледна нагоре към Джейми.

— Аз не мога да плувам.

Джейми му помогна да се изправи. Двамата се обърнаха да погледнат рифа. От сала им нямаше и следа. Бушуващият океан го беше раздробил на трески. Бяха влезли в диамантеното поле.

Нямаше как да се измъкнат от него.

ПЕТА ГЛАВА

Зад тях беснееше океанът. Отпред необятната пустиня се бе ширнала от крайбрежието до подножието на далечните назъбени пурпурни хребети на планинската верига Рихтервелд, един свят от пропасти, клисури и усукани остри върхове, осветени от бледата луна. В полите на планината беше падината Хексенкесел — „казанът на вещицата“, лишена от растителност клонка на ветровете. Пейзажът беше първичен и безлюден, идваше непокътнат от дълбините на времето. Единственият белег, че тук някога е стъпвал човешки крак, беше табелата с разкривени букви, забита в пясъка. На лунната светлина Джейми и Банда прочетоха: „VERBODE GEBIED SPERRGEBIET“.

„Влизането забранено.“

Пътят им за бягство към океана беше отрязан. Можеха да поемат само към Намибийската пустиня.

— Няма как, ще се помъчим да я прекосим, да си опитаме късмета — каза Джейми.

Банда поклати глава.

— Надзирателите ще ни застрелят още щом ни зърнат, или ще ни обесят. Дори и да имаме късмет да се промъкнем покрай тях и кучетата, няма как да заобиколим мините. С нас е свършено.

Не изпитваше страх, с примирение приемаше участта.

Джейми го погледна и почувства, че го завладява дълбоко разкаяние. Беше въвлякъл чернокожия мъж във всичко това, а Банда нито веднъж не се бе оплакал. Дори сега, когато знаеше, че за тях няма спасение, не го упрекна и с дума.

Джейми се обърна, погледна стената от яростни вълни, които се разбиваха в брега, и си помисли, че по някакво чудо са стигнали толкова далеч. Беше два часът след полунощ, четири часа преди да съмне и да ги открият, а все още бяха цели и невредими. „Проклет да съм, ако капитулирам“, рече си Джейми.

— Да се хващаме на работа, Банда.

Чернокожият примигна.

— И какво ще правим?

Дойдохме тук за диаманти, нали? Хайде да си ги вземем.

Банда впери очи в човека с дивия поглед, прилепналата към скулите бяла коса и прогизналите панталони, висящи на парцали около краката му.

— За какво говориш?

— Нали каза, че щом ни видят, ще ни убият? Е, могат да ни убият както богати, така и бедни. По някакво чудо се добрахме дотук. Чудо може да ни помогне и да се измъкнем. А ако се измъкнем, нямам никакво намерение да бъдем с празни ръце!

— Ти си луд — каза тихо Банда.

— Иначе нямаше да сме тук — припомни му Джейми.

Банда вдигна рамене.

— Защо пък не! Нямам какво друго да правя, докато ни намерят.

Джейми смъкна разкъсаната си риза, Банда го разбра и направи същото.

— Казвай сега къде са всичките тези едри диаманти, за които говореше.

— Навсякъде — обеща Банда. И добави: — Също като надзирателите и кучетата.

— За тях ще мислим после. Кога слизат на брега?

— Когато се разсъмне.

Джейми се замисли за момент.

— Има ли място, където не ходят и където можем да се скрием?

— Няма място, където да не ходят и където да скриеш дори муха.

Джейми потупа Банда по рамото.

— Добре тогава. Да започваме.

Джейми гледаше как Банда застава на четири крака, започва да пълзи бавно по брега и в движение да пресява пясъка през пръстите си. След по-малко от две минути спря и му показа някакъв камък.

— Намерих един!

Джейми коленичи на пясъка и също запълзя на четири крака. Двата първи камъка, които намери, бяха малки. Третият вероятно беше над петнадесет карата. Седна и дълго го гледа. Струваше му се невероятно, че се е сдобил толкова лесно с такова съкровище. И всичко това принадлежеше на Ван дер Мерве и съдружниците му! Продължи да пълзи.

През следващите три часа двамата събраха над четиридесет диаманта с тегло от два до тридесет карата. Небето на изток започна да просветлява. Бе времето, по което Джейми бе предвиждал да си тръгнат, отново да се качат на сала, да вдигнат платното, да минат над рифовете и да избягат. Сега беше безпредметно да мисли за това.

— Скоро ще съмне — каза той. — Я да видим още колко диаманта ще намерим.

— Няма да сме живи да похарчим дори и тези. Но ти държиш да умреш баснословно богат, нали?

— Изобщо не искам да умирам.

Подновиха търсенето и без да разсъждават, загребваха диамант след диамант, сякаш обхванати от някаква лудост. Купчинките скъпоценни камъни ставаха все по-големи, докато в раздраните им ризи не се събра същинско царско съкровище от шестдесет диаманта. Искаш ли аз да ги нося? — попита Банда.

— Не. И двамата можем… — И тогава Джейми разбра какво има предвид Банда. Когото заловяха с диамантите, щеше да умре по-бавно и мъчително. — Аз ще ги взема — рече той.

Изсипа камъните върху парцала, в който се бе превърнала ризата му, и грижливо го завърза на възпоп. Хоризонтът беше станал светлосив и багрите на изгряващото слънце заливаха изтока.

Ами сега? Това беше въпросът! А отговорът? Можеха да останат тук и да загинат или да тръгнат навътре към пустинята и пак да загинат.

— Да тръгваме!

Джейми и Банда бавно поеха рамо до рамо към сушата.

— Къде започват мините?

— На стотина метра оттук. — В далечината се чу кучешки лай. — Едва ли ще ни се наложи да се тревожим за мините. Кучетата тръгват насам. Сутрешната смяна идва на работа.

— За колко време ще стигнат до нас?

— За петнадесет минути, може би и за десет.

Вече почти се беше съмнало. Неясните мержелеещи очертания се превърнаха в малки пясъчни дюни и далечни планини. Нямаше къде да се скрият.

— Колко надзиратели има в една смяна?

Банда се замисли за момент.

— Десетина.

— Десет надзиратели не са много за такъв голям бряг.

— И един е много. Те имат пушки и кучета. Не са слепи, а ние не сме невидими.

Кучешкият лай вече се чуваше по-наблизо.

Джейми поде:

— Съжалявам, Банда. Не трябваше да те въвличам в това.

— Не си ме въвлякъл ти.

И Джейми разбра какво иска да му каже негърът. Чуха гласове, които си подвикваха в далечината. Стигнаха малка дюна.

— Ами ако се заровим в пясъка?

— И други са опитвали. Кучетата ще ни намерят и ще ни прегризат гърлата. Искам да умра бързо. Ще ги оставя да ме забележат и ще побягна. Така ще ме застрелят. Аз… аз не искам кучетата да ме докопат.

Джейми стисна Банда за лакътя.

— Може и да загинем, но проклет да съм, ако хукнем да тичаме към смъртта си. Нека малко се потрудят.

Започнаха да различават думите в далечината.

— Не спирайте, мързеливи копелета такива! — крещеше някой. — Върви след мен… не излизай от редицата… Всички добре сте се наспали… Хайде сега да поработим малко…

Въпреки храбрите си думи Джейми се хвана, че отстъпва пред този глас. Отново се обърна и погледна океана. Дали ако се удавеха, нямаше да умрат по-леко? Гледаше как рифовете, злобно разкъсват демоничните вълни, стоварващи се върху тях, и най-неочаквано съгледа нещо друго, нещо оттатък вълните. Не разбираше какво е.

— Банда, виж!…

Далеч навътре в океана към тях се движеше непроницаема сива стена, гонена от мощните западни ветрове.

— Морската мъгла — обясни му Банда. — Нахлува два-три пъти седмично.

Докато разговаряха, мъглата се приближи като гигантска сива завеса, носеше се през хоризонта и закри небето.

Гласовете също се бяха приближили.

— Den dousant! Дяволите да я вземат тази мъгла! Пак ще има престой. На шефовете няма да им хареса.

— Имаме късмет! — каза Джейми. Сега шепнеше.

— Защо?

— Мъглата. Няма да ни видят.

— Едва ли ще ни помогне. Все някога ще се вдигне и тогава ще си бъдем все на същото място. Щом надзирателите не могат да се движат през минното поле, не можем и ние. Опитай се само да прекосиш тази пустиня в мъглата, няма да си изминал и десет метра, и ще хвръкнеш на парчета във въздуха. Пак очакваш да стане някое от твоите чудеса.

— Страшно прав си, очаквам — каза Джейми.

Небето над главите им потъмняваше. Мъглата идваше все по-близо, покриваше водата, още малко и щеше да погълне брега. В напредването й имаше нещо зловещо и заплашително, но Джейми вътрешно ликуваше: „Тя ще ни спаси!“

Изведнъж някой извика:

— Хей, вие двамата! Какво, по дяволите, правите тук?

Джейми и Банда се обърнаха. Върху една дюна на стотина метра се беше изправил въоръжен с пушка пазач. Джейми отново погледна брега. Мъглата нахлуваше бързо.

— Хей, вие двамата! Елате тук! — изкрещя надзирателят и насочи оръжието към тях.

Джейми вдигна ръце.

— Изкълчих си крака — извика той. — Не мога да вървя.

— Не мърдайте! — нареди надзирателят. — Идвам при вас.

Наведе цевта на пушката и тръгна към тях. С бърз поглед назад Джейми се увери, че мъглата е стигнала до брега и бързо напредва към сушата.

— Тичай! — прошепна той.

Обърна се и хукна към океана. Банда се завтече по петите му.

— Стой!

Секунда по-късно чуха острото пукане на пушката и пясъкът пред тях се пръсна. Продължиха да тичат, устремени към голямата тъмна стена на мъглата. Чу се още един изстрел, този път по-близо, и още един и в следващия миг двамата мъже потънаха в пълен мрак. Морската мъгла ги облизваше, смразяваше ги и ги обгръщаше. Чувстваха се като заровени в памук. Не виждаха абсолютно нищо.

Сега гласът беше приглушен и далечен, отскачаше от мъглата и се връщаше от всички посоки. Чуваха се и други гласове, които си подвикваха:

— Кругър!… Аз съм, Брент… Чуваш ли ме?

— Чувам те, Кругър…

— Двама са — извика първият. — Един бял и един чернокож. На брега са. Разпръсни хората си. Skiet horn! Стреляй на месо.

— Дръж се за мен — прошепна Джейми.

Банда сграбчи ръката му.

— Къде си тръгнал?

— Ще се измъкнем оттук.

Джейми приближи компаса до лицето си. Едва го виждаше. Започна да се обръща и спря, когато стрелката показа изток.

— Насам…

— Чакай! Не можем да вървим. Дори да не налетим на надзирател или на куче, ще взривим някоя мина.

— Нали каза, че до минното поле има стотина метра. Хайде да се махаме от брега.

Тръгнаха към пустинята бавно и с неуверени стъпки, двама слепци в непозната страна. Джейми измерваше разстоянието в крачки. След всяко препъване в мекия пясък отново се надигаха и продължаваха. През няколко крачки Джейми спираше, за да погледне компаса. Когато прецени, че вече са изминали почти сто метра, спря.

— Тук някъде започват мините. По някаква система ли са разположени? Не можеш ли да се сетиш за нещо, което да ни помогне?

— Някоя молитва — отговори Банда. — Никой не е успял да заобиколи мините, Джейми. Пръснати са по цялото поле, заровени са на около петнадесет сантиметра. Ще трябва да стоим тук, докато се вдигне мъглата, и да се предадем.

Джейми се заслуша в обвитите в памук гласове, рикоширащи около тях.

— Кругър, обаждай се, за да поддържаме връзката…

— Добре, Брент…

— Кругър…

— Брент…

Безплътни гласове, които си подвикваха в заслепяващата мъгла. Мисълта на Джейми препускаше, отчаяно прехвърляйки всеки

възможен път за бягство. Останеха ли неподвижни, щяха да бъдат убити в мига, в който мъглата се вдигнеше. Опитаха ли се да се движат през минното поле, щяха да бъдат разкъсани на парчета.

— Виждал ли си някога мините? — прошепна Джейми.

— Помагах да слагат някои от тях.

— От какво се взривяват?

— От тежестта на човека. От всичко, по-тежко от четиридесет килограма. Така кучетата остават невредими.

Джейми дълбоко си пое дъх.

— Банда, може и да има начин да се измъкнем оттук. А може и да не стане. Ще рискуваш ли заедно с мен?

— Какво си намислил?

— Ще прекосим минното поле по корем. Така ще разпределим тежестта си върху пясъка.

— О, Боже!

— Какво мислиш?

— Мисля, че съм бил луд изобщо да тръгна от Кейптаун.

— С мен ли си?

Едва различаваше лицето на Банда до себе си.

— Не оставяш на човек голям избор, нали?

— Хайде тогава!

Джейми внимателно се просна на пясъка. Банда го гледа един момент, пое си дълбоко въздух и направи същото. Двамата бавно запълзяха върху пясъка по посока на минното поле.

— Като се движиш — прошепна Джейми, — не натискай с ръце или с крака. Използвай цялото си тяло.

Нямаше отговор. Банда изцяло бе съсредоточен в усилията си да оцелее.

Бяха обгърнати от сив вакуум, от който не виждаха нищо. Всеки момент можеха да се натъкнат на надзирател, на куче или на някоя мина. Напредваха мъчително бавно. И двамата бяха голи до кръста и пясъкът стържеше гърдите им, докато се придвижваха сантиметър по сантиметър. Джейми беше наясно колко нищожно малки са шансовете им. Дори и да успееха по някаква случайност да прекосят пустинята, без да бъдат застреляни или да хвръкнат във въздуха, щяха да се изправят пред оградата от бодлива тел и въоръжената охрана на

наблюдателната кула до входа. И не се знаеше колко ще се задържи мъглата. Можеше да се вдигне всяка секунда и да ги открие.

Продължаваха да пълзят, механично се плъзгаха напред, докато загубиха всякаква представа за времето. Сантиметрите ставаха стъпки, стъпките — метри, а метрите — километри. Нямаха представа от колко време се движат. Бяха принудени да държат главите си близо до земята и очите, ушите, носовете им се напълниха с пясък. Дишаха с усилие.

В далечината неспирно се носеше ехото от гласовете на надзирателите:

— Кругър… Брент… Кругър… Брент…

През няколко минути спираха да си починат и да погледнат компаса, после продължаваха безкрайното си пълзене. Едва устояваха на изкушението да се движат по-бързо, но това би означавало да натискат по-силно пясъка. Джейми си представяше как парчетата метал избухват под него и се забиват в корема му. Поддържаше бавното темпо. От време на време чуваха около себе си други гласове, но думите бяха приглушени от мъглата и беше невъзможно да се каже откъде идват. „Пустинята е голяма — мислеше си с надежда Джейми. — Няма опасност да се натъкнем на някого.“

Сякаш изпод земята изскочи едра космата фигура и се хвърли върху него. Стана толкова бързо, че Джейми бе сварен неподготвен. Почувства как зъбите на огромната овчарка се забиват в ръката му. Пусна вързопчето с диамантите и се опита да разтвори челюстите й, но беше свободна само едната му ръка и не можеше да се справи. Усещаше как топлата кръв се стича. Кучето забиваше зъбите си все по-дълбоко, тихо и убийствено. Джейми започна да губи съзнание. Чу глух удар, после още един, звярът отпусна захапката си и очите му помръкнаха. През булото на болката Джейми видя как Банда стоварва торбичката с диаманти по черепа му. Кучето изскимтя и притихна.

— Добре ли си? — попита Банда задъхано и тревожно.

Джейми не можеше да говори. Лежеше и чакаше вълните на болката да се уталожат. Банда откъсна парче от панталоните си и пристегна ръката му, за да спре кръвта.

— Трябва да продължим да се движим — предупреди той. — Ако е дошло едно куче, ще дойдат и други.

Джейми кимна. Бавно плъзна тялото си напред, преодолявайки ужасната пулсираща болка в ръката.

Не си спомняше нищо от останалата част на пътя. Беше в полусъзнание и действаше като автомат. Нещо извън него направляваше движенията му. „Ръцете напред, тласкай… Ръцете напред, тласкай… Ръцете напред, тласкай…“ И така до безкрайност, една одисея на болката. Сега Банда беше този, който следеше компаса, и когато Джейми започваше да пълзи в погрешна посока, внимателно го обръщаше. Бяха заобиколени от надзиратели, кучета и мини, спасяваше ги само мъглата. Продължиха да се движат, да пълзят, за да спасят живота си, докато в един момент и двамата вече нямаха сили да се помръднат и на сантиметър. Заспаха.

Когато Джейми отвори очи, нещо се беше променило. Лежеше на пясъка с вдървено и раздирано от болка тяло и се опитваше да си спомни къде се намира. На метър и половина от себе си видя спящия Банда и всичко нахлу в съзнанието му. Разбиващият се в рифовете сал… морската мъгла… Но нещо не беше наред. Седна и се опита да разбере какво. И стомахът му се сви. Виждаше Банда! Ето кое не бе наред. Мъглата се вдигаше. Чу наблизо гласове. Взря се през изтъняващата завеса на мъглата. Бяха допълзели при входа на диамантеното поле. Ето ги високата наблюдателна кула и оградата от бодлива тел, които Банда му беше описал. От брега към портала се задаваше тълпа от около шестдесет чернокожи работници. Смяната им беше свършила, а хората от следващата вече влизаха. Джейми коленичи, пропълзя до Банда и го разтърси. Негърът седна и се разсъни на секундата. Обърна очи към стражевата кула и портала.

— По дяволите! — каза той невярващо. — За малко да успеем.

— Но ние успяхме! Дай ми диамантите!

Банда му подаде загънатата риза.

— Ти какво?…

— Върви след мен.

— Ами надзирателите с пушките на портала? — попита Банда тихо. — Те ще разберат, че мястото ни не е тук.

— На това и разчитам — отвърна му Джейми. Двамата тръгнаха към надзирателите, промъквайки се между редицата на пристигащите и редицата на тръгващите си работници, които си подвикваха и подсвиркваха дружелюбно.

— На вас, момчета, ще ви се съдерат задниците, от работа. А ние добре си подремнахме в мъглата…

— Как се уредихте с тази мъгла, късметлии такива?…

— Господ слуша мен, няма теб да слуша, я? Ти си боклук…

Джейми и Банда стигнаха при портала. Двама огромни като канари надзиратели с пушки стояха от вътрешната му страна и избутваха напускащите територията работници към малка ламаринена барака, където те щяха да бъдат претърсени най-внимателно. „Събличат ги голи, както майка ги е родила, и ги преглеждат от глава до пети.“ Джейми стисна още по-здраво в ръката си разкъсаната риза. Провря се през редицата работници и се приближи към един от надзирателите.

— Извинете, сър — каза той, — с кого трябва да говорим за работа тук?

Банда го гледаше втрещен. Пазачът се обърна към Джейми.

— Какво, по дяволите, правите от тази страна на оградата?

— Дойдохме да търсим работа. Чух, че имало свободно място за пазач, а слугата ми може да копае. Помислих си…

Надзирателят погледна двамата парцаливи, невдъхващи доверие типове.

— Излизайте веднага!

— Не искаме — възпротиви се Джейми, — търсим работа и ми казаха…

— Това е охранявана зона, господине. Не видяхте ли надписите? А сега изчезвайте, по дяволите! И двамата! — Той посочи голяма волска каруца зад оградата, която се пълнеше с работници от изтеклата смяна. — Тази каруца ще ви откара до Порт Нолът. Ако търсите работа, идете в канцеларията на компанията.

— О, благодаря ви, сър — каза Джейми.

Махна на Банда и двамата минаха през портала и излязоха на свобода.

Пазачът зяпаше след тях.

— Кретени.

След десет минути Джейми и Банда вече пътуваха към Порт Нолът. Със себе си носеха диаманти на стойност половин милион фунта.

ШЕСТА ГЛАВА

Скъпата каляска изтрополи по прашната главна улица на Клипдрифт, теглена от чифт красиви дорести коне. Юздите държеше строен мъж с атлетичен вид, снежнобяла коса, бяла брада и мустаци. Беше облечен в сив костюм с модна кройка и риза с жабо, а на черната му вратовръзка имаше карфица с диамант. Носеше сив цилиндър, а на малкия му пръст проблясваме пръстен с едър диамант. Изглеждаше нов в този град, но бе идвал и друг път.

Клипдрифт се беше променил доста, откакто Джейми Макгрегър го бе напуснал преди година. Беше 1884 година и от бивак на търсачи на диаманти той се бе превърнал в градче. Беше завършена отсечката на железопътната линия от Кейптаун до Хоуптаун, имаше отклонение до Клипдрифт и това беше довело нова вълна от имигранти. Градът бе дори по-претъпкан, отколкото си го спомняше Джейми, ала хората изглеждаха различни. Все още имаше много търсачи на диаманти, но се срещаха и мъже в костюми на бизнесмени. От магазините влизаха и излизаха добре облечени матрони. Клипдрифт беше придобил патината на благоприличието.

Джейми мина покрай три нови танцови зали и пет-шест нови пивници, покрай току-що построена църква, бръснарница и голям хотел, наречен „Гранд“. Спря пред една банка и слезе от каляската, като хвърли небрежно юздите на местно момче.

— Дай им вода!

Влезе в банката и каза на управителя с висок глас:

— Желая да депозирам във вашата банка сто хиляди фунта.

Мълвата се разнесе бързо, както беше очаквал, и когато напусна банката и влезе в пивница „Нощната птица“, стана център на вниманието. Отвътре кръчмата не се беше променила. Беше претъпкано и мнозина проследиха с любопитни очи Джейми, когато той тръгна към бара. Смит кимна почтително.

— Какво ще обичате, сър?

По лицето на бармана не се появи никакъв знак, че го е познал.

— Уиски. Най-доброто, което имате.

— Да, сър. — Барманът наля питието. — За пръв път ли идвате в града?

— Да.

— Просто минавате оттук, така ли?

— Не. Чух, че градът предлагал добри възможности за човек, който търси къде да вложи парите си.

Очите на бармана светнаха.

— Не бихте могли да намерите по-добро място! Човек със сто… Човек с пари може наистина да преуспее. Всъщност бих могъл донякъде да ви бъда полезен, сър.

— Така ли? По какъв начин?

Смит се наведе и тонът му стана заговорнически.

— Познавам човека, който движи нещата в града. Председател е на общинския съвет и оглавява градския комитет. В тази част на страната е най-важната клечка. Казва се Саломон ван дер Мерве.

Джейми отпи от питието.

— Не съм чувал за него.

— Собственик е на онзи голям универсален магазин отсреща. Може да ви насочи към добри сделки. Струва си да се срещнете с него.

Джейми Макгрегър отново отпи от уискито.

— Повикайте го.

Барманът погледна големия диамант на пръста му и диамантената карфица.

— Да, сър. Мога ли да му кажа името ви?

— Травис. Йън Травис.

— Добре, господин Травис. Сигурен съм, че господин Ван дер Мерве ще иска да се запознае с вас. — Наля още едно питие. — Заповядайте, почерпете се, докато чакате. За сметка на заведението.

Джейми седеше на бара и си пиеше уискито, съзнавайки, че всички в салона го гледат. От Клипдрифт си бяха тръгвали забогатели хора, но досега тук не бе идвал никой, който да е толкова очебийно заможен. Това беше нещо ново за тях.

Петнадесет минути по-късно барманът се върна, придружен от Саломон ван дер Мерве.

Холандецът се приближи до брадатия белокос непознат, подаде ръка и се усмихна.

— Господин Травис, аз съм Саломон ван дер Мерве.

— Йън Травис.

Джейми очакваше някакво потрепване, някакъв знак, че Ван дер Мерве е открил нещо познато в него. Но онзи не го позна. „Че как ще ме познае?“ — помисли си той. От предишното наивно осемнадесетгодишно идеалистче не бе останала и следа. Смит раболепно поведе двамата мъже към една ъглова маса.

Веднага щом седнаха, Ван дер Мерве каза:

— Разбрах, че искате да направите капиталовложения в Клипдрифт, господин Травис.

— Може би.

— Сигурно ще ви бъда донякъде полезен. Човек трябва да внимава. Тук има много безнравствени типове.

Джейми го погледна и рече:

— Не се съмнявам.

Имаше нещо нереално в това да си седи тук и да води любезен разговор с човека, който с измама му бе отнел цяло състояние и след това се бе опитал да го убие. През изтеклата година омразата към Ван дер Мерве го беше погълнала изцяло, единственото, което го бе крепило и го бе карало да живее, беше жаждата за отмъщение. А сега Ван дер Мерве бе на път да почувства това отмъщение.

— Ако смея да попитам, господин Травис, колко пари възнамерявате да инвестирате?

— О, около сто хиляди фунта като начало — каза небрежно Джейми. Видя как Ван дер Мерве се облизва.

— После може би още триста-четиристотин хиляди.

— Ъ… можете да получите от тях много добра печалба, много добра, наистина. Ако бъдете насочен правилно, разбира се — добави бързо той. — Имате ли някаква идея къде да ги вложите?

— Смятах да се поогледам и да видя какви възможности има.

— Много мъдро от ваша страна — кимна дълбокомислено Ван дер Мерве. — Защо не вечеряме днес заедно, тъкмо да го обсъдим? Дъщеря ми е отлична готвачка. За мен ще бъде чест да ми гостувате.

Джейми се усмихна.

— Ще ми достави удоволствие, господин Ван дер Мерве.

„Нямаш си представа какво огромно удоволствие ще ми достави“, рече си той.

Започваше се.

От диамантените полета в Намиб до Кейптаун се придвижиха без произшествия. Джейми и Банда вървяха пеша навътре в сушата до малко селце, където за ръката на Джейми се погрижи лекар, а след това ги взе фургон за Кейптаун. Пътуването беше дълго и мъчително, но те не забелязваха неудобствата. В Кейптаун Джейми отседна в натруфения хотел „Ройъл“ на Плейн Стрийт — „посещаван от Негово кралско величество, херцогът на Единбург“ — и бе отведен в кралския апартамент.

— Доведете ми най-добрия бръснар в града — нареди Джейми. — После шивач и обущар.

— Веднага, сър — отзова се управителят. „Парите правят чудеса“, каза си Джейми.

Ваната в кралския апартамент беше едно блаженство. Джейми лежеше отпуснат в топлата вода, която отмиваше умората от тялото му, и си мислеше за невероятните последни седмици. Нима бяха изминали само седмици, откакто те с Банда бяха направили онзи сал? Струваха му се години. Спомни си как плаваха към забранената зона, мислите му се върнаха към акулите и демоничните вълни, към рифовете, раздробяващи сала им на трески. Морската мъгла и пълзенето през минното поле, и огромното куче отгоре му… Зловещите приглушени викове, които вечно щяха да кънтят в ушите му: „Кругър… Брент… Кругър… Брент…“

Но преди всичко си мислеше да Банда. За своя приятел.

Когато стигнаха в Кейптаун, Джейми настоятелно го помоли:

— Остани с мен.

Банда се усмихна, откривайки красивите си бели зъби.

— Животът с теб е много скучен, Джейми. Трябва да отида някъде и да си потърся нещо по-вълнуващо.

— Какво ще правиш сега?

— Ами благодарение на теб и на чудесната ти идея колко е лесно да преплаваш със сал над рифовете ще си купя ферма, ще си намеря жена и ще имам куп деца.

— Добре. Да вървим при оценителя на диаманти, за да ти дам твоя дял.

— Не — отсече Банда. — Не го искам.

Джейми се намръщи.

— Как така не го искаш! Половината диаманти са твои. Ти си милионер.

— Не. Погледни кожата ми, Джейми. Ако стана милионер, животът ми няма да струва и пукната пара.

— Можеш да скриеш някъде част от диамантите. Можеш…

— Трябва ми само толкова, колкото да купя един морган обработваема земя и два вола, които да разменя за съпруга. Два-три малки диаманта ще ми стигнат за всичко, от което някога ще имам нужда. Останалите са твои.

— Няма да стане! Не мога да взема твоя дял.

— Можеш, Джейми. Защото ти ще ми дадеш Саломон ван дер Мерве.

Джейми дълго не откъсна поглед от Банда.

— Обещавам.

— Тогава довиждане, приятелю.

Двамата мъже си стиснаха ръцете.

— Пак ще се срещнем — рече Банда. — Следващия път измисли да правим нещо по-вълнуващо.

Банда си тръгна с три малки диаманта, грижливо скътани в джоба му.

Джейми изпрати на родителите си с банков превод двадесет хиляди фунта, купи най-хубавата каляска и коне, които намери, и се отправи обратно към Клипдрифт. Беше настъпило времето на отплатата.

Когато онази вечер Джейми Макгрегър влезе в магазина на Ван дер Мерве, го връхлетя толкова неприятно и толкова силно чувство, че трябваше да спре, за да се овладее.

Ван дер Мерве се появи забързан откъм дъното на магазина и като видя кой е, лицето му разцъфна в широка усмивка.

— Господин Травис! — каза той. — Добре дошли.

— Благодаря господин… ъ… извинете, не си спомням името ви…

— Ван дер Мерве. Саломон ван дер Мерве. Не се извинявайте, холандските имена трудно се помнят. Вечерята е готова. Маргарет! — извика той, докато въвеждаше Джейми в задната стаичка.

Нищо не се беше променило. Маргарет стоеше до печката, наведена над тигана, с гръб към тях.

— Маргарет, това е нашият гост, за когото ти говорих — господин Травис.

Маргарет се обърна.

— Приятно ми е.

Нямаше никакъв признак, че го е познала.

— Радвам се да се запозная с вас — кимна й Джейми.

Камбанката извести, че е влязъл клиент, и Ван дер Мерве рече!

— Извинете ме. Веднага се връщам. Моля, чувствайте се като у дома си, господин Травис.

И забърза навън.

Маргарет донесе на масата изпускаща пара купа със зеленчуци и месо и докато бързаше към пещта, за да извади хляба, Джейми стоеше неподвижно и безмълвно я наблюдаваше. За годината, откакто не бе я виждал, тя беше разцъфтяла. Беше станала жена с тлееща чувственост, каквато преди й липсваше.

— Баща ви казва, че сте отлична готвачка.

Маргарет се изчерви.

— Аз… надявам се, сър.

— Отдавна не съм вкусвал домашна храна. С нетърпение очаквам да си хапна.

Джейми взе от Маргарет голямото блюдо с масло и вместо нея го сложи на масата. Тя бе така изненадана, че почти изпусна чинията. Никога не бе чувала за мъж, който помага в женската работа. Вдигна изумените си очи и го погледна. Счупен нос и белег разваляха лицето, което иначе би било прекалено красиво. Очите му бяха светлосиви, светеха от интелигентност и изгаряща сила. Бялата му коса й

показваше, че не е млад, и все пак в него имаше нещо много младежко. Беше висок и силен и… Маргарет се извърна, смутена от погледа му.

Ван дер Мерве забързано влезе в стаята, като потриваше ръце.

— Затворих магазина — каза той. — Хайде да сядаме и да си похапнем добре.

На Джейми бе отредено почетното място на масата.

— Да си кажем молитвата — рече Ван дер Мерве. Затвориха очи. Докато ехтеше гласът на баща й, Маргарет скришом отвори своите и продължи да разучава изискания непознат.

— Всички сме грешници в твоите очи, о, Боже, и трябва да бъдем наказани. Дай ни сили да понасяме нашите изпитания на тази земя, за да вкусим райските плодове, когато ни призовеш. Благодарим ти, Господи, че помагаш на тези от нас, които са достойни да преуспяват. Амин.

Саломон ван дер Мерве започна да сервира. Този път порциите, които слагаше на Джейми, бяха повече от щедри. Хранеха се и разговаряха.

— За пръв път ли идвате насам, господин Травис?

— Да — каза Джейми. — За пръв път.

— Както разбирам, госпожа Травис не е с вас.

— Няма никаква госпожа Травис. Не намерих жена, която да ме иска — усмихна се Джейми.

„Каква глупачка трябва да е тази, която да му откаже?“ — питаше се Маргарет. Сведе очи, опасявайки се, че непознатият ще прочете безнравствените й мисли.

— Клипдрифт е град, който предлага големи възможности, господин Травис. Големи възможности.

— С най-голямо удоволствие ще се запозная с тях. — Погледна Маргарет и тя пламна.

— В случай че въпросът ми не ви се стори много личен, господин Травис, мога ли да ви попитам как сте придобили състоянието си?

Маргарет се притесни от нетактичните въпроси на баща си, но непознатият, изглежда, нямаше нищо против тях.

— Наследих го от баща си — отвърна непринудено той.

— А, но сигурно имате голям опит в бизнеса?

— Много малък, страхувам се. Имам нужда от доста съвети.

Ван дер Мерве светна.

— Съдбата има пръст в това, че се срещнахме, господин Травис. Аз имам някои много полезни връзки. Много полезни наистина. Почти мога да ви гарантирам, че само за няколко месеца съм в състояние да удвоя парите ви. — Наведе се и потупа Джейми по ръката. — Имам чувството, че това е голям ден и за двама ни.

Джейми само се усмихна.

— Предполагам, че сте отседнали в „Грандхотел“?

— Точно така.

— Престъпно скъпо е. Но за човек с вашите средства сигурно… — Погледът, който отправи към Джейми, сияеше.

Джейми поде:

— Чух, че местността наоколо е интересна. Ще ви създам ли големи затруднения, ако ви помоля да разрешите на дъщеря си утре да ме разведе да я поразгледам?

Маргарет почувства, че сърцето й спря за секунда. Ван дер Мерве се намръщи.

— Не зная, тя…

Желязно правило на Саломон ван дер Мерве беше никога да не допуска мъж да остава насаме с дъщеря му. Реши обаче, че няма нищо лошо, ако в случая с господин Травис направи едно изключение. Не искаше да изглежда негостоприемен, когато залогът беше толкова голям.

— В магазина мога да мина за малко и без Маргарет. Нали ще разведеш госта ни, Маргарет?

— Щом искаш, татко — продума тихо тя.

— Значи разбрахме се — усмихна се Джейми. — Да кажем, в десет сутринта?

След като високият, изискано облечен гост си отиде, Маргарет почисти масата и изми съдовете с напълно замаяна глава. „Той сигурно ме смята за глупачка.“ Отново и отново прехвърляше в мислите си всичко, което бе казала по време на разговора. Не беше казала нищо. Езикът й съвсем се беше вързал. Защо ли? Не беше ли обслужвала стотици мъже в магазина, без да се превръща в тъпа глупачка. Разбира се, те не бяха я гледали по начина, по който я гледаше Йън Травис.

„Всички мъже носят в себе си дявола, Маргарет. Няма да им позволя да покварят твоята невинност.“ Гласът на баща й ехтеше в главата й. Да не би да беше това? Слабостта и трепетът, които беше почувствала, когато непознатият я гледаше? Дали той не покваряваше невинността й? Тази мисъл разтърси тялото й в приятна тръпка. Погледна чинията, която беше избърсала три пъти, и седна до масата. Как й се искаше майка й да беше жива!

Майка й би разбрала. Маргарет обичаше баща си, но понякога имаше потискащото чувство, че е негова затворница. Безпокоеше я, че той никога не позволява някой мъж да се доближи до нея. „Така и няма да се омъжа — казваше си тя. — Поне докато е жив.“ Метежните й мисли я изпълниха с чувство за вина. Бързо напусна стаята и отиде в магазина. Баща й седеше зад тезгяха и се занимаваше със сметките си.

— Лека нощ, татко.

Ван дер Мерве свали очилата със златните рамки и разтърка очите си, преди да протегне ръце и да прегърне дъщеря си за лека нощ. Без да знае защо, Маргарет се отдръпна.

Сама в преградената със завеса ниша, която й служеше за спалня, Маргарет започна да изучава лицето си в малкото кръгло огледало, закачено на стената. Нямаше илюзии за външния си вид. Не беше красавица. Беше интересна. Хубави очи. Високи скули. Добра фигура. Приближи се до огледалото. Какво беше видял Йън Травис, когато я гледаше? Започна да се съблича. Йън Травис беше с нея в стаята, наблюдаваше я, очите му я изгаряха. Свали муселиненитe си гащи и камизола и застана пред него гола. Ръцете й бавно милваха гърдите и опипваха втвърдяващите се зърна. Пръстите й се плъзнаха по плоския корем и в бавното движение надолу неговата ръка се вплете в нейната. Сега ръцете бяха между краката й, докосваха леко, потупваха, милваха все по-силно, по-бързо и по-бързо, докато не я понесе бясна вихрушка от чувственост, която накрая избухна в нея. Задъхано извика името му и падна на леглото.

Излязоха с каляската на Джейми и той отново бе изумен от промените, които бяха настъпили. Там, където преди се бе простирало само море от палатки, сега се издигаха масивни дървени къщи с покриви от нагъната ламарина или тръстика.

— Клипдрифт изглежда много преуспяващ — каза Джейми, когато потеглиха по главната улица.

— За един новодошъл сигурно ще е интересен — отвърна Маргарет.

И си помисли: „А досега го мразех“.

Напуснаха града и се отправиха към миньорските лагери покрай река Ваал. Сезонните дъждове бяха превърнали местността в огромна пъстра градина, пълна с кичестите храсти на каруто, със стелещия се ниско реностер, с ерики и диозми, растения, каквито не се срещат никъде другаде по света. Когато минаваха покрай неколцина търсачи на диаманти, Джейми попита:

— Напоследък намирани ли са големи находища на диаманти?

— О, да, няколко. И всеки път, когато новината се разчуе, тук се изсипват стотици нови копачи. Повечето си заминават бедни и с разбити сърца.

Маргарет чувстваше, че трябва да го предупреди за опасностите.

— На татко няма да му хареса, ако ме чуе, но мисля, че това е ужасно занимание, господин Травис.

— За част от тях сигурно е така — съгласи се Джейми. — За част от тях.

— Възнамерявате ли да останете тук по-дълго?

— Да.

Сърцето на Маргарет запя.

— Чудесно. — И бързо добави: — Татко ще се радва.

Цяла сутрин обикаляха нагоре-надолу, от време на време спираха и Джейми си бъбреше с търсачите на диаманти. Много от тях познаваха Маргарет и й говореха почтително. В нея имаше топлота и непринудена дружелюбност, каквито тя не проявяваше, когато беше близо до баща си.

Продължиха пътя си и Джейми отбеляза:

— Изглежда, всички ви познават.

Тя се изчерви.

— Защото правят сделки с баща ми. Той снабдява повечето от копачите.

Джейми не каза нищо. Бе силно заинтригуван от това, което виждаше. Железопътната линия определено бе променила нещата. Едно ново обединение, наречено „Де Беерс“ на името на селянина, в чиято нива за пръв път бяха намерени диаманти, беше погълнало главния си конкурент, един предприемач особняк, Барни Барнато. „Де Беерс“ усилено сливаше стотиците малки участъци. Неотдавна около Кимбърли бе открито злато ведно с манган и цинк. Джейми беше убеден, че това е само началото, че Южна Африка е съкровищница на природни богатства. Тук имаше невероятни възможности за човек, който мисли в перспектива.

Когато се върнаха с Маргарет, беше вече късен следобед. Джейми спря каляската пред магазина на Ван дер Мерве и каза:

— За мен ще бъде чест, ако вие с баща си ми бъдете гости за вечеря.

Маргарет пламна.

— Ще питам татко. Дано приеме! Благодаря ви за хубавия ден, господин Травис.

И побягна.

Тримата вечеряха в големия четириъгълен ресторант на „Грандхотел“.

Помещението беше препълнено и Ван дер Мерве измърмори:

— Как тези хора могат да си позволят да се хранят тук! Джейми взе листа с менюто и го погледна. Една пържола струваше фунт и четири шилинга, един картоф беше четири шилинга, а парче ябълков пай — десет шилинга.

— Разбойници! — възропта Ван дер Мерве. — Няколко гощавки тук и човек отива направо в приюта за бедни.

Джейми се запита какво ли би му струвало да натика Ван дер Мерве в приюта за бедни. Възнамеряваше да разбере. Направиха поръчката и Джейми забеляза, че Ван дер Мерве избира най-скъпите неща. Маргарет си взе бульон. Беше твърде развълнувана, за да се храни. Погледна ръцете си, спомни си какво са вършили предишната вечер и се почувства виновна.

— Аз мога да си позволя една вечеря — подкачи я Джейми. — Поръчайте си всичко, каквото желаете.

Тя се изчерви.

— Благодаря, но аз… наистина не съм много гладна. Ван дер Мерве забеляза изчервяването и погледна остро от Маргарет към Джейми.

— Дъщеря ми е изключително момиче, изключително момиче, господин Травис.

Джейми кимна.

— Напълно съм съгласен с вас, господин Ван дер Мерве. От думите му Маргарет се почувства толкова щастлива, че когато вечерята беше сервирана, не можа да изяде дори и бульона. Въздействието, което имаше върху нея Йън Травис, беше невероятно. Във всяка негова дума, във всеки жест тя намираше скрит смисъл. Ако й се усмихнеше, това означаваше, че много я харесва; ако се смръщеше, значи я мразеше. Чувствата на Маргарет бяха като емоционален термометър, който непрекъснато се качваше и падаше.

— Видяхте ли днес нещо интересно? — попита Ван дер Мерве.

— Не, нищо особено — отвърна небрежно Джейми.

Ван дер Мерве се наведе.

— От мен да го знаете, сър, този район ще стане най-бързо развиващият се в света. Човек трябва да прояви разум и да инвестира тук. Новата железопътна линия ще превърне града във втори Кейптаун.

— Не съм сигурен — каза със съмнение Джейми. — Чувал съм за доста бурно развиващи се градове като този, които са фалирали. Нямам интерес да влагам парите си в една химера.

— Не и Клипдрифт — увери го Ван дер Мерве. — Непрекъснато се откриват нови находища на диаманти. И на злато.

Джейми вдигна рамене.

— И колко ще продължи това?

— Е, никой не може да каже със сигурност, разбира се, но…

— Ето на.

— Не взимайте прибързани решения — настояваше Ван дер Мерве. — Не бих искал да видя как изпускате големия си шанс.

Джейми се замисли.

— Вероятно избързвам. Маргарет, можете ли утре пак да ме поразведете?

Ван дер Мерве отвори уста да възрази, после се отказа. Спомни си думите на господин Торенсон, банкера: „Влезе и депозира сто

хиляди фунта, без окото му да мигне, Саломон. И каза, че допълнително ще внесе много повече.“

Алчността надделя у Ван дер Мерве.

— Разбира се, че може.

На следващата сутрин Маргарет облече неделната си рокля и беше готова да се срещне с Джейми. Когато баща й влезе и я видя, лицето му почервеня.

— Да не искаш човекът да си помисли, че си някоя паднала жена — наконтила се, за да му се хареса? Това е бизнес, момиче. Сваляй тая рокля и си облечи работните дрехи.

— Но, татко…

— Прави, каквото ти казвам!

Тя не му възрази.

— Да, татко.

След двадесет минути Ван дер Мерве гледаше как Маргарет и Джейми се отдалечават. Питаше се дали не прави грешка.

Този път Джейми насочи каляската в обратната посока. Навсякъде кипеше подготовка за разработването на диамантените находища, виждаха се строежи. „Ако продължават все така да откриват природни богатства — мислеше си той, а имаше всички основания да предполага, че ще е така, — тук могат да се направят повече пари от недвижими имоти, отколкото от диаманти и злато. Клипдрифт ще има нужда от нови банки, хотели, пивници, магазини, публични домове…“ Списъкът можеше да се продължи до безкрайност. Безкрайни бяха и възможностите.

Джейми почувства, че Маргарет го гледа.

— Да не би нещо да не е наред? — попита той.

— О, не — каза момичето и бързо се извърна.

Джейми я погледна по-внимателно и забеляза излъчването й. Маргарет откликваше на неговата близост, на неговата мъжественост. Усети чувствата й. Беше жена, на която й трябваше мъж.

По пладне Джейми отби от пътя надолу към дърветата край един поток и спря под голям баобаб. Беше поръчал в хотела да му опаковат

храна за пикник. Маргарет застла покривка, разопакова кошницата и извади продуктите. Имаше студено агнешко печено, пържено пиле, жълт ориз с шафран, сладко от дюли, мандарини, праскови и ароматни сладки, поръсени с бадеми.

— Та това е цял банкет! — възкликна Маргарет. — Страх ме е, че не заслужавам всичко това, господин Травис.

— Заслужаваш много повече — увери я Джейми.

Маргарет отклони поглед и започна да подрежда храната.

Джейми взе лицето й в ръцете си.

— Маргарет… погледни ме.

— О, моля ви! Аз… — Тя трепереше.

— Погледни ме.

Маргарет бавно вдигна глава и го погледна в очите. Той я притегли в обятията си и я целуна, прегърна я силно и тялото му се притисна в нейното.

След миг тя се изтръгна от ръцете му, поклати глава и каза:

— О, Господи. Не бива да го правим. Ще идем в пъкъла.

— Не, в рая.

— Страх ме е.

— Няма от какво да се страхуваш. Виждаш ли очите ми? Те проникват право в душата ти. И знаеш какво виждат там, нали? Ти искаш да те любя. И аз ще го направя. Няма от какво да се страхуваш, защото ми принадлежиш. Знаеш това, нали? Ти ми принадлежиш, Маргарет. Кажи го: аз принадлежа на Йън. Хайде! Аз… принадлежа… на… Йън.

— Аз принадлежа… на Йън.

Устните му отново бяха върху нейните и той започна да разкопчава копчетата на корсажа й. След миг Маргарет стоеше гола в лекия ветрец и Джейми нежно я положи на земята. Трепетният преход от моминството към женствеността се превърна във вълнуващо, подобно на полет преживяване, от което Маргарет се почувства по-жива, отколкото някога досега. „Винаги ще помня този момент“, мислеше си тя. Постелята от листа и топлия, галещ ветрец върху голата й кожа, сянката на баобаба, която изпъстряше телата им. Любиха се отново и беше дори още по-прекрасно. Маргарет си рече: „Няма жена, която да обича някого, както аз обичам този мъж“.

Когато се измориха, Джейми я обгърна със силните си ръце и на нея й се прииска да остане в тях завинаги. Погледна го и прошепна:

— За какво си мислиш?

Той се усмихна и й отговори също шепнешком:

— Че умирам от глад.

Тя се разсмя. Надигна се и седнаха да похапнат под сянката на дърветата. След това плуваха и легнаха да ги изсуши жаркото слънце. Джейми отново я облада. Маргарет си мислеше: „Искам този ден никога да не свършва“.

Вечерта Джейми и Ван дер Мерве седяха на една ъглова маса в „Нощната птица“.

— Имахте право — призна Джейми. — Възможностите тук вероятно ще се окажат по-големи, отколкото предполагах.

Ван дер Мерве засия.

— Знаех си, че сте твърде умен, за да не го разберете, господин Травис.

— Какво по-точно ще ме посъветвате да направя? — поинтересува се Джейми.

Ван дер Мерве се огледа и сниши глас.

— Тъкмо получих информация, че северно от Найл са намерили много диаманти. Все още са свободни десет участъка. Можем да си ги поделим. Аз ще вложа петдесет хиляди фунта за пет от тях, а вие — петдесет хиляди за останалите пет. Там има цели крини диаманти. За нула време можем да спечелим милиони. Какво мислите?

Джейми знаеше много добре какво мисли. Ван дер Мерве щеше да задържи за себе си доходните участъци, а на него щеше да пробута другите. Освен това Джейми беше готов да се обзаложи срещу живота си, че Ван дер Мерве няма да плати и шилинг.

— Звучи интересно — рече той. — Колко търсачи на диаманти участват в тази сделка?

— Само двама.

— А защо трябват толкова много пари? — попита невинно той.

— А, уместен въпрос — наведе се напред в стола си Ван дер Мерве. — Виждате ли, те знаят цената на участъците, които са регистрирали, но нямат пари да ги разработят. И точно тук се

включваме ние с вас. Даваме им сто хиляди фунта и им оставяме двадесет на сто от терена.

Той вмъкна двадесетте на сто толкова гладко, че за малко да минат незабелязани. Джейми беше сигурен, че хората няма да видят нито диамантите си, нито парите. Всичко щеше да влезе в джоба на Ван дер Мерве.

— Трябва да действаме бързо — предупреди Ван дер Мерве. — Щом се разчуе…

— Да не изпускаме случая — съгласи се Джейми.

Ван дер Мерве се усмихна.

— Не се тревожете, веднага наредих да напишат договорите.

„На африкаанс“, помисли си Джейми.

— Вижте, има и още няколко сделки, които ми се струват много интересни, Йън.

Тъй като беше важно да не се разваля настроението на новия съдружник, Ван дер Мерве вече не възразяваше, когато Джейми искаше Маргарет да го развежда извън града. С всеки изминал ден Маргарет все повече се влюбваше в Джейми. Той беше последната й мисъл, преди да заспи вечер, и първата, щом сутрин отвореше очи. Джейми беше отприщил в нея една чувственост, за съществуването на която тя не бе и подозирала. Сякаш изведнъж бе открила какво е предназначението на тялото й и всичките неща, от които беше учена да се срамува, се превърнаха в чудесни дарове, с които тя доставяше удоволствие на Джейми. И на себе си. Любовта бе прекрасна нова страна, която й предстоеше да опознае. Чувствена страна със скрити долини, вълнуващи падини и теснини с реки от мед. Маргарет не можеше да й се насити.

В необятните простори извън града не беше трудно да намерят уединени кътчета, където да се любят, и всеки път за Маргарет това бе вълнуващо, както в началото. Старото чувство за вина към баща и я преследваше.

Саломон ван дер Мерве беше старейшина в холандската реформистка църква и Маргарет знаеше, че ако той разбере какво върши дъщеря му, няма да има прошка. Дори в тяхното грубо общество на заселници, в което мъжете си правеха удоволствието

където им падне, нямаше да намери разбиране. Съществуваха само два вида жени — добри момичета и уличници. А едно добро момиче не позволяваше да го докосне мъж, освен ако не е женено за него. Така че щяха да й лепнат етикета „уличница“. „Толкова е несправедливо — мислеше си тя. — Да даряваш и да получаваш любов е така прекрасно, че не може да бъде грях.“ Но ставаше все по-загрижена и накрая повдигна въпроса за женитба.

Каляската се движеше покрай река Ваал, когато Маргарет започна:

— Йън, виждаш колко много… — Не знаеше как да продължи. — Искам да кажа, ти и аз… — И в отчаянието си го каза направо: — Какво ти е отношението към женитбата?

Джейми се разсмя.

— Изцяло съм за, Маргарет. Изцяло съм за.

Тя се присъедини към смеха му. Това бе най-щастливият миг в живота й.

В неделя сутринта Саломон ван дер Мерве покани Джейми да отиде с него и Маргарет на църква. Холандската реформистка църква беше голяма, внушителна сграда, построена в псевдоготически стил, с катедра за проповедника в единия край и огромен орган в другия. Когато влязоха, Ван дер Мерве бе поздравен с голямо уважение.

— Помогнах за построяването на църквата — каза той гордо на Джейми. — Тук съм старейшина.

Службата изобилстваше с адски пламъци и казани с катран. Ван дер Мерве седеше, изцяло погълнат от молитвата, и кимаше енергично в знак на одобрение след всяка дума на проповедника.

„В неделя той е божи човек — мислеше си Джейми, — а в останалите дни от седмицата принадлежи на дявола.“

Ван дер Мерве се беше настанил между двамата млади хора, но Маргарет чувстваше близостта на Джейми по време на цялата служба. „Добре — нервно се усмихваше тя в себе си, — че проповедникът не знае за какво си мисля.“

Вечерта Джейми отиде в пивница „Нощната птица“. Смит беше зад бара и наливаше напитките. Лицето му светна, когато видя Джейми.

— Добър вечер, господин Травис. Какво да бъде, сър? Както обикновено ли?

— Тази вечер не, Смит. Искам да поговоря с теб. В задната стаичка.

— Разбира се, сър.

На Смит му замирисa на пари. Обърна се към помощника си:

— Погрижи се за клиентите!

Задната стаичка на „Нощната птица“ не беше по-голяма от килер, но там можеха да разговарят насаме. В нея имаше кръгла маса с четири стола, а в средата на масата — фенер. Смит го запали.

— Седни — каза Джейми.

Смит се намести на един стол.

— Да, сър. С какво мога да ви помогна?

— Аз съм дошъл да помогна на теб, Смит.

Смит засия.

— Наистина ли, сър?

— Да. — Джейми извади дълга пура и я запали. — Реших да те оставя жив.

По лицето на Смит се мярна несигурност.

— Аз… не ви разбирам, господин Травис.

— Не съм Травис. Казвам се Макгрегър. Джейми Макгрегър. Спомняш ли си? Преди една година ме вкара в клопката, за да ме убият. В плевнята. По поръчка на Ван дер Мерве.

Смит се намръщи и изведнъж стана предпазлив:

— Не зная за какво…

— Млъкни и слушай! — Гласът на Джейми изплющя като камшик.

Чувстваше как Смит напрегнато мисли. Опитваше се свърже белокосия човек пред себе си и възторжения младеж от преди година.

— Още съм жив и съм богат — достатъчно богат, за да наема хора да изгорят до основи заведението и теб заедно с него. Следиш ли мисълта ми, Смит?

Онзи понечи да възрази, че не знае нищо, но погледна Джейми Макгрегър в очите и видя затаената в тях опасност. Каза предпазливо:

— Да, сър…

— Ван дер Мерве ти плаща, за да изпращаш при него търсачи на диаманти и той да им отнема с измама това, което намират. Добре сте

се сдушили. Колко ти плаща?

Не последва отговор. Смит беше попаднал между два воденични камъка. Не можеше да реши в коя посока да скочи.

— Колко?

— По два процента — промълви без желание той.

— Аз ще ти давам пет. Отсега нататък, когато се появи подходящ човек, ще го пращаш при мен. Аз ще го финансирам. Разликата ще е, че той ще си получи дела, който наистина му се полага, а ти ще си получиш своя. Наистина ли си въобразяваш, че Ван дер Мерве ти дава два процента от това, което печели? Ти си глупак.

Смит кимна.

— Добре, господин Трав… господин Макгрегър. Разбирам.

Джейми се изправи.

— Не съвсем — надвеси се над масата той. — Наумил си си да идеш при Ван дер Мерве и да му разкажеш за краткия ни разговор. Така ще получаваш пари и от двама ни. Само че има един малък проблем, Смит — сниши до шепот гласа си той. — Ако го направиш, с теб е свършено.

СЕДМА ГЛАВА

Джейми се обличаше, когато чу предпазливо почукване. Ослуша се и почукването се повтори. Отиде до вратата и я отвори. Пред него стоеше Маргарет.

— Влизай, Маги — покани я той. — Случило ли се е нещо?

Тя идваше за пръв път в хотелската му стая. Влезе вътре, но когато застанаха лице в лице, й беше трудно да заговори. Не бе мигнала цяла нощ и се бе питала как да му съобщи новината. Опасяваше се, че няма да иска да я види повече.

Погледна го в очите.

— Йън, ще имам дете от теб.

Лицето му остана напълно неподвижно и Маргарет се ужаси, че го е загубила. Но внезапно изражението му се промени. То показваше такава радост, че всичките й опасения моментално се изпариха. Джейми грабна ръцете й и възкликна:

— Това е прекрасно, Маги! Прекрасно! Каза ли на баща си?

Маргарет се отдръпна изплашено.

— О, не! Той… — Отиде до викторианското канапе, тапицирано със зелен плюш, и седна. — Ти не познаваш баща ми. Той… той никога не би разбрал.

Джейми забързано обличаше ризата си.

— Хайде, ще отидем заедно да му кажем.

— Сигурен ли си, че всичко ще бъде наред, Йън?

— Никога през живота си не съм бил по-сигурен!

Саломон ван дер Мерве мереше парчета сушено месо на един търсач на диаманти, когато Джейми и Маргарет влязоха в магазина.

— А, Йън! Идвам ей сега. — Набързо приключи с клиента и отиде при Джейми. — Е, как вървят нещата в този хубав ден?

— По-добре, здраве му кажи! — рече щастлив Джейми. — Твоята Маги чака дете.

Въздухът застина от внезапната тишина.

— Аз… аз не разбирам — заекна Ван дер Мерве.

— Много просто. Бременна е от мен.

Холандецът пребледня като платно. Той диво местеше поглед от единия към другия.

— Това… това не е вярно, нали?

В главата му бушуваше вихрушка от противоречиви чувства. Ужасният шок, че скъпоценната му дъщеря е изгубила девствеността си… забременяла е… и той ще стане за посмешище в града. Но Йън Травис беше много заможен човек. И ако се оженеха бързо…

Ван дер Мерве се обърна към Джейми.

— Ще се ожените веднага, разбира се.

Джейми го погледна изненадано.

— Да се женим? И ти ще позволиш на Маги да се омъжи за един глупак, допуснал да му измъкнеш с измама това, което му принадлежеше?

Главата на Ван дер Мерве се въртеше.

— За какво говориш, Йън? Аз никога…

— Не се казвам Йън — отсече грубо Джейми. — Аз съм Джейми Макгрегър. Не ме ли позна? — Видя объркането изражение върху лицето на Ван дер Мерве. — Не, разбира се, че не. Онова момче е мъртво. Ти го уби. Но аз не съм злопаметен, Ван дер Мерве. Поднасям ти подарък. Моето семе в корема на дъщеря ти.

Джейми се обърна и излезе, като ги остави да гледат втрещено след него.

Маргарет беше слушала потресена и невярваща на ушите си. Не беше възможно той да мисли това, което току-що беше казал. Той я обичаше! Той…

Саломон ван дер Мерве се обърна към дъщеря си, раздиран от ужасен гняв.

— Ах, ти, уличнице! — изскимтя той. — Уличница! Махай се! Махай се от тук!

Маргарет стоеше като вкаменена, безсилна да осмисли ужасното нещо, което ставаше. Йън я обвиняваше за нещо, което беше направил баща й. Мислеше, че тя е съпричастна към нещо лошо. Кой беше Джейми Макгрегър, кой?

— Вън! — Ван дер Мерве я удари силно през лицето. — Не искам да те виждам повече, докато съм жив.

Маргарет не помръдна от мястото си, сърцето й биеше до пръсване, дъхът й пресекваше. Баща й сякаш бе полудял. После побягна от магазина, без да се обръща назад.

Ван дер Мерве стоеше и гледаше след нея, обхванат от отчаяние. Беше виждал какво става с опозорените дъщери на други хора. Изправяха ги в черквата, за да бъдат порицани пред всички, а след това ги отлъчваха от общината. Наказанието беше справедливо, точно това и заслужаваха. Но неговата Маргарет беше получила прилично, богобоязливо възпитание. И да го предаде така! Ван дер Мерве си представи как дъщеря му се чифтосва гола с този мъж, как се гърчат от страст като животни и почувства, че получава ерекция.

Сложи табелка „Затворено“ на вратата на магазина и легна на кревата, без сили и без воля да се помръдне. Когато мълвата се разнесеше из града, той щеше да стане за посмешище. Щяха ли да го съжаляват, или да го обвиняват за развратното поведение на дъщеря му. Нямаше да понесе нито едното, нито другото. Трябваше да се погрижи да не научи никой. Щеше да изпрати уличницата далеч от очите си, завинаги. Коленичи и започна да се моли:

— О, Боже! Как можа да ми причиниш това, на мен, твоя покорен слуга? Защо ме изостави? Направи така, че тя да умре, о, Господи. Направи така, че и двамата да умрат…

Когато Джейми влезе, пивница „Нощната птица“ беше препълнена с клиенти, дошли да обядват. Отиде на бара и се обърна с лице към помещението:

— Моля за внимание!

Разговорите секнаха и настъпи тишина.

— Питиета за всички, заведението черпи.

— Какво има? — попита Смит. — Нова находка ли?

Джейми се засмя.

— В известен смисъл да, приятелю. Неомъжената дъщеря на Ван дер Мерве е бременна. Господин Ван дер Мерве иска всички да му помогнат да отпразнува събитието.

Смит прошепна:

— Исусе Христе!

— Исус няма нищо общо с тази работа. Само Джейми Макгрегър.

За един час всички в Клипдрифт научиха новината. Че Йън Травис бил в действителност Джейми Макгрегър и че дъщерята на Ван дер Мерве била бременна от него. Маргарет ван дер Мерве успяла да заблуди целия град.

— Няма вид на такава, нали?

— Казват, че тихата вода е най-дълбока.

— Чудя се колко ли други мъже от този град са си топили фитила в този кладенец?

— Момичето има хубаво телце. Нямам нищо против да опитам и аз.

— Защо не си поискаш? Тя му е отпуснала края.

И мъжете се смееха.

Когато следобед излезе от магазина, Саломон ван дер Мерве осъзна каква ужасна беда го бе сполетяла. Смяташе да изпрати Маргарет в Кейптаун със следващия дилижанс. Там тя щеше да роди копелето и никой в Клипдрифт нямаше да научи за позора му. Ван дер Мерве излезе на улицата, скътал дълбоко тайната си, със залепена на устните усмивка.

— Добър ден, господин Ван дер Мерве, чувам, че се запасяваш с бебешки дрешки.

— Здрасти, Саломон! Чувам, че скоро ще се сдобиеш с малък помощник за магазина.

— А, здравей, Саломон! Чувам, че около река Ваал току-що е била забелязана нова птица. Да, сър, щъркел!

Ван дер Мерве се обърна, запрепъва се като слепец обратно към магазина и залости вратата зад себе си.

Джейми си пиеше уискито в пивница „Нощната птица“ и слушаше неспирно бликащите клюки. Това беше най-големият скандал, който Клипдрифт бе преживявал, и доставяше на жителите му огромно удоволствие. „Жалко, че Банда не е тук — мислеше си

Джейми, — да се порадва и той.“ Това беше възмездието за всичко, което Саломон ван дер Мерве беше причинил на сестрата на Банда, на Джейми и… на колцина ли още? Но само част от възмездието, само началото. Отмъщението нямаше да е пълно, докато Ван дер Мерве не бъдеше напълно унищожен. Колкото до Маргарет, Джейми не изпитваше никакво съчувствие към нея. И тя беше замесена. Какво му беше казала, когато се срещнаха за пръв път? „Може би баща ми ще е в състояние да ви помогне. Той знае всичко.“ И тя се казваше Ван дер Мерве, Джейми щеше да ги унищожи и двамата. Смит се приближи до масата му.

— Може ли да поговорим за момент, господин Макгрегър?

— Какво има?

Смит се прокашля притеснено.

— Знам двама търсачи, които са регистрирали десет участъка в околностите на Найл. Мястото е пълно с диаманти, но момчетата нямат пари да купят необходимата екипировка и да го разработят. Търсят си съдружник. Помислих си, че може да ви интересува.

Джейми впери в него очи.

— Това са същите хора, за които си говорил на Ван дер Мерве, нали?

Смит кимна изненадано.

— Да, сър. Но обмислих вашето предложение. Предпочитам да работя с вас.

Джейми извади тънка дълга пура и Смит побърза да я запали.

— Казвай нататък.

Смит продължи.

В началото проституцията в Клипдрифт вървеше на самотек. Проститутките бяха предимно чернокожи жени, които приемаха клиентите си в паянтови бордеи из задните улици. Първите бели проститутки, които пристигнаха, работеха по съвместителство и като бардами. Но когато диамантовите находища станаха повече и градът започна да процъфтява, се появиха и други.

Сега в покрайнините му имаше половин дузина публични домове — дървени къщурки с ламаринени покриви покрай железопътната линия. Единственото изключение беше двуетажната,

благоприлична на вид къща от греди на мадам Агнес. Тя се намираше встрани от главната улица „Луи“, на Брий Стрийт, та жените от града да не бъдат обиждани от необходимостта да минават покрай нея. Посещаваше се от съпрузите на същите тези жени и от всички пришълци, които можеха да си го позволят. Беше скъпо, но момичетата бяха млади и без особени задръжки, така че си заслужаваше парите. В добре обзаведения салон се сервираха напитки. Едно от правилата на мадам Агнес беше никога да не се надписват сметките на клиентите и рестото да се връща до грош. Самата мадам Агнес беше весела червенокоса здравенячка на около тридесет и пет. Беше работила в публичен дом в Лондон. В Южна Африка я бяха привлекли разказите как лесно могат да се спечелят пари в миньорски град като Клипдрифт. Беше спестила достатъчно, за да отвори собствено заведение, а бизнесът й бе потръгнал още от самото начало.

Мадам Агнес живееше със самочувствието, че разбира мъжете, но Джейми Макгрегър беше загадка за нея. Идваше често, харчеше, без да се ограничава, и винаги се държеше приятно с жените, но изглеждаше затворен, далечен и недосегаем. Най-силно я впечатляваха очите му — светли, бездънни студени вирове. За разлика от другите посетители, той никога не говореше за себе си или за своето минало. Преди няколко часа мадам Агнес бе научила, че Джейми Макгрегър нарочно е направил бебе на дъщерята на Саломон ван дер Мерве и след това е отказал да се ожени за нея. „Какъв мръсник!“, рече си тя. Но нямаше как да не признае, че мръсникът е привлекателен. Сега го наблюдаваше как слиза по застланото с червен килим стълбище, казва учтиво „лека нощ“ и си тръгва.

Когато Джейми се върна в хотела, Маргарет беше в стаята му и гледаше през прозореца. Обърна се, щом той влезе.

— Здравей, Джейми! — Гласът й трепереше.

— Какво правиш тук?

— Трябва да говоря с теб.

— Няма за какво да говорим.

— Зная защо го правиш. Мразиш баща ми. — Маргарет пристъпи към него. — Но знай, че каквото и да ти е сторил, аз не съм

знаела нищо. Моля те… умолявам те… повярвай ми. Не ме мрази. Толкова те обичам…

Джейми я погледна хладно.

— Това си е твой проблем.

— Моля те, не ме гледай така. Ти също ме обичаш…

Той не я слушаше. Отново изминаваше кошмарния път до Паардспен, по който едва не бе загинал… местеше огромните камъни край реката до пълно изтощение… и накрая по някакво чудо намираше диамантите… подаваше ги на Ван дер Мерве и го чуваше да казва:

— Не си ме разбрал, момче. Аз нямам нужда от съдружници. Ти работиш за мен… Давам ти двадесет и четири часа да напуснеш града.

И после зверският побой… Отново усещаше миризмата на лешоядите, чувстваше как острите им клюнове разкъсват месата му…

Гласът на Маргарет сякаш идваше някъде отдалеч:

— Не си ли спомняш? Аз… ти… принадлежа… Обичам те.

Той се отърси от кошмарите си и я погледна. Любов. Вече нямаше представа какво означава тази дума. Ван дер Мерве беше изгорил всички чувства в него, с изключение на омразата, която го караше да живее, беше неговият еликсир, даваше му сили. Благодарение на омразата бе оцелял, когато се бореше с акулите и преминаваше над рифовете, когато пълзеше по минното поле в Намибийската пустиня. Поетите пишеха за любовта, певците я възпяваха и може би тя наистина беше нещо реално, може би наистина съществуваше. Но любовта беше за други хора. Не за Джейми Макгрегър.

— Ти си дъщеря на Саломон ван дер Мерве. Носиш в утробата си неговия внук. Махай се.

Маргарет нямаше къде да отиде. Обичаше баща си и се нуждаеше от неговата прошка, но знаеше, че той никога не би й… не би могъл да й прости. Би превърнал живота й в ад. Ала нямаше избор. Трябваше да отиде при някого.

Излезе от хотела и тръгна към магазина на баща си. Чувстваше, че хората, покрай които минава, я гледат. Някои от мъжете й се усмихваха двусмислено, но тя продължи по пътя си с вдигната глава. Когато стигна до магазина, се поколеба, после влезе вътре. Нямаше жива душа. Баща й се появи от задната стаичка.

— Татко…

— Ти!

Презрението в гласа му беше като плесница. Той се приближи и Маргарет долови миризмата на уиски в дъха му.

— Махай се от този град. Веднага. Още довечера, и повече да не си стъпила тук. Чуваш ли? Никога! — Извади от джоба си няколко банкноти и ги хвърли на пода. — Взимай ги и се махай!

— Аз нося внука ти.

— Носиш дяволско изчадие! — Застана пред нея със свити в юмруци ръце. — Всеки път, когато хората те видят да се перчиш като уличница, ще си спомнят за моя позор. Ако те няма, ще го забравят.

Тя го изгледа объркано, после се обърна и излезе през вратата с несигурната походка на слепец.

— Парите, уличнице! — изкрещя баща й. — Забрави парите!

В покрайнините на града имаше малък евтин пансион и Маргарет се запъти към него с напълно объркани мисли. Когато влезе, потърси госпожа Оуенс, собственичката — закръглена жена към петдесетте с приятно лице, чийто съпруг я бе довел в Клипдрифт и я бе изоставил. На нейно място някоя по-слаба жена би загинала, но госпожа Оуенс беше от тези, които оцеляват. Беше виждала в града доста изпаднали в беда хора, но никога — човек в по-голяма безизходица от седемнадесетгодишното момиче, застанало пред нея.

— Търсели сте ме.

— Да. Питах се дали… дали случайно нямате някаква работа за мен.

— Работа ли? Каква работа?

— Каквато и да е. Готвя добре. Мога да сервирам по масите. Ще оправям леглата. Ще… ще… — нареждаше отчаяно тя. — О, моля ви, каквото и да е!

Госпожа Оуенс гледаше треперещото момиче, което стоеше пред нея, и сърцето й се късаше.

— Мисля, че една помощничка няма да ми е излишна. Кога можеш да започнеш? — Видя как лицето на Маргарет просветна от облекчение.

— Веднага.

— Мога да ти плащам само… — определи сумата и добави малко към нея — един фунт, два шилинга и единадесет пенса на месец, с храната и квартирата.

— Чудесно — каза признателно Маргарет.

Сега Саломон ван дер Мерве се появяваше рядко по улиците на Клипдрифт. Все по-често и по-често клиентите му намираха на вратата на магазина табелката „Затворено“. Не след дълго започнаха да пазаруват другаде.

Но Саломон ван дер Мерве продължаваше да ходи всяка неделя на църква. Не отиваше да се моли, а да иска от Господ да премахне тази ужасна несправедливост, стоварена върху плещите на покорния му слуга. Останалите от паството винаги се бяха отнасяли към него с уважението, което се полага на богат и влиятелен човек, но сега той усещаше погледите и шепота зад гърба си. Семейството, което заемаше скамейката до него, се премести на друга. Той беше парий. Това, което окончателно го сразии, беше гръмовитото слово на проповедника, в което майсторски бяха съчетани цитати от „Изход“, „Левит“ и Книгата на пророк Йезекиил. „Аз, Господ, твоят Бог, съм ревнив, наказвам и децата за злодеянията на бащите им. Затова, о, блуднице, чуй словото Божие. Понеже се изля мръсотията ти и се разкри голотата ти в блудства… И Господ рече на Моисей: Не карай дъщеря си да проституира, да я направиш блудница, за да не изпадне страната в разврат и да не се изпълни страната със зло…“

След тази проповед Ван дер Мерве никога повече не стъпи в църквата.

Докато търговията на холандеца западаше, Джейми Макгрегър преуспяваше. Разноските по добива на диаманти нараснаха, когато хората, регистрирали участъци, започнаха да копаят по-надълбоко и разбраха, че не са в състояние да си осигурят необходимото скъпо оборудване. Мълвата, че Джейми Макгрегър осигурява парите срещу дял от мините, се разпространи бързо и след време той се зае да изкупува дяловете на съдружниците си. Влагаше в недвижима

собственост, търговия и злато. Беше педантично честен в сделките и когато това се разчу, още повече хора започнаха да идват при него.

В града имаше две банки и когато едната фалира поради некадърно ръководство, Джейми я купи, назначи там свои хора, без обаче да позволява името му да се споменава в сделките.

Сякаш всичко, до което се докоснеше, започваше да процъфтява. Бе по-богат и преуспяващ, отколкото си бе мечтал като момче, но това нямаше особено значение за него. Измерваше своите успехи само с неуспехите на Ван дер Мерве. Отмъщението му едва беше започнало.

От време на време срещаше Маргарет на улицата. Изобщо не я забелязваше.

Нямаше представа какво означават тези случайни срещи за нея. Когато го видеше, дъхът й секваше и тя трябваше да спре, докато се овладее. Все още го обичаше безумно и всеотдайно. Нищо не бе в състояние да промени чувствата й. Той бе използвал тялото й, за да отмъсти на баща й, но Маргарет знаеше, че това може да се превърне в нож с две остриета. Скоро щеше да роди детето на Джейми и когато видеше това дете — собствената си кръв и плът, той щеше да се ожени за нея и щеше да му даде името си. Маргарет щеше да стане госпожа Джейми Макгрегър, а тя не искаше от живота нищо повече. Вечер, преди да си легне, докосваше надутия си корем и шепнеше:

— Нашият син!

Сигурно беше глупаво да си мисли, че може да повлияе на пола му, но не си позволяваше да пренебрегне и най-малката възможност. Всеки мъж искаше да има син.

Колкото по-голям ставаше коремът й, толкова повече се страхуваше. Искаше й се да има някого, с когото да поприказва. Ала жените в града не й говореха. Тяхната религия проповядваше наказание, не опрощение. Беше сама, обкръжена от чужди хора, и плачеше нощем за себе си и за нероденото си дете.

Джейми Макгрегър бе купил двуетажна къща в центъра на Клипдрифт и я използваше като щаб за своя разрастващ се бизнес. Един ден с него разговаря главният му счетоводител, Хари Макмилън.

— Сливаме вашите компании — каза му той — и трябва да измислим име на корпорацията. Имате ли някакво предложение?

— Ще си помисля.

И наистина помисли. В главата му продължаваше да кънти отдавнашното ехо, пронизвало морската мъгла над диамантеното поле в Намибийската пустиня. Разбра, че иска едно-единствено име. Повика счетоводителя.

— Ще наречем новата компания „Кругър-Брент“.

Алвин Кори, управителят на банката на Джейми, се отби при него.

— Става дума за заемите на господин Ван дер Мерве — обясни той. — Много е затънал. Преди беше надежден платец, но положението му рязко се промени, господин Макгрегър. Според мен трябва да поискаме да ни изплати дълговете си.

— Не.

Кори го погледна изненадано.

— Дойде тази сутрин и се опита да получи още един заем за…

— Дайте му го. Дайте му всичко, което поиска.

Директорът стана.

— Както наредите, господин Макгрегър. Ще му кажа, че вие…

— Нищо не му казвайте. Просто му дайте парите.

Всяка сутрин Маргарет ставаше в пет часа и печеше големи самуни ароматен хляб и бисквити с кисел квас. Когато наемателите се събираха в трапезарията за закуска, тя им сервираше овесена каша и шунка с яйца, елдени сладки, кифлички, чаши димящо кафе и naartje. Повечето отседнали в пансиона бяха търсачи на диаманти, тръгнали или връщащи се от участъците си. Спираха в Клипдрифт колкото да получат оценка на диамантите, да се изкъпят, да се напият и да посетят някой от публичните домове в града — обикновено в този ред. По-голямата част от тях бяха недодялани неграмотни авантюристи.

В Клипдрифт имаше неписано правило да не се задират почтените жени. Ако някой мъж искаше да прави любов, отиваше при проститутка. Маргарет ван дер Мерве обаче беше едно предизвикателство, защото не принадлежеше към нито една от двете категории. Добрите момичета, които не бяха омъжени, не забременяваха. Съществуваше мнение, че щом веднъж се е поддала,

вероятно изгаря от желание да легне с всеки срещнат. Трябваше само човек да си поиска. И си искаха.

Някои от наемателите го правеха открито и шумно, други — хитро и тайно. Маргарет се държеше към всички с кротко достойнство. Но една вечер, когато се готвеше да си ляга, госпожа Оуенс чу писъци откъм стаята й в задната част на къщата. Отвори вратата и се втурна вътре. Един от гостите, пиян търсач на диаманти, беше смъкнал нощницата на Маргарет и я бе съборил на леглото.

Госпожа Оуенс се нахвърли върху му като тигрица, грабна една ютия и започна да го налага с нея. Стигаше до кръста му, но това не я смущаваше. Изпълнена с ярост, така го цапардоса, че той загуби съзнание. Извлече го по коридора и го изхвърли на улицата. После се обърна и бързо се върна в стаята на Маргарет. Тя триеше кръвта от устните си, където мъжът я бе ударил. Ръцете й трепереха.

— Добре ли си, Маги?

— Да. Аз… благодаря ви, госпожо Оуенс.

Неканени сълзи бликнаха от очите й. В този град, където малцина дори й говореха, имаше някой, който се бе застъпил за нея.

Госпожа Оуенс гледаше надутия корем на Маргарет и си мислеше: „Нещастна мечтателка. Джейми Макгрегър никога няма да се ожени за нея“.

Времето да ражда наближаваше. Сега Маргарет бързо се уморяваше, с усилие се навеждаше и изправяше. Единствената й радост беше да чувства как бебето се движи вътре в нея. Тя и синът й бяха съвсем сами в света. Говореше му часове наред за прекрасните неща, които му готви животът.

Късно една вечер, малко след вечеря, в пансиона се появи чернокожо хлапе и връчи на Маргарет плик с восъчен печат.

— Поръчаха ми да чакам за отговора — каза момчето.

Маргарет прочете писмото веднъж, после втори път — много бавно.

— Да — каза тя, — отговорът е „да“.

Следващият петък, точно по обед, отиде пред публичния дом на мадам Агнес. На вратата имаше табелка „Затворено“. Маргарет почука плахо, без да обръща внимание на смаяните погледи на минувачите. Питаше се дали не прави грешка, като идва тук. Не й бе лесно да вземе това решение и беше приела само защото се чувстваше така ужасно самотна. В писмото се казваше:

„Драга госпожице Ван дер Мерве,

Не ми е работа да се бъркам, но ние с моите момичета говорихме за нещастната Ви и несправедлива съдба и смятаме, че е срамота. Искаме да помогнем на Вас и бебето Ви. Ако това няма да Ви притесни, бихме го сметнали за чест да ни гостувате на обед. Ще Ви бъде ли удобно в петък в дванадесет часа?

С уважение:

Ваша мадам Агнес.

П.П. Ще бъдем много дискретни.“

Маргарет се колебаеше дали да не си тръгне, когато мадам Агнес отвори вратата.

Хвана Маргарет за ръката и каза:

— Влизай, миличка. Не стой на тази проклета жега. Въведе я в салона, обзаведен с викториански канапета с червен плюш, столове и маси. Помещението бе украсено с ленти и серпентини и Бог знае откъде, с яркоцветни балони. От тавана висяха табелки, на които с разкривени букви пишеше: „ДОБРЕ ДОШЛО, БЕБЧЕ!… МОМЧЕ ЩЕ БЪДЕ!… ЧЕСТИТ РОЖДЕН ДЕН!“

В салона чакаха осем от момичетата на мадам Агнес с най-различен ръст, възраст и цвят. Всички се бяха облекли за случая под строгия й надзор. Носеха строги следобедни рокли и не си бяха сложили никакъв грим.

Маргарет си помисли учудено: „Имат по-почтен вид от повечето жени в града.“

Гледаше изпълващите стаята проститутки и не знаеше какво да прави. Някои от лицата й бяха познати. Беше ги обслужвала, когато работеше в магазина на баща си. Част от момичетата бяха млади и

доста хубави. Няколко бяха по-възрастни и по-пълни, с очевидно боядисани коси. Но всички имаха нещо общо — не бяха безразлични. Държаха се с нея дружелюбно, топло и любезно, искаха да й доставят радост. Въртяха се около нея срамежливо, опасявайки се да не направят нещо не както трябва. Нямаше значение какво говорят хората в града, те знаеха, че Маргарет е дама, и усещаха разликата между нея и себе си. Чувстваха се поласкани, че е дошла при тях, и бяха решени да не допускат нещо да помрачава радостта й от това тържество.

— Приготвили сме ти хубав обед, мила — каза мадам Агнес. — Надявам се, че си гладна.

Заведоха я в трапезарията, където беше подредена празнична трапеза с бутилка шампанско пред стола на Маргарет. Когато минаваха по коридора, Маргарет погледна стълбището, което водеше към спалните на втория етаж. Знаеше, че Джейми идва тук, и се питаше кое ли от момичетата е избрал. Всичките може би. Отново започна да ги оглежда и да се пита какво ли Джейми намира у тях, а тя не го притежава.

Обедът се оказа истински банкет. Започна с вкусна студена супа и салата, последвани от пресен шаран. След това дойдоха овнешкото и патицата с картофи и зеленчуци. Имаше торта с ром, сирене, плодове, кафе. Маргарет се хранеше с голям апетит и страшно се забавляваше. Беше настанена в челото на масата с мадам Агнес от дясната си страна и Маги, хубаво русо момиче, което едва ли имаше повече от шестнадесет години, от лявата. В началото разговорът беше високопарен. Момичетата можеха да разкажат десетки забавни истории от публичния дом, но чувстваха, че те не са подходящи за ушите на Маргарет, така че говореха за времето, за това как се разраства Клипдрифт и за бъдещето на Южна Африка. Знаеха много за политиката, икономиката и диамантите, защото получаваха информация от първа ръка, от хора, врели и кипели. По едно време хубавата руса Маги каза:

— Джейми току-що откри ново диамантено поле в… — И когато в стаята се възцари внезапна тишина, разбра гафа си и добави нервно: — Имам предвид вуйчо си Джейми. Той е… той е женен за леля ми.

Маргарет се изненада от внезапната ревност, която я заля като вълна. Мадам Агнес бързо смени темата. Когато обедът свърши, тя се изправи и посочи:

— Оттук, мила.

Маргарет и момичетата я последваха в един друг салон, който до този момент не беше виждала. Беше препълнен с десетки подаръци, всичките красиво опаковани. Не вярваше на очите си.

— Аз… аз не зная какво да кажа.

— Отвори ги — рече й мадам Агнес.

Имаше дървена люлка, плетени терлички, камизолки, бродирани шапчици, дълга везана пелерина от кашмир. Имаше френски модел обувчици с копчета, сребърна детска чашка с позлата, гребен и четка с масивни дръжки от чисто сребро. Имаше златни бебешки игли за лигавниче с извити краища, целулоидна дрънкалка и гумен обръч за чесане на венците, и люлеещо се дървено конче, боядисано в петнистосиво. Имаше оловни войничета, шарени дървени кубчета и — най-хубавото от всички неща — дълга бяла ризка за кръщенето.

Сякаш беше Коледа. Надхвърляше всичко, което Маргарет би могла да си представи. Самотата и отчаянието, натрупани през последните месеци, избухнаха в нея и тя се разрида.

Мадам Агнес я прегърна и каза на останалите момичета:

— Излезте.

Те тихо напуснаха стаята. Мадам Агнес заведе Маргарет на едно канапе и я държа в прегръдките си, докато риданията й не затихнаха.

— Толкова… толкова съжалявам — прошепна Маргарет. — Не зная какво ми става.

— Няма нищо, мила. Тези стени са виждали много неприятности да идват и да си отиват. И знаеш ли до какво заключение стигнах? В края на краищата някак всичко отива на мястото си. С теб и бебето всичко ще бъде наред.

— Благодаря ви — промълви Маргарет. Посочи купчината подаръци. — Никога няма да мога да ви се отблагодаря достатъчно за…

Мадам Агнес стисна ръката й.

— Хич и не мисли за това. Нямаш си представа каква радост беше за нас с момичетата да набавим всичко това. Не ни се случва много често да правим подобно нещо. Когато някоя от нас забременее, ебати трагедията — бързо закри с ръка устата си и каза: — О! Извинявай!

Маргарет се усмихна.

— Искам просто да знаете, че това беше един от най-хубавите дни в живота ми.

— Ние наистина сме поласкани, че ни дойде на гости, мила. Ако питат мен, ти струваш повече от всичките жени на куп в този град. Проклети кучки! Иде ми да ги убия, задето се държат така с теб. И ако не възразяваш, ще кажа, че Джейми Макгрегър е голям глупак. — Изправи се на крака. — Мъже! Светът би бил прекрасен, ако можехме да живеем без тези мръсници. Или не? Кой знае?

Маргарет бе възвърнала самообладанието си. Изправи се и хвана мадам Агнес за ръката.

— Никога няма да забравя това. Никога, докато съм жива. Някой ден, когато синът ми стане достатъчно голям, ще му разкажа за този ден.

— Наистина ли мислиш, че трябва?

Маргарет се усмихна.

— Да, наистина.

Мадам Агнес изпрати Маргарет до вратата.

— Ще поръчам фургон да докара подаръците до пансиона ти и… всичко най-хубаво.

— Благодаря, о, много благодаря.

И си тръгна.

Мадам Агнес остана за момент на вратата, загледана след Маргарет, която се отдалечаваше по улицата с тромава походка. После влезе и извика високо:

— Хайде, Дами, да се хващаме за работа!

След един час къщата на мадам Агнес бе отворена за посетители, както обикновено.

ОСМА ГЛАВА

Дойде време капанът да щракне. През изминалите шест месеца Джейми Макгрегър бе изкупил без много шум дяловете в различните имоти на Ван дер Мерве от неговите съдружници, така че сега държеше в свои ръце и почти цялата му собственост. Но най-много от всичко желаеше да притежава диамантените му полета в Намибийската пустиня. Бе заплатил за тях стократно с кръвта и дързостта си, без малко не бе дал и живота си. Беше използвал диамантите, които с Банда откраднаха там, за да построи империя, с помощта на която да унищожи Саломон ван дер Мерве. Тази задача все още не бе изпълнена. Сега Джейми беше готов да приключи с нея.

Холандецът затъваше все повече в дългове. Всички в града отказваха да му отпускат заеми, с изключение на банката, която Джейми тайно притежаваше. Разпореждането, което бе дал на банковия си управител — „Давайте на Саломон ван дер Мерве всичко, което поиска“, все още беше в сила.

Сега универсалният магазин почти не се отваряше. Ван дер Мерве започваше да пие още от сутринта, а следобед посещаваше къщата на мадам Агнес, понякога прекарваше там и нощта.

Една сутрин, докато стоеше пред тезгяха на месаря и чакаше да й завият пилетата, поръчани от госпожа Оуенс, Маргарет погледна през прозореца и видя баща си да излиза от публичния дом. Едва го разпозна — бе се превърнал в мърляв старец, който се клатушкаше по улицата. „Аз му причиних това. О, Боже, прости ми, аз му го причиних!“

Саломон ван дер Мерве нямаше никаква представа какво му се случва. Знаеше, че някак си, не по негова вина, животът му е съсипан. Бог го беше избрал, както някога бе избрал Йов, за да изпита непоклатимостта на вярата му. Холандецът беше сигурен, че в края на краищата ще победи невидимите си врагове. Беше му необходимо само малко време — време и още пари. Беше заложил като гаранция за заемите универсалния магазин, дяловете си в шест малки диамантени полета, дори коня и каруцата си. Накрая не остана нищо друго, освен

диамантеното поле в Намибийската пустиня. В деня, когато го заложи като допълнителна гаранция, Джейми удари.

— Инкасирайте всичките му полици — нареди Джейми на банковия управител. — Дайте му двадесет и четири часа да изплати всичко, или губи правата си над заложеното имущество.

— Господин Макгрегър, той няма откъде да намери толкова пари. Той…

— Двадесет и четири часа.

Точно в четири часа следобед на следващия ден заместник-управителят на банката се появи в универсалния магазин с шерифа и съдебно решение за конфискация на всичко, което Ван дер Мерве притежаваше. От канцеларията си на отсрещната страна на улицата Джейми наблюдаваше как изхвърлят Ван дер Мерве от магазина му. Старият човек стоеше отвън и премигваше безпомощно срещу слънцето, без да знае какво да прави и накъде да се обърне. Беше лишен от всичко. Отмъщението на Джейми Макгрегър беше изпълнено докрай. „Защо ли — мислеше си Джейми — не изпитвам никакво чувство на триумф?“ В душата му беше пусто. Човекът, когото унищожи, го беше изпреварил, пръв го бе унищожил.

Когато същата вечер влезе в къщата на мадам Агнес, тя му каза:

— Чу ли новината, Джейми? Преди един час Саломон ван дер Мерве си пръснал черепа.

Погребението беше на мрачните, брулени от ветровете гробища извън града. Освен гробарите присъстваха само двама души: Маргарет и Джейми Макгрегър. Маргарет беше облечена в безформена черна дреха, която прикриваше стърчащия й корем. Изглеждаше бледа, не й беше добре. Джейми стоеше, висок и елегантен, затворен и далечен. Двамата бяха застанали на противоположните страни на гроба и гледаха как спускат в земята грубия ковчег от чамови дъски. Буците пръст заваляха по капака и на Маргарет й се струваше, че викат: „Уличница!… Уличница!…“

Погледна над гроба на баща си към Джейми и очите им се срещнаха. Погледът на Джейми беше хладен и безразличен, сякаш не я познаваше. В този момент Маргарет го мразеше. „Стоиш тук и не чувстваш нищо, а си виновен, колкото и аз. Ние го убихме, ти и аз.

Пред Бога съм твоя жена, но сме съучастници в злото.“ Погледа надолу в зеещия гроб, където поредната лопата пръст закри чамовия ковчег.

— Почивай в мир! — прошепна тя. — Почивай в мир!

Когато вдигна очи, Джейми си беше отишъл.

В Клипдрифт имаше две дървени сгради, които се използваха за болници, но бяха така мръсни и нехигиенични, че умрелите пациенти бяха повече от излекуваните. Децата се раждаха вкъщи. Когато наближи време Маргарет да ражда, госпожа Оуенс уреди да й бабува една чернокожа, Хана. Болките започнаха в три часа сутринта.

— Ти само се дръж — нареждаше Хана, — природата ще се погрижи за останалото.

Първите болки накараха Маргарет да се усмихне. Раждаше своя син и той щеше да има име. Тя щеше да се погрижи Джейми Макгрегър да признае детето си. Нейният син нямаше да бъде наказан.

Родилните мъки продължаваха часове наред и ако някой от наемателите в пансиона надникнеше в стаята, за да види какво става, веднага биваше изпращан да си събира багажа.

— Това е нещо лично — казваше Хана на Маргарет, — между теб, Бог и дявола, който ти е докарал тези неприятности.

— Момче ли ще бъде? — питаше задъхано Маргарет.

Хана бършеше челото й с влажна кърпа.

— Ще ти кажа веднага щом видя пишле. Сега се напъни! С всичка сила! Още! Още по-силно!

Контракциите зачестиха, болката разкъсваше тялото на Маргарет. „О, Господи, нещо не е наред“, мислеше си тя.

— Дръж се! — каза Хана и внезапно в гласа й се прокрадна тревожна нотка. — Обърнато е — извика тя, — не мога да го извадя!

През червена мъгла Маргарет видя как негърката се наведе и взе да извива тялото й, стаята започна да губи очертанията си и изведнъж болката изчезна. Тя се носеше в пространството, в края на някакъв тунел се виждаше ярка светлина, някой я викаше и това беше Джейми. „Тук съм, Маги, скъпа. Ти ще ми родиш хубав син!“ Беше се върнал при нея. Не го мразеше вече. Разбра, че никога не го е мразила. Чу глас, който казваше: „Още малко“, нещо вътре в нея се скъса и тя изкрещя от болка.

— Давай! — каза Хана. — Излиза!

След секунда Маргарет почувства как нещо влажно се плъзна стремително между краката й и чу победоносния вик на Хана, която държеше във вдигнатите си ръце червено телце.

— Добре дошъл в Клипдрифт! — каза тя. — Мила, имаш син!

Маргарет го нарече Джейми.

Знаеше, че новината за бебето бързо ще стигне до Джейми, и очакваше той да дойде да я види или да изпрати да я вземат. Когато изминаха няколко седмици, а от него нямаше никаква вест, Маргарет му изпрати писмо. Пратеникът се върна след половин час.

Тя изгаряше от нетърпение.

— Видя ли господин Макгрегър?

— Да, госпожо.

— И му даде писмото, нали?

— Да, госпожо.

— Той какво каза? — настоя тя.

Момчето беше смутено.

— Той… той каза, че няма син, госпожице Ван дер Мерве.

Целият този ден и цялата нощ остана заключена в стаята си с бебето и отказваше да излезе.

— Твоят татко сега е объркан, Джейми. Мисли си, че майка ти му е причинила нещо лошо. Но ти си негов син и когато те види, ще ни вземе да живеем в неговата къща и ще ни обича много и двамата. Ще видиш, миличко. Всичко ще се оправи.

Когато на сутринта госпожа Оуенс почука на вратата, Маргарет отвори. Изглеждаше странно спокойна.

— Добре ли си, Маги?

— Много добре, благодаря. — Обличаше на бебето нови дрешки. — Тази сутрин ще изведа Джейми с количката.

Количката от мадам Агнес и момичетата й беше цяла прелест. Беше изплетена от първокачествена тръстика, със здраво дъно от камъш и солидни ръчки от извито дърво. Беше тапицирана с вносен брокат, с меки бордюри от копринен плюш, а отзад беше прикачено чадърче с къдрички.

Маргарет буташе количката по тесните тротоари на Луп Стрийт. Случайно минаващ пришълец се спря и се усмихна на бебето, но

жените от града отвръщаха очи или минаваха от другата страна на улицата, за да не се срещнат с нея.

Маргарет дори не ги забелязваше. Търсеше с очи един-единствен човек. Всеки ден, когато времето беше хубаво, обличаше на детето хубави дрешки и го извеждаше с количката. Когато изтече цяла седмица, а не срещна Джейми нито веднъж на улицата, разбра, че той съзнателно я избягва. „Добре, щом не желае да дойде да види сина си, синът му ще отиде при него“, реши Маргарет.

На следващата сутрин влезе при госпожа Оуенс.

— Ще попътешествам, госпожо Оуенс. Ще се върна след седмица.

— Бебето е твърде малко, за да пътува, Маги. То…

— Бебето ще остане в града.

Госпожа Оуенс се намръщи.

— Тук ли?

— Не, госпожо Оуенс. Не тук.

Джейми Макгрегър беше построил къщата си на един от хълмовете, които се издигаха над Клипдрифт. Беше едноетажна, със стръмен покрив и с две обширни крила, свързани с централната сграда посредством широки веранди. Наоколо се простираха осеяни с дървета зелени поляни и пищна розова градина. Зад къщата бяха разположени навесът за каляските и жилищата за прислугата. Грижите за домакинството бяха поверени на Юджиния Тали, всяваща респект вдовица на средна възраст с шест големи деца в Англия.

Маргарет пристигна пред къщата с детето на ръце в десет часа сутринта, когато знаеше, че Джейми е в канцеларията си. Госпожа Тали отвори вратата и ги погледна изненадано, както ги гледаха и всички останали в обсег от сто и петдесет километра. Госпожа Тали знаеше кои са.

— Съжалявам, но господин Макгрегър не е вкъщи — каза икономката и понечи да затвори вратата.

Маргарет я спря.

— Не съм дошла да се срещам с господин Макгрегър. Донесох сина му.

— Страхувам се, че не зная нищо по този въпрос. Вие…

— Ще отсъствам една седмица. След това ще се върна да си го взема — рече Маргарет и подаде бебето. — Казва се Джейми.

Лицето на госпожа Тали придоби ужасено изражение.

— Не можете да го оставите тук! Ами господин Макгрегър ще…

— Имате избор — съобщи й Маргарет. — Или да го внесете вътре, или да ме принудите да го оставя тук, на стъпалата пред вратата. Това също не би се харесало на господин Макгрегър.

Без да каже дума повече, тя тикна детето в ръцете на икономката и си тръгна.

— Чакайте! Не можете!… Върнете се веднага! Госпожице!…

Маргарет не се обърна нито веднъж. Госпожа Тали продължаваше да стои като закована с малкото вързопче в ръце и си мислеше: „О, Боже, как само ще се разгневи господин Макгрегър!“

Никога не го беше виждала в такова състояние.

— Как можахте да направите такава глупост? — ревеше той. — Трябваше просто да затръшнете вратата в лицето й.

— Тя не ми даде никаква възможност, господин Макгрегър. Тя…

— Не искам детето й в къщата си!

В яростта си крачеше напред-назад, като спираше от време на време пред безпомощната икономка.

— Би трябвало да ви изхвърля заради това.

— Тя ще се върне и ще си го вземе след една седмица. Аз…

— Не ме интересува кога ще се върне — крещеше Джейми. — Махнете оттук това дете! Веднага! Отървете се от него!

— Как предлагате да го направя, господин Макгрегър? — попита жената сковано.

— Подхвърлете го някъде в града. Сигурно има място, където можете да го оставите?

— Къде?

— Откъде, по дяволите, да зная?

Госпожа Тали погледна малкото вързопче, което държеше в ръцете си. От крясъците бебето се бе разплакало.

— В Клипдрифт няма сиропиталища. — Започна да люлее детето в ръцете си, но то ревеше все по-силно. — Някой трябва да се грижи за него.

Поставен натясно, Джейми прокара пръсти през косата си.

— По дяволите! Добре — реши той. — Вие сте тази, която така великодушно прие бебето. Грижете се вие за него!

— Да, сър.

— И прекратете този непоносим вой! Да бъдем наясно, госпожо Тали. Ще го държите далеч от очите ми! Не желая да разбирам, че е в къщата. И когато следващата седмица майка му дойде да си го вземе, не желая да я виждам. Ясно ли е?

Бебето ревна с нова сила.

— Напълно, господин Макгрегър.

Госпожа Тали бързо напусна стаята.

Джейми Макгрегър седеше сам в кабинета си, пиеше бренди и пушеше пура. „Каква глупачка! Очаква, че щом видя бебето, сърцето ми ще се разтопи, ще хукна при нея и ще кажа: Обичам те. Обичам детето. Искам да се оженя за теб.“ Да, но той не си бе дал труда дори да го погледне. Нямаше нищо общо с него. Не беше го заченал от любов, дори не и от страст. То беше заченато за отмъщение. Никога нямаше да забрави изражението на Ван дер Мерве, когато му беше казал, че Маргарет е бременна. Това беше началото. Краят настъпи, когато този боклук беше хвърлен в дървения ковчег. Трябваше да намери Банда и да му съобщи, че мисията им е приключила.

Чувстваше празнота. „Трябва да си поставя нови цели“, мислеше си той. Вече беше баснословно богат. Бе закупил стотици акри земя с полезни изкопаеми. Беше я взел заради диамантите, които очакваше да бъдат открити в нея, а се оказа, че е станал собственик на злато, платина и пет-шест други редки метала. Банката му държеше ипотеки за половината имоти в Клипдрифт, а земите, които притежаваше, се простираха от Намибийската пустиня до Кейптаун. Това му носеше удовлетворение, но не му беше достатъчно. Беше предложил на родителите си да дойдат да живеят при него, но те не искаха да напускат Шотландия. Братята и сестра му се бяха задомили. Джейми изпращаше на родителите си големи суми и това му доставяше наслада, но животът му беше в пълен застой. Само преди няколко години той беше представлявал непрекъснат низ от вълнуващи върхове и падения. Джейми се беше чувствал жив. Беше жив, когато с Банда

направляваха сала към рифовете на забранената зона. Беше жив, когато пълзеше върху мините през пясъка на пустинята. А сега имаше усещането, че от известно време е престанал да живее. Не признаваше дори пред себе си, че е самотен.

Отново посегна към гарафата с бренди и видя, че празна. Или беше пил повече, отколкото си даваше сметка, или госпожа Тали беше започнала да става небрежна. Джейми стана от стола, взе чашата за бренди се запъти към килера, където държаха напитките. Тъкмо отваряше бутилката, когато чу бебешко гугукане. Ето на! Беше наредил на госпожа Тали да го държи в жилището си, далеч от кухнята. Тя бе изпълнила стриктно заповедта му. Джейми не беше виждал и чувал дето през двата дни, откакто то бе подхвърлено в къщата му. — Сега слушаше как госпожа Тали му говори с напевния тон, който жените използват в такива случаи.

— Мъничкото ми, колко си сладко! — казваше тя. — Ти си ми цяло ангелче. Да, да! Ангелче.

Бебето изгука отново. Джейми се приближи до отворената врата на спалнята на госпожа Тали и погледна вътре. Икономката беше намерила отнякъде креватче и малкото лежеше в него. Жената се беше навела над него и то здраво стискаше с юмруче пръста й.

— Брей, че си як, Джейми. Ще пораснеш и ще станеш голям… — Госпожа Тали млъкна изненадано, когато забеляза, че господарят й стои на вратата. — О! — възкликна тя. — Аз… Имате ли нужда от нещо, господин Макгрегър?

— Не. — Той се приближи до креватчето. — Шумът в стаята ми пречи.

И Джейми за пръв път погледна сина си. Бебето беше по-голямо, отколкото бе очаквал, и беше добре оформено. Като че ли му се усмихваше.

— О, съжалявам, господин Макгрегър. Наистина е такова добро бебче. И е здравичък. Само му подайте пръста си, и ще видите колко е силен.

Без да каже дума повече, Джейми се обърна и напусна стаята.

С различните му начинания се занимаваше екип от над петдесет служители. Между тях — от момчето, което носеше пощата, до най-

големите началници — нямаше такъв, който да не знае откъде идва името на „Кругър-Брент“, и всички бяха страшно горди, че работят за Джейми. Неотдавна беше назначил Дейвид Блакуел, шестнадесетгодишния син на един от управителите, американец от Орегон, дошъл в Южна Африка да търси диаманти. Когато Блакуел беше останал без пари, Джейми го бе взел за управител в една от мините. Синът работи в компанията едно лято и Джейми остана толкова доволен от него, че му предложи постоянно място. Младият Дейвид Блакуел беше умен, хубав и инициативен. Джейми знаеше, че умее също и да си държи езика зад зъбите, и затова избра точно него за тази задача.

— Дейвид, иди в пансиона на госпожа Оуенс. Там живее една жена, казва се Маргарет ван дер Мерве.

Ако името й или обстоятелствата около нея бяха известни на Дейвид Блакуел, той не го показа с нищо.

— Да, сър.

— Ще говориш само с нея. Оставила е детето си на моята икономка. Кажи й да си го вземе днес и да го махне от къщата ми.

— Да, господин Макгрегър.

След половин час Дейвид Блакуел се върна. Джейми вдигна поглед от бюрото си.

— Сър, страхувам се, че не успях да направя това, което ми поръчахте.

Джейми се изправи.

— Защо? — строго попита той. — Работата беше много проста.

— Госпожица Ван дер Мерве не беше там, сър.

— Тогава я намери!

— Преди два дни е напуснала Клипдрифт. Очакват я да се върне след пет дни. Ако искате да събера още сведения…

— Не. — Изобщо не желаеше това. — Няма значение. Свободен си, Дейвид.

— Да, сър. — Момчето напусна кабинета му.

Дяволите да я вземат тази жена! Когато се върнеше, щеше да я очаква изненада. Щеше да си получи детето обратно!

Същия ден Джейми вечеря сам вкъщи. Пиеше си брендито в кабинета, когато влезе госпожа Тали, за да обсъдят някакъв въпрос по домакинството. В средата на изречението тя изведнъж се заослушва и каза:

— Извинете, господин Макгрегър. Чувам, че Джейми плаче.

И излезе забързано.

Джейми ядосано тръсна чашата и разплиска брендито. Проклетото бебе! И тя бе имала нахалството да го нарече Джейми! Не приличаше на никакъв Джейми. Изобщо на нищо не приличаше.

След десет минути госпожа Тали се върна в кабинета. Видя разлятото питие.

Да ви донеса ли още едно бренди?

— Не е необходимо — каза хладно Джейми. — Необходимо е само да си спомните за кого работите. Няма да позволя да ме прекъсвате заради това копеле. Ясно ли е, госпожо Тали?

— Да, сър.

— Колкото по-бързо си отиде детето, което донесохте в къщата ми, толкова по-добре за всички ни. Разбирате ли?

Устните й се свиха.

— Да, сър. Има ли нещо друго?

— Не.

Тя се обърна и тръгна да излиза.

— Госпожо Тали…

— Да, господин Макгрегър?

— Казахте, че плаче. Нали не е болно?

— Не, сър. Само се беше подмокрило. Трябваше да му сменя пеленките.

Джейми си го представи и му се стори отвратително.

— Свободна сте.

Сигурно би побеснял, ако знаеше, че прислугата в къщата с часове говори за него и сина му. Всички бяха единодушни, че господарят се държи неразумно, но знаеха също, че само да кажат една дума на тази тема, веднага ще бъдат изхвърлени. Джейми Макгрегър не беше от хората, които с радост приемат съвети от когото и да било.

На следващата вечер Джейми имаше делова среща, която продължи до късно. Беше инвестирал в нова железница. Линията без съмнение беше малка, водеше от мините му в Намибийската пустиня до Де Ар, където се свързваше с Линията Кейптаун — Кимбърли, но сега щеше да му излиза много по-евтино да превозва диамантите и златото си до пристанището. Първата железопътна линия в Южна Африка беше открита през 1860 година и свързваше Дънбар с нос Пойнт, а след това между Кейптаун и Уелингтън бяха прокарани нови. Те бяха железните артерии, които щяха да позволят потокът от хора и стоки свободно да преминава през сърцето на Южна Африка. Джейми възнамеряваше да стане собственик на част от тях. Това беше само началото от плана му. „След това — мислеше си той — параходи. Мои параходи, които да прекарват полезните изкопаеми през океана.“

Върна се вкъщи след полунощ, съблече се и си легна. Бе поръчал на декоратор от Лондон да му проектира голяма мъжка спалня с огромно легло, дърворезбата на което беше изработена в Кейптаун. В стаята имаше стар испански скрин в единия ъгъл и два грамадни гардероба, съдържащи повече от петдесет костюма и тридесет чифта обувки. Джейми изобщо не се интересуваше от дрехи, но за него беше важно да ги има. Беше прекарал премного дни и нощи, облечен в дрипи.

Тъкмо задрямваше, когато му се стори, че чува писък. Седна в леглото и се ослуша. Дали не беше детето? Може да е паднало от креватчето. Джейми знаеше, че госпожа Тали спи дълбоко. Щеше да бъде ужасно, ако нещо се случеше на малкото, докато е в къщата му. Можеха да го изкарат виновен. „Дяволите да я вземат тази жена!“ — рече си той.

Сложи си халата и чехлите и тръгна през къщата към стаята на госпожа Тали. Ослуша се пред затворената врата, но не се чуваше нищо. Тихо отвори. Икономката спеше дълбоко, сгушена под завивките, и похъркваше. Джейми се приближи до креватчето. Бебето лежеше по гръб с широко отворени очи. Джейми пристъпи още по-близо и го погледна. Наистина приличаше на него, за Бога! Определено имаше устата и брадичката му. Сега очите му бяха сини, но всички бебета се раждаха със сини очи. Само като го погледна, и разбра, че ще бъде сивооко. То размаха малките си ръчички, издаде гукащ звук и му се усмихна. „Ама че е добричко — помисли си

Джейми, — лежи си тук и не вдига никакъв шум, не пищи като другите бебета. — Погледна го по-отблизо. — Да, няма никакво съмнение, че е Макгрегър.“

Подаде му предпазливо пръста си. Детето го сграбчи с двете си ръчички и силно го стисна. „Як е като бик!“ — рече си той. В този момент върху лицето на бебето се появи напрегнато изражение и на Джейми му замириса.

— Госпожо Тали!

Икономката подскочи в леглото, изпълнена с тревога.

— Какво… какво се е случило?

— Бебето има нужда от внимание. Аз ли трябва да върша всичко тук?

И Джейми Макгрегър се измъкна от стаята.

— Дейвид, разбираш ли от бебета?

— В какъв смисъл, сър? — попита Дейвид Блакуел.

— Ами нали знаеш, с какво обичат да си играят или нещо такова.

Младият американец каза:

— Мисля, че когато са много малки, се радват на дрънкалките, господин Макгрегър.

— Вземи десетина — нареди му Джейми.

— Да, сър.

Никакви излишни въпроси. На Джейми това му харесваше. Дейвид Блакуел щеше да стигне далеч.

Когато вечерта Джейми се върна вкъщи с малък кафяв пакет, госпожа Тали каза:

— Искам да ви, се извиня за миналата нощ, господин Макгрегър. Направо се чудя как не съм се събудила. Бебето трябва да е плакало ужасно, щом сте го чули чак във вашата стая.

— Няма защо да се тревожите — рече великодушно Джейми, — нали единият от двама ни го е чул. — Подаде й пакета. — Занесете му това. Няколко дрънкалки, да си играе. Сигурно не му е много забавно да лежи по цял ден в това креватче.

— О, той не е затворник, сър. Аз го извеждам.

— Къде го водите?

— Тук, в градината, за да мога да го наглеждам.

Джейми се намръщи.

— Миналата нощ не ми се видя много добре.

— Така ли?

— Да. Цветът му не е хубав. Само това оставаше — да се разболее, докато майка му дойде да си го прибере.

— Наистина, сър.

— Може би трябва пак да му хвърля един поглед.

— Да, сър, да го донеса ли?

— Донесете го, госпожо Тали.

— Веднага, господин Макгрегър.

Върна се след няколко минути с малкия Джейми в ръцете. Бебето стискаше синя дрънкалка.

— Струва ми се, че има напълно здрав цвят.

— Е, може и да съм сгрешил. Дайте ми го.

Тя внимателно му подаде детето и Джейми за пръв път взе на ръце сина си. Чувството, което го прониза, го свари съвсем неподготвен. Сякаш беше копнял за този миг, беше живял за този миг, без изобщо да подозира. Държеше в ръцете си своята плът и кръв, своя син, Джейми Макгрегър младши. Какъв смисъл имаше да съграждаш империя, да създаваш династия, да притежаваш диаманти, злато, железопътни линии, ако няма на кого да ги предадеш? „Какъв глупак съм бил!“ — мислеше си Джейми. Никога досега не се бе досещал какво му липсва. Бе премного заслепен от омразата си. Докато гледаше малкото личице, почувства как от дълбините на душата му изчезва заседналото там като камък коравосърдечие.

— Преместете креватчето на Джейми в моята спалня, госпожо Тали.

Когато след три дни Маргарет се появи пред вратата на къщата, госпожа Тали каза:

— Господин Макгрегър го няма, отиде в канцеларията си, госпожице Ван дер Мерве, но ми заръча да изпратя да го извикат, когато дойдете за бебето. Желае да разговаря с вас.

Маргарет чакаше в хола, прегърнала малкия Джейми. Ужасно й беше липсвал. На няколко пъти през тази седмица решителността почти я бе напуснала и тя едва не бе хукнала към Клипдрифт от страх,

че може нещо да му се е случило, да се е разболял или да е паднал. Но се бе насилила да стои надалеч и планът й бе успял. Джейми искаше да разговаря с нея! Всичко щеше да бъде прекрасно. Сега вече тримата щяха да бъдат заедно.

В мига, когато Джейми влезе в хола, Маргарет отново почувства, че я залива познатото вълнение. „О, Боже — помисли си тя, — толкова го обичам!“

— Здравей, Маги.

Тя му се усмихна топло и щастливо.

— Здравей, Джейми.

— Искам сина си.

Сърцето на Маргарет пееше.

— Разбира се, че го искаш, Джейми. Никога не съм се съмнявала.

— Ще се погрижа да бъде отгледан както трябва. Той ще има всичките преимущества, които мога да му осигуря. Разбира се, ще се погрижа и ти да бъдеш обезпечена.

Маргарет го гледаше объркано.

— Аз… аз не разбирам.

— Казах, че искам сина си.

— Мислех… такова… ти и аз…

— Не, искам само момчето.

Маргарет почувства как неочаквано я залива обида.

— Разбирам. Е, аз няма да ти позволя да ми го отнемеш.

Джейми задържа погледа си върху нея.

— Много добре. Ще направим компромис. Можеш да живееш тук с Джейми. И можеш да бъдеш негова… негова гувернантка. — Видя израза на лицето й. — Какво искаш?

— Искам синът ми да има име — каза яростно тя. — Името на баща си.

— Добре, ще го осиновя.

Маргарет го погледна презрително.

— Да осиновиш моето дете? О, не. Няма да получиш моя син. Съжалявам те. Великият Джейми Макгрегър. При всичките си пари и власт ти нямаш нищо. Ти си достоен за съжаление.

И Джейми остана да гледа след нея, когато тя се обърна и напусна къщата с неговия син на ръце. На следващата сутрин Маргарет започна да подготвя заминаването си за Америка.

— Бягството няма да реши нищо — опитваше се да я разубеди госпожа Оуенс.

— Аз не бягам. Отивам на място, където ние със сина ми да започнем нов живот.

Не можеше повече да подлага себе си и детето на унижението, което им предлагаше Джейми Макгрегър.

— Кога заминаваш?

— Колкото е възможно по-скоро. Ще вземем дилижанса до Уъстър и оттам — влака до Кейптаун. Спестяванията ми ще бъдат достатъчни да стигнем до Ню Йорк.

— Пътят е дълъг.

— Заслужава си да го изминем. Наричат Америка страната на възможностите, нали? Само това ни е необходимо.

Джейми винаги се бе гордял, че остава спокоен в трудни моменти. Сега обикаляше и викаше по всеки, който му попаднеше пред очите. В кабинета му непрекъснато се чуваха крясъци. Не беше доволен от нищо, който и да го бе направил. Крещеше и се възмущаваше от всичко, неспособен да се владее. Три нощи не беше спал. Непрекъснато мислеше за разговора с Маргарет. Дяволите да я вземат! Трябваше да се досети, че ще се опита да го накара да се ожени за нея. Коварна също като баща си. Джейми беше провалил всичко. Беше й казал, че ще се погрижи за нея, но не й беше предложил нищо определено. Разбира се. Пари! Трябваше да й предложи пари. Хиляда фунта… десет хиляди фунта… дори повече.

— Имам за теб една деликатна задача — каза той на Дейвид Блакуел.

— Да, сър.

— Поговори с госпожица Ван дер Мерве. Кажи й, че й предлагам двадесет хиляди фунта. Тя ще разбере какво искам в замяна. — Написа чек. Отдавна беше разбрал каква съблазън са парите. — Дай й това.

— Добре, сър — отвърна Дейвид Блакуел и тръгна.

Върна се след петнадесет минути и подаде чека на работодателя си. Беше скъсан на две. Джейми почувства как почервенява.

— Благодаря, Дейвид, свободен си.

Значи Маргарет искаше да му измъкне повече пари. Много добре. Щеше да й ги даде. Но този път щеше сам да се заеме с тази работа.

Късно същия следобед Джейми Макгрегър отиде в пансиона на госпожа Оуенс.

— Искам да говоря с госпожица Ван дер Мерве — каза той.

— Боя се, че е невъзможно — осведоми го госпожа Оуенс, — тя замина за Америка.

На Джейми му се стори, че някой го е ударил в стомаха.

— Не може да бъде! Кога?

— Тя и синът й взеха обедния дилижанс за Устър.

Във влака, спрял в Уъстър, нямаше къде игла да падне. Седалките и коридорите бяха пълни с шумни пасажери, поели за Кейптаун. Имаше търговци с жените си, продавачи, търсачи на диаманти, бантуси, войници и моряци, които се връщаха от отпуска. Повечето за пръв път се возеха на влак и атмосферата беше празнична. Маргарет бе успяла да си намери място до прозореца, където Джейми нямаше да бъде смачкан от тълпата. Седеше, притиснала бебето до себе си, и околните можеха да се досетят, че мисли за новия живот, който им предстои. Нямаше да е лесен. Където и да отидеше, щеше да си остане една неомъжена жена с дете, трън в очите на другите. Но щеше да намери начин да осигури на сина си възможност за добър живот. Чу кондуктора да вика:

— Всички да се качват!

Вдигна поглед и видя пред себе си Джейми.

— Взимай нещата си — нареди й той. — Слизаш от влака.

„Той си въобразява, че може да ме купи“, помисли си Маргарет.

— Колко предлагаш този път?

Джейми погледна надолу към сина си, заспал кротко в ръцете на Маргарет.

— Предлагам ти брак.

ДЕВЕТА ГЛАВА

След три дни се ожениха без много шум. Единственият свидетел беше Дейвид Блакуел. По време на брачната церемония Джейми Макгрегър беше обхванат от смесени чувства. Беше Човек, свикнал да властва над другите и да ги манипулира, а този път манипулираният беше той. Погледна Маргарет. Застанала до него тя беше почти красива. Представи си страстта и всеотдайността ѝ, но това беше само спомен, нищо повече, без жар или чувства. Беше я използвал като оръдие за отмъщението си, а тя му бе родила наследник. Проповедникът каза:

— Сега ви обявявам за мъж и жена. Можете да целунете булката.

Джейми се наведе и леко докосна с устни бузата на Маргарет.

— Хайде да си отиваме у дома — каза той.

Неговият син го чакаше.

Когато се върнаха в къщата, Джейми показа на Маргарет стая в едно от крилата.

— Това е твоята спалня — съобщи ѝ той.

— Разбирам.

— Ще наема друга икономка и ще оставя госпожа Тали да се грижи за Джейми. Ако искаш нещо, обаждай се на Дейвид Блакуел.

Маргарет се почувства така, сякаш я бе ударил. Отнасяше се с нея като с прислужница. Но това не беше важно. „Моят син си има име. Това ми стига.“

Джейми не се прибра за вечеря. Маргарет го чака дълго и накрая вечеря сама. Тази нощ остана будна в леглото си, чуваше всеки звук в къщата. Към четири часа сутринта най-после заспа. Последното нещо, за което си мислеше, преди да я надвие сънят, беше кое ли от момичетата на мадам Агнес е избрал.

След женитбата отношенията ѝ с Джейми останаха същите, затова пък отношенията ѝ с гражданите на Клипдрифт претърпяха чудодейна промяна. Отхвърлена от обществото Маргарет моментално се превърна в негова повелителка. Повечето хора в града по един или друг начин бяха обвързани с Джейми Макгрегър и „Кругър-Брент“.

Решиха, че след като Маргарет ван дер Мерве е достатъчно добра за Джейми Макгрегър, трябва да е достатъчно добра и за тях. Сега, когато извеждаше малкия Джейми на разходка, всички я посрещаха с усмивки и радостни поздрави. Сипеха се покани. Канеха я на чай, на благотворителни обеди и вечери и настояваха да оглавява граждански комитети. Ако се появеше с нова прическа, десетки жени в града веднага й подражаваха. Купи си нова жълта рокля и изведнъж жълтите рокли станаха модерни. Маргарет се отнасяше към техните ласкателства по същия начин, както се бе отнасяла към враждебността им — с кротко достойнство.

Джейми се прибираше вкъщи само за да прекарва известно време със сина си. Продължи да се държи с Маргарет отчуждено, но учтиво. Всяка сутрин на закуска тя играеше ролята на щастлива съпруга за пред прислугата въпреки хладното безразличие на мъжа, седнал на срещуположния край на масата. Но когато Джейми излезеше и тя можеше да избяга в стаята си, дрехите й бяха мокри от пот. Мразеше се. Къде беше гордостта й? Защото знаеше, че все още го обича. „Винаги ще го обичам — мислеше си тя. — Бог да ми е на помощ.“

Джейми замина за три дни по работа в Кейптаун. Когато излизаше от хотел „Ройъл“, го заговори облечен в ливрея чернокож кочияш:

— Карета, сър?

— Не — каза Джейми, — ще вървя пеша.

— Банда мислеше, че може би ще искате да се повозите.

Джейми спря и остро погледна човека.

— Банда ли?

— Да, господин Макгрегър.

Джейми се качи в каретата. Кочияшът размаха камшика и потеглиха. Джейми седеше облегнат на седалката и си мислеше за Банда, за неговия кураж, за неговото приятелство. През последните две години неведнъж се бе опитвал да го намери, но без успех. А сега му предстоеше да се срещне със своя приятел.

Кочияшът зави към брега и Джейми веднага се досети къде отиват. Петнадесет минути по-късно каретата спря пред изоставения склад, в който някога с Банда бяха планирали приключението си в Намибийската пустиня. „Какви безразсъдни млади глупаци бяхме“, помисли си Джейми. Слезе от каретата и тръгна към склада. Банда го чакаше. Беше си съвсем същият, ако не се брои, че сега беше спретнато облечен в костюм, риза и връзка.

Известно време стояха, безмълвно захилени един срещу друг, после се прегърнаха.

— Имаш вид на преуспяващ човек — усмихваше се Джейми.

Банда кимна.

— Не съм зле. Купих фермата, за която си говорихме. Имам жена и двама синове и отглеждам пшеница и щрауси.

— Щрауси ли?

— Перата им носят сума пари.

— Аха. Искам да се запозная със семейството ти, Банда.

Джейми си спомни за своето семейство в Шотландия и колко много му липсва то. Беше напуснал дома си преди четири години.

— Опитвах се да те намеря.

— Бях зает, Джейми. — Банда се приближи към него. — Трябваше да те видя, за да те предупредя. Ще имаш неприятности.

Джейми го погледна изпитателно.

— Какви неприятности?

— Човекът, който управлява полето в Намибийската пустиня — Ханс Цимерман, не е стока. Работниците го мразят. Говорят за стачка. Ако се вдигнат да стачкуват, надзирателите ще се опитат да им попречат и ще стане бунт.

Джейми не откъсваше очи от лицето на Банда.

— Спомняш ли си, веднъж ти споменах за един човек, Джон Тенго Джавабу?

— Да. Той е политически водач. Чел съм за него. Подстрекава към бунт.

— Аз съм един от последователите му.

Джейми кимна.

— Разбирам. Ще направя необходимото.

— Хубаво. Станал си човек с голяма власт, Джейми. Радвам се.

— Благодаря ти, Банда.

— И имаш много хубав син.

Джейми не успя да скрие изненадата си.

— Откъде знаеш?

— Не обичам да губя следите на приятелите си — рече Банда и стана. — Трябва да отида на едно събрание, Джейми. Ще им кажа, че нещата в Намиб ще се оправят.

— Да, ще имам грижата — обеща Джейми и тръгна след едрия чернокож мъж към вратата. — Кога ще те видя пак?

Банда се усмихна.

— Ще наминавам. Няма толкова лесно да се отървеш от мен.

И си тръгна.

Когато се върна в Клипдрифт, Джейми изпрати да повикат младия Дейвид Блакуел.

— Имало ли е някакви неприятности в Намибийското поле, Дейвид?

— Не, господин Макгрегър. — Поколеба се и каза: — Но чух слухове, че може и да се появят.

— Управител там е Ханс Цимерман. Разбери дали се държи зле с работниците. Ако ги малтретира, сложи край на това. Иди лично.

— Заминавам утре сутринта.

Когато пристигна на диамантеното поле в Намибийската пустиня, Дейвид разговаря спокойно два часа с пазачите и работниците. Това, което чу, го изпълни с хладна ярост. Щом събра необходимите сведения, отиде да се срещне с Ханс Цимерман.

Ханс Цимерман беше същински Голиат. Тежеше сто и петдесет килограма и бе висок към два метра. Имаше потна свинска физиономия и червени жилки в очите, беше един от най-грозните хора, които Дейвид бе виждал някога. Беше и един от най-добрите надзиратели на „Кругър-Брент“. Когато младежът влезе, той седеше зад бюрото в малката си канцелария, от което тя изглеждаше още по-малка.

Цимерман се надигна и стисна ръката на Дейвид.

— Радвам се да ви видя, господин Блакуел. Трябваше да ми кажете, че ще идвате.

Дейвид беше сигурен, че вече са съобщили на Цимерман за пристигането му.

— Уиски?

— Не, благодаря.

Цимерман се облегна и се захили.

— С какво мога да ви бъда полезен? Не вадим ли достатъчно диаманти, та шефът да е доволен?

И двамата знаеха, че добивът на диаманти в Намиб е отличен.

— Карам моите бантуси да работят повече от всеки друг в компанията — похвали се Цимерман.

— Получихме някои оплаквания от условията тук — каза Дейвид.

Усмивката изчезна от лицето на управителя.

— Какви оплаквания?

— Че тук хората са малтретирани и…

Цимерман скочи на крака учудващо пъргаво. Лицето му почервеня от гняв.

— Това не са хора. Това са бантуси. Вие си седите на задниците в управлението и…

— Чуйте ме — прекъсна го Дейвид, — няма…

— Вие ме чуйте! Аз произвеждам повече диаманти, отколкото всеки друг в компанията, и знаете ли защо? Защото тези копелета се страхуват от мен като от Господ.

— В другите ни мини — каза Дейвид — плащаме по петдесет и девет шилинга на месец. Вие плащате на вашите работници само по петдесет шилинга.

— Оплаквате се, че съм ви спестил пари ли? Единственото нещо, което има значение, е печалбата.

— Джейми Макгрегър не е на това мнение — отвърна Дейвид. — Повишете заплатите.

Цимерман рече мрачно:

— Добре. Парите са си на шефа.

— Чух, че продължавате да биете с бич работниците.

Цимерман изпръхтя.

— Божичко, та туземците не чувстват болка, господине. Кожата им е толкова дебела, че дори не усещат проклетия бич. С него само ги сплашвам.

— Тогава така сте сплашили трима души, господин Цимерман, че те са умрели.

Цимерман вдигна рамене.

— Там, откъдето идват, има още много.

„Той е абсолютно животно — помисли си Дейвид. — И при това опасно.“ Погледна огромния надзирател и каза:

— Ако продължавате да създавате неприятности, ще бъдете сменен. — Изправи се и продължи: — Ще започнете да се отнасяте с работниците си като с човешки същества. Веднага трябва да прекратите наказанията. Проверих жилищата им. Това са кочини.

Дейвид се обърна и излезе.

Цимерман дълго не се помръдна от мястото си. Кипеше от гняв. „Тези глупаци — мислеше си той. — Чужденци!“ Беше бур и баща му беше бур. Тази страна им принадлежеше и Бог бе сложил там черните, за да им прислужват. Ако Бог бе искал да се отнасят с тях като с човешки същества, нямаше да направи кожата им черна. Джейми Макгрегър не го разбираше. Но какво можеше да се очаква от един чужденец, който обича туземците? Ханс Цимерман съзнаваше, че в бъдеще ще му се наложи да бъде малко по-внимателен. Но той щеше да им покаже кой командва в Намиб!

„Кругър-Брент“ се разширяваше и Джейми Макгрегър отсъстваше през повечето време. Купи завод за хартия в Канада и корабостроителница в Австралия. Когато си беше вкъщи, прекарваше цялото време със сина си, който с всеки изминал ден все повече заприличваше на баща си. Джейми се чувстваше необикновено горд с момчето. Искаше да го води със себе си на дългите си пътувания, но Маргарет отказваше да го пусне.

— Още е много малък, за да пътува. Когато порасне, ще идва с теб. Ако искаш да бъдеш с него, ще го намериш тук.

Преди Джейми да се осъзнае, синът му навърши една година, после две и на бащата не му оставаше нищо друго, освен да се чуди колко бързо лети времето. Беше 1887 година.

На Маргарет последните две години й се видяха безкрайни. Веднъж седмично Джейми канеше гости за вечеря и тя бе любезната домакиня. Другите мъже я намираха остроумна и интелигентна и

разговорите с нея им доставяха удоволствие. Маргарет знаеше, че някои от тях я смятат за много привлекателна, но, разбира се, никога не го показваха открито, защото беше съпруга на Джейми Макгрегър.

Когато си отидеше и последният от гостите, често питаше:

— Добре ли прекара вечерта?

Джейми неизменно отговаряше:

— Чудесно. Лека нощ!

И отиваше да надникне в стаята на малкия Джейми.

След няколко минути Маргарет чуваше да се затваря външната врата, когато той излизаше от къщи.

Нощ след нощ лежеше будна в леглото и мислеше за своя живот. Знаеше колко й завиждат жените в града и я болеше при мисълта колко малко са основанията за завист. Животът й беше театър за пред хората с един съпруг, който, се държеше с нея като с чужда, дори и по-зле. Поне да я забелязваше! Чудеше се какво ли ще направи, ако някоя сутрин на закуска тя грабне купата със специално внесената от Шотландия овесена каша и я изсипе върху глупавата му глава. Представяше си изражението на лицето му и тези фантазии така я развеселяваха, че започваше да се кикоти. А после смехът преминаваше в дълбоки, мъчителни ридания. „Не искам повече да го обичам. Искам някак си да се спра, преди тази любов да ме е погубила…“

Към 1890 година Клипдрифт беше надминал очакванията на Джейми. През седемте години, откакто беше тук, той окончателно се бе утвърдил като бързо развиващ се град, в който от всички краища на света се стичаха търсачи на диаманти. Всичко се повтаряше отново и отново. Хората пристигаха или с дилижанса, или с каруци, или пеша. Не носеха нищо друго, освен дрипите на гърба си. Имаха нужда от храна, оборудване, подслон и пари, за да плащат участъците, и Джейми Макгрегър беше насреща, имаше грижата за всичко това.

Притежаваше дялове от десетки мини за добив на диаманти и злато, името и репутацията му се утвърждаваше. Една сутрин го посети адвокат от „Де Беерс“, гигантския конгломерат, който притежаваше големите диамантени мини в Кимбърли.

— С какво мога да ви бъда полезен? — попита Джейми.

— Изпратен съм да ви направя предложение, господин Макгрегър. „Де Беерс“ желае да изкупи вашите дялове. Назовете цената.

Това беше звездният миг. Джейми се усмихна и каза:

— Назовете вашата.

Дейвид Блакуел ставаше все по-незаменим за Джейми. В младия американец той виждаше себе си такъв, какъвто беше някога. Момчето бе честно, умно и предано. Джейми го направи свой секретар, после свой личен помощник и накрая, когато Дейвид навърши двадесет и една години, свой главен мениджър.

За Дейвид Блакуел Джейми Макгрегър беше като втори баща. Когато баща му получи сърдечна криза, Джейми уреди да го приемат в болница и плати на лекарите. Щом баща му почина, пак той се погрижи за погребението. През петте години, откакто работеше за „Кругър-Брент“, Дейвид беше започнал да се възхищава от Джейми повече, отколкото от всички други хора, които някога бе познавал. Беше наясно за проблемите между Джейми и Маргарет и дълбоко съжаляваше, защото харесваше и двамата. „Но това не е моя работа — казваше си той. — Моята работа е да помагам на Джейми с всичко, което е по силите ми.“

Джейми прекарваше все повече време със сина си. Момчето беше вече на пет години и когато за пръв път слезе с него в мините, цяла седмица говореше само затова. Ходеха на излети и спяха на палатка в степта. Джейми беше свикнал с небето на Шотландия, където звездите знаеха мястото си във вселената. Тук, в Африка, съзвездията го объркваха. През януари Касиопус светеше ярко над главите им, докато през май Южният кръст беше близо до зенита. През юни, когато В Южна Африка беше зима, на небето царстваше Скорпион. Това будеше недоумение. И все пак Джейми изпитваше особено чувство да лежи на топлата земя с момчето до себе си и да гледа нагоре към вечното небе преизпълнен от съзнанието, че и те са частица от тази вечност.

Ставаха в зори и стреляха дивеч за храна: диви патици, токачки и дребни антилопи. Малкият Джейми си имаше собствено пони, така че баща и син яздеха заедно през степта, като внимателно заобикаляха двуметровите дупки, изровени от мравоядите, достатъчно дълбоки, за да поберат кон с ездача, и по-малките, изровени от блатните котки.

В степта ги дебнеха опасности. По време на един от излетите Джейми и синът му бяха разпънали палатката си в сухо речно корито, където за малко не бяха стъпкани от стадо мигриращи газели. Първият знак за премеждието беше блед облак прах на хоризонта. Зайци, чакали и блатни котки се стрелнаха покрай тях, змиите изпълзяха от храстите и затърсиха камъни, под които да се скрият. Джейми отново погледна към хоризонта. Облакът прах се приближаваше.

— Да се махаме — каза той.

— Ами палатката?

— Остави я.

Двамата бързо яхнаха конете и препуснаха към билото на висок хълм. Чуха тропота на копитата, а после видяха и първата редица газели, носещи се в права линия, дълга поне десетина километра. Бяха повече от половин милион и помитаха всичко по пътя си. Събаряха дърветата, превръщаха на прах храстите, а след безпощадната лавина оставаха труповете на стотици малки животни. Смъртоносните копита премазваха зайци, змии, чакали и токачки. Въздухът беше изпълнен с прах и грохот и когато най-после всичко свърши, Джейми пресметна, че е продължило повече от три часа.

На шестия рожден ден на Джейми баща му каза:

— Другата седмица ще те заведа в Кейптаун да ти покажа как изглежда един истински град.

— Може ли и мама да дойде с нас? — попита момчето. — Тя не обича да стреля, но обича градовете.

Бащата разроши косата на малкия и рече:

— Тя има работа тук, сине. Само ние, двамата мъже, а?

Фактът, че майка му и баща му сякаш странят един от друг смущаваше детето, но то още не го осъзнаваше.

Направиха пътешествието в частния вагон на Джейми. През 1891 година железниците вече ставаха предпочитано превозно средство в Южна Африка, защото бяха евтини, удобни и бързи. Частният вагон, който Джейми беше поръчал да му построят, беше дълъг двадесет и

четири метра. В него имаше четири самостоятелни купета с дървена ламперия, в който можеха да бъдат настанени дванадесет души, салон, пригоден и за кабинет, трапезария, бар и напълно обзаведена кухня. В купетата имаше месингови легла, газени лампи и големи прозорци от цяло стъкло.

— Къде са всичките пътници? — попита момченцето.

Джейми се разсмя.

— Ние сме всичките пътници. Това е твоят влак, сине.

Малкият Джейми прекара по-голямата част от пътуването до прозореца, вперил възхитен поглед в пробягващите отвън безкрайни пространства.

— Тази страна е божия — казваше баща му. — Бог е скрил в нея за нас огромни богатства. Всички те са в земята и чакат да бъдат намерени. Това, което е открито досега, е само началото, Джейми.

Когато пристигнаха в Кейптаун, момчето беше поразено от тълпите и огромните сгради. Джейми заведе сина си до пристанището на корабната агенция „Макгрегър“ и му посочи половин дузина параходи, които се товареха или разтоварваха.

— Виждаш ли ги? Те са наши.

След връщането им в Клипдрифт малкият Джейми преливаше от желание да разкаже за всичко, което бе видял.

— Татко притежава целия град! — възкликна той. — Щеше да ти хареса, мамо. Ще видиш всичко следващия път.

Маргарет притисна в прегръдките си своя син.

— Да, миличко.

Джейми прекарваше много от нощите вън от къщи и Маргарет знаеше, че е у мадам Агнес. Беше чула, че е купил къща за една от жените, та да я посещава тайно. Нямаше как да разбере дали е вярно. Знаеше само, че която и да е тя, иска да я убие.

За да не загуби разсъдъка си, си налагаше да проявява интерес към града. Събра пари за построяването на нова църква и основа мисия

за подпомагане на изпадналите в нужда семейства на търсачи на диаманти. Настоя Джейми да използва един от железопътните си вагони за безплатно превозване на останалите без пари обратно до Кейптаун.

— Искаш от мен да хвърля на вятъра сума пари, жено — възрази Джейми. — Да се връщат пеша, както са дошли.

— Те не са в състояние да вървят — държеше на своето Маргарет. — А ако останат тук, градът трябва да поеме разноските за храната и облеклото им.

— Добре — съгласи се накрая без желание той. — Но хрумването ти е страшно глупаво.

— Благодаря ти, Джейми.

Тя си тръгна. Джейми я проследи с поглед и противно на волята си почувства, че се гордее с жена си. „От нея щеше да излезе прекрасна съпруга за някой друг“, помисли си той.

Жената, която Джейми настани в самостоятелна къща, се казваше Маги красивата проститутка, седяла до Маргарет на тържеството с подаръците за бебето. Според Джейми по ирония на съдбата носеше същото име като жена му. Изобщо не си приличаха. Тази Маги беше двадесет и една годишна блондинка с дръзко лице и пищно тяло, тигрица в леглото. Джейми бе платил добре на мадам Агнес, за да му позволи да вземе момичето, и му даваше щедра издръжка. Беше много дискретен, когато посещаваше малката къща. Правеше го почти винаги нощем, след като се увереше, че никой не го вижда. В действителност много хора го виждаха, но никой не си правеше труда да злослови. Това беше градът на Джейми Макгрегър и той имаше право да върши каквото си пожелае.

Тази вечер се оказа безрадостна за него. Отиде в къщата, като очакваше да получи удоволствие, но Маги беше в лошо настроение. Беше се проснала на широкото легло, розовият й халат не прикриваше кой знае колко едрите гърди и копринения златен триъгълник между бедрата й.

— Втръсна ми да седя заключена в тази проклета къща — каза тя. — Като че ли съм някаква робиня! При мадам Агнес поне

непрекъснато ставаше нещо. Защо никога не ме взимаш със себе си, когато пътуваш?

— Обясних ти, Маги, не мога…

Тя скочи от леглото и застана пред него във войнствена поза, с широко разтворен халат.

— Дрън-дрън! Водиш сина си навсякъде. Аз да не би съм по-долно качество от него?

— Не — каза Джейми. Гласът му беше опасно спокоен. — Не си. — Отиде до бара и си наля едно бренди. Беше му четвъртото — много повече, отколкото пиеше обикновено.

— Аз не означавам нищо за теб — изхлипа Маги. — Аз съм само един задник. — Изви глава назад и се изсмя подигравателно. — Великият, морален скочландец!

— Шотландец, не скочландец.

— За Бога, ще престанеш ли да ме критикуваш? Каквото и да направя, все не ти харесва. За кого се мислиш, по дяволите? За скапания ми баща ли?

На Джейми му дойде до гуша.

— Утре можеш да се върнеш при мадам Агнес. Ще й кажа, че се прибираш.

Взе си шапката и се запъти към вратата.

— Няма да се отървеш от мен толкова лесно, копеле такова!

Тя тръгна след него, бясна от гняв. Джейми се спря на вратата.

— Току-що го направих.

И се изгуби в нощта.

За своя изненада забеляза, че залита. Не можеше да се съсредоточи. Май беше изпил повече от четири брендита. Не беше сигурен. Сети се за разголеното тяло на Маги в леглото и как му го бе демонстрирала, за да го предизвика, а след това го бе отблъснала. Бе си играла с него и го бе милвала, бе прокарвала мекия си език по тялото му, докато не го бе разпалила и не го бе накарала страстно да я желае. А след това бе започнала скандала и го бе оставила възбуден и незадоволен.

Когато стигна вкъщи, той влезе във вестибюла и на път за стаята си мина покрай затворената врата на Маргарет. Под нея се процеждаше светлина. Жена му беше будна. Изведнъж Джейми започна да си я представя в леглото, облечена в тънка нощница. Или

пък може би гола. Спомни си как разкошното й налято тяло се бе извивало в прегръдките му под дърветата на брега на Оранжевата река. Остави се да го води алкохолът, отвори вратата на спалнята й и влезе.

Тя си беше легнала и четеше на светлината на керосинова лампа. Погледна го изненадано.

— Джейми… станало ли е нещо?

— Щот’ реших да мина малко при жена си ли? — изпелтечи той.

Беше облечена в прозрачна нощница и Джейми виждаше опъващите тъканта едри гърди. „Господи, колко е красиво тялото й!“ Започна да се съблича.

Маргарет скочи от леглото с широко отворени от почуда очи.

— Какво правиш?

Джейми затвори с ритник вратата зад себе си и се приближи към нея. След миг я хвърли на леглото и легна до нея гол.

— Господи, как те желая, Маги.

В пиянския си унес не беше сигурен точно коя Маги желае. Как само се съпротивляваше! Да, това беше неговата малка дива котка! Разсмя се, когато най-после успя да укроти удрящите го ръце и крака, и изведнъж тя се предаде, притисна го в обятията си и каза:

— О, скъпи мой, скъпи мой Джейми. Толкова се нуждая от теб!

А той си мислеше: „Не трябваше да постъпвам така подло с теб. Утре ще ти кажа, че няма защо да се връщаш при мадам Агнес…“

Когато на следващата сутрин Маргарет се събуди, беше сама в леглото. Все още чувстваше как силното мъжко тяло на Джейми прониква в нейното и го чуваше да казва: „Господи, как те желая, Маги!“, и това я изпълваше с дива, всепоглъщаща радост. Беше се оказала права. Той я обичаше! Дългото й очакване беше възнаградено, възнаградени бяха безкрайните години на страдания, самота и унижения.

Маргарет прекара останалата част от деня във възторжено опиянение. Изкъпа се, изми си косата и десет пъти промени решението си коя рокля да облече, за да се хареса най-много на Джейми. Освободи готвачката, та сама да приготви любимите му блюда. Подреждa, и преподреждa масата в трапезарията, докато не остана доволна от свещите и цветята. Искаше това да бъде една съвършена вечер.

Джейми не се прибра за вечеря. Нито пък си дойде през цялата нощ. Маргарет седя в библиотеката и го чака до три часа сутринта, после си легна сама.

Когато се върна вкъщи на следващата вечер, Джейми кимна учтиво на Маргарет и отиде в стаята на сина си. Тя остана на мястото си, смаяна и объркана, с вперени след него очи, после бавно се обърна и се погледна в огледалото. То й казваше, че никога не е изглеждала така хубава, но когато се взря по-внимателно, не можа да познае очите си. Това бяха очи на непозната.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Имам прекрасна новина за вас, госпожо Макгрегър — цял сияеше доктор Тийгър. — Чакате дете.

Маргарет почувства думите му като удар, не знаеше дали да се смее, или да плаче. Прекрасна новина ли? За нищо на света нямаше да роди още едно дете в този лишен от любов брак. Не можеше повече да понася това унижение. Трябваше да намери някакъв изход, а само при мисълта започна да й се повдига и почувства как се залива в пот.

Доктор Тийгър попита:

— Сутрешно гадене?

— Понякога.

Подаде й някакви таблетки.

— Вземете това. Ще ви помогне. В чудесна форма сте, госпожо Макгрегър. Няма от какво да се притеснявате. Бягайте вкъщи да съобщите хубавата новина на съпруга си.

— Да — каза тя безизразно. — Така и ще направя.

Седяха на масата и вечеряха, когато Маргарет рече:

— Днес бях при лекаря. Чакам дете.

Без да каже дума, Джейми хвърли салфетката, стана от стола и с гръм и трясък излезе от трапезарията. В този момент Маргарет разбра, че е в състояние да мрази Джейми Макгрегър толкова силно, колкото и го обича.

Бременността й беше тежка и тя прекарваше голяма част от времето на легло, отпаднала и уморена. Лежеше там часове наред и фантазираше. Представяше си как Джейми пада в краката й и моли за прошка или как отново я люби необуздано. Но това бяха само фантазии. Реалността беше, че е хваната в капана. Нямаше къде да отиде и дори да можеше да се махне, той никога нямаше да й позволи да вземе със себе си детето.

Джейми беше вече на седем години, здраво, хубаво момче с бърза мисъл и чувство за хумор. Беше се привързал още повече към

майка си, сякаш някак усещаше, че е нещастна. В училище правеше малки подаръчета за нея и й ги носеше вкъщи. Маргарет се усмихваше, благодареше му и се опитваше да се измъкне от депресията. Когато малкият Джейми я питаше защо баща му не се прибира по цели нощи и никога не я извежда, Маргарет му отговаряше:

— Твоят баща е много важна личност, Джейми, занимава се с важни неща и е твърде зает.

„Отношенията ми с баща му са си мой проблем — мислеше си тя — и няма да допусна Джейми да го намрази заради това.“

Бременността на Маргарет започваше все повече да бие на очи. Когато излизаше на улицата, познати я спираха и казваха:

— Наближава времето, нали, госпожо Макгрегър? Обзалагам се, че ще бъде хубаво момченце като малкия Джейми. Съпругът ви сигурно е много щастлив.

А зад гърба й си шепнеха:

— Горката, изглежда отслабнала, сигурно е разбрала за уличницата, която си е взел за метреса…

Маргарет се опита да подготвя малкия Джейми за попълнението в семейството.

— Ще си имаш братче или сестричка, скъпи. Винаги ще имаш с кого да си играеш. Нали ще бъде чудесно?

Джейми я прегърна и каза:

— И ти ще бъдеш по-малко сама, мамо.

Маргарет с усилие сдържа сълзите си.

Родилните болки започнаха в четири часа сутринта. Госпожа Тали изпрати за Хана и бебето се роди по обед. Беше здраво момиченце с устата на майка си, брадичката на баща си и черни къдрици около малкото червено личице. Маргарет я нарече Кейт. „Хубаво, силно име — каза си тя. — А ще й трябват много сили. На всички ни ще трябват. Длъжна съм да отведа децата оттук. Още не зная как, но ще намеря начин.“

Дейвид Блакуел връхлетя в кабинета на Джейми Макгрегър, без да чука, и Джейми изненадано вдигна очи.

— Какво, по дяволите?…

— В Намиб има бунт!

Джейми скочи.

— Какво? Какво се е случило?

— Едно от чернокожите момчета е било заловено при опит да открадне диамант. Прерязало дупка под мишницата си и скрило там камъка. Ханс Цимерман го бичувал пред другите работници за назидание. Момчето умряло. Било дванадесетгодишно.

Лицето на Джейми се изкриви от гняв.

— Боже Господи! Нали наредих във всички мини да се прекрати бичуването!

— Аз предупредих Цимерман.

— Изхвърли това копеле!

— Не можем да го намерим.

— Защо?

— Попаднал е в ръцете на негрите. Ситуацията е извън контрол.

Джейми си грабна шапката.

— Остани тук и поеми работата, докато се върна.

— Едва ли е безопасно, да ходите там, господин Макгрегър. Туземецът, когото Цимерман е убил, е от племето на баролонгите. Те не прощават и не забравят. Аз бих могъл…

Но Джейми вече беше излязъл.

Когато стигна на петнадесет километра от диамантеното поле, вече виждаше пушека. Всички къщурки в Намиб бяха подпалени. „Проклети глупаци! — помисли си Джейми. — Подпалват собствените си домове.“ Щом каляската му се приближи, чу пушечни изстрели и писъци. Сред всеобщия хаос униформени полицаи стреляха по негри и метиси, които отчаяно се опитваха да избягат. Белите бяха десет пъти по-малко, но оръжието беше в техните ръце.

Когато полицейският началник Бърнард Съти видя Джейми Макгрегър, забърза към него и му каза:

— Не се тревожете, господин Макгрегър, ще заловим до един тези негодници.

— В никакъв случай, по дяволите! — изкрещя му Джейми. — Веднага наредете на хората си да прекратят стрелбата!

— Какво? Ако ние…

— Правете каквото ви казвам! — Задъхан от ярост, Джейми видя как чернокожа жена рухва под града от куршуми. — Спрете хората си!

— Както кажете, сър. Полицейският началник даде нарежданията си на свой заместник и след три минути стрелбата беше прекратена. Навсякъде по земята се търкаляха трупове.

— Ако искате съвета ми — рече Съти, — аз бих…

— Не искам съвета ви. Доведете ми техния предводител! Двама полицаи доведоха при Джейми млад негър. Беше с белезници и покрит с кръв, но не показваше никакви признаци на страх. Застана, висок и изправен, с горящи очи, и Джейми си спомни думите на Банда за гордостта на бантусите — изико.

— Аз съм Джейми Макгрегър.

Мъжът се изплю.

— Това, което се е случило тук, не е мое дело. Държа хората ти да бъдат обезщетени.

— Кажи го на вдовиците им.

Джейми се обърна към Съти.

— Къде е Ханс Цимерман?

— Продължаваме да го търсим, сър.

Джейми видя блясъка в очите на чернокожия мъж и разбра, че Ханс Цимерман няма да бъде намерен. Каза:

— Затварям мината за три дни. Говори с хората. Направете списък на оплакванията си и аз ще го прегледам. Обещавам ти, че ще бъда справедлив. Ще променя тук всичко, което не е както трябва.

Мъжът го гледаше скептично.

— Тук ще има нов управител и прилични условия за работа. Но очаквам хората ти да се върнат по местата си след три дни.

Полицейският началник попита недоверчиво:

— Искате да кажете, че ще го пуснете да си върви ли? Той уби няколко мои хора.

— Ще се направи пълно разследване и…

Чу се тропот от галопиращ към тях кон и Джейми се обърна. Беше Дейвид Блакуел. Неочакваното му появяване отекна в съзнанието му като сигнал за тревога.

Дейвид скочи от коня.

— Господин Макгрегър, изчезнал е синът ви.

Светът изведнъж се вледени.

Половината население на Клипдрифт излезе да го търси. Пребродиха цялата околност, претършуваха оврази, дерета и ровове. От момчето нямаше и следа.

Джейми беше като побъркан. „Просто е отишъл някъде, това е всичко. Ще си дойде.“

Отиде в спалнята на Маргарет. Тя лежеше в леглото и кърмеше бебето.

— Има ли някакви новини?

— Все още не, но аз ще го намеря.

За момент задържа поглед върху малката си дъщеричка, после се обърна и излезе, без да каже дума повече.

Госпожа Тали влезе в стаята, като кършеше ръце под престилката си.

— Не се тревожете, госпожо Макгрегър, Джейми е голямо момче, знае как да се грижи за себе си.

Очите на Маргарет бяха премрежени от сълзите. „Никой, няма да направи нищо лошо на малкия Джейми. Разбира се, че няма.“

Госпожа Тали се наведе и взе Кейт от ръцете на Маргарет.

— Опитайте се да поспите.

Занесе бебето в детската стая и го сложи в креватчето. Кейт я гледаше и й се усмихваше.

— Добре е и ти да поспиш, мъничкото ми. Предстои ти бурен живот.

Госпожа Тали излезе от стаята и затвори вратата след себе си.

В полунощ прозорецът на детската стая тихо се отвори и вътре се промъкна човек. Отиде до креватчето, хвърли одеяло върху главата на бебето и го взе в ръцете си.

Банда изчезна така бързо, както се бе появил.

Госпожа Тали беше тази, която откри, че детето го няма. Първата й мисъл беше, че майка му е дошла през нощта и го е взела. Отиде в спалнята на Маргарет и попита:

— Къде е бебето?

От израза на лицето й веднага разбра какво се е случило.

Когато измина още един ден, а от сина му нямаше никаква следа, Джейми беше на края на силите си. Отиде при Дейвид Блакуел.

— Нали не мислиш, че му се е случило нещо лошо?

Едва владееше гласа си.

Дейвид се опита да придаде убедителност на отговора си.

— Сигурен съм, че не, господин Макгрегър.

Но беше сигурен в противното. Бе предупредил Джейми Макгрегър, че бантусите нито прощават, нито забравят, а жестоко убитото момче беше банту. Беше убеден в едно: ако те са отвлекли малкия Джейми, той е умрял от ужасна смърт, защото отмъщението им едва ли е отстъпвало по жестокост на предизвикалото го деяние.

Призори Джейми се прибра вкъщи плувнал в пот. Беше водил неколцина граждани, копачи и полицаи, цяла нощ бяха търсили безрезултатно момченцето на всевъзможни места.

Когато влезе в кабинета си, там го чакаше Дейвид, който стана.

— Господин Макгрегър, отвлечена е дъщеря ви.

Джейми го погледна безмълвно, лицето му беше бледо като платно. Обърна се и отиде в стаята си.

Не беше лягал четиридесет и осем часа. Падна в леглото напълно изтощен и заспа. Беше в сянката на огромен баобаб и в далечината през девствената степ към него се приближаваше лъв. Малкият Джейми го разтърсваше. „Събуди се, татко, идва лъв!“ Сега животното се движеше по-бързо. Синът му го разтърси още по-силно. „Събуди се!“

Джейми отвори очи. Над него се беше надвесил Банда. Джейми понечи да каже нещо, но негърът сложи ръка на устата му.

— Тихо! — Остави го да седне.

— Къде е синът ми? — попита Джейми.

— Той е мъртъв.

Стаята се завъртя.

— Съжалявам. Стигнах твърде късно и не можах да ги спра. Твоите хора проляха бантуска кръв. Моят народ искаше отмъщение.

Джейми зарови лице в ръцете си.

— О, Боже мой! Какво са му направили?

В гласа на Банда прозвуча дълбока скръб.

— Оставили са го в пустинята. Аз… аз намерих тялото му и го погребах.

— О, не! О, моля те, не!

— Опитах се да го спася, Джейми.

Джейми бавно кимна в знак, че разбира това. После безизразно попита:

— А дъщеря ми?

— Аз я взех, преди да са се добрали до нея. В стаята си е. Спи. Нищо няма да й се случи, ако направиш това, което си обещал.

— Джейми вдигна поглед, лицето му бе сковано в маската на омразата.

— Ще удържа на думата си. Но искам хората, които са убили сина ми. Те ще си платят.

Банда каза тихо:

— Трябва да избиеш цялото ми племе, Джейми.

И си тръгна.

Беше само един кошмар, но тя продължаваше да стиска очи, защото знаеше, че ако ги отвори, кошмарът ще се превърне в действителност и децата й ще са мъртви. Така че щеше и занапред да играе играта. Щеше да продължава да държи очите си затворени, докато не почувства ръката на малкия Джейми върху своята и не го чуе да казва:

— Всичко е наред, мамо. Тук сме. Нищо не ни заплашва.

От три дни беше на легло. Отказваше да разговаря с когото и да било и да вижда когото и да било. Доктор Тийгър идваше и си отиваше, а Маргарет дори не го забелязваше. Лежеше със затворени очи, когато посред нощ чу силен трясък откъм стаята на сина си.

Отвори очи и се заслуша. Имаше още някакъв звук. Малкият Джейми се беше върнал!

Маргарет бързо скочи от леглото и се завтече по коридора към затворената врата на стаята му. Иззад нея проникваха странни животински звуци. С лудо биещо сърце отвори и влезе.

Съпругът й лежеше на пода. Лицето и тялото му бяха сгърчени. Едното му око беше затворено, другото — гротескно втренчено в нея. Опитваше се да говори, но от устата му не излизаха думи, а лигаво животинско скимтене.

Маргарет прошепна:

— О, Джейми, Джейми!

Доктор Тийгър каза:

— Опасявам се, че новините са лоши, госпожо Макгрегър, Съпругът ви е получил много сериозен удар. Шансът да остане жив е петдесет на сто, но и да оживее, само ще вегетира. Ще уредя да го приемат в един частен санаториум, където ще се грижат за него както трябва.

— Не.

Лекарят я погледна изненадано.

— Не… какво?

— Никаква болница. Ще остане тук при мен.

Доктор Тийгър се замисли за момент.

— Добре. Ще имате нужда от болногледачка. Ще уредя…

— Не ми трябва болногледачка. Сама ще се грижа за Джейми.

Той поклати глава.

— Няма да е възможно, госпожо Макгрегър. Не знаете с какво е свързано това. Вашият съпруг вече не е човешко същество в истинския смисъл на думата. Напълно е парализиран и ще остане така до смъртта си.

Маргарет отсече:

— Аз ще се грижа за него.

Най-после Джейми й принадлежеше изцяло.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Джейми Макгрегър живя точно една година от деня, в който се разболя, и това беше най-щастливото време в живота на Маргарет. Беше напълно безпомощен. Не можеше нито да говори, нито да се движи. Маргарет се грижеше за съпруга си, за всичките му нужди и денонощно го държеше до себе се. През деня го слагаше с инвалидната количка в стаята за шиене и му говореше, докато му плетеше пуловери и наметки. Обсъждаше всички дребни домакински проблеми, за които преди никога не бе имал време, и му разказваше колко добре се развива малката Кейт. През нощта пренасяше заприличалото му на скелет тяло в спалнята си и нежно го слагаше в леглото до себе си. Завиваше го и повеждаха едностранния си разговор, докато не й се приспиваше.

Дейвид Блакуел ръководеше „Кругър-Брент“. От време на време идваше в къщата с книжа, които Маргарет трябваше да подпише, и му беше мъчително да вижда безпомощното състояние, в което е изпаднал Джейми. „Дължа всичко на този човек“, мислеше си той.

— Добър избор си направил, Джейми — каза Маргарет на съпруга си. — Дейвид е прекрасен човек. — Остави плетката си и се усмихна. — Малко ми напомня на теб. Разбира се, никога не е имало друг умен като теб, скъпи, и никога няма да има. Толкова приятно беше да те гледа човек, Джейми, и беше толкова внимателен и силен. И не те беше страх да мечтаеш. Сега всичките ти мечти се сбъднаха. С всеки ден; компанията става все по-голяма. — Отново взе плетката. — Малката Кейт вече проговори. Мога да се закълна, че тази сутрин каза „мама“…

Джейми си седеше, подпрян в стола, и едното му око гледаше втренчено напред.

— Има твоите очи и твоята уста. Като порасне, ще бъде красавица…

На следващата сутрин, когато Маргарет се събуди Джейми Макгрегър беше мъртъв. Тя го взе в обятията си и го притисна към себе си.

— Почини си, скъпи мой, почини си. Винаги съм те обичала толкова много, Джейми. Надявам се, че го знаеш. Сбогом, моя скъпа любов.

Сега беше сама. Съпругът и синът й я бяха напуснали. Бяха останали само тя и дъщеря й. Маргарет отиде в детската стая и погледна Кейт, която спеше в креватчето си. Катрин. Кейт. Името имаше гръцки произход означаваше „ясна“ или „чиста“. Беше име, което се дава на светици, монахини и кралици.

Маргарет каза високо:

— Каква ще бъдеш ти, Кейт?

Южна Африка изживяваше време на голям стопански възход, но и на големи раздори. Между бурите и британците се водеха продължителни спорове за Трансваал и накрая положението стана критично. В четвъртък, 12 октомври 1899 година, на седмия рожден ден на Кейт, британците обявиха война на бурите и три дни по-късно Оранжевата свободна държава беше нападната. Дейвид се опита да убеди Маргарет да вземе Кейт и да напусне Южна Африка, но тя отказа.

— Съпругът ми е тук — отсече Маргарет.

Дейвид не можеше да направи нищо, за да я разубеди.

— Аз ще се присъединя към бурите — съобщи й той. — Ще се справите ли?

— Да, разбира се — отговори Маргарет. — Ще се опитам да поддържам дейността на компанията.

На следващата сутрин Дейвид замина, британците очакваха бърза и лека война, нищо повече от една пречиствателна операция, и я започнаха със самоуверено, ведро празнично настроение. В лондонските казарми в Хайд Парк беше дадена вечеря по случай изпращането на войските със специално меню, на което беше изрисуван британски войник, вдигнал на поднос главата на бур. Менюто гласеше:

„ПРОЩАЛНА ВЕЧЕРЯ ЗА КЕЙПСКИЯ ЕСКАДРОН, 27 ноември 1899 година.

МЕНЮ

Стриди «Блу Пойнт»
Супа «Гето»
Жаби натясно
Настъпена от шотландец писия
Овнешко по мефикингски
Трансваалска ряпа
Кейпски сос
Фазани от Претория
Бял сос
Цигански картофи
Пудинг «Мир». Сладолед «Касапница»
Холандско сирене
Десерт
(Моля, не хвърляйте черупките под масата)
Бурски вина — Лонг Том
Холандско дибидюс
Оранжево вино“

Но ги очакваше голяма изненада. Бурите бяха на своя територия, бяха издръжливи и решителни. Първата битка от тази война се състоя в Мефикинг, който едва ли би могъл да мине за нещо повече от село, и за пръв път британците започнаха да разбират срещу какво са тръгнали. Бързо бяха изпратени допълнителни части от Англия. Те обсадиха Кимбърли и само след ожесточена и кървава битка успяха да продължат, за да завземат Лейди Смит. Оръдията на бурите имаха по-далечен обстрел от тези на британците, така че бяха демонтирани далекобойните оръдия от британските военни кораби, бяха транспортирани във вътрешността на страната и ги обслужваха моряци на стотици километри от корабите си.

В Клипдрифт Маргарет жадно очакваше новините от всяка битка. Тя и хората около нея живееха от слуховете и настроението им се люшкаше от възторга до отчаянието и обратно в зависимост от чутото. А после една сутрин в канцеларията дотича служител и й каза:

— Току-що чух съобщение, че британците напредват към Клипдрифт. Ще избият всички ни!

— Глупости. Няма да посмеят да ни пипнат.

Пет часа по-късно Маргарет Макгрегър беше военнопленничка.

Двете с Кейт бяха отведени в Паардеберг, един от стотиците пленнически лагери, изникнали в цяла Южна Африка. Държаха затворниците в огромни открити пространства, заградени с бодлива тел и пазени от въоръжени британски войници. Условията бяха отчайващи.

Маргарет прегърна Кейт и каза:

— Не се тревожи, мила, нищо лошо няма да ни се случи.

Но и двете не вярваха в това. Всеки ден се превръщаше в поменик на ужасите. Виждаха как хората около тях мрат като мухи с десетки и стотици, а после, когато треската заля лагера, и с хиляди. Нямаше лекари и лекарства за ранените, храната беше оскъдна. Беше един непрекъснат кошмар, който продължи почти три ужасяващи години. Най-лошо от всичко беше чувството за пълна безпомощност. Маргарет и Кейт бяха в ръцете на поробителите. Бяха зависими от тях за храната и покрива над главите си, дори за самия си живот. Кейт беше в постоянен ужас. Виждаше как умират децата около тях и се страхуваше, че ще бъде следващата. Беше безсилна да защити майка си или себе си и никога нямаше да забрави този урок. Власт. Ако имаш власт, имаш и храна. Имаш лекарства. Имаш свобода. Виждаше как хората наоколо се разболяват и умират и започваше да отъждествява властта с живота. „Един ден — мислеше си тя — ще имам власт. Никой повече няма да може да ми причини това.“

Ожесточените боеве продължаваха — Белмънт, Граспан, Стормбърг и Спайънкоп, — но накрая смелите бури трябваше да отстъпят пред мощта на Британската империя. През 1902 година, след близо тригодишна кръвопролитна война, те капитулираха. Петдесет и пет хиляди бури участваха във войната, а загинаха тридесет и четири хиляди техни войници, жени и деца. Но това, което изпълваше оцелелите с дълбоко, диво ожесточение, беше фактът, че двадесет и осем хиляди от тях бяха умрели в британските концентрационни лагери.

В деня, в който вратите на лагера се отвориха, Маргарет и Кейт се завърнаха в Клипдрифт. Няколко седмици по-късно, в един тих неделен ден, пристигна Дейвид Блакуел. Беше възмъжал от войната, но инак си беше все същият сериозен, замислен Дейвид, на когото Маргарет се бе научила да разчита. Беше прекарал тези адски години в боеве и тревоги дали Маргарет и Кейт са оцелели. Когато ги намери живи и здрави у дома, сърцето му се изпълни с радост.

— Съжалявам, че нямах възможността да ви защитя — каза той на Маргарет.

— Всичко това е вече минало, Дейвид. Трябва да мислим само за бъдещето.

А бъдещето беше „Кругър-Брент“.

За света 1900 година беше чист лист, на който щеше да бъде писана историята, нова ера, която обещаваше мир и безгранични надежди за всички. Беше започнал нов век, който, носеше със себе си поредица смайващи открития, променили облика на живота по цялата планета. Парните и електрическите автомобили бяха заменени от двигателите с вътрешно горене. Появиха се подводниците и самолетите. Населението на света скочи на милиард и половина. Беше време на растеж и през следващите шест години Маргарет и Дейвид не пропуснаха нито една възможност.

През тези години Кейт растеше почти без никакъв надзор. Майка й беше твърде заета да управлява компанията заедно с Дейвид и не й обръщаше много внимание. Тя беше буйно дете, упорито, своенравно и неподатливо. Един следобед, когато Маргарет се прибра от служебно съвещание, видя четиринадесетгодишната си дъщеря да се бие в разкаляния двор с две момчета. Гледаше я ужасена и не вярваше на очите си.

— По дяволите — измърмори тя под нос, — и това момиче един ден ще ръководи „Кругър-Брент“! Бог да ни е на помощ!

КНИГА ВТОРА
КЕЙТ И ДЕЙВИД
1906–1914 ГОДИНА

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

В една гореща лятна нощ на 1914 година Кейт Макгрегър работеше сама в кабинета си в новата сграда на компания „Кругър-Брент“ в Йоханесбург, когато изведнъж чу шум на приближаващи се автомобили. Остави документите, които четеше, отиде до прозореца и погледна навън. Пред сградата бяха спрели две полицейски коли и една камионетка. Кейт загледа намръщена как шест униформени полицаи скочиха от колите и бързо препречиха двата входа и изходите на сградата. Беше късно и улиците бяха пусти. Кейт улови начупеното, си отражение в стъклото. Беше красива, със светлосивите очи на баща си и закръглената фигура на майка си.

На вратата на канцеларията са почука и тя извика:

— Влезте.

Вратата се отвори и вътре влязоха двама униформени мъже. Единият бе с нашивки на полицейски началник.

— Какво, става тук, за Бога? — попита Кейт.

— Извинете, че ви притесняваме в този късен час, госпожице Макгрегър. Аз съм полицейски началник Коминski.

— Какво се е случило?

— Съобщиха ни, че преди малко са видели да влиза в тази сграда избягал от затвора убиец.

— Да влиза в тази сграда ли? — погледна го смаяна.

— Да. Той е въоръжен и е опасен.

— В такъв случай аз ще ви бъда много благодарна, ако го намерите и изкарате оттук — каза нервно тя.

— Точно това смятаме да направим, госпожице Макгрегър. Не сте ли видели или чули нещо подозрително?

— Не. Но съм сама, а тук има много места, където човек би могъл да се скрие. Нека вашите хора претърсят основно сградата.

— Веднага започваме!

Полицейският началник се обърна и викна на хората си, които стояха в коридора:

— Разпръснете се! Започнете от сутерена и претърсвайте етаж по етаж до покрива. Има ли заключени канцеларии? — обърна се той към Кейт.

— Не мисля — отговори тя, — но ако има, ще ги отворя.

Полицейският началник Коминski видя колко притеснена е жената, беше съвсем обяснимо. Щеше да е дори по-нервна, ако знаеше колко дързък и безразсъден е човекът, когото търсеха.

— Ще го намерим — увери я той.

Кейт взе доклада, над който работеше, но не беше в състояние да се съсредоточи. Чуваше как полицаите снават из сградата и влизат от канцелария в канцелария. Дали щяха да го намерят? Тя потрепери.

Полицаите се движеха бавно и методично претърсваха от сутерена до покрива всяко кътче, където беше възможно човек да се укрие. След четиридесет и пет минути полицейският началник Коминski се върна в канцеларията на Кейт.

— Не го открихте — погледна го тя в очите.

— Още не, но вие не се безпокойте…

— Безпокоя се, началник. Ако в сградата има избягал убиец, държа да го откриете.

— Ще го намерим. Водим обучени полицейски кучета.

От коридора се чу лай и след миг в канцеларията влезе мъж с две големи немски овчарки на каишки.

— Кучетата обиколиха цялата сграда, сър. Претърсиха всичко, освен тази канцелария.

— Излизали ли сте от канцеларията през последните един-два часа?

— Да. Ходих да потърся някои данни в картотеката. Мислите ли, че той може да е?… — Кейт потрепери. — Моля ви, проверете и моя кабинет.

Полицейският началник даде сигнал, човекът с кучетата ги пусна от каишките и изкомандва: „Следи!“

Овчарките побесняха. Изтичаха при една затворена врата и диво залаяха.

— Божичко! — извика Кейт. — Той е там!

— Отворете я! — заповяда началникът и издърпа пистолета си.

Двамата полицаи се приближиха с извадено оръжие вратата на стаичката и я отвориха. Беше празна. Едно куче изтича до друга врата

и започна стръвно да я драска с лапа.

— Накъде води? — попита Коминski.

— Към тоалетната.

Двамата полицаи застанаха от двете страни на вратата и рязко я отвориха. Вътре нямаше никой.

— Никога не са се държали така — смаяно се обади мъжът с овчарките, които тичаха, обезумели, из стаята. — Надушили са го — продължи той. — Но къде ли е? И двете кучета изтичаха до бюрото на Кейт и продължиха да лаят пред чекмеджето.

— Ето къде е отговорът — опита се да се усмихне Кейт. — Той е в чекмеджето.

Коминski беше смутен.

— Съжалявам, че се наложи да ви безпокоя, госпожице Макгрегър — каза той на Кейт. После се обърна към полицая с овчарките и отсече: — Изведи кучетата.

— Нали няма да си отивате? — Гласът на Кейт прозвуча загрижено.

— Госпожице Макгрегър, мога да ви уверя, че сте в пълна безопасност. Моите хора претърсиха педя по педя сградата. Имате личното ми уверение, че беглецът не е тук. Страхувам се, че тревогата е била фалшива. Извинявайте.

— Вие наистина знаете как да изпълните с изживявания вечерта на една жена.

Застанала до прозореца, Кейт видя как и последната полицейска кола потегля. Когато се изгубиха от погледа, отвори чекмеджето на бюрото и извади чифт изцапани с кръв платнени обувки. Отнесе ги в дъното на коридора, при врата с надпис: „Влизането забранено. Само за упълномощени служители!“, и влезе. Стаята беше празна, ако не се брои големият вграден сейф, където компания „Кругър-Брент“ държеше диамантите си, преди да ги превози. Кейт бързо набра комбинацията на сейфа и отвори огромната врата. От двете страни на хранилището имаше десетки метални сейфове, всички препълнени с диаманти. На пода в средата на помещението лежеше почти в безсъзнание Банда.

— Отидоха си — каза Кейт и коленичи до него.

Банда бавно отвори очи и успя слабо да се усмихне.

— Кейт, знаеш ли колко богат щях да бъда, ако имаше как да се измъкна от това хранилище?

Тя внимателно му помогна да се изправи на крака. Негърът потрепери от болка, когато жената го докосна по ръката. Кейт я беше бинтовала, но кръвта беше избила и се стичаше.

— Можеш ли да си сложиш обувките?

Беше му ги свалила и за да заблуди полицейските кучета, каквито знаеше, че ще доведат, и се бе разхождала из канцеларията, обута с тях, а след това ги беше скрила в чекмеджето.

— Хайде! — подкани Кейт. — Трябва да те измъкнем, оттук.

— Сам ще се оправя — разтърси глава Банда. — Ако те пипнат, че ми помагаш, ще си създадеш повече грижи, отколкото си представяш.

— Остави аз да се тревожа за това.

Банда хвърли прощален поглед на хранилището.

— Ако искаш мостри, можеш да си вземеш — предложи Кейт.

Банда я погледна и видя, че тя говори сериозно.

— Веднъж, преди много време, баща ти ми предложи същото.

— Зная — усмихна се кисело Кейт.

— Нямам нужда от пари. Трябва само да се махна от града за известно време.

— Как мислиш, че ще се измъкнеш от Йоханесбург?

— Ще намеря начин.

— Чуй ме. Полицията вече е блокирала пътищата. Всички изходи от града са под наблюдение. Няма да успееш сам.

— Ти направи достатъчно — заинати се той.

Обу някак обувките. Беше жалка гледка с разкъсаната и окървавена риза и сако. По лицето му имаше белези, косата му бе побеляла, но когато се вгледа в него, Кейт видя високия и хубав мъж, когото помнеше от първата им среща като дете.

— Банда, ако те хванат, ще те убият — каза спокойно тя. — Ще дойдеш с мен.

Беше сигурна, че полицията ще блокира пътищата. По всички изходи от Йоханесбург щяха да дебнат полицейски патрули. Залавянето на Банда беше от първостепенна важност и властите го искаха жив или мъртъв. Железопътните гари и пътищата щяха да са под наблюдение.

— Дано твоят план е по-добър, отколкото някогашният на баща ти — каза Банда.

Гласът му беше тих. Кейт се запита колко ли кръв е изгубил.

— Не говори! Пази си силите. Просто остави на мен.

Говореше по-уверено, отколкото самата тя се чувстваше. Животът на Банда беше в ръцете й и ако нещо му се случеше, тя нямаше да го понесе. За стотен път съжали, че Дейвид не е там. Е, трябваше да се справи без него.

— Ще докарам колата до алеята — каза Кейт. — Изчакай ме десет минути, след това излез. Ще отворя задната врата на колата. Качи се и легни на пода. Ще има одеяло, с което да се покриеш.

— Кейт, те ще претърсват всеки автомобил, който напуска града. Ако…

— Няма да пътуваме с кола. В осем сутринта има влак за Кейптаун. Наредих да прикачат личния ми вагон.

— Ще ме измъкнеш с личния си вагон ли?

— Точно така.

— Вие от фамилия Макгрегър сте авантюристи — усмихна се Банда.

След тридесет минути Кейт влезе с колата си в гарата. Банда лежеше на пода до задната седалка, скрит под одеялото. Без усилие минаха през блокираните шосета в града, но щом Кейт сви в жп депото, срещу тях лумна светлина и тя видя, че няколко полицаи са преградили пътя й. Една позната фигура закрачи към колата й.

— Полицейски началник Коминski! — представи се той и след това изненадано попита: — Госпожице Макгрегър, какво правите тук?

По лицето на Кейт пробягна бегла загрижена усмивка.

— Началник, може да си помислите, че съм глупава и слаба жена, но онова, което се случи в кабинета, направо ми изкара акъла. Реших да напусна града, докато заловите издирвания убиец. Или може би сте го намерили?

— Още не, но ще го намерим. Имам чувството, че ще тръгне насам, към жп депата. Където и да бяга, ще го пипнем.

— Наистина се надявам да го направите!

— Вие накъде сте тръгнали?

— Моят вагон е спрян там, в един страничен коловоз. Ще отида с него до Кейптаун.

— Желаете ли някой от моите хора да ви придружи?

— О, благодаря, началник, но няма да е необходимо. Сега, след като зная къде сте вие и вашите хора, ще дишам по-спокойно, повярвайте ми.

След пет минути Кейт и Банда благополучно се настаниха в личния й вагон.

— Извинявай, че е тъмно — каза Кейт. — Не искам да паля лампите.

Тя помогна на Банда да легне на леглото.

— Тук ще ти бъде добре до сутринта. Щом потеглим, ще се скриеш в тоалетната.

— Благодаря ти — кимна Банда.

Кейт дръпна транспарантите.

— Имаш ли лекар, който да се погрижи за теб, когато отидем в Кейптаун?

— Когато отидем ли? — погледна я той в очите.

— Да не си въобразяваш, че ще те оставя да пътуваш сам, а аз ще се лиша от цялото това забавление?

Банда отметна глава и се разсмя. Крушата не пада по-далеч от дървото! — рече си той.

На зазоряване един локомотив спря до личния вагон и го изтегли на главния коловоз, зад влака, който потегляше за Кейптаун. Докато го прикачваха за влака, вагонът се залюля напред-назад.

Точно в осем часа влакът напусна гарата. Кейт беше оставила съобщение, че не иска да я безпокоят. Раната на Банда пак кървеше и тя се грижеше за него. Не бе имала възможност да разговаря с Банда по-рано онази вечер, когато той влезе, препъвайки се, полумъртъв, в канцеларията й.

— Кажи ми какво се случи, Банда — попита го.

Банда я погледна и се замисли: „Откъде да почна? Как бих могъл да й обясня за преселниците бури, прогонили бунтовниците от земите на прадедите им? С тях ли започна всичко? Или с огромния Ом Паул Кругър, президент на Трансваал, който в реч пред парламента на

Южна Африка заяви: «Ние трябва да бъдем господари на черните и да ги превърнем в подчинена раса…» Или пък с великия строител на империята. Сесил Роудс, чийто девиз беше «Африка за белите»? Как мога да обобщя в едно изречение историята на своя народ?“ Банда се помъчи да намери някакъв начин и каза:

— Полицаите убиха моя син.

Случилото се ясно изплува в съзнанието му. По-големият му син, Нтомбентле, беше на политически митинг, когато полицията нахлу, за да разпръсне демонстрантите. Последваха няколко изстрела и започна бунт. Нтомбентле беше арестуван и на следната сутрин го намериха обесен в килията му.

— Казаха, че се е самоубил — продължи Банда да разказва на Кейт, — но аз познавам сина си. Беше убийство.

— Господи, беше толкова млад — прошепна Кейт. Спомни си колко често бяха играли и се бяха смели заедно. Нтомбентле беше такъв хубавец. — Мъчно ми е, Банда. Много ми е мъчно. Но защо те преследват?

— След като го убиха, аз започнах да обединявам чернокожите. Трябваше да се съпротивлявам, Кейт. Не можех да седя със скръстени ръце. Полицията ме обяви за враг на държавата. Арестуваха ме за кражба, която не бях извършил, и ме осъдиха на двадесет години затвор. Четирима от нас избягаха. Някой застреля един надзирател и сега обвиняват мен. А аз никога през живота си не съм носил оръжие.

— Вярвам ти — рече Кейт. — Първо трябва да идем някъде, където ще си в безопасност.

— Съжалявам, че те намесих във всичко това.

— Не си ме намесил в нищо. Ти си ми приятел.

Банда се усмихна.

— Знаеш ли кой е първият бял човек, когото съм чул да ме нарича приятел? Баща ти. — И въздъхна. — Как смяташ да ме измъкнеш от влака в Кейптаун?

— Няма да ходим в Кейптаун.

— Но нали каза…

— Аз съм жена и имам право да променям решението си.

В полунощ, когато влакът спря на гарата на Устър, Кейт уреди да откачат личния й вагон и да го изтеглят в страничен коловоз. Когато сутринта се събуди и отиде до леглото на Банда, тя видя, че е празно.

Банда беше избягал. Отказал се беше да я излага повече на риск. Имаше много приятели, които щяха да се погрижат за него. „Дейвид ще се гордее с мен“, помисли си Кейт.

— Не мога да повярвам, че си проявила такава глупост кресна Дейвид, когато Кейт се върна в Йоханесбург и му разказа какво се е случило. — Изложила си на опасност не само себе си, но и компанията.

— Да, но те щяха да го убият — каза предизвикателно Кейт.

Дейвид потри отчаяно челото си.

— Нищо ли не разбираш?

— Съвсем прав си да питаш. Разбирам. Разбирам, че си студен и безчувствен. — Очите й горяха от гняв.

— Все още си дете.

Тя вдигна ръка да го удари, но Дейвид я сграбчи за китките.

— Кейт, въздържай се!

Тези думи отекнаха в главата й. „Кейт, научи се да се въздържаш…“

Беше толкова отдавна. Тя беше четиригодишна, и се бе сбила с едно момче, осмелило се да я дразни. Когато Дейвид се появи, хлапето избяга. Кейт се спусна към него, но Дейвид я хвана.

— Чакай, Кейт. Научи се да се въздържаш. Младите дами не се бият с юмруци.

— Аз не съм млада дама — сопна се Кейт. — Пусни ме. — Дейвид я остави.

Розовата й рокличка висеше, кална и разкъсана, а бузата й беше ожулена.

— Я да те изчистя, докато не те е видяла майка ти — каза той.

— Ако ме беше оставил, щях да го натупам — погледна със съжаление Кейт към отдалечаващото се момче.

Дейвид се взря в разгорещеното й личице и се засмя.

— Вероятно би могла да го направиш.

Укротена, Кейт му позволи да я вдигне и да я отнесе вкъщи. Обичаше той да я носи. Всичко у него й харесваше. Беше единственият възрастен, който я разбираше. Винаги когато беше в града, й отделяше време. В моменти на отдих Джейми беше разказвал на младия Дейвид

за перипетиите си с Банда и сега Дейвид предаваше историите на Кейт. Тя не можеше да им се наслуша.

— Разкажи ми пак за сала, който са построили.

И Дейвид й разказваше.

— Разкажи ми за акулите… Разправяй за морската мъгла… Кажи ми за деня…

Кейт не се виждаше много с майка си. Маргарет беше прекалено заета да ръководи компанията „Кругър-Брент“. Правеше го заради Джейми.

Разговаряше с него всяка нощ, точно както в годината, преди той да умре.

— Дейвид толкова ми помага, Джейми, ще бъде подръка и когато Кейт поеме компанията. Не искам да те тревожа, но не зная какво да правя с това дете…

Кейт беше упорита, своенравна и невъзможна. Отказваше да се подчинява на майка си или на госпожа Тали. Изберяха ли й някаква рокля, тя я оставяше и предпочиташе друга. Не се хранеше както трябва. Ядеше каквото и когато си поиска, не помагаха никакви заплахи или увещания. Когато я насилваха да иде на някой рожден ден, намираше начини да разтури празненството. Нямаше приятелки. Отказваше да ходи на уроци по танц и вместо това вечно играеше ръгби с големите момчета. Когато накрая тръгна на училище, постави рекорд по палавост. Маргарет беше принудена да се среща поне веднъж месечно с директорката, за да я склони да прости на Кейт и да я остави в училището.

— Не я разбирам, госпожо Макгрегър — въздишаше директорката. — Тя е изключително будна, но се бунтува абсолютно срещу всичко. В чудо съм се видяла с нея.

Маргарет също.

Единствен Дейвид можеше да излезе на глава с Кейт.

— Разбрах, че днес следобед си канена на рожден ден — каза й той.

— Мразя рожденните дни.

Дейвид се наведе и застана срещу личицето й.

— Зная, Кейт, но бащата на момиченцето, което има рожден ден, ми е приятел. Ако не присъстваш и не се държиш като дама, ще му се сторя лош.

— Добър приятел ли ти е? — погледна го Кейт.

— Да.

— Тогава ще ида.

Този следобед тя се държа безупречно.

— Не зная как го постигаш — сподели Маргарет с Дейвид. — Прилича на някаква магия.

— Просто е буйна — засмя се той. — Ще се отучи. Важното е да внимаваме да не пречупим този неин дух.

— Ще ти издам една тайна — каза мрачно Маргарет. — Често ми иде да й счупя главата.

— Искам да се срещна с Банда — каза Кейт на Дейвид, когато стана на десет години.

— Страхувам се, че е невъзможно — погледна я изненадан той. — Неговата ферма е далеч оттук.

— Ще ме заведеш ли, Дейвид, или да ида сама?

Следващата седмица Дейвид заведе Кейт във фермата на Банда. Беше голяма, около осемдесет и пет-шест декара, на която Банда отглеждаше пшеница, овце и щрауси. Живееха в кръгли колиби, със стени от изсушена кал. Коничният сламен покрив се поддържаше от колове. Банда стоеше отпред и наблюдаваше как Кейт и Дейвид спират колата и слизат от нея. Погледна изтощеното момиченце със сериозно лице, застанало до Дейвид, и каза:

— Познах, че сте дъщерята на Джейми Макгрегър.

— И аз познах, че сте Банда — рече сериозно Кейт. — Дойдох да ви благодаря, че сте спасили живота на баща ми.

— Някой ви е разказвал врели-некипели — засмя се Банда. — Влезте и се запознайте със семейството ми.

Жена му беше красива, от племето банту и се казваше Нтаме. Имаха двама синове — Нтомбентле, седем години по-голям от Кейт, и Магена, шест години по-голям от нея. Нтомбентле беше одрал кожата на баща си. Имаше същите хубави черти, гордо поведение и вътрешно достойнство.

Кейт прекара целия следобед в игра с двете момчета. Вечеряха в кухнята на малката и спретната фермерска къща. Дейвид изпита неудобство, че се храни със семейството на чернокожи. Уважаваше

Банда, но по традиция двете раси не общуваха помежду си. Освен това се безпокоеше от политическата дейност на Банда. Носеха се слухове, че бил последовател на Джон Тенго Джавабу, който се бореше за резки социални промени. Тъй като собствениците на мини не можеха да наберат достатъчно работници сред местното население, правителството беше наложило данък от десет шилинга за онези, които не ставаха миньори. По тази причина цяла Южна Африка бе разтърсвана от бунтове.

— Хайде да си тръгваме, Кейт. Чака ни дълъг път — каза Дейвид късно следобед.

— Още не — възпротиви се Кейт и се обърна към Банда: — Разкажи ми за акулите…

От този момент, когато Дейвид беше в града, Кейт винаги го караше да я води на гости при Банда и семейството му.

Увереността на Дейвид, че с годините Кейт ще преодолее буйния си характер, не се оправда. Ако у нея изобщо се наблюдаваше някаква промяна, тя се състоеше в това, че с всеки изминал ден Кейт ставаше все по-своенравна. Категорично отказваше да се занимава с онова, което правеха връстничките й. Настояваше да слиза в мините с Дейвид, да ходи с него на лов, риболов и излети. Обожаваше това. Един ден бяха за риба на река Ваал, Кейт победоносно извади пъстърва, по-голяма от всички риби, които Дейвид беше хващал, и той й каза:

— Трябвало е да се родиш момче.

— Не ме разсмивай, Дейвид — обърна се тя раздразнена към него. — Тогава нямаше да мога да се омъжа за теб.

Дейвид прихна.

— Ти знаеш, че ще се оженим.

— Страхувам се, че не, Кейт. Аз съм двадесет и две години по-голям от теб. Достатъчно стар съм да ти бъда баща. Един ден ще срещнеш някое момче, хубав млад мъж…

— Не искам хубав млад мъж — рече дяволито тя. — Искам теб.

— Ако наистина говориш сериозно, аз ще ти кажа истината за това как се стига до мъжкото сърце.

— Кажи ми! — нетърпеливо настоя Кейт.

— През стомаха на мъжа. Изчисти тази пъстърва, и да обядваме.

Кейт ни най-малко не се съмняваше, че ще се омъжи за Дейвид Блакуел. За нея той беше единственият мъж на света.

Веднъж седмично Маргарет го канеше на вечеря в голямата къща. Кейт обикновено предпочиташе да вечеря в кухнята със слугите, където не й се налагаше да обръща внимание на обноските си. Но в петък вечер, когато идваше Дейвид, сядаше в голямата трапезария. Най-често той пристигаше сам, но понякога водеше на гости някоя жена, която Кейт моментално намразваше.

Дръпваше го за момент и сладко и невинно му казваше: „Никога не съм виждала руса коса с такъв оттенък“ или „Тя има много особен вкус при избора на роклите“, или пък „Била ли е от момичетата на мадам Агнес?“

Когато стана на четиринадесет години, директорката на училището изпрати да повикат Маргарет.

— Ръководя престижно училище, госпожо Макгрегър. Страхувам се, че Кейт влияе лошо на другите.

— Какво е направила пак? — попита с въздишка Маргарет.

— Учи другите деца на думи, каквито никога не са чували. — Лицето й беше мрачно. — Бих могла да добавя, госпожо Макгрегър, че и аз не съм чувала никога някои от тях. Мога да си представя къде ги научава.

Маргарет също можеше. Кейт ги усвояваше от уличните си приятели. „Е — реши майката, — време е да се сложи край на всичко това.“

— Поговорете с нея — настоя директорката. — Ще й дадем още една възможност, но…

— Не, хрумна ми нещо по-добро. Ще изпратя Кейт в училище далеч оттук.

Когато сподели идеята си с Дейвид, той се засмя:

— Няма да й хареса.

— Нямам избор. Този път директорката се оплаква от езика на Кейт. Учи го от търсачите на диаманти, около които се навърта. Дъщеря ми започва да говори като тях, да прилича на тях, да вони като тях. Откровено казано, Дейвид, изобщо не я разбирам. Не зная защо се държи така. Хубава е, умна е…

— Може би е прекалено умна.

— Прекалено умна или не, ще ходи на училище далеч от тук.

Когато следобед Кейт се върна у дома, Маргарет й съобщи неприятната вест.

— Ти се опитваш да се отървеш от мен! — побесня момичето.

— Разбира се, че не, скъпа. Просто си мисля, че ще ти е по-добре.

— По-добре ми е тук. Опитваш се да ме отделиш от приятелите ми.

— Ако ми говориш за онази сган, ти…

— Не са сган. Добри са като всички останали.

— Кейт, няма да споря с теб. Заминаваш в девически пансион и толкоз.

— Ще се самоубия — отсече Кейт.

— Добре, скъпа. Горе има бръснач, а ако се поогледаш, сигурно ще намериш в къщата най-различни отрови.

— Моля те, не ми прави това зло, майко — избухна в сълзи Кейт.

Маргарет я прегърна.

— За твое добро е, Кейт. Скоро ще бъдеш млада жена. Предстои ти да се омъжиш. Никой мъж няма да се ожени за момиче, което се облича, държи и говори като теб.

— Не е вярно — подсмърчаше Кейт. — Дейвид няма нищо против.

— Какво общо има Дейвид?

— Ние ще се женим.

— Ще кажа на госпожа Тали да ти опакова багажа — въздъхна Маргарет.

Имаше шест престижни английски пансиона за благородни девици. Маргарет реши, че „Челтнам“ в Глостършир е най-подходящ за Кейт. Училището беше известно със суровата си дисциплина. Беше на територия, заобиколена от високи бойници, и според устава бе основано за дъщерите на благородници и джентълмени. Дейвид работеше със съпруга на директорката, госпожа Кийтън, и затова без трудности уреди Кейт да бъде записана там.

Когато чу къде ще ходи, тя наново избухна:

— Чувала съм за това училище! Ужасно е. Ще се върна като една от ония препарирани английски кукли. Това ли искате?

— Това, което искам, е да се научиш на малко обноски — каза й Маргарет.

— Нямам нужда от обноски. Имам си мозък.

— Това не е първото, което мъжът търси у жената — отсече сухо Маргарет, — а ти вече ставаш жена.

— Не искам да ставам жена — изпищя Кейт. — Защо, по дяволите, не ме оставите на мира!

— Няма да ти позволя подобен език!

И това продължи до сутринта, когато Кейт трябваше да тръгне. Тъй като Дейвид отиваше в Лондон по работа, Маргарет го попита:

— Имаш ли нещо против да се погрижиш за Кейт да стигне благополучно до училището? Един Бог знае къде ще иде, ако тръгне сама.

— На драго сърце — отговори той.

— Ах, ти! Не си по стока от майка ми! Нямаш търпение да се отървеш от мен.

— Грешиш — засмя се Дейвид. — Смятам да почакам.

Цял месец пътуваха. Първо с личен вагон от Клипдрифт до Кейптаун и оттам с параход до Саутхамптън. Гордостта на Кейт не й позволяваше да го признае, но тя се вълнуваше от пътешествието с Дейвид. „Като меден месец е — казваше си, — само дето още не сме женени.“

Докато бяха на кораба, Дейвид работеше през повечето време в кабината. Сгушена на койката, Кейт мълчаливо го наблюдаваше, доволна че е близо до него.

— Не ти ли омръзва да работиш с всички тези цифри, Дейвид? — попита го веднъж тя.

Той остави писалката и я погледна.

— Те не са просто цифри, Кейт. Зад тях се крият цели разкази.

— Какви разкази?

— Ако знаещ как да ги четеш, това са разкази за компании, от които купуваме или на които продаваме, за хората, които работят за нас. Хиляди хора по целия свят изкарват прехраната си благодарение на компанията, основана от баща ти.

— Приличам ли по нещо на баща си?

— В много отношения, да. Той беше упорит и независим човек.

— Аз упорита и независима жена ли съм?

— Ти си една разглезена хлапачка. Животът на мъжа, който се ожени за теб, ще бъде истински ад.

„Горкичкият Дейвид“, замечтано се усмихна Кейт.

Когато бяха в трапезарията последната вечер от пътуването по море, Дейвид попита:

— Защо си такъв костелив орех, Кейт?

— Вярно ли е?

— Знаеш, че си такава. Влудяваш майка си.

— А теб влудявам ли те?

И сложи ръката си върху неговата. Дейвид се изчерви.

— Престани. Не те разбирам.

— Разбираш.

— Защо не можеш да бъдеш като другите момичета на твоята възраст?

— Предпочитам да умра. Не искам да бъда като никой друг.

— И Господ знае, че не си.

— Ти няма да се ожениш за никоя друга, докато не порасна достатъчно, нали, Дейвид?

Нейната настойчивост го трогна. Той взе ръката й и каза:

— Когато се оженя, искам дъщеря ми да бъде точно като теб.

Кейт се изправи и изрече с глас, който прокънтя из цялата трапезария:

— Защо не вървиш по дяволите, Дейвид Блакуел!

И изхвръкна под смаяните погледи на всички.

Прекараха три дни заедно в Лондон. Кейт беше на седмото небе от щастие.

— Имам нещо приятно за теб — каза й Дейвид. — Взел съм билети за „Госпожа Уигс от Земята на зелките“.

— Благодаря ти, Дейвид. Искам да отида на Вариетето.

— Не може. Програмата е вариететна. Не е за теб.

— Откъде да знам, докато не я видя! — настоя тя.

Отидоха на Вариетето.

Кейт хареса Лондон — гъмжилото от коли и карети, жените, облечени в красиви дантели, тюл, светъл атлаз и лъскави бижута, и мъжете с официални облекла, жилетки и бели нагръдници от пике. Вечеряха в хотел „Риц“, а по-късно отидоха да похапнат в „Савой“. А когато стана време да си тръгват, Кейт реши в себе си, че те с Дейвид ще се върнат тук.

Щом пристигнаха в „Челтнам“, ги въведоха в кабинета на госпожа Кийтън.

— Искам да ви благодаря, че записахте Кейт — каза Дейвид.

— Сигурна съм, ще сте доволни, че е тук. За мен е удоволствие да удовлетворя желанието на приятел на моя съпруг.

В този миг Кейт разбра, че е измамена. Не друг, а Дейвид беше пожелал да я изпрати далеч и беше уредил идването й тук.

Беше толкова разгневена и обидена, че отказа да се сбогува с него.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Училището „Челтнам“ беше непоносимо. За всичко имаше правила и наредби. Момичетата трябваше да са еднакво облечени — от униформите до гащите. Училищният ден траеше десет часа, всяка минута беше строго разпределена. Госпожа Кийтън ръководеше ученичките и персонала с желязна пръчка. Момичетата бяха там, за да се научат на обноски и дисциплина, на етикет и благоприличие, така че един ден да привлекат желаните от тях съпрузи.

„Това е същински затвор — писа Кейт на майка си, — момичетата тук са ужасни. Говорят само за идиотските дрехи и момчета. Гадните учители са чудовища. Няма да ме задържат тук. Ще избягам.“

Успя да избяга от училището три пъти и не се разкая, когато всеки път я залавяха и връщаха обратно.

На седмичното събрание на учителите, когато името на Кейт беше посочено, една от учителките се обади:

— Детето е необуздано. Смятам, че би трябвало да го пратим обратно в Южна Африка.

— Склонна съм да се съглася с вас — отговори госпожа Кийтън, — но нека да погледнем на случая като предизвикателство. Ако успеем да дисциплинираме Кейт Макгрегър, значи ще успеем да дисциплинираме всекиго.

Кейт остана. За удивление на всички учители започна да се интересува от фермата на училището, където имаше зеленчукова градина, пилета, крави, прасета и коне. Прекарваше най-много време там и госпожа Кийтън остана много доволна, когато научи.

— Виждате ли — обърна се директорката към учителите, — било е просто въпрос на търпение. Най-накрая Кейт откри какво я интересува в живота. Един ден ще се омъжи за земевладелец и ще му бъде голяма помощница.

На следващата сутрин Оскар Денкър, човекът, отговарящ за фермата, дойде да се срещне с директорката.

— Една от вашите ученички — започна той, — онази, Кейт Макгрегър, вижте, дръжте я далеч от фермата.

— За какво говорите? — попита госпожа Кийтън. — Разбрах, че проявява жив интерес.

— Да, вярно е, ама знаете ли от какво? От съвкупленията на животните, извинете за езика.

— Какво?

— Точно така. Стои там по цял ден и зяпа как го правят.

— По дяволите!

Кейт още не бе простила на Дейвид, че я е изпратил на заточение, но той ужасно й липсваше. „Такава ми е орисията — мислеше си мрачно тя, — да съм влюбена в мъж, когото мразя.“ Броеше дните, когато беше далеч от него, както затворникът отбелязва времето до деня на освобождаването си. Кейт се страхуваше той да не направи нещо ужасно, например да се ожени за друга, докато тя е в капана на гадното училище. „Ако го направи, ще ги убия и двамата — зарече се. — Не, ще убия само нея. Ще ме арестуват и ще ме обесят, а когато ме изправят на бесилката, той ще осъзнае, че ме обича. Но ще бъде много късно. Ще ме моли да му простя. «Да, скъпи ми Дейвид, прощавам ти. Ти беше твърде глупав и не разбра, че в дланта си държиш голяма любов. Ти я остави да отлети като птичка. Сега тази птичка ще бъде обесена. Сбогом, Дейвид.» Но в последния миг ще я помилват, Дейвид ще я вземе в ръцете си и ще я отнесе в някоя екзотична страна, където храната ще е по-хубава от отвратителната помия, която им сервират в гадния Челтнам“.

Кейт получи бележка, в която Дейвид й пишеше, че ще бъде в Лондон и ще дойде да я види. Въображението й се развихри. Тя намери десетки скрити значения в бележката му. „Защо ще идва в Англия? Разбира се, за да е близо до мен. Защо ще идва да я види? Защото най-накрая е разбрал, че я обича и че повече не може да бъде далеч от нея. Ще я грабне и ще я измъкне от това ужасно място.“ Кейт едва сдържаше радостта си. Толкова се бе вживяла, че в деня, в който Дейвид пристигна, тя обиколи съученичките си и се сбогува с тях:

„Моят любим идва, за да ме отведе оттук“. Момичетата я гледаха и не й вярваха, но не казваха нищо, с изключение на Джорджина Кристи, която й се подигра:

— Пак лъжеш, Кейт Макгрегър.

— Само почакай и ще видиш. Той е висок и хубав и луд по мен.

Когато пристигна, Дейвид се учуди, че всички момичета от училището май го гледат. Стрелкаха го с очи, шепнеха си и се кикотеха, но в мига, когато улавяха погледа му, се изчервяваха и се извръщаха.

— Държат се, сякаш никога не са виждали мъж — сподели Дейвид с Кейт и я изгледа подозрително. — Говорила ли си нещо за мен?

— Разбира се, че не — отвърна надменно тя. — Защо да го правя?

Нахраниха се в голямата трапезария на училището и Дейвид я осведоми за всичко, което става у дома.

— Майка ти сърдечно те поздравява и те очаква за лятната ваканция.

— Как е?

— Добре. Много работи.

— Добре ли върви компанията, Дейвид?

— Много добре. Защо? — изненада се той от внезапния й интерес.

„Защото един ден ще ми принадлежи и ние с теб ще я делим.“

— Просто ми е любопитно.

— Ти не ядеш — погледна той към недокоснатата й чиния.

Кейт не се интересуваше от храната. Очакваше вълшебния миг, когато Дейвид ще й каже: „Ела с мен, Кейт. Ти вече си жена и аз те желая. Ние ще се оженим.“ Донесоха им десерта, те го изядоха. После и кафето, Дейвид все не изричаше вълшебните думи. Едва когато погледна часовника си и каза: „Е, аз да вървя, за да не изпусна влака“, Кейт с ужас разбра, че изобщо не е дошъл, за да я взема. Този гад щеше я остави да гние тук!

Дейвид бе доволен от посещението си при Кейт. Тя беше умно и забавно дете, а своенравието, което бе проявявала, сега беше обуздано. Той я потупа нежно по ръката и попита:

— Мога ли да направя нещо за теб, преди да замина?

— Да, Дейвид — отговори сладко тя, гледайки го в очите. — Можеш да ми направиш огромна услуга. Разкарай се от проклетия ми живот!

И излезе от стаята с огромно достойнство и вдигната глава, оставяйки го сам със зинала уста.

Маргарет откри, че Кейт й липсва. Момичето бе буйно и недисциплинирано, но майката разбра, че е единственият човек, когото обича. „Ще стане голяма жена с гордост си мислеше Маргарет. — Но аз искам да се държи като дама.“

Кейт се върна у дома за лятната ваканция.

— Как върви училището? — попита я майка й.

— Мразя го! Имам чувството, че съм заобиколена от сто бавачки.

Маргарет внимателно изгледа дъщеря си.

— Другите момичета чувстват ли се по същия начин, Кейт?

— Какво знаят те? — отсече презрително Кейт. — Да можеше да видиш съученичките ми! Цял живот са им треперили. Нищо не знаят за живота.

— О, Боже — възкликна майката, — сигурно се чувстваш ужасно.

— Не ми се смей, ако обичаш. Те дори никога не са били в Южна Африка. Единствените животни, които са виждали, са в зоологическите градини. Никоя не е зървала мина за диаманти или злато.

— Бедните!

— Добре — продължи Кейт, — но когато стана като тях, страшно ще съжаляваш.

— Вярваш ли, че ще станеш като тях?

— Разбира се, че не! — засмя се злобничко Кейт. — Луда ли си!

Час, след като се върна у дома, Кейт вече играеше навън ръгби с децата на прислугата. Маргарет я наблюдаваше през прозореца и си мислеше: „Прахосвам си парите. Тя никога няма да се промени“.

Същата вечер, докато ядяха, Кейт попита уж между другото:

— Дейвид в града ли е?

— В Австралия е. Сигурно ще се върне утре.

— Ще дойде ли на вечеря в петък?

— Вероятно. — Маргарет внимателно изгледа Кейт и я попита: — Ти го харесваш, нали?

— Струва ми се свестен — сви рамене тя.

— Разбирам — рече майката и вътрешно се усмихна при спомена как Кейт се е зарекла да се омъжи за Дейвид.

— Не може да се каже, че не го харесвам, майко. По-точно, харесвам го като човек, само че не мога да го понасям като мъж…

Когато в петък Дейвид дойде на вечеря, Кейт хукна към вратата да го посрещне. Прегърна го и прошепна в ухото му:

— Прощавам ти. О, Дейвид, толкова ми липсваше! Аз липсвах ли ти?

— Да — машинално се изплъзна от устните му и той с изненада откри, че му е липсвала.

Не познаваше дете като нея. Беше я наблюдавал и всеки път, когато я срещнеше, забелязваше нещо ново. Беше почти на шестнадесет години и бе започнала да се оформя. Беше пуснала черната си коса и тя нежно падаше по раменете й. Бе узряла и в нея имаше някаква чувственост, каквато той не беше забелязал преди. А беше хубавица с пъргав ум и силна воля, и Дейвид смяташе, че ще бъде истински дар за някой мъж. На вечеря той попита:

— Как върви училището, Кейт?

— О, страшно ми харесва — отговори тя. — Наистина научавам много. Учителите са прекрасни и вече имам много чудесни приятелки.

Маргарет мълчеше смаяна.

— Дейвид, ще ме вземеш ли в мините?

— Така ли искаш да пропилееш ваканцията си?

— Да, много те моля.

Едно пътуване надолу до мините траеше цял ден, което означаваше, че тя ще бъде с Дейвид непрекъснато.

— Ако майка ти разреши…

— Моля те, мамо!

— Добре, миличка. След като си с Дейвид, зная, че си безопасност.

Маргарет се надяваше, че Дейвид ще е безопасен.

Диамантената мина „Кругър-Брент“ до Блумфонтийн беше огромна, в нея стотици работници копаеха, проучваха, промиваха или сортираха диаманти.

— Тази е една от най-впечатляващите мини на компанията — обясни Дейвид.

Намираха се в кабинета на директора над земята и очакваха придружител, който да ги заведе долу в мината. На една от стените имаше витрина, пълна с диаманти с какви ли не цветове и размери.

— Всеки диамант си има своите особености — рече Дейвид. — Необработените диаманти от бреговете на река Ваал са алувиални и страните им са се изтрили и излъскали от времето.

„Той е по-хубав от всякога — мислеше си Кейт. — Харесвам веждите му.“

— Всички тези камъни идват от различни мини, но лесно могат да се определят по вида им. Виждаш ли този? От големината и жълтеникавия му оттенък личи, че от Паардспен. Диамантите на Де Беерс са лъскави и са с дванадесет стени.

„Той е незаменим. Знае всичко.“

— Можеш да познаеш, че този е от мината в Кимбърли, защото е осмостенен. Техните диаманти са с най-различен цвят, от опушени до чисто бели.

„Дали директорът си мисли, че Дейвид ми е любовник? Дано!“

— По цвета на диаманта може да се определи стойността му. Цветовете са групирани в категории от едно до десет. Най-ценни са синкавобелите, а най-некачествени — кафявите.

„Мирише толкова хубаво. На мъж… Харесвам ръцете и раменете му. Искам…“

— Кейт!

— Да, Дейвид — виновно отговори тя.

— Слушаш ли ме?

— Разбира се! — В гласа й прозвуча негодувание. — Чух всяка твоя дума.

Прекараха следващите два часа долу в мината, после обядваха. Идеята за този прекрасен ден беше на Кейт.

— Забавлява ли се? — попита я майка й, когато тя се върна късно следобед.

— Беше чудесно. Добиването на диаманти наистина е удивително.

След половин час Маргарет случайно погледна през прозореца. Кейт се боричкаше на земята със сина на един от градинарите.

През следващата година писмата й от училището бяха сдържано оптимистични. Бяха я направили капитан на хокейния отбор и на отбора по народна топка. Освен това беше първенец на класа в ученето. Всъщност училището не било чак толкова лошо, пишеше Кейт, в класа й дори имало няколко момичета, които били доста приятни. Молеше да доведе две приятелки за лятната ваканция и Маргарет беше очарована. Къщата пак щеше да се оживи от звънтящ младежки смях. Тя нямаше търпение дъщеря й да се върне у дома. Сега всичките й мечти бяха насочени към Кейт. „Ние с Джейми сме миналото, а Кейт е бъдещето. Какво прекрасно и светло бъдеще!“ — казваше си Маргарет.

Докато беше у дома за ваканцията, всички млади мъже от Клипдрифт, които бяха добра партия за женитба, се трупаха около нея и я обсаждаха с предложения за срещи, но Кейт не се интересуваше от тях. Дейвид беше в Америка и тя нетърпеливо очакваше завръщането му. Когато той дойде в къщата им, Кейт го посрещна на вратата. Носеше бяла рокля с черен кадифен колан, който подчертаваше красивите й гърди. Дейвид я прегърна и се удиви на топлината, с която тя откликна. В цялото й поведение имаше нещо различно, зряло. В очите й се четеше израз, който той не можеше да определи, но който го смути.

Няколко пъти, когато я срещна през ваканцията, тя бе заобиколена от момчета и той се усети, че се пита кой ли ще бъде късметлията. Отново го извикаха по работа в Австралия и когато той се върна в Клипдрифт, Кейт вече беше поела за Англия.

Една вечер — Кейт беше в последния клас, Дейвид се появи най-неочаквано. Обикновено, преди да дойде, й пишеше или се обаждаше

по телефона. Този път нямаше предупреждение.

— Дейвид! Каква чудесна изненада! — прегърна го Кейт. — Трябваше да ми кажеш, че ще дойдеш. Аз щях…

— Кейт, дойдох, за да те заведа у дома.

Тя се дръпна и го погледна.

— Случило ли се е нещо?

— Майка ти е много болна.

Кейт замръзна за миг.

— Ще се приготвя.

Беше стъписана от вида на майка си. Беше я видяла само преди няколко месеца и тогава Маргарет изглеждаше в цветущо здраве. Сега бе бледа и изпита, бодрият дух бе изчезнал от очите й. Ракът, който прояждаше плътта й, сякаш бе проял и душата й. Кейт седна до леглото и хвана ръката на майка си.

— О, мамо, страшно ми е мъчно.

Маргарет стисна дланта на дъщеря си.

— Аз съм готова, миличка. Мисля, че винаги съм била готова, от мига, в който почина баща ти. — Тя вдигна очи към Кейт. — Искаш ли да чуеш нещо глупаво? — Никога досега не съм го споделяла. — Поколеба се и после продължи: — Винаги съм се тревожела, че няма кой да се грижи както трябва за баща ти. Сега ще го правя аз.

Погребаха я след три дни. Смъртта на Маргарет дълбоко разтърси Кейт. Беше загубила баща си и брат си, но никога не ги бе познавала — за нея те представляваха само съхранени частици от миналото. Смъртта на майка й беше реална и болезнена. Кейт беше осемнадесетгодишна и изведнъж се озова сама в света, а мисълта за това беше ужасяваща.

Дейвид я наблюдаваше как стои до гроба на майка си и храбро се мъчи да не заплаче. Но когато се върнаха вкъщи, не издържа и се разплака.

— Беше толкова добра с мен, Дейвид, а аз бях такава отвратителна дъщеря.

— Ти беше чудесна дъщеря, Кейт — опита се да я утеши той.

— Не правех нищо друго, освен бели. Бих дала всичко, само да й поискам прошка. Аз не исках тя да умира, Дейвид! Защо Бог постъпи

така с нея?

Той чакаше — остави я да се наплаче. Когато се успокои, й каза:

— Зная, че сега е трудно да го повярваш, но един ден тази болка ще отмине. И нали знаеш какво ще ти остане, Кейт? Щастливите спомени. Ще си спомниш всички хубави неща, които сте изживели заедно с майка ти.

— Сигурно. Само дето сега страшно боли.

На другата сутрин обсъдиха бъдещето на Кейт.

— Имаш роднини в Шотландия — припомни й Дейвид.

— Не! — отсече Кейт. — Те не са ми близки. — В гласа й имаше горчивина. — Когато татко е искал да дойде тук, те са му се присмивали. Никой не му е помогнал, освен майка му. А сега тя е мъртва. Не, не искам да имам нищо общо с тях.

Дейвид седеше замислен.

— Смяташ ли да приключиш срока в училището? — И преди Кейт да отговори, продължи: — Майка ти щеше да настоява.

— Тогава ще го направя — каза Кейт и сведе невиждащи очи. — Дявол да го вземе.

— Зная — рече тихо Дейвид. — Зная.

Кейт завърши срока като отличничка на класа и трябваше да произнесе прощалното слово. Присъстваше и Дейвид.

Докато пътуваха с личния вагон от Йоханесбург за Клипдрифт, той каза:

— Знаеш ли, след няколко години всичко това ще ти принадлежи. Вагонът, мините, компанията — те са твои. Ти си много богата млада жена. Може да продадеш компанията за милиони лири. — Погледна я и добави: — Или да я задържиш. Трябва да помислиш.

— Мислила съм — отвърна Кейт, погледна го и се усмихна. — Баща ми е бил разбойник, Дейвид. Чудесен стар разбойник. Жалко, че не го познавам. Няма да продам компанията. Знаеш ли защо? Защото разбойникът я е кръстил на двама надзиратели, опитвали се да го убият. Не е ли постъпил чудесно? Понякога нощем, когато не мога да заспя, си мисля как баща ми и Банда са плавали през морската мъгла и чувам гласовете на надзирателите: Кругър… Брент… — Тя вдигна

поглед към Дейвид. — Не, никога няма да продам компанията на баща си. Поне докато ти си тук и я управляваш.

— Аз ще остана, докато имаш нужда от мен — пророни Дейвид.

— Реших да се запиша в търговско училище.

— Търговско училище ли? — В гласа му прозвуча изненада.

— Сега е 1910 година — напомни му Кейт. — В Йоханесбург има търговски училища, разрешени и за жени.

— Но…

— Попита ме какво смятам да правя с парите си — погледна го твърдо тя и заяви: — Искам да спечеля още.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Търговското училище беше за Кейт вълнуващо ново приключение, докато годините в „Челтнам“ тя приемаше като досадно задължение, като необходимо зло. Сега беше различно. Във всеки час научаваше нещо полезно, което щеше да й помогне по-нататък да управлява компанията. Програмите включваха счетоводство, мениджмънт, международна търговия и административно управление. Дейвид й се обаждаше веднъж седмично, за да разбере как се справя.

— Харесва ми — казваше му Кейт. — Наистина е интересно, Дейвид.

Един ден те двамата щяха да работят заедно, рамо до рамо до късно нощем, сами. „И някоя от тези нощи Дейвид ще се обърне към мен и ще ми каже: «Скъпа Кейт, бил съм такъв глупак. Ще се омъжиш ли за мен?» и подир миг ще бъда в обятията му…“

Но дотогава имаше време. Междувременно тя трябваше да научи много неща. Твърдо се зае с домашните си.

Курсът продължи две години и Кейт се върна в Клипдрифт, за да отпразнува двадесетгодишния си рожден ден. Дейвид я посрещна на гарата. Кейт импулсивно го прегърна.

— О, Дейвид, толкова съм щастлива, че те виждам.

Той се дръпна и неловко я поздрави:

— Радвам се, че те виждам, Кейт. — Държеше се някак сковано.

— Случило ли се е нещо?

— Не. Просто… младите дами не могат да прегръщат така мъже на публично място.

— Ясно — изгледа го тя за миг. — Обещавам, че няма пак да те злепоставям.

Докато пътуваха към дома, Дейвид тайно я наблюдаваше. Беше чудно хубава, невинна и уязвима и той твърдо реши да не се възползва от това.

В понеделник сутринта Кейт се нанесе в новия си кабинет в компания „Кругър-Брент“. Сякаш внезапно се потопи в някаква екзотична и странна вселена със свои обичаи и език. В компанията имаше объркващо голям брой направления, филиали, областни отдели, отдели за монопол в определени райони и чужди клонове. „Кругър-Брент“ произвеждаше и притежаваше какво ли не. Имаше стоманолеярни, скотовъдни ферми, железопътна линия, малка флотилия и, разбира се, диаманти, злато, цинк, платина и магнезий, които се добиваха денонощно и се изсипваха в хазната на компанията, за да залегнат в основата на фамилното богатство.

Власт!

Беше толкова много, за да се обхване. Кейт седеше в кабинета на Дейвид и го слушаше как взима решения, които засягаха хиляди хора по света. Генералните директори на отделните направления даваха препоръки, но Дейвид много често ги отхвърляше.

— Защо го правиш? Те не си ли разбират от работата? — питаше го Кейт.

— Естествено, че разбират, но не е там въпросът обясняваше й той. — Всеки директор гледа на своето направление като на центъра на света, а и така трябва. Но някой трябва да има цялостен поглед и да реши кое е най-изгодно за компанията. Ела. Ще обядваме с един човек, с когото искам да се запознаеш.

Заведе я в голямата трапезария до нейния кабинет. Там ги чакаше млад кокалест мъж със слабо лице и будни кафяви очи.

— Това е Брад Роджърс — представи го Дейвид. — Брад, запознай се с младата си шефка, госпожица Макгрегър.

— Приятно ми е, госпожице Макгрегър — протегна ръка Брад Роджърс.

— Брад е тайното ни оръжие — каза Дейвид. — Знае за компанията, колкото и аз. Ако някога я напусна, няма за какво да се тревожиш, Брад ще е тук.

„Ако някога напусна.“ Само при мисълта за това Кейт бе обзета от паника. „Разбира се, Дейвид никога няма да напусне компанията.“ На обеда мислеше само за това и когато приключиха, тя не помнеше какво е яла.

След обеда обсъдиха положението в Южна Африка.

— Скоро ще загазим — предупреди Дейвид. — Правителството току-що е въвело поголовен данък.

— Какво означава това? — попита Кейт.

— Че чернокожите, цветнокожите и индийците трябва да плащат по две лири за всеки член от семействата си. А това надхвърля месечната им заплата.

Кейт се замисли за Банда и я обзе мрачно предчувствие. Заговориха на други теми.

Кейт изключително харесваше новия си живот. Всяко взето решение означаваше милиони лири. Но в предприемачеството човек се мереше с другите по съобразителност, вкус към хазарта и инстинкт да усетиш кога да спреш и кога решително да продължиш.

— Предприемачеството е игра — каза й Дейвид, — в която се залагат невероятни суми и си мериш силите със спецове. Ако искаш да спечелиш, трябва да се научиш да си господар на играта.

А Кейт беше решила да направи точно това. Да се научи.

Ако не се брои прислугата, живееше сама в голямата къща. Продължиха с Дейвид ритуала на вечерите в петък, но когато го канеше някоя друга вечер, той все си намираше извинение да не дойде. Докато работеха, бяха непрестанно заедно, ала дори и тогава Дейвид като че ли беше издигнал стена помежду им, през която Кейт не можеше да проникне.

На двадесет и първия й рожден ден всички акции на „Кругър-Брент“ бяха прехвърлени на нейно име. Сега тя официално бе собственик на компанията.

— Хайде да вечеряме заедно довечера, за да отпразнуваме случая — предложи тя на Дейвид.

— Съжалявам, но имам да довършвам много работа.

Кейт вечеря сама, чудейки се защо е така. „В кого е причината, в мен или в Дейвид?“ Трябваше да е глух, ням и сляп, за да не разбира какви чувства изпитва и винаги е изпитвала към него. Бе длъжна да направи нещо.

Компанията преговаряше да закупи корабоплавателна фирма в Съединените щати.

— Защо вие с Брад не отидете в Ню Йорк и не сключите, сделката? — предложи Дейвид на Кейт. — Ще натрупаш опит.

Искаше й се с нея да дойде той, но бе прекалено горда, за да го каже. Щеше да се справи и без него. Освен това не беше ходила в Америка. Зачака с нетърпение пътуването.

Бързо сключиха сделката.

— Докато си там — каза й Дейвид, — виж и малко от страната.

Кейт и Брад посетиха филиалите на компанията в Детройт, Чикаго, Питсбърг и Ню Йорк и тя беше удивена колко големи са Съединените щати, какъв живот кипи в тях. Най-интересно бе посещението й в Дарк Харбър, щата Мейн, прекрасно островче, наречено Айлсбъро, в залива Пенъбскот. Беше поканена на вечеря у художника Чарлс Дана Гибсън. Присъстваха дванадесет души и с изключение на Кейт всички живееха на острова.

— Той има интересна история — обясни й Гибсън. — Преди години жителите му идвали дотук с малки лодки от Бостън. Щом лодката стигнела до брега, ги очаквал кабриолет, който ги откарвал до домовете им.

— Колко души живеят на острова? — поинтересува се тя.

— Около петдесет семейства. Видяхте ли фара, когато фериботът влезе в залива?

— Да.

— Поддържа го един човек с кучето си. Мине ли лодка, кучето излиза и удря камбаната.

— Шегувате се — засмя се Кейт.

— Не. Странното е, че кучето е съвсем глухо. Прилепва ухо до камбанката, за да усети дали трепти.

— Изглежда, островът е прекрасен — усмихна се тя.

— Може би си струва да останете и да го разгледате сутринта.

— Защо не? — бързо се съгласи Кейт. Пренощува в единствения хотел на острова — странноприемницата „Айлсбъро“. На сутринта нае кон и карета, карана от жител на острова. Напуснаха центъра на Дарк Харбър, който се състоеше от гастроном, железария и гостилница, и след няколко минути вече се движеха през красива залесена местност.

Кейт забеляза, че малките виещи се улици са без име, нямаше имена и по пощенските кутии.

— Как се ориентират без табели? — обърна се тя към водача си.

— Жителите на острова познават всяко кътче.

— Ясно.

Кейт го изгледа.

В една низина на острова минаха край гробища.

— Спрете, ако обичате — помоли тя.

Слезе от каретата, отиде до старото гробище и повървя из него, като гледаше надгробните камъни.

„ДЖОН ПЕНДЪЛТЪН, ПОЧИНАЛ НА 25 ЯНУАРИ 1774 ГОДИНА, НА 47 ГОДИНИ.“ На плочата пишеше: „Под този камък главата ми почива в сладък сън. Бог благослови сетното ми ложе“.

„ДЖЕЙН, СЪПРУГА НА ТОМАС ПЕНДЪЛТЪН, ПОЧИНАЛА НА 25 ФЕВРУАРИ 1802 ГОДИНА, НА 47 ГОДИНИ.“ Тук витаеха духовете от друго време, от минала епоха. „КАПИТАН УИЛЯМ ХАЧ, УДАВИЛ СЕ В ЛОНГ АЙЛАНД САУНД ПРЕЗ ОКТОМВРИ 1866 ГОДИНА НА 30 ГОДИНИ.“ На неговата надгробна плоча пишеше: „Издържа на всички бури и прекоси моретата на живота“.

Кейт дълго стоя, радвайки се на тишината и спокойствието. Накрая се върна при каретата и те продължиха.

— Как е тук през зимата? — попита тя.

— Студено. Заливът е замръзвал и хората са се прибирали от сушата с шейни. Сега, разбира се, имаме ферибот.

Направиха завой и там долу, при водата, зърнаха красива двуетажна къща с покрив от бели дъсчици, заобиколена от делфиниум, трендафил и макове. Кепенците на осемте предни прозореца бяха боядисани в зелено, а до двойната врата имаше бели пейки и шест саксии с червено мушкато. Всичко бе като в приказка.

— На кого е тази къща?

— На старите Дребън. Госпожа Дребън умря преди няколко месеца.

— Кой живее сега в нея?

— Мисля, че никой.

— Знаете ли дали се продава?

Водачът погледна Кейт и каза:

— Ако е за продан, вероятно ще я купи синът на някое от семействата, които вече живеят тук. Жителите на острова не гледат с добро око на пришълците.

Не трябваше да й го казва.

След час тя разговаряше за имението с адвокат.

— Става въпрос за къщата на Дребън — уточни Кейт. — За продан ли е?

— Ами и да, и не — сви устни адвокатът.

— Какво означава това?

— За продан е, но няколко души вече проявяват интерес да я купят.

Старите семейства от острова, сети се Кейт.

— Предложили ли са сума?

— Още не, но…

— Аз предлагам — отсече тя.

— Къщата е скъпа — рече снизходително адвокатът.

— Кажете цената!

— Петдесет хиляди долара.

— Хайде да я видим.

Вътре къщата беше дори по-пленителна, отколкото Кейт беше очаквала. Големият и красив вестибюл гледаше към морето през стена от стъкло. От едната му страна имаше просторна бална зала, а от другата — всекидневна с потъмняла от времето ламперия и грамадна камина. Имаше библиотека и огромна кухня с желязна печка и голяма орехова маса, а встрани се намираше помещението на икономa и пералнята. На долния етаж имаше шест спални за слугите и една баня. Горе имаше голяма спалня на господаря и четири малки спални. Къщата беше много по-просторна, отколкото бе очаквала Кейт. „Когато ние с Дейвид имаме деца, ще ни трябват всички тези стаи“, разсъждаваше наум тя. Паркът стигаше чак долу до залива, където имаше частен пристан.

— Вземам я — обърна се Кейт към адвоката. Реши да нарече къщата „Кедров хълм“.

Нямаше търпение да се върне в Клипдрифт и да съобщи новината на Дейвид.

На път за Южна Африка преливаше от ентусиазъм, къщата в Дарк Харбър беше знак, символ за това, че те с Дейвид ще се оженят. Кейт знаеше, че той ще обикне къщата така силно, както и тя.

Пристигнаха с Брад в Клипдрифт следобед. Кейт забърза към Дейвид. Той седеше на бюрото и работеше. При вида му сърцето на Кейт силно затуптя. Тя не си беше давала сметка колко много й е липсвал.

— Добре дошла у дома, Кейт! — изправи се Дейвид. И преди тя да проговори, й каза: — Исках да научиш първа. Ще се женя.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Всичко започна случайно преди месец и половина. В средата на един натоварен ден Дейвид получи съобщение, че Тим О’Нийл — приятелят на важен американски купувач на диаманти — е в Клипдрифт и би искал да се видят и вероятно да вечерят. Дейвид нямаше време за пилеене с туристи, но не искаше да обиди клиента си. Щеше да помоли Кейт да забавлява посетителя, ако тя не бе на обиколка из заводите. „Нямам избор“, каза си Дейвид. Обади се в хотела, където беше отседнал О’Нийл, и го покани на вечеря още същата вечер.

— С мен е дъщеря ми — уточни О’Нийл. — Дано нямате нищо против да взема и нея.

Дейвид не беше в настроение да прекарва вечерта с дете, но учтиво отговори:

— Разбира се. — Щеше да направи така, че вечерята да трае кратко. Срещнаха се в ресторанта на Грандхотела. Когато Дейвид пристигна, О’Нийл и дъщеря му вече седяха на масата. О’Нийл беше хубав прошарен американец от ирландски произход малко над петдесетте. — Дъщеря му, Джоузефин, беше най-красивата жена, която Дейвид беше виждал. Беше на тридесетина години с поразително красива фигура, мека руса коса и ясни сини очи. Дейвид се слиса.

— Аз… извинявайте, че закъснях. Задържах се по работа.

Джоузефин се забавляваше от начина, по който той реагира на вида й.

— Понякога това се оказва по-вълнуващо — невинно рече тя. — Баща ми спомена, че сте важна клечка, господин Блакуел.

— Не чак толкоз… и се казвам Дейвид.

— Хубаво име — кимна тя. — Предполага голяма сила.

Преди края на вечерята Дейвид реши, че Джоузефин О’Нийл е много повече от една хубавелка. Беше умна, имаше чувство за хумор и умееше да предразполага. Усети, че тя искрено се интересува от него. Зададе му въпроси за самия него, каквито никой друг не му беше задавал. Когато вечерята свърши, той вече беше почти влюбен в нея.

— Къде живеете? — попита Дейвид госта си.

— В Сан Франциско.

— Скоро ли се връщате? — постара се да попита уж нехайно.

— Другата седмица.

— Ако Клипдрифт се окаже интересен, колкото обещава да бъде — усмихна се Джоузефин на Дейвид, — може и да убедя татко да останем малко повече.

— Смятам да го направя възможно най-интересен — увери я той. — Искате ли да слезете в диамантена мина?

— С удоволствие, благодаря — отговори тя. Преди време Дейвид беше придружавал важните посетители долу в мините, но отдавна беше прехвърлил тази задача на подчинените си. Сега се чу да казва:

— Ще ви бъде ли удобно утре сутринта? — За тогава бе предвидил шест срещи, но те изведнъж му се сториха маловажни.

Дейвид заведе дъщерята и бащата в шахта на около триста тридесет и шест метра под земята. Бе метър и осемдесет широка и шест метра дълга и беше разделена на четири отделения — едно за помпане, две за вдигане на изкопаната пръст, съдържаща диаманти, и едно с двуетажна подемна клетка за сваляне и качване на миньорите.

— Винаги ми е било интересно — обади се Джоузефин — защо диамантите се измерват в карати.

— Карат идва от названието на семето на рожкова — обясни Дейвид, — заради теглото. Един карат е равен на двеста милиграма, или на една сто четиридесет втора от унцията.

— Страшно очарована съм, Дейвид.

Той се запита дали Джоузефин има предвид само диамантите. Близостта й беше опияняваща. Всеки път, когато я погледнеше, чувстваше нов прилив на вълнение.

— Наистина трябва да разгледате провинцията — каза Дейвид на бащата и дъщерята. — Ако сте свободни утре, с радост ще ви разведа.

— Би било чудесно — изпревари Джоузефин баща си.

Оттук нататък Дейвид всеки ден бе с Джоузефин и баща й и с всеки изминал ден се чувстваше все по-влюбен, никога не беше

познавал по-омайваща жена.

Една вечер, когато отиде да ги вземе за вечеря, Тим О’Нийл каза:

— Малко съм уморен тази вечер, Дейвид. Ще имаш ли нещо против, ако не дойда?

— Не, господине, влизам ви в положението — опита се да скрие задоволството си Дейвид.

— Аз ще се постарая да те забавлявам — обеща Джоузефин и закачливо се усмихна на Дейвид.

Заведе я на ресторант в един току-що открит хотел. Беше препълнено, но го познаваха и веднага му дадоха маса. Някакво трио свиреше американска музика.

— Танцува ли ти се? — попита Дейвид.

— С удоволствие.

След миг Джоузефин беше в ръцете му на дансинга. Беше вълшебно. Дейвид притисна красивото й тяло и усети, че тя откликва.

— Джоузефин, влюбен съм в теб.

Тя сложи пръст на устните му.

— Моля те, Дейвид… недей…

— Защо?

— Защото не мога да се омъжа за теб.

— Обичаш ли ме?

Тя се усмихна с блеснали сини очи.

— Луда съм по теб, скъпи. Не можеш ли да разбереш?

— Тогава защо не можеш?

— Защото не мога да живея в Клипдрифт. Ще полудея.

— Опитай все пак.

— Дейвид, изкушавам се, но зная какво ще се случи. Ако се омъжа за теб и трябва да живея тук, ще се превърна в креслива опърничава жена и ние ще се намразим. Предпочитам да се разделим влюбени.

— Не искам да се разделяме.

Тя го погледна в очите и Дейвид усети как тялото й се разтапя.

— Дейвид, има ли някаква възможност ти да живееш в Сан Франциско?

Беше абсурдно.

— Какво ще правя там?

— Хайде да закусим заедно утре сутринта. Поговори с баща ми.

— Джоузефин ми разказа за разговора ви снощи — каза О’Нийл. — Вие двамата, изглежда, имате проблем. Но аз може и да предложа решение, ако това ви интересува.

— Интересува ме, господине.

О’Нийл взе едно кафяво кожено куфарче и извади няколко сини хелиографни копия.

— Знаеш ли нещо за замразените храни?

— Май не.

— В Съединените щати за пръв път започнахме да замразяваме храна през 1865 година. Проблемът е да я превозваме на големи разстояния, без да се размрази. Имаме хладилни вагони, но никой засега не е изобретил хладилни камиони. — О’Нийл потупа копията. — Засега. Току-що получих патента. Това ще бъде революция в хранителната промишленост, Дейвид.

— Това не ми говори много, господин О’Нийл — каза Дейвид, хвърляйки поглед на хелиографните копия.

— Няма значение. Не търся специалист по техниката. Имаме колкото щеш. Търся капитал и човек, който да ръководи начинанието. Това не е празна мечта. Разговарял съм с най-големите технолози по преработка на храни. Ще бъде нещо голямо, по-голямо, отколкото си представяш. Имам нужда от човек като теб.

— Седалището на компанията ще бъде в Сан Франциско — добави Джоузефин.

Дейвид мълчеше и осмисляше думите му.

— Казвате, че сте получили патента.

— Точно така. Твърдо съм се заел и няма да спра до тук.

— Ще имате ли нещо против, ако взема тези хелиографни копия и ги покажа на един човек?

— Не.

Най-напред Дейвид проучи кой е Тим О’Нийл и разбра, че той се ползва с добро име в Сан Франциско, че оглавява научния отдел в колежа Бъркли и е високо уважаван. Дейвид не знаеше нищо за замразяването на храни, но възнамеряваше да научи.

— Ще се върна след пет дни, скъпа. Изчакайте ме с баща ти.

— Ще те чакаме колкото кажеш. Ще ми липсваш — рече му Джоузефин.

— Ти също.

Беше по-сериозен, отколкото тя предполагаше.

Дейвид взе влака за Йоханесбург и уговори среща с Едуард Бродерик, собственик на най-големия месопреработвателен завод в Южна Африка.

— Искам мнението ти за нещо. — Дейвид му подаде хелиографните копия. — Ще стане ли нещо от това?

— Не разбирам нищичко от замразени храни и хладилни камиони, но познавам хора, които са наясно. Ако дойдеш следобед, ще извикам няколко специалисти.

В четири часа следобед се върна в месопреработвателния завод. Усети, че е нервен и че изпитва несигурност, защото не знаеше точно как желае да протече срещата. Преди половин месец би се изсмял на всеки, който дори само споменеше, че той някога би напуснал „Кругър-Брент“. Компанията беше част от него. Би се изсмял още по-силно, ако му бяха казали, че ще обмисля дали да оглави малка компания; за хранителни продукти в Сан Франциско. Това беше лудост, ако не се брои едно: Джоузефин О’Нийл.

В канцеларията при Едуард Бродерик имаше двама мъже.

— Това са д-р Крофърд и господин Кауфман. Дейвид Блакуел.

Ръкуваха се.

— Господа, имахте ли възможност да погледнете тези хелиографни копня? — попита Дейвид.

— Разбира се, господин Блакуел. Разгледахме ги внимателно.

— Е? — пое дълбоко дъх Дейвид.

— Доколкото разбирам, патентната служба на Съединените щати е патентовала това.

— Точно така.

— Господин Блакуел, човекът, получил патента, ще стане много богат.

Дейвид бавно кимна, изпълнен с противоречиви чувства.

— Като при всички велики открития е толкова просто, че се чудиш защо някой не се е сетил по-рано. Няма начин да не успее.

Дейвид не знаеше как да реагира. Беше се надявал, че решението няма да взима той. Ако изобретението на Тим О’Нийл се окажеше безполезно, съществуваше някаква вероятност да убеди Джоузефин да остане в Южна Африка. Но онова, което О’Нийл му бе казал, беше вярно. Изобретението беше ценно. Сега вече Дейвид трябваше да реши сам.

Докато се връщаше в Клипдрифт, мислеше единствено за това. Приемеше ли предложението, трябваше да напусне компанията и да поеме по нов, непознат път. Беше американец, но Америка му беше чужда. Заемаше важен пост в една от най-могъщите компании в света. Обичаше работата си. Някога Джейми и Маргарет Макгрегър се бяха отнесли добре с него. А сега тук беше Кейт. Грижеше се за нея още откакто тя беше пеленаче. Наблюдаваше я как расте и от вироглава палавница с мръсно личице се превръща в чудесна млада жена. Животът й беше като фотоалбум в съзнанието му. Той разгръщаше страниците и виждаше Кейт на четири, осем, десет, четиринадесет, двадесет и една години — уязвима, непредвидима…

Когато влакът пристигна в Клипдрифт, Дейвид беше взел решение. Щеше да напусне компанията „Кругър-Брент“.

Отиде с колата право до грандхотела и се качи в апартамента на О’Нийл. Отвори му Джоузефин.

— Дейвид!

Той я прегърна, жадно я целуна и усети как топлото й тяло се притиска в неговото.

— О, Дейвид, толкова ми липсваше! Не искам повече да съм далеч от теб.

— Няма да се наложи — каза й нежно той. — Идвам в Сан Франциско…

С все по-голямо безпокойство очакваше завръщането на Кейт от Съединените щати. След като вече бе решил, бързаше да започне новия си живот и изгаряше от нетърпение да се ожени за Джоузефин.

И когато Кейт беше отново тук, той се изправи пред нея с думите:

— Ще се женя.

Кейт го чу и ушите й забучаха. Внезапно почувства, че отмалява, и се хвана за ръба на бюрото, за да не падне. „Искам да умра. Нека умра!“

Нали имаше силна воля, успя да се усмихне.

— Разкажи ми за нея, Дейвид. — Почувства се горда, че го е изрекла толкова спокойно. — Коя е?

— Казва се Джоузефин О’Нийл. Тук е на посещение с баща си. Зная, че вие двете ще станете добри приятелки, Кейт. Тя е чудесна жена.

— Сигурно, щом я обичаш, Дейвид.

— Има още нещо, Кейт — запъна се той. — Напускам компанията.

Светът се срути върху нея.

— Това, че се жениш, не означава, че трябва да…

— Става дума за друго. Бащата на Джоузефин създава нова компания в Сан Франциско. Имат нужда от мен.

— И така ще заминеш за Сан Франциско.

— Да, Кейт. Брад Роджърс лесно ще се оправи с моята работа, ще наберем неколцина ръководители, които да му помагат. Аз… не мога да ти опиша колко трудно ми беше да взема това решение.

— Разбира се, Дейвид. Ти сигурно много я обичаш. Кога ще се запозная с булката?

— Още днес на вечеря, ако си свободна — усмихна се Дейвид, доволен, че Кейт така леко приема новината.

— Да, свободна съм.

Тя успя да сдържи сълзите си, докато не остана сама.

Четиримата вечеряха в къщата на Макгрегър. В мига, в който видя Джоузефин, Кейт пребледня. „О, Господи! Нищо чудно, че е влюбен в нея!“

Беше ослепителна. В нейно присъствие Кейт се почувства тромава и грозна. Още по-лошо, Джоузефин беше изискана и

очарователна и очевидно много силно влюбена в Дейвид. „По дяволите!“

По време на вечерята Тим О’Нийл разказа на Кейт за новата компания.

— Намирам го за много интересно — рече тя.

— Е, да, не е „Кругър-Брент“, госпожице Макгрегър. Ще започнем от нещо съвсем малко, но под ръководството на Дейвид, ще се оправим някак.

— С ръководител като Дейвид няма да загубите — увери го Кейт.

Тази вечер беше истинска мъка. В един и същ катастрофален миг Кейт загуби мъжа, когото обичаше, и незаменимия в „Кругър-Брент“ човек. Продължи разговора и издържа някак, но после не си спомняше какво бе казала или правила. Знаеше само, че всеки път, когато Джоузефин и Дейвид се погледнеха или докоснеха, й идеше да се самоубие.

Докато се връщаха в хотела, Джоузефин каза:

— Тя е влюбена в теб, Дейвид.

— Кейт ли? — усмихна се той. — Ние с нея сме приятели още откакто тя беше бебе. Много те хареса.

Джоузефин се усмихна. „Мъжете са толкова наивни.“

На другата сутрин Тим О’Нийл и Дейвид седяха един срещу друг в кабинета на Дейвид.

— Трябват ми около два месеца, за да сложа нещата си тук в ред — каза по-младият. — Мисля за капитала, с който ще започнем. Ако отидем при някоя от големите компании, те ще ни погълнат и ще получим малък дял от акциите, след което фирмата вече няма да ни принадлежи. Смятам, че трябва да я финансираме сами. Според мен като начало ще са необходими осемдесет хиляди долара. Спестил съм около четиридесет хиляди. Трябват ни още четиридесет хиляди.

— Аз разполагам с десет хиляди намеси се О’Нийл. — И имам брат, който ще ми даде на заем още пет хиляди.

— Значи не ни достигат двадесет и пет хиляди долара. Ще се опитаме да ги заемем от някоя банка.

— Веднага заминаваме за Сан Франциско — каза О’Нийл на Дейвид — и ще подготвим нещата.

След два дни Джоузефин и баща й тръгнаха за Съединените щати.

— Дейвид, изпрати ги до Кейптаун с моя вагон — предложи Кейт.

— Много щедро от твоя страна.

Сутринта, когато Джоузефин си тръгна, Дейвид се почувства така, сякаш са му отнели част от живота. Нямаше търпение да отиде при тях в Сан Франциско.

Следващите няколко седмици търсиха хора, които да помагат на Брад Роджърс. Много внимателно беше съставен списък на възможните кандидати. Кейт, Дейвид и Брад обсъждаха с часове всеки от тях.

— Тейлър е добър техник, но не разбира от управление.

— Какво ще кажеш за Симънс?

— Бива го, но не е готов — прецени Брад. — Дай му още пет години.

— А Бабкок?

— Става. Хайде да го обсъдим.

— Ами Питърсън?

— Не става за компанията — каза Дейвид. — Прекалено погълнат е от себе си. — Казвайки това, той се почувства виновен, че изоставя Кейт.

Продължиха със списъка. Към края на месеца го бяха свели до четирима души, които да помагат на Брад Роджърс. Всички работеха в чужбина и ги повикаха, за да разговарят с тях. Първите два разговора минаха добре.

— Ще се радвам да работя и с единия, и с другия — увери Кейт двамата мъже.

Сутринта, когато трябваше да се състои третият разговор, Дейвид влезе в кабинета на Кейт с пребледняло лице.

— Мястото ми още ли е вакантно?

Кейт видя изражението му и разтревожена се изправи:

— Какво има, Дейвид?

— Аз… аз. — Той се стовари в един стол. — Нещо се е случило.

Кейт в миг изскочи иззад бюрото и отиде до него.

— Кажи ми!

— Получих писмо от Тим О’Нийл. Продал е компанията.

— Какво искаш да кажеш?

— Точно каквото казах. Приел е оферта за двеста хиляди долара и хонорар за патента си от месопреработвателната компания „Три стар“ в Чикаго. — Гласът на Дейвид беше изпълнен с горчивина. — Компанията е готова да ме назначи за директор. Съжалявал, че ми е създал притеснения, но не могъл да се откаже от толкова пари.

— А Джоузефин? — изгледа го внимателно Кейт. — Какво казва тя? Сигурно е много ядосана на баща си.

— Получих писмо и от нея. Ще се оженим веднага след като ида в Сан Франциско.

— Няма ли да заминеш?

— Разбира се, че не! — избухна Дейвид. — Преди можех да предложа нещо. Щях да я превърна в голяма компания. Но те се полакомиха за парите.

— Дейвид, не си справедлив, като казваш „те“. Просто бъди…

— О’Нийл никога нямаше да сключи тази сделка без одобрението на Джоузефин.

— Аз… не зная какво да ти кажа, Дейвид.

— Няма какво да се казва. Освен това, че аз щях да извърша най-голямата грешка в живота си.

Кейт отиде при бюрото, вдигна списъка с кандидатите и бавно започна да го къса.

Следващите няколко седмици Дейвид се зарови в работата, за да забрави горчивината и болката. Получи няколко писма от Джоузефин О’Нийл и ги хвърли, без да ги чете. Но не можеше да я забрави. Кейт, която напълно разбираше болката на Дейвид, му каза, че може да разчита на нея в случай на нужда.

Измина половин година, откакто Дейвид получи писмото от Тим О’Нийл. През това време те с Кейт продължиха да работят заедно и да пътуват заедно, най-често само двамата. Кейт се опитваше как ли не да го зарадва. Обличаше се специално за него, организираше неща, които

той би могъл да хареса, и се стараеше да направи живота му възможно най-щастлив. Но доколкото виждаше, това не даваше никакъв резултат. Накрая загуби търпение.

Двамата бяха в Рио де Жанейро, за да проучат, едно ново находище на минерали. Бяха вечеряли в хотела и до късно останаха в стаята на Кейт, аз да проверяват някакви цифри. Кейт си беше сложила хубаво кимоно и пантофи. Щом свършиха, Дейвид се протегна и каза:

— Смятам да си лягам.

— Не е ли време да излезеш от траура си — тихо го попита Кейт.

— Какъв траур? — изненадано я погледна той.

— За Джоузефин О’Нийл.

— Тя е вън от живота ми.

— Тогава покажи го.

— Какво точно искаш да правя, Кейт? — попита я грубо той.

Кейт се ядоса. Ядоса се, че Дейвид е толкова сляп и тя е пропиляла толкова време.

— Ще ти кажа какво искам да направиш… целуни ме.

— Какво?

— По дяволите, Дейвид! Аз съм ти началничка, да му се не види! — Тя се приближи до него. — Целуни ме.

Притисна устни до неговите и го прегърна. Усети го да се съпротивлява и да се дръпва. Но после ръцете му бавно обвиха тялото й и той я целуна.

— Кейт…

— Мислех си, че никога няма да поискаш… — прошепна тя до устните му.

Ожениха се след месец и половина. Беше най-голяма сватба, каквато Клипдрифт беше виждал и щеше да види. Брачната церемония се състоя в най-голямата църква на града, после имаше гощавка в залата на общината, на която бяха поканени всички. Имаше планини от лакомства и безброй каси с бира, уиски и шампанско, имаше музика, празненството продължи до зори. Когато слънцето се показа, Кейт и Дейвид незабелязано се оттеглиха.

— Ще отида у дома и ще свърша с опаковането на багажа — каза Кейт. — Вземи ме след час.

В бледата светлина на зората Кейт влезе сама в огромната къща и се качи в спалнята си. Отиде до една картина на стената и натисна рамката й. Картината се отмести и в стената се откри сейф. Кейт го отвори и извади един договор — беше за месопреработвателния завод „Три стар“ в Чикаго, купен от нея. До този договор имаше друг — на месопреработвателната компания „Три стар“, откупила срещу двеста хиляди долара патента на Тим О’Нийл за хладилни камиони. Кейт се поколеба за миг, след което върна документите в сейфа и го заключи. Сега Дейвид й принадлежеше. Винаги й беше принадлежал. На нея и на „Кругър-Брент“. Двамата заедно щяха да превърнат компанията в най-могъщата на света.

Точно както Джейми и Маргарет Макгрегър биха желали.

КНИГА ТРЕТА
„КРУГЪР-БРЕНТ“
1914–1945 ГОДИНА

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бяха в библиотеката, където Джейми навремето бе обичал да седи с чаша бренди пред себе си. Дейвид твърдеше, че няма време за истински меден месец.

— Някой трябва да се грижи за компанията.

— Да, господин Блакуел. А кой ще се грижи за мен?

Кейт се сгуши на коленете му и той усети топлината на тялото й през тънката рокля. Документите, които четеше, паднаха на пода. Тя го прегърна и Дейвид почувства как ръцете й се плъзгат надолу по тялото му. Впи устни в неговите, бавно започна да описва с пръсти малки кръгове и книжата на пода бяха забравени. Кейт усети, че мъжът й се възбужда от милувките, изправи се и се съблече. Дейвид я гледаше и се любуваше на красотата й. Как толкова дълго е бил сляп? Кейт се зае да го съблича и той усети внезапен порив в себе си. Двамата бяха голи и телата им плътно се притискаха. Дейвид я погали, леко докосна лицето и врата й и плъзна пръсти надолу до възвишенията на гърдите й. Тя застена, мъжът й продължи да я милва надолу, докато не усети мекото кадифе между краката й. Нежно я погали и тя прошепна:

— Обладай ме, Дейвид!

Отпуснаха се на дебелия мек килим. Кейт усети силното му тяло върху себе си и как той прониква в нея и я изпълва, сетне се задвижи в неговия ритъм. Беше като огромна приливна вълна, която я издигаше все по-високо и по-високо, докато на Кейт й се стори, че няма да издържи такова блаженство. Дълбоко в нея избухна внезапна опияняваща експлозия, после още една и тя изпита чувството, че е мъртва и се е възнесла в рая.

Пътуваха по целия свят — до Париж и Цюрих, Сидни и Ню Йорк, движеха делата на компанията, но където и да отидеха, открадваха време и за себе си. Разговаряха до късно нощем, любеха се и взаимно изучаваха умовете и телата си. Кейт доставяше неизчерпаема наслада на Дейвид. Будеше го сутрин, за да се любят

буйно и необуздано, а след няколко часа беше до него на делово съвещание и разбираше нещата по-добре от всички други. Имаше вроден нюх към предприемачеството, нещо рядко и неочаквано. Сред каймака на бизнес средите се срещаха много малко жени. В началото я посрещаха с търпеливо снизхождение, но отношението бързо се променяше и прерастваше в предпазливо уважение. Кейт изпитваше удоволствие от маневрите и машинациите в играта. Дейвид я наблюдаваше как надхитря мъже с много по-голям опит. Имаше инстинкта на победител. Знаеше какво иска и как да го получи. Имаше власт.

Завършиха медения си месец с една прекрасна седмица в къщата „Кедров хълм“ в Дарк Харбър.

На 28 юни 1914 година за пръв път се заговори за война. Кейт и Дейвид бяха на гости в едно провинциално имение в Съсекс. Беше време, когато мнозина живееха в извънградски къщи, и се спазваше ритуалът да се ходи на гости в събота и неделя. Мъжете се обличаха за закуска, преобличаха се за разходката и безделничението, после за обед, след това за следобедния чай си слагаха кадифено сако със сатенени кантове, накрая сменяха облеклото си за вечеря и се появяваха с официално сако.

— За Бога — роптаеше Дейвид пред Кейт, — чувствам се като надут пуяк.

— Ти си много хубав пуяк, скъпи — увери го тя. — Като се върнем у дома, можеш да се разхождаш гол.

— Вече не издържам.

И той я хвана за ръцете.

На вечеря се чу новината, че Франц Фердинанд, наследник на австро-унгарския трон, и съпругата му София са били убити.

— Каква мръсна работа, а? Да убиеш жена — каза домакинът, лорд Мани. — Но никой няма да воюва за някаква си балканска държавица.

И разговорът се прехвърли на крикета.

По-късно, когато вече бяха в леглото, Кейт попита.

— Мислиш ли, че ще има война, Дейвид?

— Защото са убили някакъв си дребен ерцхерцог ли? Не.

Оказа се, че не е познал. Австро-Унгария се усъмни, че съседката й Сърбия е в дъното на атентата срещу Фердинанд, обяви война и до октомври повечето големи световни сили вече воюваха. Това беше нов вид война. За пръв път се използваха моторизирани средства — самолети, дирижабли и подводници.

Денят, в който Германия обяви война, Кейт каза:

— Това може да се окаже чудесен шанс за нас, Дейвид.

— За какво говориш? — намръщи се той.

— Страните ще имат нужда от оръжие и боеприпаси и…

— Няма да ги получат от нас — прекъсна я твърдо Дейвид. — И така печелим достатъчно, Кейт. Оставаше да трупаме пари от кръвта на хората.

— Не се ли вживяваш прекалено много, Дейвид? Все някой трябва да произвежда оръжие.

— Няма да сме ние, поне докато аз съм в компанията. Повече няма да го обсъждаме, Кейт. Темата е приключена.

„По дяволите, наистина е приключена — съгласи се в себе си Кейт. За пръв път в брачния си живот спаха отделно. — Как Дейвид може да е такъв отнесен мухльо?“

А Дейвид си мислеше как тя може да е толкова коравосърдечна и как бизнесът я е променил. Последваха лоши и за двамата дни. Дейвид съжаляваше за емоционалната пропаст между тях, но не знаеше как да я премахне. Кейт беше прекалено горда и упорита, за да му отстъпи, защото си даваше сметка, че е права.

Президентът Удроу Уилсън беше обещал да не намесва Съединените щати във войната, но щом германските подводници започнаха да торпилират беззащитни пътнически кораби и се чуха приказки за жестокостите на германците, се засили натискът САЩ да помогнат на съюзниците. Лозунгът беше: „Спасете света в името на демокрацията!“

Дейвид се научи да кара самолет над дебрите в Южна Африка и когато във Франция с американски пилоти се сформира ескадрилата „Лафайет“, отиде при Кейт да й съобщи, че е длъжен да се запише.

— Не! Нямаш нищо общо с тази война! — ужаси се жена му.

— Ще имам — отвърна спокойно Дейвид. — Съединените щати не могат да стоят настрана, а аз съм американец. Искам да помогна.

— Ти си на четиридесет и шест години!

— Все още мога да управлявам самолет, Кейт. А на тях им е нужна всякакъв вид помощ.

Кейт по никакъв начин не успя да го разубеди. Последните няколко дни прекараха кротко, забравили за разногласията си. Обичаха се и само това имаше значение.

— Вие с Брад Роджърс можете да управлявате компанията не по-зле от мен, ако не и по-добре — каза й Дейвид през нощта, преди да замине за Франция.

— Ами ако нещо ти се случи? Няма да го понеса.

Той я притисна до себе си.

— Нищо няма да ми се случи, Кейт. Ще се върна при теб, окичен с какви ли не медали.

Замина на другата сутрин.

Отсъствието му беше като смърт за. Кейт. Толкова дълго се беше борила да го спечели, че сега непрекъснато тръпнеше да не го загуби. Той винаги беше с нея. Откриваше го в интонацията на някой непознат, във внезапен смях, огласил умълчана улица, в някоя фраза, в аромат, песен. Дейвид беше навсякъде. Кейт му пишеше всеки ден. Когато получеше писмо от него, го препрочиташе безброй пъти, докато хартията не се превърнеше в дрипа. Съобщаваше, че е добре. Германците имали превъзходство във въздуха, но щяло да се промени. Носели се слухове, че Щатите скоро ще помогнат. Щял отново да й пише, когато може. Обичал я.

„Не позволявай нищо да ти се случи, мили мой. Ще те намразя завинаги, ако го допуснеш.“ Кейт се опитваше да забрави самотата и мъката си, работеше до премала. В началото на войната Франция и Германия бяха най-добре въоръжени в Европа, но съюзниците ги превъзхождаха по жива сила, ресурси и материали. Най-голяма армия имаше Русия, ала тя беше лошо въоръжена и със слабо командване.

— Те всички се нуждаят от помощ — каза Кейт на Брад Роджърс. — Трябват им танкове, оръдия и боеприпаси.

Роджърс се смути.

— Но Дейвид не смята…

— Дейвид не е тук, Брад. Решаваме ние с теб.

Брад Роджърс обаче знаеше, че Кейт иска да каже: „Решавам аз!“

Тя не разбираше защо Дейвид отказва да произвеждат оръжие. Съюзниците се нуждаеха от него, а Кейт изпитваше патриотичен дълг да ги снабдява. Обсъди го с ръководителите на шест приятелски настроени държави и до една година „Кругър-Брент“ вече произвеждаше пушки и танкове, бомби и муниции. Компанията осигуряваше влакове, танкове, униформи и оръдия. За кратко време се превърна в една от най-преуспяващите в света. Когато видя последните данни за приходите, Кейт се обърна към Брад Роджърс с думите:

— Видя ли? Дейвид ще е принуден да признае, че е сбъркал.

Междувременно в Южна Африка избухнаха вълнения. Партийните лидери бяха обещали подкрепата си на съюзниците и поеха отговорността да защитават страната срещу Германия, но повечето африканери се противопоставиха на помощта за Великобритания. Не можеха толкова бързо да забравят миналото. В Европа войната се развиваше зле за съюзниците. Боевете на Западния фронт стигнаха до мъртва точка. И двете страни се бяха окопали в траншеи, разпрострели се през Франция и Белгия, а войниците бяха в окаяно състояние. Дъждовете пълнеха с вода и кал окопите, които гъмжаха от плъхове. Кейт беше благодарна, че Дейвид се сражава във въздуха.

На 6 април 1917 година президентът Уилсън обяви война и предсказанието на Дейвид се сбъдна. В САЩ бе обявена мобилизация. На 26 юни 1917 година Първи американски експедиционен корпус под командването на генерал Джон Пършинг направи десант във Франция. Новите имена станаха част от всекидневния речник на хората: Сен Михиел… Шато Тиери… Мьоз-Аргон… Бело Уд… Вердюн… Съюзниците бяха станали непреодолима сила и на 11 ноември 1918 година войната най-накрая свърши. Светът беше спасен в името на демокрацията.

Дейвид пое към дома.

Когато слезе от транспортния кораб в Ню Йорк, Кейт го чакаше. Те стояха и се гледаха една минута, продължила цяла вечност, не обръщаха внимание на шума и тълпата около тях. После Кейт се озова

в ръцете на Дейвид. Той беше отслабнал и изглеждаше уморен, а тя си мислеше: „О, Господи, толкова ми липсваше“. Имаше хиляди въпроси към нето, но те можеха да почакат.

— Ще те заведа в къщата „Кедров хълм“ — каза, му. — Прекрасно място да си починеш.

Беше направила много промени в къщата в очакване Дейвид да се върне у дома. Беше обзавела голямата и просторна всекидневна с две канапета, тапицирани със старовремска сатинирана басма на розови и зелени цветя. Около камината беше подредила подходящи фотьойли, напълнени с пух. Над камината висеше картина на Фламинк, а от двете й страни имаше два стенни свещника. Двете двукрили врати водеха към верандата, опасла къщата от три страни. Закриваше я раиран сенник. Стаите бяха светли и проветриви и от тях се откриваше величествена гледка към пристанището.

Кейт поведе Дейвид из къщата, като бъбреше щастливо. Той обаче изглеждаше странно мълчалив. Когато свършиха обиколката, тя го попита:

— Харесваш ли какво съм направила, скъпи?

— Красиво е, Кейт. А сега седни. Искам да поговорим с теб.

Кейт изпита внезапно чувство, че потъва.

— Случило ли се е нещо?

— Ние май снабдяваме с оръжие половината свят.

— Почакай, докато видиш счетоводните книги — подхвана Кейт. — Печалбата ни се е…

— Говоря за друго. Доколкото си спомням, печалбата ни беше доста добра още преди да замина. Май се разбрахме да не се залавяме с производство на оръжие.

— Ти реши така, но не и аз — отсече Кейт, усетила как в нея се надига гняв, който се помъчи да потисне. — Времената се менят, Дейвид, и ние трябва да се променяме с тях.

Той я погледна и тихо попита:

— Ти променила ли си се?

Докато лежеше в леглото тази нощ, Кейт се запита кой от двамата се е променил — тя или Дейвид. Тя ли беше станала по-силна или Дейвид — по-слаб? Помисли си за неубедителните му доводи

срещу производството на оръжие. В края на краищата все някой трябваше да снабдява съюзниците и това носеше огромна печалба. Какво се беше случило с предприемаческия нюх на Дейвид? Кейт винаги го бе смятала за най-умния мъж, когото познава. Но сега се почувства по-способна от Дейвид да управлява компанията. Не мигна цяла нощ.

На сутринта двамата закусиха и се разходиха из парка.

— Наистина е красиво — каза й Дейвид. — Радвам се, че съм тук.

— Що се отнася до разговора ни снощи… — започна Кейт.

— Въпросът е приключен. Мен ме е нямало и ти си постъпила както си смятала за добре.

„Щях ли да направя същото, ако ти беше тук? — чудеше се Кейт. Но не каза нищо на глас. Беше го сторила заради компанията. — Дали тя е по-важна за мен от брака ми?“ Страхуваше се да отговори на този въпрос.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

През следващите пет години светът изживя небивал разцвет. „Кругър-Брент“, основана като компания за диаманти и злато, разнообрази и разшири дейността си по целия свят, така че седалището й вече не беше в Южна Африка. Беше се сдобила с една издателска империя, със застрахователна агенция и с половин милион акра гори.

Една нощ Кейт побутна Дейвид и го събуди:

— Скъпи, хайде да преместим седалището на компанията.

— Какво? — надигна се сънено Дейвид.

— Център на световния бизнес днес е Ню Йорк. Там трябва да бъде седалището на нашата компания. Южна Африка е прекалено далеч. Освен това сега, когато има телефони, можем да се свързваме за минути с всички наши кантори.

— Защо ли не съм се сетил за това? — измърмори Дейвид и пак заспа.

В Ню Йорк ги очакваше вълнуващ свят. При предишните си идвания Кейт бе усетила трескавия ритъм на града, но да се живее там беше все едно да си хванат в менгеме. Земята сякаш се въртеше с по-голяма скорост и всичко се движеше по-бързо.

Кейт и Дейвид избраха петно за новото седалище на компанията на Уолстрийт и архитектите се заловиха за работа. Кейт нае още един архитект, който да проектира сграда на Пето Авеню в стил френски ренесанс от шестнадесети век.

— Този град е ужасно шумен — оплакваше се Дейвид.

И си беше истина. Навсякъде из града бучаха машини, небостъргачите никнеха като гъби. Център на корабоплаването, застрахователната дейност, комуникациите и транспорта, Ню Йорк се беше превърнал в световна Мека на бизнеса. Градът преливаше от необикновена жизненост. Кейт го харесваше, но чувстваше, че Дейвид не е щастлив.

— Това е бъдещето. Градът се разраства и ние ще се развиваме заедно с него.

— Господи, Кейт, какво още искаш?

— Всичко — без да се замисля, отговори тя.

Не разбираше защо Дейвид й задава такъв въпрос. Името на играта беше „Побеждавай“ и човек го постигаше, като надвиваше всички останали. Тя го приемаше за естествено. Защо Дейвид не го виждаше? Беше добър бизнесмен, но имаше нещо, което му липсваше — жаждата и непрестанният подтик да си най-великият и най-добрият. Баща й имаше такъв дух, тя също. Не знаеше кога точно се е случило, но в един момент от живота й компанията беше станала неин господар, а тя — робиня. Компанията я притежаваше повече, отколкото тя нея.

Когато се опита да обясни чувствата си на Дейвид, той се изсмя и й каза:

— Работиш прекалено много.

„Толкова прилича на баща си“, мина му през ума. И не знаеше защо това малко го тревожи.

„Как човек може да работи толкова много?“, чудеше се Кейт. Нямаше по-голяма радост в живота. Тогава се чувстваше най-жизнена. Всеки ден й носеше нови проблеми, а всеки проблем беше предизвикателство, загадка, която трябваше да разреши, нова игра, която трябваше да спечели. И тя бе ненадмината. Беше увлечена от нещо невъобразимо и то нямаше нищо общо с парите или с успеха. Беше свързано с властта. Властта да предопределяш живота на хиляди хора във всяко кътче на света. Точно както някога бяха предопределили нейния живот. Докато притежаваше тази власт, не й трябваше никой. Тя беше невероятно страховито оръжие.

Крале, кралици и президенти я канеха на вечери, всички те търсеха нейната благосклонност и благоволение. Една нова фабрика на „Кругър-Брент“ можеше да означава бедност или богатство. Власт. Компанията беше жив, разрастващ се гигант, който трябваше да се захранва. Понякога се искаха жертви, защото на гиганта не биваше да се пречи. Сега Кейт го разбираше. Гигантът имаше ритъм и пулс, който бе станал и неин.

През март, година след като се бяха преместили в Ню Йорк, Кейт се почувства зле. Дейвид я убеди да отиде на лекар.

— Казва се Джон Харли. Млад е и се ползва с добро име.

Кейт отиде с нежелание. Джон Харли беше слаб и сериозен на вид бостънец на около двадесет и шест години, пет години по-млад от нея.

— Предупреждавам ви — заяви Кейт, — че нямам време да боледувам.

— Ще го имам предвид, госпожо Блакуел. Междувременно ще ви прегледам.

Доктор Харли я прегледа, направи й изследвания и каза:

— Сигурен съм, че не е нищо сериозно. Резултатите ще са готови след ден-два. Обадете ми се в сряда.

Рано сутринта в сряда Кейт се обади по телефона на доктор Харли.

— Имам добра новина за вас, госпожо Блакуел — радостно й каза той. — Ще имате дете.

Това беше един от най-вълнуващите мигове в живота й. Тя изгаряше от нетърпение да съобщи новината на Дейвид.

Никога не го беше виждала толкова развълнуван. Грабна я в силните си ръце и рече:

— Ще бъде момиче и ще прилича на теб.

„Кейт има нужда точно от това — каза си Дейвид. — Сега ще си седи повече у дома и ще бъде по-добра съпруга.“

А Кейт си мислеше: „Ще бъде момче и един ден ще поеме Кругър-Брент“.

Времето да ражда наближаваше и Кейт работеше по-малко. Но продължаваше да ходи в кантората всеки ден.

— Забрави за бизнеса и си почивай — съветваше я Дейвид.

Той обаче не разбираше, че бизнесът е почивката на Кейт.

Детето трябваше да се роди през декември.

— Ще се опитам да го родя на двадесет и пети — обеща Кейт на Дейвид. — Това ще бъде нашият коледен подарък.

„Ще бъде една прекрасна Коледа“, мечтаеше си тя. Ръководеше голяма компания, беше омъжена за човека, когото обичаше, и щеше да роди дете от него. Дори да имаше някаква ирония в реда на нейните приоритети, тя не го съзнаваше.

Наедря, стана тромава и й беше все по-трудно да ходи в кантората. Но когато Дейвид или Брад Роджърс й предлагаха да си стои у дома, тя отговаряше: „Мозъкът ми все още работи“.

Два месеца преди да се роди детето, Дейвид отиде в Южна Африка да провери мината в Пниел. Очакваха го да се върне в Ню Йорк след седмица.

Кейт седеше на бюрото, когато Брад Роджърс влезе, без да предупреди. Тя видя мрачното изражение на лицето му и каза:

— Загубили сме сделката с Шанън?

— Не. Аз… Кейт, току-що научих. Имало е нещастен случай, експлозия в мина.

Тя почувства остра болка.

— Къде? Лошо ли е? Загинал ли е някой?

Брад пое дълбоко въздух.

— Шест души. Кейт… Дейвид е бил с тях.

Думите му сякаш изпълниха стаята и отекнаха в облицованите с ламперия стени. Ехото се засилваше все повече и накрая се превърна в пронизителен писък, мощен като рева на Ниагара, който я заля, и Кейт усети как затъва все по-надълбоко в центъра му, докато загуби дъх.

Всичко бе обгърнато в мрак и мълчание.

Детето се роди след един час, два месеца преждевременно. Кейт го кръсти Антъни Джеймс Блакуел, на бащата на Дейвид. „Ще те обичам, сине мой, заради себе си и заради баща ти.“

След един месец къщата на Пето Авеню бе построена и Кейт, бебето и слугите се преместиха там. Два замъка в Италия бяха оголени, за да се обзаведе къщата — истински палат с италиански мебели от шестнадесети век, изработени от орехово дърво с богата дърворезба, с подове от розов мрамор, обточен със сиенски червен мрамор. Гордост на облицованата с ламперия библиотека бе величествената камина от осемнадесети век, до която висеше прекрасна картина на Холбайн. Имаше трофейна зала, където беше оръжейната колекция на Дейвид, картинна галерия, която Кейт напълни с платна на Рембранд, Вермеер, Веласкес и Белини. Имаше бална зала и солариум, трапезария за гости и детска стая до спалнята на Кейт, както и безброй спални. В огромния, добре подреден парк

имаше статуи на Роден, Огюст Сен-Годен и Майол. Къщата приличаше на царски дворец. „И царят расте тук“, си мечтаеше щастливо Кейт.

През 1928 година, когато Тони беше на четири години, Кейт го изпрати на детска градина. Беше красиво, сериозно момченце със сивите очи на майка си и упорита брадичка. Взимаше уроци по музика, а когато навърши пет години; тръгна и на школа по танци. Двамата прекарваха заедно най-хубавите си часове в къщата „Кедров хълм“ в Дарк Харбър. Кейт купи яхта, осемфутова моторна платноходка, която нарече „Корсар“ и те с Тони плаваха покрай брега на Мейн. Тони обожаваше тези разходки по море. Но най-голямо удоволствие Кейт изпитваше от работата.

В компанията, създадена от Джейми Макгрегър, имаше нещо загадъчно. Тя действаше, поглъщаше я изцяло. Беше нейната голяма любов, която нямаше да умре някоя зима да я остави сама. Щеше да живее вечно. Кейт щеше да се погрижи за това и един ден да я завещае на сина си.

Тревожеше я единствено мисълта за родината й. Кейт се интересуваше живо от Южна Африка. Расовите проблеми се изостряха и тя се безпокоеше. Там имаше два политически лагера: веркрампт — тесняците, застъпници на сегрегацията, и верлихт — просветените, които искаха да подобрят положението на чернокожите. Министър-председателят, Джеймс Хърцог, и Ян Смътс бяха образували коалиция и обединиха властта си, за да прокарат новия Закон за земята. Чернокожите бяха лишени от правото да участват в изборите и да притежават земя. Животът на милиони хора от различни малцинствени групи беше разстроен от новия закон. Земите, в които нямаше полезни изкопаеми, промишлени центрове или пристанища, бяха предоставени на цветнокожите, чернокожите и индийците.

Кейт уреди да се срещне с неколцина висши държавни служители в Южна Африка.

— Това е бомба със закъснител — каза им. — Всъщност се опитвате да държите осем милиона души в робство.

— Това не е робство, госпожо Блакуел. Правим го за тяхно добро.

— Така ли? И как бихте го обяснили?

— Всяка раса дава своя принос. Ако чернокожите се смесят с белите, те ще загубят самоличността си. Ние се опитваме да ги опазим.

— Това са пълни глупости — отсече Кейт. — Южна Африка се е превърнала в расистки ад.

— Не е вярно. Чернокожите от други райони на света изминават хиляди километри, за да се преселят в страната, плащат петдесет и шест лири за подправени паспорти и входни визи. Чернокожият тук е много по-богат от където и да било другаде в света.

— В такъв случай ги съжалявам — грубо отвърна Кейт.

— Те са първобитни деца, госпожо Блакуел. За тяхно добро е.

Кейт си тръгна разстроена и изпълнена със страх за страната си.

Беше загрижена и за Банда. Името му често се появяваше в новините. В южноафриканските вестници го наричаха Аленото огнивче и волю-неволю пишеха за него с уважение. Той се измъкваше от полицаите, преоблечен като работник, шофьор, портиер. Беше организирал въстаническа армия и беше пръв в списъка на издирваните от полицията. В статия в „Кейп Таймс“ пишеше как демонстранти са го носели на гърба си из улиците на селище за чернокожи. Той обикаляше от село на село и говореше пред тълпи ученици, но всеки път, когато полицията го надушеше, изчезваше. За него се говореше, че имал лични телохранители — стотици приятели и последователи, и че всяка нощ спял в различни къщи. Кейт знаеше, че няма да го спре нищо, освен смъртта.

Тя трябваше да се свърже с него. Извика един от своите ветерани — чернокож фабричен майстор, на когото имаше доверие.

— Уилям, смяташ ли, че можеш да откриеш Банда?

— Само ако той поиска да го открием.

— Опитай. Искам да се срещна с него.

— Ще видя какво мога да направя.

На другата сутрин чернокожият й каза:

— Ако довечера сте свободна, ще ви чака кола, за да ви изведе от града.

Закараха Кейт в селце на стотина километра северно от Йоханесбург. Шофьорът спря пред паянтова къщурка. Кейт влезе вътре. Банда я чакаше. Не се бе променил от последния път, когато го беше видяла. „А сигурно наближава шестдесетте“, помисли си тя.

Дълги години бягаше и се укриваше от полицията и въпреки това бе ведър и спокоен.

— Изглеждаш все по-красива — каза й Банда и я прегърна.

— Остарявам — засмя се Кейт. — След няколко години ще бъда на четиридесет.

— Годините, кажи-речи, не ти се отразяват.

Влязоха в кухнята и докато Банда правеше кафе, Кейт поде:

— Не ми харесва какво става тук, Банда. Докъде ще се стигне?

— Ще става по-лошо — простичко каза Банда. — Правителството няма да ни разреши да преговаряме с него. Белите разрушиха мостовете между тях и нас, а някой ден ще открият, че са им нужни, за да дойдат при нас. Сега си имаме своите герои — Нехемия Тиле, Моконе, Ричард Мсиманг. Белите ни пришпорват като добитък на паша.

— Не всички бели разсъждават така — увери го Кейт. — Вие имате приятели, които се борят да променят нещата. Един ден това ще стане, Банда, но се иска време.

— Времето изтича като пясъка в пясъчен часовник.

— Банда, какво стана с Нтаме и Магена?

— Жена ми и синът ми се укриват — тъжно отговори Банда. — Полицията все още упорито ме издирва.

— Мога ли да помогна? Не мога да седя със скръстени ръце. Пари трябват ли ти?

— Парите винаги помагат.

— Ще го уредя. Какво друго?

— Моли се. Моли се за всички нас.

На следващата сутрин Кейт се върна в Ню Йорк.

Когато Тони порасна достатъчно, за да пътува, Кейт го взимаше на командировки през ваканциите. Той обичаше музеите и можеше да стои с часове, загледан в картините и статуите на големите майстори. У дома скицираше копия на картините по стената, но беше прекалено стеснителен, за да ги покаже на майка си.

Беше сладко и умно дете, бе забавно да си с него. У него имаше някаква стеснителност, която хората намираха за привлекателна. Кейт се гордееше със сина си. Винаги беше пръв в класа.

— Ти изпреварваш всички, нали, миличък? — Тя се смееше и бурно го притискаше в обятията си.

И малкият Тони се опитваше още по-упорито да не разочарова майка си.

През 1936 година, на дванадесетия му рожден ден Кейт се завърна от пътуване в Близкия изток. Тони й беше липсвал и тя нямаше търпение да го види. Той беше у дома и я чакаше. Майката го прегърна и го притисна до себе си.

— Честит рожден ден, миличък! Хубаво ли прекара деня?

— Да! Беше чудесно, м-мамо!

Кейт го отдалечи от себе си и го погледна. Никога не беше забелязвала да е заеквал.

— Добре ли си, Тони?

— Д-добре съм, майко, благодаря.

— Защо заекваш! — каза му тя. — Говори по-бавно.

— Да, м-майко.

През следващите няколко седмици състоянието му се влоши. Кейт реши да поговори с доктор Харли. Когато свърши прегледът, Джон Харли каза:

— Физически на момчето му няма нищо, Кейт. Да не е под никакво напрежение?

— Моят син? Разбира се, че не. Що за въпрос?

— Тони е чувствително момче. Заекването много често е външен израз на отчаянието, на безсилието му да се оправи.

— Не си прав, Джон. Тони е пръв по успех в училището. Миналия месец спечели три награди. Той е най-добрият по физкултура, най-силният по всички предмети и най-добър в изкуствата. И на това ако му викаш безсилие да се справи!

— Ясно — внимателно я изгледа той. — Как постъпваш, когато Тони заеква?

— Разбира се, правя му забележка.

— Бих те посъветвал да се въздържаш. Само ще засилиш притеснението му.

Кейт се ядоса.

— Ако Тони има някакви психически проблеми, както си мислиш ти, мога да те уверя, че причината не е майка му. Обожавам го и той знае, че го смятам за най-прекрасното дете на света.

И проблемът се състоеше точно в това. Никое дете не можеше да живее с такива високи изисквания. Доктор Харли погледна медицинския картон.

— Я да видим. Тони на дванадесет ли е?

— Да.

— Може би е за препоръчване да поживее отделно от теб. Да речем, в някое частно училище.

Кейт се втренчи в него.

— Нека бъде малко самостоятелен. Само докато завърши гимназия. Има отлични училища в Швейцария.

— Швейцария?!

Мисълта, че Тони ще е толкова далеч от нея, я ужаси. Беше прекалено малък, още не беше готов, той…

Доктор Харли я наблюдаваше.

— Ще си помисля — каза му Кейт.

Следобед отмени заседанието на управителния съвет и се прибра рано. Тони пишеше в стаята си домашното.

— М-мамо, п-п-получих най-високите оценки днес.

— Какво ще кажеш, ако отидеш да учиш в Швейцария, миличък?

Очите му светнаха.

— М-може ли?

След месец и половина Кейт качи Тони на параход и той пое за „Льо Розе“ в Рол — градче на брега на Женевското езеро. Кейт стоеше на кея в Ню Йорк и наблюдаваше как огромният презокеански лайнер се освобождава от влекачите. „Да му се не види! Ще ми липсва.“ После се обърна и отиде при лимузината, която я чакаше, за да я закара в кантората.

Беше се сработила с Брад Роджърс. Той беше четиридесет и шест годишен, две години по-голям от нея. С времето се бяха сприятелили и Кейт го обичаше заради неговата преданост към „Кругър-Брент“. Брад не беше женен и имаше куп привлекателни приятелки, но Кейт постепенно осъзна, че той е малко влюбен в нея. Неведнъж й беше подхвърлял подчертано двусмислени забележки, но тя предпочете да запази приятелството им в рамките на неутралните делови отношения. Само веднъж наруши този установен ред.

Брад си бе намерил сериозна приятелка. Прибираше се късно вечерта, идваше уморен и разсеян на сутрешните заседания и мислите му бяха другаде. Това беше лошо за компанията. След като мина месец и поведението му стана още по-скандално, Кейт реши, че трябва да направи нещо. Спомни си как навремето Дейвид за малко да напусне компанията заради жена. Нямаше да позволи да се случи и с Брад.

Смяташе да замине сама за Париж, за да купи една търговска компания за внос и износ, но в последния момент помоли Брад да я придружи. Прекараха деня на пристигането си в срещи и вечеряха в „Гран Вефур“. След това Кейт предложи на Брад да дойде в апартамента й на „Георг Пети“, за да види баланса за новата компания. Когато той пристигна, Кейт го очакваше по прозрачен пеньоар.

— Донесох преработената оферта — подхвана — така че…

— Тя може да почака — каза му нежно Кейт. В гласа й звучеше покана, която го накара пак да я погледне. — Исках да бъдем сами, Брад.

— Кейт…

Тя се озова в обятията му и силно го прегърна.

— Господи! — каза той. — Толкова отдавна те желая.

— И аз, Брад.

И отидоха в спалнята.

Кейт беше чувствена жена, но от много отдавна цялата й сексуална енергия беше насочена другаде. Беше изцяло отдадена на работата. Брад й беше необходим по други причини. Той легна върху нея. Кейт разтвори крака и усети как прониква в нея, което й беше нито приятно, нито неприятно.

— Толкова отдавна те обичам.

Брад я облада в един древен вечен ритъм, а тя си мислеше: „Искат майка си и баща си за компанията. И няма да отстъпят, защото знаят, че съм си наумила да я имам“.

Брад шепнеше нежно в ухото й.

„Бих могла да се откажа и да изчакам да се върнат. Ами ако не го направят? Смея ли да рискувам и да загубя сделката?“

Той ускори ритъма, Кейт раздвижи бедра и се притисна до тялото му.

„Не. Лесно ще намерят друг купувач. По-добре да им платя колкото искат. Ще компенсирам, като продам една от дъщерните

фирми.“

Брад стенеше в безумна наслада, а Кейт се задвижи по-бързо, довеждайки го до оргазъм.

„Ще им кажа, че съм решила да приема условията им.“

— Господи, Кейт, беше прекрасна. Хубаво ли ти беше, скъпа?

— Божествено.

Кейт лежа в ръцете на Брад цялата нощ и докато той спеше, тя мислеше и планираше. Когато Брад се събуди сутринта, му каза:

— Брад, онази жена, с която се срещаш…

— Боже мой! Ти ревнуваш! — И той щастливо се засмя. — Забрави я. Обещавам ти, вече няма да я виждам.

Кейт не легна повече с Брад. Когато той я попита защо му отказва, единствените й думи бяха:

— Нямаш представа колко те желая, Брад, но се страхувам, че повече няма да можем да работим заедно. И двамата трябва да направим жертва.

И той бе принуден да се примири.

Компанията продължаваше да се разраства, а Кейт основа благотворителна фондация, която да подпомага колежи, църкви и училища. Непрестанно обогатяваше колекцията си от произведения на изкуството. Сдоби се с картини на великите художници от Ренесанса и епохата след него: Рафаел, Тициан, Тинторето и Ел Греко, барокови живописци като Рубенс, Караваджо и Ван Дайк.

Колекцията на Блакуел се славеше като най-ценната частна сбирка в света. Славеше се, защото на никого, освен на поканените гости не се разрешаваше да я види. Кейт не позволяваше да я снимат, нито пък я обсъждаше с представители на печата. Имаше си строги и непоколебими спрямо журналистите правила. Личният живот на фамилия Блакуел беше забранена тема и прислугата, и служителите в компанията нямаха право да обсъждат семейството. Естествено, бе невъзможно да се спрат слуховете и догадките, защото Кейт Блакуел — една от най-богатите и могъщи жени в света — беше интригуваща загадка. За нея всички си задаваха хиляди въпроси, но получаваха само няколко отговора.

Кейт се обади по телефона на директорката на „Льо Розе“.

— Обаждам се да разбера как е Тони.

— Върви много добре, госпожо Блакуел. Справя се превъзходно. Той…

— Нямах предвид това. Искам да кажа… — Тя се поколеба, сякаш отказваше да приеме, че във фамилия Блакуел би могло да има някакъв недъг. — Искам да кажа, как е със заекването.

— Госпожо, няма и следа от заекване. Той е съвсем добре.

Кейт въздъхна с вътрешно облекчение. Знаеше, че всичко това е само някаква временна, преходна фаза. Край с лекарите!

Тони пристигна у дома след няколко седмици и майка му отиде на летището да го посрещне. Той изглеждаше здрав и хубав и Кейт почувства прилив на гордост.

— Здравей, любов моя. Как си?

— Д-д-добре съм, мамо. Т-т-ти как си.

През ваканцията у дома Тони с нетърпение очакваше да разгледа новите картини, които майка му бе купила, докато той отсъстваше. Платната на майсторите му вдъхнаха страхопочитание, а френските импресионисти Моне, Реноар, Мане и Морисо го очароваха. Пресъздаваха един вълшебен свят. Той купи комплект бои и триножник и се залови за работа. Мислеше картините си за ужасни и все още не се решаваше да ги покаже на никого. Как можеха да се сравняват с изящните майстори.

— Един ден всички тези картини ще ти принадлежат, миличък — каза му Кейт.

Мисълта за това изпълни тринадесетгодишното момче с неудобство. Майка му не разбираше. Те никога нямаше да му принадлежат истински, защото той не беше направил нищо, за да ги притежава. Беше взел непоколебимо решение да си проправи някак сам път. Изпитваше противоречиви чувства за живота далеч от майка си, тъй като всичко около нея винаги беше интересно. Тя беше в центъра на един непрестанен вихър — даваше заповеди, сключваше невероятни сделки, водеше го на екзотични места и го запознаваше с интересни хора. Беше величествена и Тони изключително се гордееше

с нея. Намираше я за най-очарователната жена на света. Чувстваше се виновен, че заеква само в нейно присъствие.

Кейт нямаше представа до каква степен синът й благоговее пред нея, докато един ден, когато беше във ваканция, той не я попита:

— М-м-мамо, ти ли у-у-управляваш света?

Тя се засмя и му отговори:

— Разбира се, че не. Кое те кара да ми задаваш такъв глупав въпрос?

— Всичките ми п-приятели в училище говорят за теб. Ей, наистина си в-върхът.

— Да — каза Кейт. — Аз съм твоята майка.

Повече от всичко на света Тони искаше да радва майка си. Знаеше какво означава компанията за нея, колко много тя разчита той да я управлява един ден и това го изпълваше със съжаление. Знаеше, че няма да се справи. Пък и не смяташе да живее така. Когато се опитваше да го обясни на майка си, тя се смееше:

— Глупости, Тони! Прекалено си млад, за да знаеш какво искаш да правиш в бъдеще.

И той започваше да заеква.

Амбицията да стане художник стимулираше Тони. Заслужаваше си усилието да улавя красотата и в различни форми да я запазва за вечността. Искаше да учи в чужбина, в Париж, но беше наясно, че трябва внимателно да повдигне въпроса пред майка си.

Прекарваха чудесни моменти заедно. Кейт притежаваше големи имения. Беше купила къщи в Палм Бийч, Южна Каролина, конезавод в Кентъки и те с Тони посещаваха всички тези места през ваканциите. Наблюдаваха конните надбягвания за купата на Америка в Нюпорт, а когато бяха в Ню Йорк обядваха в ресторант „Делмонико“, пиеха чай в „Плаза“ и в неделя вечеряха в „Люоу“. Кейт се бе запалила по конни надбягвания и конюшнята й стана една от най-хубавите в света. Когато се състезаваше някой от конете й и Тони се беше прибрал от училище, тя го водеше със себе си на хиподрума. Сядаха в нейната ложа и Тони в почуда наблюдаваше как майка му вика до прегракване. Знаеше, че вълнението й няма нищо общо с парите.

— Всичко е в победата, Тони. Запомни го! Важно е да победиш.

Друг път прекарваха времето тихо и спокойно в Дарк Харбър. Пазаруваха в Пендълтън и Кофин и си купуваха млечни шейкове в магазина на Дарк Харбър. През лятото плуваха, ходеха на излети и посещаваха художествени галерии. През зимата караха ски, кънки и шейни. Сядаха пред огъня на голямата камина в библиотеката и Кейт разказваше на сина си всички стари фамилни истории за дядо му и Банда, за подаръците, които мадам Агнес и нейните момичета бяха поднесли за детето на баба му. Родът им беше колоритен, човек можеше да се гордее и да го цени.

— Един ден компанията „Кругър-Брент“ ще бъде твоя, Тони. Ти ще я управляваш и…

— Н-не искам да я управлявам, мамо. Големият бизнес или в-властта не ме интересуват.

— Колко си глупав! — избухна Кейт. — Какво знаеш за големия бизнес или за властта? Да не мислиш, че обикалям света, за да сея зло? Или да наранявам хората? Или може би смяташ, че „Кругър-Брент“ е някаква безмилостна машина за пари, която мачка всички по пътя си? Едно ще ти кажа, сине. Компанията е второто най-хубаво нещо след Исус Христос. Ние олицетворяваме възкресението, Тони. Спасяваме живота на стотици хиляди. Когато отворим фабрика в беден район или в държава с голяма безработица, тези хора могат да си позволят да построят училища, библиотеки и църкви да осигурят на децата си прилична храна, облекло, места за почивка. — Ядосана, тя дишаше тежко. — Строим фабрики, където хората, са гладни и нямат работа и благодарение на нас те могат да живеят сносно и да държат главите си изправени. Ние се превръщаме в техни спасители. Никога повече да не съм те чула да се подиграваш с големия бизнес и властта.

— С-с-съжалявам, мамо — беше единственото, което каза Тони, но си помисли с упорство: „Аз ще стана художник!“

Когато навърши петнадесет години, Кейт му предложи да прекара лятната ваканция в Южна Африка. Никога не бе ходил там.

— Сега не мога да замина, Тони, но ще видиш, че страната е прекрасна. Аз ще уредя всичко.

— М-мамо, аз се н-надявах да прекарам ваканцията в Дарк Харбър.

— Другото лято — отсече Кейт. — Това лято ще идеш в Йоханесбург.

Внимателно инструктира представителя на компанията в Йоханесбург и двамата обмислиха пътуването на Тони. Всеки ден беше планиран с една-единствена цел: пътешествието да бъде възможно най-интересно, та той да си даде сметка, че бъдещето му е свързано с компанията.

Кейт всеки ден получаваше сведения какво е правил синът й. Бяха го водили в една от златните мини. Беше прекарал два дни сред диамантените находища. Беше обиколил заводите „Кругър-Брент“ и бе ходил в Кения.

Няколко дни преди края на ваканцията Кейт се обади на директора на компанията в Йоханесбург.

— Как е момчето?

— О, прекарва чудесно, госпожо Блакуел. Всъщност тази сутрин попита дали не може да остане още малко.

Кейт изпита истинско удоволствие.

— Прекрасно! Благодаря ви.

Когато ваканцията на Тони свърши, той отиде в Саутхамптън, Англия, където се качи на самолет, на „Пан Американ“ за Съединените щати. Когато беше възможно, Кейт летеше само с „Пан Американ“. Това я разглези и не искаше да чуе за другите авиокомпании.

Излезе от важно съвещание, за да посрещне сина си на терминала на „Пан Американ“ в новото летище „Ла Гуардия“ в Ню Йорк. Хубавото му лице грееше от ентусиазъм.

— Хубаво ли прекара, миличък?

— Южна Африка е п-прекрасна страна, м-мамо. Разбра ли, че ходихме със самолет до Намибийската пустиня, където дядо о-откраднал онези диаманти от прадядо В-ван дер Мерве?

— Не ги е откраднал, Тони — поправи го Кейт. — Просто е взел онова, което му е принадлежало.

— Да де — изсмя се Тони. — Както и да е. Аз бях т-там. Нямаше никаква морска мъгла, но надзирателите и кучетата, и всичко останало в-все още са там. — Той се ухили. — Не ми дадоха никакви м-мостри.

Кейт весело се изсмя.

— Не ти трябват никакви мостри, миличък. Един ден всичките ще бъдат твои.

— К-кажи им. Не ме слушат и туйто.

Тя го прегърна.

— Хареса ти, нали?

Беше изключително доволна, че най-накрая Тони е проявил интерес към наследството си.

— Знаеш ли какво ми хареса н-най-много?

— Какво? — засмя се нежно Кейт.

— Цветовете. Н-нарисувах много пейзажи т-там. Жалко, че трябваше да си тръгна. Искам пак да ида и да р-рисувам.

— Да рисуваш? — Кейт се опита да го каже ентусиазирано. — Изглежда чудесно хоби, Тони.

— Не. Нямам п-предвид като хоби. Искам да стана художник. Много мислих върху това. Ще ида в Париж, за да уча. Наистина смятам, че може би имам някакъв талант.

Кейт почувства, че се изнервя.

— Но нали не искаш да прекараш остатъка от живота си в рисуване?

— Искам, м-мамо. Това е единственото нещо, което ме интересува.

Тя разбра, че е загубила.

„Той има право на свой собствен живот — мислеше си майката. — Но как да го оставя да направи такава ужасна грешка?“

През септември други взеха решение вместо тях двамата. В Европа избухна война.

— Искам да се запишеш в търговската школа „Уортън“ — заяви Кейт на Тони. — След две години, ако все още смяташ да ставаш художник, ще получиш моята благословия.

Беше сигурна, че дотогава синът й ще е променил решението си. То оставаше да предпочете до края на живота си да плеска бои върху платно, вместо да ръководи най-мощната фирма в света. В края на краищата й е син.

За Кейт Блакуел Втората световна война предостави една голяма възможност. В целия свят се търсеха оръжие, и амуниции, а „Кругър-Брент“ можеше да ги осигури. Някои клонове на компанията

снабдяваха армиите, други — цивилното население. Фабриките работеха по двадесет и четири часа на денонощие.

Кейт беше уверена, че Съединените щати няма да успеят да запазят неутралитет. Президентът Франклин Рузвелт призова страната да стане големият арсенал на демокрацията и на 11 март 1944 година в Конгреса беше прокаран законопроектът за плана „Наем-заем“. Корабите на съюзническите сили, които прекосяваха Атлантическия океан, бяха застрашени от германски блокади. Нацистките подводници, които се движеха по осем, нападаха и потопяваха десетки кораби на съюзниците.

Германия беше непреодолима сила, която сякаш не можеше да бъде спряна. В разрез с Версайския договор Адолф Хитлер беше изградил една от най-мощните военни машини в историята. Прилагайки новата тактика на светкавичната война, Германия нападна Полша, Белгия и Холандия и на бърза ръка фашистката машина прегази Дания, Норвегия, Люксембург и Франция.

Кейт премина към действия, когато научи, че евреите, работещи в конфискуваните от нацистите фабрики на „Кругър-Брент“, са били арестувани и пратени в концентрационни лагери. Обади се по телефона на двама души и на другата седмица замина за Швейцария. Когато пристигна в хотел „Бор о Лак“ в Цюрих, намери бележка, че иска да я види полковник Бринкман. Беше директор на берлинския филиал на компанията. Когато нацисткото правителство сложи ръка върху фабриката, Бринкман получи чин полковник и продължи да я ръководи.

Дойде да се срещне с Кейт в хотела. Беше слаб и изискан, с руса коса, сресана старателно върху оплешивяващата му глава.

— Много се радвам да се срещна с вас, госпожо Блакуел. Правителството ме е натоварило да ви съобщя, че веднага щом спечелим войната, ще ви върнем фабриките. Германия ще бъде най-великата индустриална сила в света и ние приветстваме съдействието на хора като вас.

— Ами ако Германия загуби?

По устните на полковник Бринкман заигра лека усмивка.

— И двамата знаем, че това не може да се случи, госпожо Блакуел. Съединените щати имат благоразумието да не се месят в работите на Европа. Надявам се и в бъдеще да е така.

— Безспорно, полковник. — Кейт се понаведе. — Чух, че евреите били изпращани в концентрационни лагери и избивани. Вярно ли е?

— Уверявам ви, че това е британска пропаганда. Вярно е, че изпращаме евреите в трудови лагери, но ви давам офицерската си дума, че с тях се държат добре.

Кейт се зачуди какво ли точно означават тези думи и реши да разбере.

На следващия ден си уреди среща с един известен германски търговец, Ото Бюлер, изискан мъж, прехвърлил петдесетте, със състрадателно лице и очи, видели много мъка. Срещнаха се в малко кафене близо до гарата. Бюлер избра маса в един отдалечен ъгъл.

— Казаха ми — меко подхвана Кейт, — че сте започнали нелегално да подпомагате прехвърлянето на евреи в неутрални страни. Вярно ли е?

— Не, госпожо Блакуел. Това би означавало предателство спрямо Третия райх.

— Чух също, че се нуждаете от средства, за да го организирате.

— Тъй като няма нелегален канал, не се нуждая и от средства, нали така? — сви рамене Бюлер.

Погледът му нервно шареше из кафенето. Този човек непрекъснато бе изложен на опасност.

— Надявах се, че мога да помогна с нещо — внимателно каза Кейт. — Компания „Кругър-Брент“ има фабрики в много неутрални и съюзнически държави. Ако някой успее да прехвърли бежанците там, аз ще ги уредя на работа.

Бюлер отпиваше от горчивото кафе. Накрая каза:

— Не зная нищо. Политиката днес е опасно нещо. Но ако проявявате интерес да помагате на някой, изпаднал в беда, то аз имам чичо в Англия, който страда от ужасна смъртоносна болест. Таксите за лекар са много високи.

— Колко?

— Петдесет хиляди долара месечно. Трябва да се открие влог в Лондон, с който да се покриват разходите за лечение, и после парите да се прехвърлят в швейцарска банка.

— Може да се уреди.

— Чичо ще ви бъде много благодарен.

След около два месеца започна малък, но постоянен приток на еврейски бежанци към фабриките на „Кругър-Брент“ в съюзническите страни.

Тони напусна школата в края на втори курс. Отиде в кантората на Кейт и й съобщи новината:

— О-опитах се, м-мамо. Н-наистина. Но съм решил. Искам да у-уча р-рисуване. Когато в-войната свърши, ще отида в Париж.

Всяка негова дума беше съкрушителен удар.

— З-зная, че си р-разочарована, но аз трябва да и-имам свой живот. Вярвам, че ме бива. Наистина. — Той видя изражението върху лицето й. — Направих, каквото ме помоли. Сега ти трябва да ми д-дадеш шанс. Приет съм в И-института по изящни изкуства в Чикаго.

Мислите на Кейт бяха объркани. Тони искаше да пропилее толкова глупаво живота си.

— Кога смяташ да заминеш? — бяха единствените й думи.

— Записването започва на петнадесети.

— Коя дата сме днес?

— Шести д-декември.

На 7 декември 1941 година, неделя, ескадрили бомбардировачи „Накаджима“ и изтребители „Зироу“ от японския императорски военноморски флот нападнаха Пърл Харбър и на другия ден Съединените щати обявиха война. Същия следобед Тони се записа във Военноморския корпус на САЩ. Изпратиха го в Куантико, щата Вирджиния, където получи чин в офицерската школа, и оттам — в Южния Тихи океан.

Кейт изпитваше чувството, че живее на ръба на пропаст. От работа нямаше кога глава да вдигне, но дълбоко в себе си тя непрекъснато се страхуваше да не получи ужасяващата новина, че Тони е бил ранен или убит.

Войната с Япония се развиваше зле. Японските бомбардировачи нападнаха американските бази на Гуам, Мидуей и островите Уейк. През февруари 1942 година завзеха Сингапур и бързо опустошиха Нова Британия, Нова Ирландия, Адмиралтейските и Соломоновите

острови. Генерал Дъглас Макартър беше принуден да се оттегли от Филипините. Мощните сили на Оста бавно завладяваха света и сенките навсякъде се сгъстяваха.

Кейт се страхуваше, че Тони ще бъде взет в плен и изтезаван. С цялото си могъщество и влияние тя не можеше да направи нищо друго, освен да се моли. Всяко писмо от сина й беше лъч на надежда, сигнал, че допреди няколко седмици е бил жив. „Тук ни държат в неведение — пишеше Тони. — Руснаците все още ли удържат положението? Японският войник е брутален, но заслужава уважение. Не се страхува от смъртта…“

„Какво става в Щатите? Фабричните работници наистина ли стачкуват за повече пари?…“

„Торпедните катери вършат чудесна работа. Тези момчета са истински герои…“

„Имаш големи връзки, мамо. Изпрати ни няколкостотин нови военноморски изтребители. Липсваш ми…“

На 7 август 1942 година съюзниците предприеха първата си офанзива в Тихия океан. Флотът на САЩ дебаркира в Гуадалканал на Соломоновите острови и оттам продължи да си връща завладените от японците острови.

В Европа съюзниците се радваха почти непрекъснато на победи. На 6 юни 1944 година те бяха подкрепени от десанта на американските, британските и канадските войски по бреговете на Нормандия. Година по-късно, на 7 май 1945 година, Германия безусловно капитулира.

На 6 август 1945 година над Хирошима в Япония беше пусната атомна бомба с разрушителна сила, равняваща се на двадесет хиляди тона тротил. Три дни по-късно друга атомна бомба разруши град Нагасаки. На 14 август японците капитулираха. Продължителната кървава война най-накрая свърши.

След три месеца Тони се завърна у дома. Те с Кейт бяха в Дарк Харбър, седяха на терасата и гледаха залива, изпъстрен с красиви бели платноходки.

„Войната го е променила“, мислеше си Кейт. Беше станал по-зрял. Беше пуснал малки мустаци и, обгорял от слънцето, изглеждаше здрав и хубав. Около очите му се бяха появили бръчици. Кейт бе

убедена, че през годините, прекарани в чужбина, синът й е размислил и сега ще поеме компанията.

— Какви са плановете ти, сине? — попита го тя.

— Същите, както и преди така грубо да се намесят в живота ни, мамо — отивам в П-париж.

КНИГА ЧЕТВЪРТА
ТОНИ
1946–1960 ГОДИНА

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тони и преди беше ходил в Париж, но сега беше различно. Градът на светлината бе помръкнал от германската окупация, но после, когато го обявиха за отворен, бе спасен от разрушение. Парижани се бяха намъчили и въпреки че нацистите бяха плячкосали Лувъра, Тони видя, че Париж не е пострадал много. Освен това сега той щеше да живее там, да бъде част от него, нямаше да е просто турист. Можеше да остане в мансардата на Кейт на авеню „Маршал Фош“, която не беше разрушена по време на окупацията. Ала предпочете да наеме необзаведен апартамент в стара, пригодена за живеене постройка зад Монпарнас. Жилището се състоеше от всекидневна с камина, малка спалня и миниатюрна кухня без хладилник. Между спалнята и кухнята имаше баня с вана с извити крачета, малко зацапано биде и неприятен клозет със счупена дъска.

Когато хазяйката започна да се извинява, Тони я спря:

— Чудесно е.

Прекара съботата на битпазара. В понеделник и вторник обиколи оказионните магазини по левия бряг. До сряда вече разполагаше с най-необходимите мебели, разтегаемо канапе, издраскана маса, два тапицирани стола с неудобни седалки, стар гардероб с богата дърворезба, лампи и паянтова кухненска маса с два дървени стола. „Мама ще се ужаси“, помисли си Тони.

Можеше да има апартамент, наблъскан с безценни антики, но така щеше да се вживее в ролята на американски художник в Париж, а той го искаше.

Следващата стъпка беше да влезе в добро художествено училище. Най-престижното беше училището за изящни изкуства в Париж. В него се влизаше трудно и приемаха съвсем малко американци. Тони кандидатства. „Никога няма да ме приемат — мислеше си той. — Ами ако ме приемат!“ Трябваше някак да покаже на майка си, че е взел правилно решение.

Представи три от картините си и чака цял месец, докато разбере дали е приет. В края на четвъртата седмица портиерът му донесе

писмо от училището. Трябваше да се яви там следващия понеделник.

Училището за изящни изкуства се помещаваше в голяма каменна сграда на два етажа, с дванадесет класни стаи, пълни с курсисти. Тони се представи на директора, маестро Жесан — много висок, злобен мъж без врат и с най-тънките устни, които Тони беше виждал.

— Вашите рисунки са любителски — отсече той, — но в тях има нещо. Комисията ви избра по-скоро за онова, което липсва в картините ви, отколкото за това, което има в тях. Разбирате ли?

— Не съвсем, маестро.

— Ще разберете с времето. Предавам ви на маестро Кантал. Той ще ви преподава следващите пет години, ако изобщо издържите толкова дълго.

„Ще издържа“, обеща си Тони.

Маестро Кантал беше много нисък, със съвсем плешива глава, на която носеше пурпурночервено таке. Имаше тъмнокафяви очи, голям, закръглен и месест нос и устни като наденички. Първите му думи, с които поздрави Тони, бяха:

— Американците са дилетанти, диваци. Какво търсите тук?

— Искам да уча, маестро.

Маестро Кантал изсумтя.

В курса имаше двадесет и пет души, повечето французи. В стаята бяха сложени стативи и Тони избра един до прозореца, който гледаше към работническо бистро. Из помещението бяха пръснати гипсови отливки на различни части на човешкото тяло, направени от гръцки статуи. Тони се огледа за модел, но не видя.

— Започвайте — каза маестро Кантал.

— Извинете — обади се Тони, — аз… не си нося боите.

— Няма да си ви нужни. Първата година ще учите как да рисувате правилно.

Маестрото посочи гръцките статуи.

— Ще рисувате тях. Ако ви се струва толкова просто, ще ви предупредя: до края на тази година повече от половината ще отпаднете. — Той заговори по-сърдечно: — В първи курс ще учите анатомия. Във втори онези, които продължат, ще рисуват модели с маслени бои. В трети, когато, уверявам ви, ще бъдете още по-малко,

ще рисувате с мен, в моя стил, като естествено ще се стремите да го подобрявате. В четвърти и пети курс ще създадете свой стил, свой почерк. Хайде сега да работим!

Курсът се залови за работа. Маестрото вървеше из стаята и спираше при всеки статив, за да критикува или коментира. Когато стигна при рисунката на Тони, отсече.

— Не! Така не може. Сега виждам ръката отвън. Искам я отвътре — мускулите, костите, сухожилията. Искам да усетя как тече кръвта. Знаете ли как да го направите?

— Да, маестро. Мислено си я представяш, виждаш я, усещаш я и накрая я рисуваш.

Когато не беше в клас, Тони обикновено скицираше в апартамента. Можеше да рисува от зори до зори. Рисуването му даваше чувство за свобода, каквато не беше познавал. Само когато седеше пред статива с четка в ръка, се чувстваше бог. Можеше да създаде цели светове с едната си ръка. Можеше да сътвори дърво, цвете, човек, вселена. Изживяването беше опиняващо. Сякаш бе роден за това. Когато не рисуваше, бродеше из улиците на Париж и разглеждаше приказния град, който беше сега неговият град, мястото, където се раждаше неговото изкуство. Имаше два Парижа, разделени от Сена на ляв и десен бряг, и те бяха два отделни свята.

Левият бряг принадлежеше на студентите, художниците, мизерстващите хора на изкуството. Там се намираха Монпарнас, булевард „Распай“ и Сен Жермен де Пре, кафене „Флор“, Хенри Милър и Елиот Пол. За Тони този Париж беше същински дом. Седеше с часове в „Бул Бланш“ или „Ла Купол“ със състуденти и заедно обсъждаха своя тайнствен свят.

— Разбрах, че художественият директор на музея Гугенхайм бил в Париж и купувал всичко, което му попадне пред очите.

— Кажи му да ме почака!

Те всички четяха едни и същи списания и си ги разменяха, защото бяха скъпи: „Стюдио“, „Кайе д’Ар“, „Форм е Кульор“ и „Газет де Боз Ар“.

Тони беше научил френски в „Льо Розе“ и лесно се сприятели с другите в курса, защото ги обединяваше една и съща страст. Те нямаха представа от какво семейство е Тони и го приемаха като равен. Бедните и мизерстващи художници се събираха в кафене „Флор“ и „Ле Дьо

Маго“ на булевард Сен Жермен и се хранеха в „Льо По д’Етиан“ на улица Канет или на Университетска. Никой от тях не беше влизал в „Ласер“ или „Максим“.

През 1946 година в Париж творяха велики живописци. От време на време Тони мяркаше Пабло Пикасо, а веднъж с един негов приятел видяха Марк Шагал — едър, биещ на очи мъж на петдесетина години, с гъста рошава коса, започнала да посивява. Шагал седеше в кафенето, потънал в разговор с неколцина души.

— Късмет е, че го виждаме — прошепна приятелят на Тони. — Много рядко идва в Париж. Живее във Ванс близо до Средиземно море.

Там беше Макс Ернст, който отпиваше аперитива си в едно открито кафене, великият Алберто Джакомети — висок, слаб и кокалест, приличащ на някоя от скулптурите си, който се разхождаше по улица Риволи. Тони се изненада, като видя, че той е с деформирани крака. Запозна се с Ханс Белмер, който си създаваше име с еротични картини на млади момичета, превърнати в осакатени кукли. Но може би най-вълнуващият миг за него бе, когато се запозна с Брак. Художникът беше сърдечен, ала Тони онемя от смущение.

Бъдещите гении бродеха из новите художествени галерии и изучаваха конкуренцията. В галерия „Драун-Давид“ бяха изложени творбите на неизвестен млад художник, Бернар Бюфе, учил в училището за изящни изкуства, на Сутин, Утрило и Дюфи. Студентите се събираха в Есенния салон, в галерия „Шарпантие“ и галерията на госпожица Руса на улица „Сен“ и често клюкарстваха по адрес на преуспелите си съперници.

Кейт се смая, когато за пръв път видя жилището на Тони. Мъдро не се възмути, но си помисли: „По дяволите! Как може моят син да живее, в такава мрачна дупка?“ А на глас каза:

— Много е мило, Тони. Не виждам хладилник. Къде държиш храната?

— На перваза.

Кейт отиде до прозореца, отвори го и си взе една ябълка.

— Нали не ям някой от предметите, които рисуваш.

— Н-не, мамо — засмя се Тони.

— А сега — настоя Кейт, отхапвайки от ябълката, — разкажи ми за рисуването.

— Още няма много за казване — призна синът й. — Тази година само скицираме.

— Харесваш ли този маестро Кантал?

— Прекрасен е. Важното е дали той харесва мен. Само една трета от курса ще премине втора година.

Кейт не спомена нито веднъж Тони да заработи в компанията.

Маестро Кантал не беше щедър на похвали. „Мисля, че съм виждал и по-лоши работи“, промърморваше той, или: „Май съзирам нещо под повърхността“. Това беше най-големият комплимент, който Тони получаваше.

До края на семестъра беше сред осмината студенти, преминали втора година. За да го отпразнуват, Тони и другите отпуснали се от напрежението курсисти отидоха на бар в Монмартър, напиха се и прекараха нощта с някакви млади англичанки, които бяха на екскурзия във Франция.

През новата учебна година Тони започна да работи с маслени бои и живи модели. Сякаш бе напуснал детска градина. След годината, през която бе скицирал части на тялото, чувстваше, че познава всеки мускул, нерв и жлеза. Онова беше не рисуване, а копиране. А сега с четка в ръка и жив модел пред себе си, Тони започна да твори. Дори маестро Кантал беше впечатлен.

— Имаш усет — неохотно каза той. — Сега трябва да работим по техниката.

Имаше около дванадесет модели, които позираха в училището. От тях маестро Кантал най-често използваше Карлос — млад мъж, който следваше медицина, Анет — ниска закръглена брюнетка с гъсти червени косми долу и с обсипан с белези от акне гръб, и Доминик Масон — красива, млада и тъничка блондинка с деликатни скули и тъмнозелени очи. Доминик позираше също и на няколко известни художници. Беше любимката на всички. Всеки ден след часовете студентите се трупаха около нея, опитвайки се да си уредят среща.

— Никога не смесвам удоволствието с работата — казваше им тя и след това ги закачаше: — Във всеки случай няма да е честно. Вие

всички сте видели какво имам да предложа. Откъде да зная какво можете да предложите вие?

И нецензурният разговор продължаваше. Но Доминик не тръгна с нито един студент от училището.

Веднъж надвечер, когато всички си бяха отишли, а Тони довършваше картината, Доминик неочаквано се приближи.

— Носът ми е прекалено дълъг.

— О, извинявай. Ще го променя — смути се той.

— Не, не. Носът на картината е хубав. Истинският ми е прекалено дълъг.

— Страхувам се, че не мога да направя нищо — усмихна се Тони.

— Един французин би казал: „Носът ти е съвършен, шери.“

— Аз го харесвам, но не съм французин.

— Очевидно. Никога не си ме канил да излезем. Чудя се защо.

— Н-не зная — изненада се Тони. — Предполагам, защото всички други са те канили, но никога не си излизала с тях.

— Всеки си има някого, с когото излиза — усмихна се Доминик. — Лека нощ.

И си тръгна.

Тони забеляза, че заседеше ли се до по-късно, Доминик се обличаше, връщаше се, заставаше зад него и го наблюдаваше как рисува.

— Много си добър — каза тя един следобед. — Ще станеш голям художник.

— Благодаря, Доминик. Дано си права.

— За теб рисуването е нещо сериозно.

— Oui.

— Дали един мъж, който ще стане известен художник, е готов да ме заведе на вечеря? — Тя видя изненадания му поглед. — Не ям много. Трябва да си пазя фигурата.

— Разбира се — засмя се Тони. — За мен ще е удоволствие.

Отидоха в бистро близо до „Сакре Кьор“ и разговаряха за художници и рисуване. Тони беше очарован от разказите й за известни живописци, на които беше позирала. Докато пиеха капучино, Доминик сподели:

— Трябва да ти кажа, че не отстъпваш на някои от тях.

Тони беше много поласкан, но отвърна простичко:

— Предстои ми дълъг път.

Щом излязоха от кафенето, Доминик го попита:

— Ще ме поканиш ли да видя жилището ти?

— Добре, щом искаш. Но не е нещо особено.

Когато пристигнаха, Доминик огледа малкия разхвърлян апартамент и поклати глава:

— Беше прав. Наистина не струва. Кой се грижи теб?

— Един път седмично идва чистачка.

— Уволни я. Тук е мръсно. Нямаш ли приятелка?

— Не.

Тя го изгледа за миг.

— Да не си педераст?

— Не.

— Добре. Би било жалко. Намери ми кофа с вода и малко сапун.

Доминик се залови за работа. Чисти, стърга и накрая разтреби жилището.

— Засега стига — каза тя, щом свърши. — Божичко, трябва да се изкъпя.

Влезе в малката баня и пусна водата във ваната.

— Как се побираш в това? — извика му.

— Вдигам си краката.

— Я да видя — засмя се Доминик.

След петнадесет минути излезе от банята с кърпа около кръста, влажната й руса коса се беше навила. Имаше хубава фигура, сочни гърди, тясна талия и дълги тънки крака. Преди Тони не я бе възприемал като жена. Тя беше просто гола фигура, която трябваше да нарисува върху платното. Но много странно, кърпата промени всичко, Тони внезапно почувства, че се възбужда.

Доминик го наблюдаваше.

— Искаш ли да се любим?

— Много.

— Я да видя. — И тя бавно махна кърпата.

Тони не беше познавал жена като Доминик. Тя му даваше всичко и не го молеше за нищо. Наминаваше почти всяка вечер, за да му

готви. Когато се хранеха навън, настояваше да ходят в евтини бистра или в барчета, на сандвичи.

— Трябва да пестиш парите — караше му се тя. — Дори за един добър художник е трудно да започне. А ти си добър, шери.

Рано сутрин ходеха в Халите и ядяха супа от лук в „Пие дьо Кошон“. Отбиваха се в „Мюзе Карнавале“ и в затънтени кътчета, където не отиваха туристи, като гробището „Пер Лашез“, където бяха погребани Оскар Уайлд, Фредерик Шопен, О’норе дьо Балзак и Марсел Пруст. Посетиха катакомбите и прекараха една спокойна седмица в разходки по Сена с голяма лодка, собственост на един познат на Доминик.

На Тони му бе приятно да е с Доминик. Тя притежавате невероятно чувство за хумор и изпаднеше ли той в депресия, Доминик го разсейваше със смеха си. Изглежда, познаваше всички в Париж и го водеше на гости при интересни хора, където той се срещна с някои от най-известните личности, като поета Пол Елюар и Андре Бретон, уредник на престижната галерия „Мает“.

Доминик постоянно вдъхваше кураж на Тони.

— Ти ще бъдеш по-добър от всички тях, шери. Повярвай ми. Зная го.

Ако Тони беше в настроение да рисува нощем, Доминик на драго сърце му позираше, въпреки че беше работила целия ден. „Господи, аз съм късметлия“, мислеше си той. За пръв път беше сигурен, че някой го обича такъв, какъвто е, и грижливо пазеше чувството. Страхуваше се да каже на Доминик, че ще наследи едно от най-големите богатства в света, страхуваше се, че тя ще се промени и двамата ще загубят онова, което имат. Но не устоя и за рождения ден й купи палто от руски рис.

— Това е най-красивото нещо, което съм виждала през живота си! — Доминик се загърна в палтото и затанцува из стаята. Спря по средата на едно завъртане. — Откъде си го взел? Тони, къде намери пари, за да го купиш?

— Току-що го откраднах — даде й той готовия си отговор. — Купих го от някакъв дребен мъж пред музея „Роден“, бързаше да се отърве от него. Струваше почти колкото обикновено палто от щанда за конфекция.

Доминик го изгледа и избухна в смях.

— Ще го нося, та ако ще и двамата да отидем в затвора! — После прегърна Тони и се разплака. — О, Тони, глупак такъв. Обичам те, глупак такъв.

Наистина си струваше да я излъже, реши Тони.

Една нощ Доминик предложи на Тони да се премести в нейното жилище. Като модел в училището за изящни изкуства и за някои от най-известните художници в Париж беше успяла да наеме голям и модерен апартамент на улица „Претр Сен Северен“.

— Не бива да живееш тук, Тони. Ужасно е. Ела при мен, няма да плащаш никакъв наем. Аз ще ти пера и готвя и…

— Не, Доминик. Благодаря ти.

— Но защо?

Как да й обясни? В началото можеше да й каже, че богат, но не и сега. Тя вероятно щеше да си помисли, че я прави за смях. Затова рече:

— Това би означавало ти да ме храниш. Вече си ми дала толкова много.

— Тогава аз ще се откажа от апартамента и ще се преместя тук. Искам да бъда с теб.

Пренесе се на другия ден.

Между тях съществуваше прекрасна, естествена близост! Те прекарваха съботите и неделите извън Париж, ядяха в малки пансиони, Тони разполагаше статива си и рисуваше пейзажи. Когато огладнееха, Доминик изваждаше обеда за пикника, който беше приготвила, и се хранеха на някоя поляна. След това продължително и сладко се любеха. Тони никога не бе изпитвал такова пълно щастие.

Напредваше в рисуването. Една сутрин маестро Кантал вдигна картината на Тони и каза пред курса:

— Погледнете това тяло. Вижда се как диша.

Вечерта Тони едва дочака Доминик, за да й каже.

— Знаеш ли как постигнах така добре дишането? Държа модела в ръцете си всяка нощ.

Доминик възторжено се засмя, после стана сериозна:

— Тони, не ти трябват още три години в училището. Вече си готов. Всички в училището го виждат, дори Кантал.

Тони се страхуваше, че не е достатъчно добър, че засега просто един от многото художници, че работите му ще се изгубят сред потока картини, които всекидневно рисуват хиляди живописци по света. Не

можеше да го понесе. „Важно е да победиш, Тони! Запомни го.“ Понякога, щом свършеше картина, се изпълваше с въодушевление и си казваше: „Имам талант. Наистина.“ Друг път поглеждаше платното с мисълта: „Аз съм тъп аматьор.“

Поощряван от Доминик, ставаше все по-уверен в работата си. Самостоятелно беше завършил около двадесет и три-четири картини — пейзажи и натюрморти. Имаше една картина на Доминик, легнала гола под дърво, а по тялото й играеха слънчеви зайчета. На преден план бяха нарисувани сако и риза и зрителят усещаше, че жената очаква любимия си. Щом видя платното, Доминик извика:

— Трябва да направиш изложба!

— Ти си полудяла, Доминик! Не съм готов.

— Не си прав, мон шери.

Веднъж Тони се прибра късно следобед и видя, че Доминик не е сама. С нея беше Антон Гьорг, слаб мъж с огромно шкембе и изпъкнали светлокафяви очи. Беше собственик и уредник на „Гьорг“ — скромна галерия на улица „Дофин“. Картините на Тони бяха подредени из стаята.

— Какво става? — попита той.

— Става това, господине — възкликна Антон Гьорг, — че намирам работите ви за великолепни. — Той потупа Тони по гърба. — За мен би било чест да уредя в галерията си ваша изложба.

Тони погледна Доминик, която щастливо му се усмихваше.

— Аз… аз не зная какво да кажа.

— Вие вече сте го казали — отвърна Гьорг. — Върху тези платна.

Тони и Доминик стояха будни до късно след полунощ и обсъждаха изложбата.

— Мисля, че не съм готов. Критиците ще ме разпънат на кръст.

— Не си прав, шери. Това е чудесно за теб. Галерията е малка. Ще дойдат и ще те оценяват само местни хора. Няма как да те разпънат. Господин Гьорг никога не би ти предложил да направиш изложба, ако не вярваше в теб. Съгласи се с мен, че ще станеш много известен художник.

— Добре — каза накрая Тони. — Кой знае? Може дори и да продам някоя картина.

Телеграмата гласеше: „Пристигам Париж събота. Моля вечеряй с мен. Обич, мама.“

Първата мисъл на Тони, докато наблюдаваше как майка му влиза в ателието, беше: „Колко хубава е“. Беше на петдесет и пет години, не боядисваше прошарените си коси. Носеше в себе си заряд от жизненост. Веднъж Тони я беше попитал защо не се е омъжила повторно и тя тихо му бе отговорила: „Само двама мъже са имали значение в живота ми — баща ти и ти“.

Сега, застанал срещу майка си в малкия парижки апартамент, той каза:

— Радвам се, че те виждам!

— Тони, изглеждаш чудесно! Пуснал си брада. — Тя се засмя и прокара пръсти през брадата му. — Изглеждаш като младия Ейб Линкълн. — Хвърли бърз поглед на малкото жилище. — Слава Богу, взел си добра чистачка. Къщата е съвсем различна.

Отиде при статива с картината, върху която Тони беше работил. Спря и дълго я гледа. Той стоеше и нервно очакваше реакцията на майка си.

Когато тя проговори, гласът й беше много нежен.

— Великолепна е, Тони. Наистина.

Не направи усилие да скрие гордостта си. Никой не можеше да я измами по отношение на изкуството и тя бе обзета от буен възторг, че синът й е толкова талантлив.

— Нека видя и други! — обърна се Кейт към Тони.

Следващите два часа разглеждаха неговите картини. Кейт в големи подробности обсъждаше всяка. В гласа й нямаше снизхождение. Опитът й да сложи живота на Тони под свой контрол не беше успял и младежът се възхищаваше, че майка му понася поражението си толкова ведро.

— Ще ти уредя изложба — каза Кейт. — Познавам няколко търговци на произведения на изкуството, които…

— Благодаря, м-мамо, но н-не е нужно да го правиш. Откривам изложба следващия п-петък.

Кейт протегна ръце и прегърна Тони.

— Това е прекрасно! В коя галерия?

— „Г-гьорг“.

— Май не я зная.

— Малка е, но още не съм готов за „Хамър“ или „Уилденщайн“.

Кейт посочи картината с Доминик под дървото.

— Не си прав, Тони. Мисля, че тази…

Вратата се отвори.

— Страшно ми се иска, шери. Сваляй… — Доминик съгледа Кейт. — О, по дяволите! Извинете. Аз… аз не знаех, че не си сам, Тони.

— Доминик, това е м-майка ми. М-мамо, позволи да ти представя Доминик Масон.

Двете жени стояха и се изучаваха с поглед.

— Здравейте, госпожо Блакуел.

— Възхищавам се на вашия портрет, който синът ми е нарисувал — рече Кейт. И премълча останалото.

Пак последва неловко мълчание.

— Тони каза ли ви, че ще има изложба, госпожо Блакуел?

— Да. Прекрасна новина.

— Можеш ли да останеш за изложбата, м-мамо?

— Бих дала всичко да съм тук, но вдругиден имам управителен съвет в Йоханесбург и няма как да не отида. Ако знаех по-рано… Щях да наредя другояче програмата си.

— Няма н-нищо. Разбирам — каза Тони, изнервен да не би майка му да спомене нещо за компанията пред Доминик, но Кейт мислеше за картините.

— Важно е на изложбата ти да дойдат нужните хора.

— Кои са тези нужни хора, госпожо Блакуел?

— Които създават мнението, критиците. Някой като Андре д’Юсо.

Андре д’Юсо беше най-уважаваният художествен критик във Франция. Беше като цербер, охраняващ храма на изкуството, и само една негова рецензия можеше изведнъж да създаде или провали някой художник. Канеха Д’Юсо на откриването на всяка изложба, но той посещаваше само най-важните. Собствениците на галерии и художниците трепереха в очакване на неговите рецензии. Той беше майстор на словото и саркастичните му забележки се превръщаха в отровни крилати фрази. Беше най-мразеният и най-уважаваният човек сред хората на изкуството в Париж. Търпяха хапливото му остроумие и безпощадната му критика поради знанията и опита му.

— Ето това се казва м-майка — обърна се Тони към Доминик, после към Кейт. — Андре д'Юсо не х-ходи в малките галерии.

— О, Тони, той на всяка цена трябва да дойде. Може да те направи прочут.

— Или да ме провали.

— Не вярваш ли в себе си? — Кейт наблюдаваше сина си.

— Разбира се, че вярва — обади се Доминик. — Но ние не смеем да се надяваме, че господин Д'Юсо ще дойде.

— Може би ще намеря приятели, които го познават. Лицето на Доминик грейна.

— Би било прекрасно! — Тя се обърна към Тони: — Шери, знаеш ли какво би означавало неговото присъствие на откриването на изложбата ти?

— Пълна забрава?

— Я не се занасяй, Тони! Познавам вкуса му. Зная какво харесва. Ще се възхити от твоите картини.

— Няма да се опитвам да уреждам неговото идване, освен ако не го искаш, Тони — каза Кейт.

— Разбира се, че иска, госпожо Блакуел.

— Страх ме е — въздъхна дълбоко Тони. — Но какво пък! Да опитаме.

— Ще видя какво мога да направя. — Кейт дълго гледа картината на статива, после се обърна към сина си. В очите й имаше тъга. — Утре трябва да напусна Париж. Ще може ли да вечеряме заедно?

— Разбира се, мамо — отговори Тони. — Ние сме с-свободни.

Кейт се обърна към Доминик и изискано й предложи.

— Какво ще кажете да вечеряме в „Максим“ или…

— Ние с Доминик знаем чудесно малко кафене недалеч оттук — бързо я прекъсна Тони…

Отидоха в едно бистро на площад „Виктоар“. Кухнята беше добра, виното — отлично. Двете жени, изглежда, се разбираха и Тони страшно се гордееше с тях. „Това е една от най-хубавите вечери в живота ми — помисли си той. — Аз съм с майка си и с жената, за която ще се оженя.“

На другата сутрин Кейт се обади от летището.

— Говорих по телефона с шестима души — обясни тя на Тони. — Никой не можа да ми даде конкретен отговор за Андре д'Юсо. Но

каквото и да стане, скъпи, аз се гордея с теб. Картините ти са прекрасни. Тони, обичам те.

— Аз също те о-обичам, м-мамо.

Галерия „Гьорг“ беше достатъчно голяма, за да не бъде смятана за intime[1]. В последните минути преди откриването по стените закачиха трескаво двадесет и четирите картини на Тони. Върху мраморния бюфет имаше нарязано сирене, бисквити и бутилки вино. В галерията бяха само Антон Гьорг, Тони, Доминик и младата помощничка, която сложи и последната картина.

Антон Гьорг погледна часовника си.

— В поканата пише „седем часа“. Хората трябва да дойдат всеки момент.

Тони не беше очаквал, че ще е толкова нервен. „И не само че съм нервен — мислеше си той, — ами съм и паникьосан!“

— А ако не дойде никой? — попита той. — Искам да кажа, какво ще стане, ако не се появи и един-единствен човек?

— Тогава всичкото сирене и вино ще бъдат за нас — засмя се Доминик и го погали по бузата.

Хората започнаха да пристигат. Най-напред по един-двама, после на големи групи. Господин Гьорг възторжено ги посрещаше на вратата. „Не ми приличат на купувачи на произведения на изкуството“, помисли си мрачно Тони. С набитото си око ги раздели на три категории: художници и студенти, които ходеха по всички изложби, за да видят конкуренцията, търговци на картини, които не пропускаха изложба, за да разпространяват унизителни приказки за амбициозните художници, и тълпата с претенции за артистизъм, състояща се най-вече от хомосексуалисти и лесбийки, които, изглежда, прекарваха живота си в периферията на артистичния свят. „Няма да продам нито една картина“, реши Тони, когато видя, че господин Гьорг му маха от другия край на помещението.

— Не ми се иска да се запознавам с никого от тези хора — прошепна той на Доминик. — Дошли са, за да ме разкъсат.

— Глупости. Дошли са да се запознаят с теб. Бъди мил, Тони.

И той беше мил. Запозна се с всички — щедро им се усмихваше и на комплиментите отвърна със съответните любезности. „Наистина

ли са комплименти?“ — чудеше се Тони. С годините артистичните среди си бях изградили речник, до който прибягваха, за да отразяват изложбите на неизвестни художници. Това бяха фрази, които значеха и всичко, и нищо.

— Наистина чувстваш, че си там…

— Никога не съм виждал стил като вашия…

— Ето, това е картина!

— Тя ми говори…

— Не бихте могли да я нарисувате по-добре…

Продължиха да прииждат хора и Тони се питаше дали са привлечени от картините му или от безплатното вино и сирене. Не беше продадена нито една от картините му, но виното и сиренето лакомо биваха поглъщани.

— Бъдете търпелив — прошепна господин Гьорг на Тони. — Проявяват интерес. Първо трябва да усетят миризмата на картините. Виждат някоя, която им харесва, час по час се връщат при нея, после питат за цената и когато клъвнат, готово! Налапали са въдицата!

— Господи! Чувствам се като на риболов — каза Тони на Доминик.

Господин Гьорг забърза към него.

— Продадохме една! — възкликна той. — Нормандският пейзаж. За петстотин франка.

Тони щеше да помни този момент, докато е жив. Някой беше купил негова картина! Беше я оценил, за да плати за нея, да я окачи в дома или кантората си, да я гледа, да живее с нея, да я показва на приятели. Това беше малко късче вечност, начин да живееш повече от един живот, едновременно да се намираш на няколко места. Един преуспяващ художник присъстваше в стотици домове, кантори и музеи по целия свят и доставяше удоволствие на хиляди, понякога и на милиони хора. Тони се почувства така, сякаш бе влязъл в пантеона на Да Винчи, Микеланджело и Рембранд. Вече не беше любител, а професионалист. Някой беше платил пари за творбата му.

Доминик забърза към него със светнали от възторг очи:

— Току-що се продаде още една, Тони!

— Коя? — нетърпеливо попита той.

— С цветята.

Сега вече малката галерия беше изпълнена, с хора, висока глъч и звънтене на чаши. Внезапно в помещението се възцари тишина. Всички зашушукаха и извърнаха очи към вратата.

В галерията влизаше Андре д’Юсо. Беше на петдесет и пет години, висок за французин, със силно лъвско лице и бяла, гъста като грива коса. Носеше свободно палто с къса пелерина и шапка тип Борсалино. Следваше го свита поклонници. Всички в галерията машинално му направиха път. Сред присъстващите нямаше човек, който да не го познава.

— Той дойде! — каза Доминик и стисна ръката на Тони. — Той е тук!

Никога дотогава на господин Гьорг не бе оказвана такава чест и той не беше на себе си. Кланяше се и раболепничеше пред прочутия мъж, правеше какво ли не, само дето не го дърпаше за перчема.

— Господин Д’Юсо — дърдореше той. — Какво удоволствие! Каква чест! Мога ли да ви предложа малко вино и сирене?

Проклинаше се, че не е купил свястно вино.

— Благодаря — отговори Д’Юсо. — Дошъл съм само да доставя наслада на очите си. Запознайте ме с художника.

— Ето го — каза господин Гьорг. — Господин Андре д’Юсо, това е Тони Блакуел.

— Приятно ми е, сър — намери Тони сили да проговори. — Благодаря ви, че дойдохте.

Андре д’Юсо леко се поклони и се приближи до картините по стените. Всички се отдръпнаха, за да му направят място. Той бавно си проправи път — продължително и внимателно гледаше всяка картина, след това отиваше пред следващата. Тони се опита да отгатне какво мисли, но лицето му не изразяваше нищо. Д’Юсо нито се намръщи, нито се усмихна. Спря се и дълго гледа една картина — голата Доминик, след което продължи — обиколи изцяло галерията, не пропусна нищо. Тони беше плувнал в пот.

Когато свърши, Андре д’Юсо се приближи до него и каза само:

— Радвам се, че дойдох.

Няколко минути след като прочутият критик си тръгна всички картини в галерията бяха продадени. Раждаше се нов голям художник.

— Никога не съм виждал подобно нещо — възкликна господин Гьорг. — Андре д’Юсо дойде в моята галерия. В моята галерия! Утре

сутринта цял Париж ще прочете новината. „Радвам се, че дойдох.“ Андре д’Юсо не си хаби думите. Трябва да го полеем с шампанско. Хайде да празнуваме.

По-късно същата вечер Тони и Доминик си организираха свое празненство. Доминик се сгуши в ръцете му.

— Спала съм с други художници — каза тя, — но никога с толкова прочути, колкото ще бъдеш ти. Утре цял Париж ще научи кой си.

И беше права.

В пет часа на другата сутрин Тони и Доминик бързо се облякоха и излязоха, за да купят новия брой на сутрешния вестник, който тогащо беше получен на павилиона. Тони грабна вестника и го разлисти на раздела за изкуствата. Рецензията беше на челно място и той зачете на глас под реда с името на Андре д’Юсо.

— „Снощи в галерия «Гьорг» бе открита изложба на един млад американски художник — Антъни Блакуел. На нея критикът натрупа голям опит. Посещавал съм толкова много изложби на талантливи художници, че съм забравил как изглеждат истински лошите картини. Снощи ми се наложи да си спомня…“

Лицето на Тони пребледня.

— Моля те, не чети повече — рече Доминик и се опита да измъкне вестника от Тони.

— Остави ме — нареди й той и продължи да чете: — „Първо си помислих, че си правят шега. Не можех да повярвам, че някой е имал смелостта да окачи такива аматьорски картини и да ги нарече изкуство. Потърсих и най-малка искрица талант. Уви, талант нямаше. Трябвало е да увесят художника вместо картините му. Сериозно бих посъветвал обърканият господин Блакуел да се върне към истинската си професия; предполагам само, че е бояджия.“

— Не мога да повярвам — прошепна Доминик. — Не мога да повярвам, че не е видял. Ах, какъв мръсник!

И тя безпомощно заплака. Тони изпита чувството, че гърдите му са пълни с олово. Дишаше трудно.

— Видял го е и знае, Доминик — каза той. — Наистина знае. — Гласът му беше пълен с мъка. — Господи! Толкова боли. Какъв глупак

съм бил! — и тръгна към вратата.

— Къде отиваш, Тони?

— Не зная.

Скиташе из студените предизгревни улици, без да усеща, че по лицето му се стичат сълзи. След няколко часа всички в Париж щяха да прочетат рецензията. Той щеше да стане за присмех. Но най-много го болеше от заблудата. Наистина беше повярвал, че има бъдеще на художник. Андре д'Юсо поне го бе спасил от тази грешка. „Картини за потомството ли! — мрачно си мислеше. — Боклуци!“ Влезе в първото отворено кафене и се напи до пълна забрава.

Когато най-после се върна в жилището, беше пет на следващата сутрин. Доминик го чакаше обезумяла.

— Къде беше, Тони? Майка ти се опитва да се свърже с теб. Поболяла се е от тревога.

— Прочете ли й го?

— Да, настоя. Аз…

Телефонът иззвъня. Доминик погледна Тони и вдигна слушалката.

— Ало? Да, госпожо Блакуел. Току-що влезе — и подаде слушалката на Тони.

Той се поколеба, но след това я взе.

— Здравей, м-мамо.

Гласът на Кейт беше пълен с мъка.

— Тони, скъпи, чуй ме. Мога да го накарам публично да се извини. Аз…

— Мамо — прекъсна я уморено Тони, — това не е т-търговска сделка, а мнение на критик. Той смята, че аз трябва да бъда увесен вместо картините.

— Миличък, не искам да те боли така. Няма да го понеса.

Гласът й секна, тя не можа да продължи.

— Няма нищо, м-мамо. П-поживях си малко. Опитах, но не с-стана. Всичко е съвсем просто. Безкрайно м-мразя Д'Юсо, но той е най-добрият критик в света. Трябва да му се п-признае. Спаси ме от у-ужасна грешка.

— Тони, искам да ти кажа нещо…

— Д’Юсо каза всичко. П-по-добре е, че го р-разбрах сега, отколкото след д-десет години, нали? Трябва да се м-махна от този град.

— Изчакай ме там, скъпи. Утре тръгвам от Йоханесбург и заедно ще се върнем в Ню Йорк.

— Добре — съгласи се Тони, затвори телефона и се обърна към Доминик. — Съжалявам, Доминик. Ти не избра, когото трябва.

Доминик не каза нищо. Само го погледна с очи, пълни с неизразима скръб.

Следобед на другия ден Кейт пишеше чек в кантората на „Кругър-Брент“ на улица „Матиньон“. Мъжът, седнал пред бюрото срещу нея, въздъхна.

— Жалко. Синът ви има талант, госпожо Блакуел, и би могъл да стане известен художник.

Кейт студено го изгледа.

— Господин Д’Юсо, по света има десетки хиляди художници. Моят син не е роден да бъде един от тълпата. — Тя му подаде чека. — Вие изпълнихте вашата част от сделката. Готова съм да изпълня моята. Компания „Кругър-Брент“ ще спонсорира музеи в Йоханесбург, Лондон и Ню Йорк. Вие ще отговаряте за подбора на картините, разбира се, срещу добра комисионна.

Изпълнена с дълбока тъга, Кейт продължи да седи на бюрото дълго след като Д’Юсо си беше отишъл. Толкова много обичаше сина си. Ако той разбереше някога… Кейт знаеше какъв риск поема, но не можеше да стои със скръстени ръце и да гледа как Тони захвърля наследството. Каквото и да й струваше, трябваше да го предпази. Компанията трябваше да бъде защитена. Кейт се изправи и внезапно се почувства много уморена. Време беше да вземе Тони и да го заведе у дома. Щеше да му помогне да преодолее удара и той да се залови с онова, за което бе роден. Да управлява компанията.

---

[1] Само за посветени (фр.). — Б.пр. ↑

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

През следващите две години Тони Блакуел се чувстваше като впрегнат в някакъв гигантски механизъм, който не го водеше наникъде. Беше пряк наследник на свръхбогата компания. Империята „Кругър-Брент“ се беше разширила и вече включваше заводи за хартия, авиокомпания, банки и верига от болници. Тони научи, че едно име може да отключва всички врати. Съществуват клубове, организации и обществени среди, където стойност има подходящото име, а не парите и влиянието. Приеха Тони за член на клуб „Юниън“ и „Брук и Линкс“. Правеха му мили очи навсякъде, където се появеше, но той се чувстваше като натрапник. Не бе направил нищо, за да заслужи това отношение. Намираше се в огромната сянка на дядо си и усещаше, че постоянно го сравняват с него. Не беше честно, защото нямаше минни полета, където да пълзи, охрана, която да стреля по него, и акули, които да го причакват. Древните приказки за храбростта нямаха нищо общо с Тони. Те принадлежаха на отминало столетие, на друга епоха и място — героични дела, извършени от човек, когото не познаваше.

Тони работеше дваж по-усилено от всички в „Кругър-Брент“. Бъхтеше до премала, за да се отърве от спомени, оставили незаличима следа у него. Пишеше на Доминик, но му връщаха писмата неразпечатани. Обади се по телефона на маестро Кантал и научи, че тя вече не работи като модел в училището. Беше изчезнала.

Оправяше се с работата с вещина и методичност, без да влага страст или любов, и никой, дори Кейт, не допускаше, че дълбоко в себе си той чувства празнота. Майката получаваше седмични отчети за Тони и беше доволна от тях.

— Има природна дарба на предприемач — сподели тя с Брад Роджърс.

Приемаше дългите часове, през които работеше синът й, като доказателство, че обича професията си. Сетеше ли се как Тони замалко да пропилее бъдещето си, потреперваше и беше благодарна, че го е спасила.

През 1948 година Националистическата партия завзе властта в Южна Африка и наложи сегрегация на всички обществени места. Миграцията беше подложена на строг контрол и за удобство на правителството хиляди семейства бяха разделени. Всеки чернокож трябваше да носи bewyshoek, който бе повече от паспорт, кръщелно, трудова книжка, данъчна квитанция, накъсо документ, който предопределяше живота му. Бунтовете в Южна Африка зачестиха и полицията жестоко ги потушаваше, от време на време Кейт четеше във вестниците за саботажи и вълнения и винаги на първо място се споменаваше името на Банда. Независимо от възрастта си той още беше водач на нелегалното движение. Разбира се, че ще се бори за народа си, мислеше си Кейт, това е в кръвта му.

Отпразнува петдесет и шестия си рожден ден сама с Тони в къщата на Пето Авеню. „Този хубав двадесет и четири годишен мъж на масата срещу мен не може да е мой син. Аз съм прекалено млада.“ А той вдигаше наздравица в нейна чест.

— За м-моята невероятна м-майка. Честит р-рожден ден!

— Трябваше да кажеш на моята невероятна стара майка. — „Колко ли скоро ще се оттегля — продължи наум мисълта си Кейт. — Но синът ми ще заеме мое място. Моят син!“

По нейно настояване Тони се беше преместил в къщата на Пето Авеню.

— Прекалено голяма е, за да се мотая в нея — каза майката. — Ще се настаниш в източното крило и ще имаш необходимата ти самостоятелност.

За Тони беше по-лесно да отстъпи, отколкото да спори.

Те с Кейт закусваха заедно всяка сутрин и неизменната тема беше „Кругър-Брент“. Тони се удивляваше как майка му може така да се вживява за нещо без физиономия и душа — аморфна купчина от сгради, машини и отчети. „Къде се крие магията?“ При безбройните тайни, които светът трябваше да разгадае, защо човек предпочиташе да пропилява целия си живот в трупане на безкрайни богатства и на безгранична власт? Тони не разбираше майка си, но я обичаше. И се опита да живее според очакванията й.

Полетът с „Пан Американ“ от Рим до Ню Йорк бе спокоен. Тони харесваше тази авиокомпания с приятно и коректно обслужване. Щом самолетът излетя, той се зае с отчетите за задграничните покупки, пропусна вечерята и не обърна внимание на стюардесата, която настойчиво му предлагаше напитки, възглавници или каквото би могло да се хареса на техния привлекателен пътник.

— Благодаря, госпожице. Така ми е добре.

— Ако има нещо, господин Блакуел…

— Благодаря ви.

До него седеше жена на средна възраст и четеше модно списание. Щом обърна страницата, Тони случайно хвърли поглед и замръзна. Там имаше снимка на манекенка с бална рокля. Беше Доминик. Нямаше никакво съмнение. Ето ги високите, деликатни скули, наситенозелените очи и разкошната руса коса. Пулсът на Тони се учести.

— Извинете — обърна се той към жената до него. — Мога ли да взема тази страница?

Рано на другата сутрин Тони се обади в магазина за дамско облекло, научи името на тяхната рекламна агенция и звънна по телефона.

— Опитвам се да открия една от вашите манекени — каза той на телефониста. — Бихте ли могли…

— Един момент, моля. Какво обичате? — Чу се мъжки глас.

— Видях снимка в таз месечния брой на списание „Вог“. Една манекенка с бална рокля за магазините „Ротман“. Към вас ли се води?

— Да.

— Бихте ли ми казали името на агенцията, за която работи?

— Сигурно е агенция „Карлтън Блесинг“.

Мъжът даде на Тони телефонния номер. След минута той разговаряше с някаква жена от агенция „Блесинг“.

— Опитвам се да открия една от вашите манекенки — каза той. — Доминик Масон.

— Съжалявам. Нямаме навика да даваме лична информация.

И затвори.

Тони остана загледан в слушалката. Все имаше някакъв начин да се свърже с Доминик. Той влезе в кабинета на Брад Роджърс.

— Добро утро, Тони. Кафе?

— Не, благодаря. Брад, чувал ли си за агенцията за манекени „Карлтън Блесинг“?

— Струва ми се, че да. Тя е към нас.

— Какво?

— Към един от нашите филиали е.

— Кога сме я купили?

— Преди няколко години. Точно когато ти дойде да работиш в компанията. Защо?

— Опитвам се да открия една от техните манекенки, с която сме стари приятели.

— Няма проблеми. Ще се обадя и…

— Остави. Ще го направя аз. Благодаря, Брад.

У него се разпалваше някакво предчувствие.

Късно същия следобед Тони отиде в кантората на агенция „Карлтън Блесинг“, каза си името и след минута седеше в кабинета на президента, някой си господин Тилтън.

— Каква чест за нас, господин Блакуел! Надявам се, че няма проблеми. Печалбите ни за последното тримесечие…

— Не се притеснявайте. Интересувам се от една от вашите манекенки, Доминик Масон.

Лицето на Тилтън светна.

— Тя се оказа от най-добрите. Майка ви има набито око.

Тони помисли, че не го е разбрал.

— Моля?

— Майка ви лично помоли да наемем Доминик. Влизаше в сделката, когато „Кругър-Брент“ купи агенцията. Всички документи са в картотеката. Ако се интересувате…

— Не. — Тони не схващаше смисъла на онова, което бе чул. „Защо е трябвало майка ми?…“ — Бихте ли ми дали адреса на Доминик, ако обичате.

— Разбира се, господин Блакуел. Днес тя има ревю във Върмонт и ще се върне утре следобед — каза той, след като погледна графика на бюрото си.

Тони чакаше пред блока на Доминик, когато един черен форд спря и тя слезе от колата. С нея беше едър, атлетично сложен мъж, който носеше куфара й. Щом видя Тони, Доминик замръзна на място.

— Тони! Господи! Какво… какво правиш тук?

— Трябва да говоря с теб.

— Някой друг път, приятелче — каза атлетът. — Днес следобед сме заети.

Тони дори не го погледна.

— Кажи на приятеля си да се разкара.

— Хей! Кой, по дяволите, си въобразяваш, че…

— Моля те, Бен, върви. Ще ти се обадя довечера.

Той се поколеба за момент, после сви рамене.

— Добре!

Гневно изгледа Тони, върна се в колата и потегли.

— Защо не влезеш? — обърна се Доминик към Тони.

Апартаментът беше голям, двуетажен, с бели килими и пердета и модерни мебели. Сигурно струваше цяло състояние.

— Добре я караш — каза Тони.

— Да. Имах късмет. — Доминик нервно подръпваше с пръсти блузата си. — Ще пийнеш ли нещо?

— Не, благодаря. След като напуснах Париж, се опитах да се свържа с теб.

— Преместих се.

— Чак в Америка?

— Да.

— Как намери работа в агенция „Карлтън Блесинг“?

— Аз… по реклама във вестника — неуверено обясни тя.

— Кога за пръв път се срещна с майка ми, Доминик?

— Аз… в твоя апартамент в Париж. Помниш ли?

— Край на игрите — прекъсна я Тони. Усети как в него се надига дива ярост. — Всичко свърши. Никога в живота си не съм удрял жена, но ако ми кажеш още една лъжа, аз ти обещавам, че лицето ти повече няма да става за снимки.

Доминик понечи да каже нещо, но гневът в очите на Тони я спря.

— Ще ти задам още веднъж въпроса. Кога за пръв път се срещна с майка ми?

Този път тя отговори без колебание:

— Когато те приеха в училището за изящни изкуства. Майка ти ми уреди да работя там като модел.

На него му се доповръща, но се насили да продължи:

— Така, че да те срещна ли?

— Да, аз…

— И ти плати да ми станеш любовница и да се преструваш, че ме обичаш, нали?

— Да. Беше точно след войната… беше ужасно. Нямах пари. Не разбираш ли? Но, Тони, повярвай ми, аз те обичах. Наистина те обичах!…

— Отговаряй само на въпросите ми.

Свирепите нотки в гласа му я уплашиха. Пред нея стоеше човек, мъж, способен на всякаква грубост и насилие.

— Защо беше нужно това?

— Майка ти искаше да те наблюдавам.

Той си помисли за нежността и любовта на Доминик — купени и платени по благоволение на майка му — и му призля от срам. През цялото време е бил марионетка, направлявана и манипулирана от майка си. Майка му никога не бе давала пет пари за него. Единственото, което имаше значение за нея, беше компанията. Тони хвърли последен поглед на Доминик, обърна се и залитайки, излезе. Тя погледна след него с очи, премрежени от сълзи, и си помисли: „Не те излъгах, че съм те обичала, Тони. В това не излъгах“.

Кейт беше в библиотеката, когато Тони влезе много пиян.

— Г-говорих с Д-доминик — каза й той. — Вие сигурно чудесно сте се забавлявали и сте се присмивали зад гърба ми.

Кейт изпита внезапна тревога.

— Тони…

— Отсега нататък да не си посмяла да се месиш в личния ми живот. Чу ли?

Той се обърна и се затътри към вратата.

Кейт го наблюдаваше как се отдалечава и изведнъж усети, че я обзема лошо предчувствие.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

На другия ден Тони си взе апартамент в Гринич Вилидж. Нямаше ги вече приятните вечери с майка му. Той запази с нея хладни делови отношения. От време на време Кейт правеше опити за помирение, но Тони ги отхвърляше.

Кейт я болеше сърцето, но тя беше направила онова, което смяташе, че е добро за Тони. Точно както някога беше постъпила с Дейвид. Не можеше да позволи нито на единия, нито на другия да напусне компанията. Тони беше единственият човек в света, когото обичаше, и Кейт наблюдаваше как той все повече и повече се изолира и затваря в себе си, отблъсквайки всички. Нямаше приятели. Там, където някога беше сърдечен и отзивчив, сега бе студен и сдържан. Беше изградил около себе си стена, която никой не можеше да прекрачи. „Има нужда от съпруга, която да се грижи за него, и от син, който да продължи рода — мислеше си Кейт. — Трябва да му помогна. На всяка цена!“

Брад Роджърс влезе в кабинета на Кейт и каза:

— Страхувам се, че ще имате още неприятности.

— Какво се е случило?

Той сложи на бюрото й телеграма.

— Парламентът в Южна Африка е поставил извън закона Представителния съвет на местното население и е прокарал Закона за комунизма.

— Господи! — възкликна Кейт.

Законът нямаше нищо общо с комунизъм и постановяваше, че всеки, който проявява несъгласие с държавната политика и се опитва по някакъв начин да я промени, се обявява за виновен по силата на Закона за комунизма и може да бъде хвърлен в затвора.

— По този начин се опитват да сломят съпротивителното движение на чернокожите — каза тя. — Ако…

— Търсят ви по телефона от чужбина — прекъсна я секретарката, — господин Пиърс от Йоханесбург.

Джонатан Пиърс беше директор на филиала в Йоханесбург. Кейт вдигна слушалката.

— Здравей, Джони. Как си?

— Добре съм, Кейт. Имам новини за теб, добре е да ги знаеш.

— Какво има?

— Току-що научих, че полицията е заловила Банда.

Кейт взе следващия самолет за Йоханесбург. Беше вдигнала на крак адвокатите на компанията, за да видят какво би могло да се направи за Банда. Дори силата и престижът на „Кругър-Брент“ можеха да се окажат недостатъчни, за да му се помогне. Той беше обявен за враг на държавата и Кейт не смееше да мисли какво ще бъде наказанието. Най-малкото трябваше да го види, да разговаря с него и да му предложи помощ, каквато бе по силите й.

Когато самолетът кацна в Йоханесбург, отиде в кантората и се обади на директора на затворите.

— Той, е в отделението с единичните килии, госпожо Блакуел, и не му се разрешава свиждане. Във вашия случай обаче ще видя какво бих могъл да направя…

На другата сутрин Кейт отиде в затвора на Йоханесбург и се срещна очи в очи с Банда. Той беше в окови и белезници, между тях двамата имаше стъкло. Косата му беше съвсем бяла. Кейт не знаеше какво да очаква — отчаяние или неподчинение, но когато я видя, Банда се ухили и каза:

— Знаех си, че ще дойдеш. Ти си като баща си. Не можеш да стоиш настрани от неприятностите.

— Я виж ти какви ги говори! — отвърна троснато Кейт. — Дявол да го вземе! Как да те измъкнем оттук?

— В ковчег. Това е единственият начин, по който ще ме пуснат.

— Имам много добри адвокати, които…

— Остави, Кейт. Пипнаха ме открито и честно, сега и аз трябва да си отида открито и честно.

— За какво говориш?

— Не обичам клетки, никога не съм ги обичал. А и още не са направили такава, в която да ме задържат.

— Банда, не се опитвай — каза му Кейт. — Моля те. Ще те убият.

— Нищо не може да ме убие. Ти говориш с човек, които се е преборил с акули, мини и полицейски кучета. — В очите му се появи нежно пламъче. — Знаеш ли, Кейт? Мисля, че това беше най-хубавото време в живота ми.

Когато на другия ден тя пак отиде да види Банда, старшият надзирател й каза:

— Съжалявам, госпожо Блакуел. Трябваше да го преместим от съображения за сигурност.

— Къде е?

— Нямам право да ви казвам.

Когато на следващата сутрин се събуди, Кейт видя заглавието на първа страница във вестника, сложен на подноса със закуската: „Бунтовническият вожд убит при опит за бягство от затвора“. След час беше в канцеларията на старшия надзирател.

— Застреляха го при опит да избяга от затвора, госпожо Блакуел. Това е всичко.

„Не си прав, има още много“, помисли си Кейт. Банда беше мъртъв. Но дали бе мъртва мечтата му за свободата на неговия народ?

Два дни по-късно, след като уреди погребението, Кейт се качи на самолета за Ню Йорк. През прозорчето хвърли последен поглед към любимата си страна. Почвата беше червена, богата и плодородна, а в недрата й се криеха съкровища, за каквито човек не можеше и да мечтае. Тази земя беше избрана от Бога и той бе разточително щедър. Но над нея тегнеше проклятие.

„Никога няма да се върна повече — каза си тъжно Кейт. — Никога!“

Едно от задълженията на Брад Роджърс беше да ръководи отдела за дългосрочно планиране в компанията „Кругър-Брент“. Нямаше равен в откриване на компании, чието закупуване щеше да донесе печалби.

Един ден в началото на май той влезе в кабинета на Кейт Блакуел.

— Натъкнах се на нещо интересно, Кейт. — И сложи на бюрото й две папки. — Две компании. Ако успеем да купим някоя от тях, ще направим истински удар.

— Благодаря ти, Брад. Ще ги разгледам довечера.

Същия ден Кейт вечеря сама и проучи поверителните доклади на Брад Роджърс за двете компании — „Уайът Ойл енд Тул“ и „Интернешънъл Текнолоджи“. Справките бяха дълги и подробни и двете завършваха с буквите НОП — код на компанията, който означаваше „Не е обявен за продан“, тоест, че ако решат да закупят компаниите, процедурата ще е много по-сложна от една проста търговска сделка. „А наистина си струва да ги притежаваме“, помисли си Кейт. И двете бях собственост на богати и енергични хора, а това изключваше възможността Кейт да се опита да ги превземе отвътре. Отдавна не се беше сблъсквала с такова предизвикателство. Амбицираше се все повече. Отново разгледа поверителните балансови отчети. „Уайът Ойл енд Тул“ беше собственост на един тексасец, някой си Чарли Уайът. Той притежаваше петролни кладенци, предприятие за услуги и десетки потенциално печеливши нефтени находища, взети под аренда. „Уайът Ойл енд Тул“ несъмнено би била добра придобивка за „Кругър-Брент“.

Кейт съсредоточи вниманието си върху втората компания. „Интернешънъл Текнолоджи“ беше собственост на германец, граф Фридрих Хофман. Компанията беше започнала с малка стоманолеярна в Есен и с годините се беше разширила и бе прераснала в огромен конгломерат с корабостроителници, нефтохимически заводи, флотилия от танкери и филиал за компютри. Колкото и голям да беше „Кругър-Брент“, компанията можеше да погълне само един от тези гиганти. Кейт вече знаеше към коя компания да насочи усилията си. НОП, пишеше под справката. „Ще видим“, помисли си тя.

Рано на другата сутрин изпрати да повикат Брад Роджърс.

— Ще се радвам да науча как си се добрал до тези поверителни балансови отчети — засмя се Кейт. — Разкажи ми за Чарли Уайът и Фридрих Хофман.

Брад си беше направил домашното.

— Чарли Уайът е роден в Далас. Нахакан е, вечно вдига шум около себе си, управлява империята, умен е като дявол. Започнал е от нула, имал е късмет да открие петрол в неизследвани терени, непрекъснато разширява компанията си и сега притежава почти половината Тексас.

— На каква възраст е?

— Четиридесет и седем години.

— Деца?

— Двадесет и пет годишна дъщеря. Както дочувам, била очарователна и красива.

— Омъжена ли е?

— Разведена.

— Фридрих Хофман.

— Хофман е година-две по-млад от Чарли Уайът. Граф и произхожда от известен германски род, който води началото си от Средновековието. Дядо му започнал с малка стоманолеярна, която Фридрих Хофмаи наследил и превърнал в конгломерат. Той е един от първите, навлезли в компютрите. Държи много патенти за микропроцесори. Всеки път, когато използваме компютър, граф Хофман получава процент.

— Деца?

— Дъщеря на двадесет и три години.

— Какво представлява?

— Не можах да разбера — извини се Брад. — Много затворено семейство са. Движат се в свой малък кръг. — Той се поколеба. — Май си губим времето с тях, Кейт. Изпих няколко питиета с двама-трима души от ръководството и на двете компании. И Уайът, и Хофман нямат никакво намерение да продават фирмите си или да образуват смесени компании. Както виждаш от финансовите им отчети, ще са луди, ако го направят.

Кейт отново усети предизвикателството, което силно я амбицираше.

След два дни получи покана от президента на Съединените щати, покана да участва в конференция на водещите индустриалци в света, която щеше да се състои във Вашингтон. Щяха да обсъждат

помощта за развиващите се страни. Кейт се обади по телефона и не след дълго Чарли Уайът и Фридрих Хофман също получиха покани за конференцията.

Кейт вече имаше някакво предварително впечатление от тексасеца и германеца и то се оказа вярно. Никога не беше срещала стеснителен тексасец и Чарли Уайът не правеше изключение. Беше цяла канара, бе висок почти метър и деветдесет, с много широки рамене и тяло на футболист, започнал да дебелее. Лицето му беше едро и червендалесто, гласът му — висок и боботещ. Човек би го помислил за добряк, но Кейт вече го познаваше. Чарли Уайът не беше изградил империята си само с късмет. Беше гений в предприемачеството. Само за някакви си десет минути разговор Кейт разбра, че по никакъв начин този човек не може да бъде убеден да направи нещо, което не желае. Беше упорит, направо инатлив. Никой извън компанията му не можеше да го примами, заплаши или изиграе. Но Кейт беше открила ахилесовата му пета и това беше достатъчно.

Фридрих Хофман беше пълна противоположност на Чарли Уайът. Беше хубав мъж с аристократично лице и мека кестенява коса, започнала леко да посивява на слепоочията. Беше педантичен и старомодно галантен. На пръв поглед изглеждаше приятен и добродушен, но Кейт усети, че всъщност е като къс стомана.

Конференцията във Вашингтон продължи три дни и протече добре. Заседанията бяха ръководени от вицепрезидента, а президентът се яви за малко. Всички присъстващи бяха впечатлени от Кейт Блакуел. Тя беше увлекателна жена с чар, оглавяваше цяла империя, за чието изграждане беше спомогнала, и те бяха възхитени от нея — точно според предвижданията й.

Когато, улучи за момент Чарли Уайът сам, Кейт невинно го попита:

— Семейството ви с вас ли е, господин Уайът?

— Доведох само дъщеря си. Има да си купува някои неща.

— О, така ли? Колко хубаво! — Никой не би допуснал, че Кейт не само знае, че дъщеря му е с него, но и каква рокля си е купила сутринта в „Гарфинкъл“. — В петък ще дам малка вечеря в Дарк Харбър. Ще се радвам, ако вие с дъщеря ви прекарате с нас съботата и неделята.

Уайът отговори без колебание:

— Чувал съм много за вашето щедро гостоприемство, госпожо Блакуел. Разбира се, че на драго сърце ще ви погостувам.

— Чудесно — усмихна се Кейт. — Ще уредя да дойдете със самолет утре вечер.

След десет минути разговаряше с Фридрих Хофман.

— Сам ли сте във Вашингтон, господин Хофман — попита тя, — или сте със съпругата си?

— Съпругата ми почина преди няколко години и аз съм тук с дъщеря си.

Кейт знаеше, че са отседнали в хотел „Хей Адамс“, в апартамент 418.

— Давам вечеря за тесен кръг в Дарк Харбър. Ще се радвам, ако вие с дъщеря ви дойдете утре и прекарате с нас съботата и неделята.

— Трябва да се върна в Германия — отговори Хофман. Изгледа я внимателно и се усмихна: — Е, ден-два едва ли са от особено значение.

— Чудесно. Ще се погрижа за транспорта.

Кейт имаше навика да кани гости в имението Дарк Харбър веднъж на два месеца. На тези събирания идваха някои от най-интересните и влиятелни хора в света и винаги бяха ползотворни. Кейт смяташе да се погрижи тази вечеря да бъде много изискана. Проблемът й беше да осигури присъствието на Тони. През последната година той съвсем рядко се показваше, а когато го правеше, само се мяркаше и бързаше да си тръгне. Той на всяка цена трябваше да дойде и да остане при гостите.

Кейт спомена на Тони за уикенда, а той отсече:

— Н-не мога. Заминавам за К-канада, а преди това имам много работа.

— Важно е — каза му Кейт. — Там ще бъдат Чарли Уайът и граф Хофман, а те са…

— Зная кои са — прекъсна я той. — Р-разговарях с Брад Роджърс. Нямаме и н-най-малък шанс да купим която и да е от двете компании.

— Искам да опитам.

— Коя си избрала? — попита я Тони.

— „Уайът Ойл енд Тул“. Това може да увеличи печалбите ни с петнадесет процента, ако не и с повече. Когато осъзнаят, че са притиснали света до стената, арабите ще се съюзят и цените на петрола ще хвръкнат. Той ще се превърне в течно злато.

— Ами „Интернешънъл Т-т-текнолоджи“?

— И тази компания не е за пренебрегване — сви рамене Кейт, — но големият удар е „Уайът Ойл енд Тул“. Тя би била чудесна придобивка за нас. Трябва да присъстваш, Тони. Канада може да почака няколко дни.

Тони ненавиждаше приемите. Мразеше безкрайните отегчителни разговори, фукливите мъже и хищните жени. Но това беше бизнес.

— Добре.

И всичко си дойде на мястото.

Уайът и дъщеря му пристигнаха в Мейн със самолет „Чесна“ на компанията, а от ферибота до къщата „Кедров хълм“ ги докара лимузина. Кейт ги посрещна на вратата. Брад Роджърс се оказа прав за дъщерята на Чарли Уайът, Люси. Тя беше изключително красива — висока, с черна коса и златисти точици в кафявите очи, с лице с почти съвършени черти. Впитата скъпа рокля очертаваше стегнатата й разкошна фигура. Според информацията на Брад, преди две години тя се бе развела с един богат италиански плейбой. Кейт представи Люси на Тони, наблюдавайки реакцията на сина си. Той дори не трепна. Поздрави Уайът и дъщеря му еднакво вежливо и ги заведе в бара, където барманът ги чакаше да приготви напитките.

— Каква хубава стая — възкликна Люси. Гласът й бе неочаквано нежен и мек, без следа от тексаски акцент — Прекарвате ли дълго тук? — попита тя Тони.

— Не.

Люси го изчака да каже още нещо, след това попита:

— Тук ли сте израснали?

— Отчасти.

Кейт дочу разговора и умело замаза положението.

— Някои от най-щастливите спомени на Тони са свързани с тази къща. Но той, горкият, е толкова зает, че все не му остава време да отскочи тук и да си почине, нали, Тони?

Той изгледа студено майка си и каза:

— Не. Всъщност сега трябваше да съм в Канада…

— Но отложи пътуването си, за да се запознае с баща ви и с вас — завърши Кейт вместо него.

— Много се радвам. Слушал съм много за теб, моето момче — каза Чарли Уайът и се засмя. — Не искаш ли да работиш за мен?

— Майка ми едва ли е имала точно това предвид, господин Уайът.

— Зная — засмя се отново Чарли Уайът. Обърна се и погледна Кейт. — Майка ти е голяма дама. Трябваше да видиш как взе ума на всички на срещата в Белия дом. Тя…

Той млъкна, защото в стаята влязоха Фридрих Хофман и дъщеря му, Мариан. Мариан беше бледо копие на баща си. Имаше същите аристократични черти и дълга руса коса. Бе със светлокремава тънка рокля. До Люси Уайът бе като топена в белина.

— Разрешете да ви представя дъщеря си, Мариан — каза граф Хофман. — Извинете, че закъсняхме. Самолетът се забави на летище „Ла Гуардия“.

— Какъв срам! — възкликна Кейт. Тони беше сигурен, че майка му е направила така, че полетът да закъснее. Беше уредила Уайът и Хофман да пътуват до Мейн с различни самолети, така че Уайът и дъщеря му да пристигнат по-рано, а Хофманови да закъснеят. — Ние току-що си взехме питие. Какво желаете?

— Скоч, ако обичате — каза граф Хофман.

— А ти, мила?

— Нищо, благодаря ви.

След няколко минути започнаха да пристигат и другите гости. Тони обикаляше сред тях и играеше ролята на внимателен домакин. Никой, освен Кейт не предполагаше колко малко значат за него тези светски сбирки. Не че му беше скучно, Кейт знаеше това. Той просто се бе отказал от всичко, което ставаше около него. Беше загубил удоволствието да общува с хората. Това я тревожеше.

В голямата трапезария бяха наредени две маси. Кейт сложи Мариан Хофман между съдия от Върховния съд и сенатор на едната маса, а Люси Уайът — отдясно на Тони на другата. Всички мъже в стаята — женени и неженени — гледаха Люси. Кейт слушаше как тя се

опитва да поведе разговор с Тони, очевидно го харесваше. Майката вътрешно се усмихна. Началото беше добро.

На другата сутрин, в събота, Чарли Уайът рече на Кейт:

— Там на пристана имате мощна и хубава яхта. Колко е голяма?

— Не съм съвсем сигурна. — И Кейт се обърна към сина си: — Колко голям е „Корсар“?

Майката знаеше точно колко голяма е яхтата, но Тони учтиво отговори:

— Двадесет и пет метра.

— Ние в Тексас не се интересуваме много от лодки. Прекалено бързаме. Пътуваме предимно със самолети — Уайът гръмогласно се засмя. — Май ще опитам как е и ще си топна краката.

— Надявах се да ми позволите да ви разведа из острова — усмихна се Кейт. — Утре бихме могли да се поразходим с лодката.

Чарли Уайът я погледна замислено и рече:

— Изключително мило от ваша страна, госпожо Блакуел.

Тони ги наблюдаваше спокойно, без да казва нищо. Първият ход току-що беше направен и той се чудеше дали Уайът го съзнава. Вероятно не. Беше умен бизнесмен, но никога не се беше сблъсквал с човек като Кейт Блакуел.

— Какъв хубав ден! — обърна се Кейт към Тони и Люси. — Защо не се поразходите двамата с яхтата?

— С удоволствие — съгласи се Люси, преди Тони да успее да откаже.

— Съжалявам — отсече той. — Очаквам да ми се обадят по телефона от чужбина. — Усети неодобрителния поглед на майка си.

— Не съм виждала баща ви тази сутрин — обърна Кейт към Мариан Хофман.

— Разхожда се и изучава острова. Става рано.

— Разбрах, че обичате да яздите. Тук имаме хубава конюшня.

— Благодаря ви, госпожо Блакуел. Само ще се поразтъпча, ако нямате нищо против.

— Не, естествено. — Кейт отново се обърна към Тони. — Наистина ли няма да промениш решението си и да отидеш с госпожица Уайът на разходка с яхтата. — В гласа й имаше стоманена нотка.

— С-сигурен съм.

Беше спечелил победа — малка наистина, но победа.

Битката бе започнала и Тони не смяташе да я губи. Този път не. Майка му нямаше власт да го измами. Веднъж го бе използвала за пионка и той напълно осъзнаваше, че пак възнамерява да опита. Но този път нямаше да успее. Кейт бе хвърлила око на компанията „Уайът Ойл енд Тул“. Чарли Уайът нямаше намерение да я слива или продава. Но всеки мъж има слабост и Кейт я беше открила — дъщеря му. Ако Люси се омъжеше за Тони Блакуел, двете компании щяха да се слеят. На закуска Тони презрително гледаше майка си през масата. Беше се хванала на въдицата. Люси не беше само красива, беше умна и очарователна. Но и тя като Тони беше пионка в тази гадна игра и той за нищо на света нямаше да я докосне. Това беше битка между него и майка му.

Когато закуската свърши, Кейт се изправи.

— Тони, защо не заведеш госпожица Уайът в парка, преди да са ти телефонирали?

Този път нямаше как да откаже учтиво.

— Добре.

Смяташе да съкрати разходката.

— Интересувате ли се от редки книги? — обърна се Кейт към Чарли Уайът. Имаме богата колекция в библиотеката.

— Интересувам се от всичко, което желаете да ми покажете — каза й тексасецът.

Почти веднага на Кейт й хрумна нещо и тя се обърна към Мариан Хофман:

— Добре ли се чувствате, мила?

— Да, благодаря ви, госпожо Блакуел. Моля ви, не се безпокойте за мен.

— Няма — отговори Кейт.

И Тони знаеше, че майка му наистина няма да се безпокои. Госпожица Хофман не й беше нужна и тя я бе зачеркнала. Бе го направила с лекота и с чаровна усмивка, но под тях се криеше целенасочената безскрупулност, за която Тони я ненавиждаше. Люси го наблюдаваше.

— Готов ли си, Тони?

— Да.

Двамата се отправиха към вратата. Още не се бяха отдалечили достатъчно, когато Тони чу майка си:

— Каква красива двойка, нали?

Поеха из големия, добре поддържан парк към пристана, където беше вързана яхтата „Корсар“. Огромните площи с цветя в какви ли не отсенки изпълваха летния въздух с ухание.

— Божествено място — отбеляза Люси.

— Да.

— В Тексас нямаме цветя като тези.

— Така ли?

— Да.

— Тук е толкова тихо и спокойно.

— Да.

Люси спря рязко и се обърна към Тони.

— Нещо обидно ли казах? — попита я.

— Нищо не сте казали и точно това е обидното. Досега чувам от вас само „да“ или „не“. Карате ме да се чувствам така, като че ли ви… преследвам.

— Наистина ли?

— Да — засмя се тя. — Стига да можех да ви науча да разговаряте, между нас можеше и да се получи нещо.

Тони се ухили.

— За какво мислите? — попита го Люси.

— За нищо.

Мислеше за майка си и колко мрази тя да губи.

Кейт показваше на Чарли Уайът голямата библиотека с дъбова ламперия. По лавиците бяха подредени първите издания на Оливър Голдсмит, Лорънс Стърн, Тобиас Смолет и Джон Дън, както и първият фолиант на Бен Джонсън. Там бяха творбите на Самюел Бътлър и Джон Бъниън, и рядко срещано, тайно отпечатано издание от 1813 година на „Кралица Маб“. Уайът вървеше с блеснали очи покрай лавиците, отрупани със съкровища. Спря пред едно красиво подвързано издание на „Ендимион“ на Джон Кийтс.

— Екземпляр от „Роузбърг“ — каза Чарли Уайът.

— Да — погледна го изненадана Кейт. — Съществуват само два такива екземпляра.

— Другият е у мен — уточни Уайът.

— Трябваше да се сетя — засмя се Кейт. — Този ваш вид на тексаски добряк ме подведе.

— Така ли? — ухили се Уайът. — Добро прикритие е.

— Къде сте учили?

— Минното училище в Колорадо и после в Оксфорд, със стипендията „Роудс“. — Той внимателно погледна Кейт. — Казаха ми, че именно вие сте ме поканили на конференцията в Белия дом.

— Просто споменах името ви — сви рамене Кейт. — Много се зарадвах, че ще присъствате.

— Страшно мило от ваша страна, Кейт. А сега, след като сме само двамата, защо не ми кажете какво точно сте си наумили?

Тони работеше в личния си кабинет — стаичка встрани от големия вестибюл на долния етаж. Седеше в дълбок фотьойл, когато чу, че вратата се отваря и някой влиза. Обърна се и видя Мариан Хофман. Още преди да продума и да я предупреди, че е в кабинета, я чу да ахва.

Гледаше неговите картини на стената — малко на брой, които бе донесъл от жилището в Париж. Това беше единствената стая в къщата, където разрешаваше да висят. Наблюдаваше как Мариан се разхожда из стаята и минава от картина на картина — вече беше прекалено късно да се обади.

— Направо не е за вярване — пророни тя.

Тони почувства в себе си внезапен гняв. Знаеше, че картините не са чак толкова лоши. Размърда се, кожата на фотьойла изпука. Мариан се обърна и го видя.

— О, извинете. Не знаех, че тук има някой.

Тони се изправи.

— А, не се притеснявайте! — тонът му беше груб. Не обичаше да нахлуват в светилището му. — Търсите ли нещо?

— Не. Аз… просто се разхождам. Вашата колекция от картини е за музей.

— Без тези — чу се да казва Тони.

Тя се изненада от враждебните нотки в гласа му. Обърна се и отново погледна картините.

— Вие ли сте ги рисували?

— Съжалявам, ако не ви харесват.

— Прекрасни са! — Тя се приближи към него. — Не разбирам. Щом можете да правите това, защо изобщо се занимавате с друго? Вие сте надарен. Не добър, а надарен.

Тони стоеше, без да я слуша, и единственото, което искаше, е тя да излезе.

— Мечтаех да стана художничка — продължи Мариан. — Учих една година при Оскар Кокошка. Най-накрая се отказах, защото разбрах, че никога не бих могла да бъда добра, колкото ми се иска. Но вие! — Тя пак се обърна към картините. — В Париж ли сте учили?

— Да.

Искаше му се тя да го остави сам.

— И се отказахте… просто ей така?

— Да.

— Колко жалко. Вие…

— А, ето ви!

Двамата се обърнаха. На вратата стоеше Кейт. Изгледа ги, после отиде при Мариан.

— Навсякъде ви търсих, Мариан. Баща ви спомена, че обичате орхидеите. Трябва да видите нашата оранжерия.

— Благодаря — измънка Мариан. — Аз наистина…

— Тони, може би е редно да обърнеш внимание на другите гости — обърна се към него Кейт, в гласа й се четеше силно неодобрение.

Тя хвана Мариан под ръка и двете излязоха.

Беше интересно да наблюдава как майка му си играе с хората като с мишки. Направи го толкова ловко, без никакви излишни жестове. Всичко беше започнало с това, че Уайът и дъщеря му дойдоха първи, а Хофман закъсня. С Люси, която седеше винаги до него, с личните разговори с Чарли Уайът. Беше повече от ясно. И все пак Тони трябваше да признае, че е ясно само защото той разполагаше с ключа към нещата. Познаваше майка си и начина, по който тя мисли. Люси Уайът беше чудесно момиче. Щеше да бъде много добра съпруга за някого, но не и за него. Не и с Кейт Блакуел в дъното на всичко. Майка му беше безскрупулна, пресметлива мръсница и докато го помнеше,

Тони не бе застрашен от машинациите й. Чудеше се какъв ще е следващият й ход.

Не му се наложи да чака дълго, за да разбере.

Пиеха коктейли на терасата, когато Кейт му каза:

— Господин Уайът беше много любезен да ни покани в своето ранчо другата седмица. Нали е чудесно? — Лицето й грееше от удоволствие. — Никога не съм виждала тексаско ранчо.

„Кругър-Брент“ притежаваше ранчо в Тексас и то вероятно бе два пъти по-голямо от имота на Уайът.

— Тони, нали ще дойдете — попита тексасецът.

— Моля ви — настоя Люси.

Съюзяваха се срещу него. Това беше предизвикателство и Тони реши да го приеме.

— С удоволствие.

— Чудесно!

На лицето на Люси се изписа искрена радост. Кейт също беше доволна.

„Ако си е наумила да ме съблазни, Люси само си губи времето“, помисли си Тони. Раната, нанесена от майка му и Доминик, беше насадила у него такова дълбоко недоверие към жените, че единствените, с които общуваше сега, бяха скъпо платени проститутки на повикване. От всички жени те бяха най-честните. Искаха само пари и открито ти казваха колко. Човек плащаше за това, което получаваше, и получаваше това, за което плащаше. Без усложнения, сълзи и измама.

Люси щеше да бъде доста изненадана.

Рано в неделя сутринта Тони отиде на басейна, за да поплува. С бял бански костюм, Мариан Хофман вече беше във водата. Имаше красива фигура — висока, стройна и изящна. Тони я наблюдаваше как плува, ръцете й се вдигаха и отпускаха в точен, красив ритъм. Тя видя Тони и му махна.

— Добро утро.

— Добро утро — отговори на поздрава й той. — Добра си.

— Обичам да спортувам — усмихна се Мариан. — Наследила съм го от баща си.

Тя спря до стената на басейна и Тони й подаде кърпа. Загледа я как, без да се притеснява, подсушава косата си.

— Закусвала ли си?

— Не. Не знаех дали готвачът е станал толкова рано.

— Тук е като хотел. Има двадесет и четири часово обслужване.

— Хубаво — усмихна му се Мариан.

— Къде живееш?

— Основно в Мюнхен. В стар замък извън града.

— Къде си учила?

— Това е дълга история — въздъхна Мариан. — По време на войната ме изпратиха в пансион в Швейцария. След това отидох в Оксфорд, учех в Сорбоната и живях няколко години в Лондон. Била съм в тези градове. А ти къде си ходил? — погледна го тя право в очите.

— В Ню Йорк, Мейн, Швейцария, Южна Африка. През войната прекарах няколко години в Южния Тихи океан, после Париж… — Той млъкна отведнъж, като че беше казал прекалено много.

— Извинявай, ако съм любопитна, но не мога да проумея защо си спрял да рисуваш.

— Това не е важно — рязко каза Тони. — Хайде да закусваме.

Ядоха сами на терасата, която гледаше надолу към блестящата извивка на залива. С Мариан беше лесно да се разговаря. У нея имаше достойнство, някакво благородство, които Тони намираше привлекателни. Тя не флиртуваше и не бе по празните приказки. Изглежда, проявяваше искрен интерес към него. Тони усети как тази тиха и чувствителна жена го привлича. Питаше се обаче до каква степен това привличане се дължи на мисълта, че прави напук на майка си.

— Кога се връщаш в Германия?

— Другата седмица — отговори Мариан. — Ще се омъжвам.

Думите й го изненадаха.

— О, това е чудесно — каза смутен Тони. — За кого?

— За един лекар. Познавам го, откакто съм се родила.

„Защо трябваше да го уточнява? Има ли някакво значение?“

— Ще вечеряш ли с мен в Ню Йорк? — без да се замисля, я попита той.

Мариан го изгледа внимателно, премисляйки отговора си.

— Ще ми бъде приятно.

— Определям ти среща — засмя се доволен Тони.

Вечеряха в малък ресторант на брега на Лонг Айланд. Тони искаше да е сам с Мариан, далеч от погледа на майка си. Знаеше, че ако тя научи, ще намери начин да отрови тази чиста и невинна вечер. Това беше нещо лично между него и Мариан и независимо, че бе започнало отскоро, Тони не искаше някой да го разваля. Радваше се на компанията на Мариан дори повече, отколкото беше очаквал. Момичето имаше тънко чувство за хумор и той откри, че се смее повече, отколкото през цялото време след завръщането си от Париж. Мариан го накара да се почувства безгрижен и свободен.

— Кога се връщаш в Германия?

— Другата седмица… Ще се омъжвам.

През следващите пет дни Тони често се виждаше с Мариан. Отмени пътуването си до Канада, без да знае защо. Мислеше, че така може би изразява бунта си срещу плана на Кейт, че отмъщава, но дори това да беше вярно в началото, сега нещата вече се бяха променили. Той усети, че Мариан все по-силно и по-силно го привлича. Харесваше нейната честност. Вече се бе отчаял, че никога няма да открие това качество.

Тъй като Мариан бе туристка в Ню Йорк, Тони я разведе навсякъде. Качиха се в Статуята на свободата, взеха ферибота до Статън Айланд, отидоха на върха на Емпайър Стейт Билдинг и в ресторант в Китайския квартал. Прекараха цял ден в музея на изкуствата „Метрополитън“ и един следобед в галерията „Фрик“. Имаха еднакви вкусове. Внимателно избягваха личните теми, въпреки това и двамата осъзнаваха силното сексуално влечение помежду им. Дните се изнизаха и дойде петък, когато Тони трябваше да замине за ранчото на Уайът.

— Кога ще се върнеш в Германия?

— В понеделник сутринта.

В гласа й нямаше радост.

Същия следобед Тони замина за Хюстън. Можеше да пътува с майка си с един от самолетите на компанията, но предпочете да избегне обстановка, в която те двамата ще бъдат сами. От своя страна, гледаше на майка си единствено като на съдружник в бизнеса — блестящ, силен, хитър и опасен.

На летище „Уилям Х. Хоби“ в Хюстън го чакаше Ролс-Ройс. Шофьорът, облечен с джинси „Ливайс“ и цветна спортна риза, го закара в ранчото.

— Повечето хора предпочитат да отидат със самолет направо в ранчото — отбеляза той. — Господин Уайът разполага с голяма писта. Оттук до портата ще стигнем за около час, а оттам за още около половин час ще идете в централната сграда.

Тони реши, че шофьорът преувеличава, но не беше прав. Имението на Уайът се оказа по-скоро градче, отколкото ранчо. От главната порта поеха по някакъв път и след половин час подминаха трафопоста, селскостопанските постройки, оградените за добитъка паши, къщите за гости и бунгалата на слугите. Централната къща представляваше огромно едноетажно ранчо, което изглеждаше безкрайно. На Тони му се стори потискащо грозно.

Кейт вече беше пристигнала. Те с Чарли Уайът седяха на терасата, която гледаше към басейн с размер на малко езеро. Когато Тони се появи, водеха оживен разговор. При вида му Уайът рязко спря по средата на изречението. Тони усети, че обсъждаха него.

— Ето го нашето момче! Добре ли пътува, Тони?

— Да, б-благодаря.

— Люси се надяваше, че ще успееш да хванеш по-ранен самолет — каза Кейт.

— Т-така ли? — обърна се и изгледа майка си.

Чарли Уайът го потупа по рамото.

— В чест на теб и на Кейт организираме голямо празненство със скара на открито. Всички пристигат със самолет, за да участват.

— М-много мило от ваша страна — каза Тони. „Ако смятате да им поднесете жертвения агнец, ще си идат гладни“, помисли си той.

Люси се появи с бяла риза и плътно прилепнали изтъркани джинси и Тони трябваше да признае, че е поразително хубава.

Тя се приближи и го хвана за ръка.

— Тони, вече се чудех дали ще дойдеш.

— С-съжалявам, че закъснях — извини се той. — Имах да довърша малко работа.

— Няма значение, щом вече си тук — топло му се усмихна Люси. — Какво ти се прави днес следобед?

— Какво ще ми предложиш?

— Каквото пожелаеш — нежно отговори тя и го погледна в очите.

Кейт Блакуел и Чарли Уайът сияеха.

Пиршеството на открито беше грандиозно дори за критериите на Тексас. Почти двеста души дойдоха с частен самолет, мерцедеси и Ролс-Ройси. Два оркестъра свиреха едновременно в различни части на парка. Шестима бармани разнасяха шампанско, уиски, безалкохолни напитки и бира, докато четирима готвачи приготвяха храната на накладени навън огньове. Имаше печено на жар говеждо и агнешко месо, пържоли, пилета и патици. Поднесоха горещи глинени делви с люти чушлета и цели омари, в пръстта се печаха царевици и раци. Имаше печени картофи, пресен зелен грах, шест вида салати, топли домашни сладки, царевични питки с мед и конфитюр. Четири маси бяха отрупани с десерти — прясно опечени пайове, торти, пудинги и домашен сладолед с дванадесет различни аромата. Това беше най-разточителното празненство, което Тони беше виждал. Според него точно тук се криеше разликата между новите и старите пари. Девизът при старите пари беше: „Ако ги имаш, крий ги“, а при новите: „Ако ги имаш, перчи се с тях!“

Перченето беше невероятно. Жените носеха предизвикателни вечерни рокли, а накичените по тях бижута бяха ослепителни. Тони стоеше настрана и наблюдаваше как гостите се тъпчат и как стари приятели шумно си подвикват. Почувства се така, сякаш присъства на някакъв безсмислен декадентски ритуал. При всяко завъртане пред него изникваше сервитьор с поднос, отрупан с глинени съдове с черен хайвер, пастет или шампанско. Струваше му се, че келнерите са повече от гостите. Слушаше разговорите, които се водеха наоколо.

— Довтаса тук от Ню Йорк, за да ми продаде някакви стоки, а аз му разправям: „Пилееш си времето, мой човек. На изток от Хюстън не можеш да сключиш добра сделка за петрол…“

— Трябва да внимаваш с тия лицемерни хитреци. Те са като сапунените мехури…

До Тони се появи Люси.

— Не ядеш, Тони. Случило ли се е нещо? — Тя внимателно го наблюдаваше.

— Не, всичко е наред. Това се казва пиршество.

— Нищо още не си видял, приятелю. Почакай фойерверките.

— Фойерверките ли?

— Аха! — И Люси го докосна по ръката. — Жалко, че има толкова народ. Невинаги е така. Татко искаше да смае майка ти. — Тя се усмихна. — Утре си отиват.

Аз също, мрачно си помисли Тони и прецени, че е сбъркал, като е дошъл. Ако толкова много искаше да притежава компанията „Уайът Ойл енд Тул“, майка му трябваше да измисли някакъв друг начин да се сдобие с нея. Той я потърси с очи сред тълпата и я видя сред някаква група, която й се възхищаваше. Беше красива. Почти шестдесетгодишна, тя изглеждаше с десет години по-млада. По лицето й нямаше бръчки и благодарение на упражненията и всекидневните масажи тялото й беше стегнато и в отлична форма. Тя беше толкова строга и дисциплинирана спрямо себе си, както и с всички около нея, и Тони донякъде й се възхищаваше. Един страничен наблюдател би казал, че Кейт Блакуел чудесно се забавлява. „Тя ненавижда цялата тази сбирщина — каза си Тони. — Готова е на всичко, само и само да получи онова, което е пожелала.“ Сети се за Мариан и за това колко неприятно би й било подобно безсмислено сборище. При мисълта за нея усети внезапна болка.

„Ще се омъжа за един лекар. Познавам го, откакто съм се родила.“

След половин час, когато Люси дойде, за да потърси Тони, той вече се връщаше в Ню Йорк.

— Искам да те видя.

— Добре — без колебание се съгласи тя.

Тони не можеше да прогони Мариан Хофман от мислите си. От дълго време беше сам, ала не се чувстваше самотен. Но докато беше

далеч от Мариан, усети самота, изпита чувството, че нещо му липсва. Близостта с нея означаваше топлина и тържество на живота, тя прогонваше грозните тъмни сенки, които го преследваха.

Тони изпитваше ужасяващото чувство, че ако остави Мариан да замине, с него ще е свършено. Тя му беше необходима така, както никой друг в живота.

Мариан го посрещна в апартамента си и когато Тони влезе, у него се пробуди силен копнеж, какъвто той не се надяваше да усети никога отново. Погледна я и разбра, че тя изпитва същото, никакви думи не можеха да опишат това чудо.

Притисна я в ръцете си. И двамата усещаха непреодолимо влечение, което ги грабна и понесе в прекрасен вихър, в изблик на неописуема наслада. Плуваха в някаква кадифена мекота, която не познаваше време и място, всеки бе погълнат от опиняващата красота и вълшебството на другия. Сетне легнаха изтощени, притиснати един до друг, косата й нежно го докосваше по лицето.

— Ще се оженя за теб, Мариан.

Тя обгърна лицето му с длани и го погледна изпитателно в очите.

— Сигурен ли си, Тони? — попита го внимателно. — Има един проблем, скъпи.

— Твоят годеж ли?

— Не. Аз ще го разтуря. Притеснявам се за майка ти.

— Тя няма нищо общо с…

— Не, нека се доизкажа, Тони. Тя смята да те ожени за Люси Уайът.

— Това си е неин проблем. — Той отново я прегърна. — Аз смятам друго.

— Ще ме намрази, Тони, а аз не го искам.

— Знаеш ли какво искам аз? — прошепна Тони.

И вълшебството започна отначало.

Кейт Блакуел чу сина си след цели четиридесет и осем часа. Беше изчезнал от ранчото на Уайът без никакви обяснения и без да се сбогува и бе хванал самолета за Ню Йорк. Чарли Уайът беше объркан, а Люси — бясна. Кейт с неудобство се извини и същата вечер замина със самолета на компанията за Ню Йорк. Когато се прибра у дома, се

обади по телефона на Тони в апартамента му. Никакъв отговор. Нямаше го и на другия ден.

Кейт беше в кантората си, когато личният телефон на бюрото й иззвъня. Преди още да го вдигне, тя знаеше кой е.

— Добре ли си, Тони?

— Д-добре съм, майко.

— Къде си?

— Карам м-медения си месец. Ние с Мариан Хофман се оженихме вчера. — Последва дълго мълчание. — М-майко, на телефона ли си?

— Да, чувам те.

— Би трябвало да ми честитиш и да ми пожелаеш много щастие или да кажеш някоя от ония дежурни фрази.

В гласа му се четеше горчива ирония.

— Да, разбира се — каза Кейт. — Желая ти много щастие, сине.

— Б-благодаря ти, м-майко.

И затвори.

Кейт остави слушалката и натисна копчето на телефона за вътрешна връзка.

— Брад, ела, ако обичаш.

— Току-що се обади Тони — каза тя, когато Брад влезе в кабинета й.

Брад я погледна в лицето.

— Господи! Само не ми казвай, че си го направила!

— Тони го направи. Империята на Хофман е в ръцете ни.

Брад Роджърс потъна в стола.

— Не мога да го повярвам! Зная колко вироглав може да е той. Как успя да го склониш да се ожени за Мариан Хофман?

— Беше много просто — въздъхна Кейт. — Притисках го в другата посока.

Но тя знаеше, че именно това е посоката, която е трябвало да избере. Мариан Хофман щеше да бъде чудесна съпруга за Тони. Щеше да разсее мрака в него.

На Люси й бяха извадили матката.

Мариан щеше да му роди син.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Половин година след сватбата на Тони и Мариан компанията на Хофман беше погълната от „Кругър-Брент“. Като жест към Фридрих Хофман официалното подписване на договорите стана в Мюнхен, а той оглави филиала в Германия. Тони се изненада от спокойствието, с което майка му прие неговия брак. Не бе в неин стил да понася загубите и въпреки това, когато двамата младоженци се върнаха от медения месец на Бахамските острови, Кейт беше сърдечна с Мариан и каза на Тони, че много се радва на брака им. Тони се удиви най-много на това, че чувствата й изглеждаха искрени, и реши, че вероятно не разбира майка си толкова добре, както си мисли.

Бракът беше много сполучлив от самото начало. Мариан запълни отдавна изпитвана потребност у Тони и всички около него, и най-вече Кейт забелязаха, че се е променил.

Заминеше ли в командировка, Мариан го придружаваше. Те играеха и се смееха заедно и истински се радваха един на друг. Докато ги наблюдаваше, Кейт си мислеше: „Направих добро на сина си“.

Мариан успя да помири Тони и майка му. Когато двамата се върнаха от медения месец, тя каза:

— Хайде да поканим майка ти на вечеря.

— Не. Ти не я познаваш, Мариан. Тя…

— Искам да я опозная. Моля те, Тони.

Той не беше съгласен, но накрая отстъпи. Беше се приготвил за една тягостна вечер, ала остана изненадан. Кейт бе трогателно щастлива, че е с тях. На другата седмица ги покани на вечеря в къщата, след което това стана седмичен ритуал.

Кейт и Мариан се сприятелиха. Говореха си по телефона няколко пъти седмично и обядваха заедно поне веднъж в седмицата.

Веднъж имаха среща в „Лютес“ и в мига, в който Мариан влезе, Кейт разбра, че нещо се е случило.

— Двойно уиски с лед, ако обичате — поръча Мариан на оберкелнера.

Обикновено пиеше само вино.

— Какво се е случило, Мариан?

— Бях при доктор Харли.

Внезапна тревога прониза Кейт.

— Нали не си болна?

— Не. Добре съм. Само че…

И тя объркано разказа цялата история. Беше започнало преди няколко дни. Мариан не се чувствала добре и си записала час при Джон Харли.

— Изглеждате напълно здрава — усмихна се доктор Харли. — На колко години сте, госпожо Блакуел?

— На двадесет и три.

— Някой в семейството ви да е страдал от сърце?

— Не.

Той си го записа.

— Рак?

— Не.

— Родителите ви живи ли са?

— Баща ми да. Майка ми почина при нещастен случай.

— Страдали ли сте някога от заушка?

— Не.

— От морбили?

— Да. Когато бях на десет години.

— Коклюш?

— Не.

— Някакви операции.

— От сливици. Бях на девет години.

— Освен посочените случаи били ли сте в болница? Някакво заболяване?

— Не. Всъщност, да, веднъж. За много кратко.

— Защо?

— Бях в девическия отбор по хокей в училище и по време на една среща загубих съзнание. Дойдох на себе си в болницата. Мина ми само за два-три дни. Нищо сериозно.

— Имахте ли нараняване по време на срещата?

— Не. Просто загубих съзнание.

— На каква възраст бяхте?

— На шестнадесет години. Лекарят каза, че вероятно е някакво смущение на жлезите — заради пубертета.

Доктор Харли се наведе, както седеше.

— Спомняте ли си дали, като дойдохте на себе си, дали чувствахте слабост по тялото?

Мариан се замисли за момент.

— Мисля, че да. От дясната страна. Но ми мина след няколко дни. Оттогава не съм получавала такова нещо.

— Имахте ли главоболие? Зле ли виждахте?

— Да. Но и това мина. — Тя се разтревожи. — Смятате ли, че ми има нещо, доктор Харли?

— Не зная със сигурност. За всеки случай ще направя някои изследвания.

— Какви?

— Искам да направя церебрална ангиограма. Няма защо да се тревожите. Можем веднага да го сторим.

След три дни сестрата на доктор Харли се обади и извика Мариан. Джон Харли я чакаше в кабинета си.

— Е, разрешихме загадката.

— Нещо лошо ли е?

— Всъщност не. Ангиограмата показа, че тогава сте получили слаб мозъчен удар, госпожо Блакуел. На медицински език това се нарича аневризъм и се среща много често при жените, по-специално при девойките. Спукало се е кръвоносно съдче в мозъка и е изтекла малко кръв. Високото кръвно е причина за главоболието и помътненото зрение. За щастие тези неща минават от само себе си.

Мариан слушаше, а в мислите си се мъчеше да се пребори с паниката.

— Какво точно означава това? Би ли могло да се случи отново?

— Вероятността е съвсем малка — усмихна се лекарят. — Ако не смятате да кандидатствате отново за хокейния отбор, можете да живеете съвсем нормално.

— Ние с Тони обичаме да ходим на езда и да играем тенис. Това…

— Стига да не прекалявате, можете да правите всичко, от тенис до секс. Никакви проблеми.

— Слава Богу — усмихна се с облекчение Мариан.

— Има само едно нещо, госпожо Блакуел — каза Джон Харли тъкмо когато тя се канеше да си върви. — Ако вие с Тони смятате да имате деца, бих ви посъветвал да си осиновите.

Мариан замръзна.

— Но нали казахте, че съм напълно нормална?

— Да, така е. За съжаление бременността много разширява кръвоносните съдове. А през последните седмици кръвното налягане се покачва още повече. С такъв аневризъм рискът би бил неоправдано висок. Може да се окаже не само опасно, но и фатално. Наистина е много лесно в днешно време да си осиновиш дете. Аз мога да уредя…

Но Мариан вече не го слушаше. Чуваше гласа на Тони: „Искам да си имаме дете. Малко момиченце, което да прилича на теб.“

— … И не издържах да слушам повече — каза Мариан на Кейт, — изхвръкнах от кабинета му и дойдох право тук.

Кейт направи огромно усилие да не издаде чувствата си. Това беше зашеметяващ удар, но все имаше някакъв изход. Винаги имаше.

Тя успя да се усмихне и каза:

— Е, страхувах се да не се окаже нещо много по-лошо.

— Но, Кейт, ние с Тони много искаме да имаме дете.

— Мариан, доктор Харли е паникьор. Преди години си имала малък проблем, а сега той прави от мухата слон. Знаеш ги какви са лекарите. — Тя взе ръката Мариан. — Нали се чувстваш добре, мила?

— Чувствах се отлично, докато…

— Е, добре. Нали, като се движиш, не получаваш такива пристъпи?

— Не.

— Защото всичко е минало. Самият той ти е казал, че тези неща минават от само себе си.

— Каза, че рискът…

Кейт въздъхна.

— Мариан, всеки път, когато една жена забременее, съществува риск. Животът е пълен с рискове. Важното е да прецениш кои рискове си заслужава да поемаш, не е ли така?

— Да. — Мариан помисли малко и взе решение. — Права си. Няма да казваме нищо на Тони. Само ще се разтревожи. Нека да го запазим като наша тайна.

„По дяволите, иде ми да убия доктор Харли, задето я е изплашил до смърт“, помисли си Кейт.

— Ще бъде наша тайна — съгласи се тя.

След три месеца Мариан забременя. Тони се вълнуваше. Кейт тихо тържествуваше. Доктор Харли беше ужасен.

— Ще уредя незабавно да абортирате — каза той на Мариан.

— Не, доктор Харли. Чувствам се добре. Ще родя детето.

Когато Мариан каза на Кейт, че е ходила при лекаря, тя нахлу в кабинета на Джон Харли.

— Как се осмеляваш да предлагаш на снаха ми аборт?

— Кейт, казах й, че ако износи бебето до термина, съществува вероятност да умре.

— Откъде си толкова сигурен? Всичко ще мине добре. Престани да се тревожиш.

След осем месеца, в началото на февруари, в четири часа сутринта Мариан получи преждевременни контракции. Стенанията й събудиха Тони. Той бързо започна да се облича.

— Не се тревожи, скъпа. Веднага ще те заведа в болницата.

— Моля те, побързай.

Болките бяха непоносими.

Мариан се запита дали не е трябвало да каже на Тони за разговора си с доктор Харли. Не, Кейт беше права. Тя сама трябваше да вземе решение. Животът беше толкова прекрасен, че Бог не би позволил да й се случи нищо лошо.

Когато Мариан и Тони пристигнаха в болницата, всичко беше подготвено. Придружиха Тони до чакалнята. Заведоха Мариан в кабинета за прегледи. Гинекологът, Доктор Матсън, премери кръвното на Мариан, намръщи се и пак го премери. Вдигна очи и рече на сестрата:

— Вкарайте я в операционната, бързо.

Тони стоеше при апарата за цигари в коридора на болницата, когато дочу зад себе си глас:

— Ха, и това ако не е Рембранд!

Обърна се. Позна мъжа, който беше с Доминик пред блока й. Как го беше нарекла тя? Бен. Той се бе втренчил враждебно в Тони. Дали от ревност? Какво беше казала Доминик? В този момент се появи и тя.

— Сестрата каза, че Мишлин е в интензивното отделение. Ще дойдем… — Тя видя Тони и спря. — Тони! Какво правиш тук?

— Жена ми ражда.

— Майка ти ли го уреди? — попита Бен.

— Какво искаш да кажеш?

— Доминик ми спомена, че майка ти уреждала всичко, мой човек.

— Бен! Стига!

— Защо? Не е ли истина, сладурче? Нали така ми каза?

— За какво говори той? — обърна се Тони към Доминик.

— За нищо — бързо отговори тя. — Бен, хайде да се махаме оттук.

Но Бен се забавляваше.

— Защо ли и аз си нямам като твоето мамче? Искаш красив модел, за да спиш с нея, и тя ти купува. Искаш да организираш изложба в Париж и тя ти я урежда. Ти…

— Ти си луд.

— Така ли? — Бен се обърна към Доминик. — Той не знае ли?

— Какво да зная? — настоя Тони.

— Нищо, Тони.

— Той каза, че майка ми е уредила изложбата в Париж. Това е лъжа, нали? — Тони видя изражението върху лицето на Доминик. — Нали?

— Не — отговори Доминик с половин уста.

— Искаш да кажеш, че тя е платила на Гьорг, за да покаже моите картини.

— Тони, той наистина хареса картините ти.

— Кажи му за критика — подкани я Бен.

— Стига, Бен!…

Доминик се обърна да си върви. Тони я сграбчи за ръката.

— Почакай! Какво за художествения критик? Майка ми ли уреди той да дойде на изложбата?

— Да. — Гласът на Доминик замря в шепот.

— Но той направи на нищо моите картини.

Доминик долови болката в гласа му.

— Не е вярно, Тони. Андре д’Юсо каза на майка ти, че би могъл да станеш голям художник.

Той се изправи лице в лице с невероятното.

— Значи майка ми е платила на Д’Юсо, за да ме унищожи?

— Не за да те унищожи. Тя бе убедена, че го прави за твое добро.

Чудовищното престъпление, което бе извършила майка му, беше потресаващо. „Всичко, което ми е казала, е лъжа. Никога не е имала намерение да ме остави да живея, както смятам за добре.“ А и Андре д’Юсо! Как е могъл човек като него да бъде купен? Но, разбира се, Кейт знаеше цената на всекиго. Когато говори за човека, който знае цената на всичко, но не и стойността му, Уайлд сигурно е имал предвид Кейт. Тя правеше всичко в името на компанията. А компанията се свеждаше до Кейт Блакуел. Тони се обърна и слепешката тръгна по коридора.

В операционната лекарите отчаяно се бореха да спасят живота на Мариан. Кръвното й беше застрашително ниско, пулсът й — непостоянен. Дадоха й кислород, преляха й кръв, но беше напразно. Когато роди първото дете, Мариан беше в безсъзнание от мозъчен кръвоизлив, а след три минути, когато извадиха второто близначе, вече беше мъртва.

— Господин Блакуел! — чу Тони и се обърна. До него стоеше доктор Матсън. — Имате две красиви и здрави близначки, господин Блакуел.

Тони съзря израза в очите му.

— Мариан е добре, нали?

— Моите съболезнования — дълбоко въздъхна лекарят. — Направихме всичко, което можахме. Тя почина при…

— Какво? — Това беше писък. Тони сграбчи доктор Матсън за ревера и го разтърси. — Лъжете! Не може да е мъртва.

— Господин Блакуел…

— Къде е тя? Искам да я видя.

— Не можете да влезете сега. Подготвят я…

— Вие я убихте, мръсници! — изкрещя Тони. — Вие!

Той се нахвърли на лекаря. Двама стажанти се приближиха и го хванаха за ръцете.

— По-спокойно, господин Блакуел.

Тони се мяташе като луд.

— Искам да видя жена си!

Доктор Джон Харли забърза към тях.

— Пуснете го — изкомандва той. — Оставете ни сами.

Доктор Матсън и стажантите се махнаха. Тони плачеше съкрушен.

— Джон, те у-убиха Мариан. У-убиха я.

— Тя е мъртва, Тони, моите съболезнования. Но никой не я е убил. Преди месеци й казах, че ако износи плода, това може да я погуби.

Измина доста време, докато Тони проумее думите му.

— За какво говориш?

— Мариан не ти ли каза? А майка ти?

Тони втренчи в него недоумяващ поглед.

— Майка ми ли?

— Тя мислеше, че само вдигам паника, и посъветва Мариан да износи плода. Много съжалявам, Тони. Видях близначките. Красиви са. Не искаш ли да…

Тони си беше тръгнал.

Икономът на Кейт отвори на Тони и той влезе.

— Добро утро, господин Блакуел.

— Добро утро, Лестър.

Икономът видя, че Тони е раздърпан и несресан.

— Добре ли сте, сър?

— Да. Ще ми направиш ли едно кафе, Лестър?

— Разбира се, сър.

Той видя как икономът се запъти към кухнята. „Сега е моментът“, изкомандва вътрешният му глас.

Да, сега. Той се обърна и влезе в стаята с трофеите. Отиде при шкафа с колекцията от оръжия и се загледа в лъскавата редица инструменти на смъртта.

„Отвори шкафа, Тони!“

Той го отвори. Избра револвер от рафта с пистолетите и провери цевта, за да се увери, че е зареден.

„Тя е на горния етаж.“

Обърна се и тръгна нагоре по стълбите. Сега вече знаеше. Майка му не е виновна, че е въплъщение на злото. Тя беше обсебена от злия дух и той щеше да я изцери. Компанията бе взела душата й и Кейт не носеше отговорност за онова, което вършеше. Майка му и компанията се бяха слели в едно и след като той убиеше Кейт, компанията щеше да умре.

Тони се озова пред спалнята на майка си.

„Отвори вратата!“, нареди гласът и той му се подчини.

Кейт се обличаше пред огледалото, когато чу, че вратата се отваря.

— Тони! Какво, за Бога…

Той внимателно насочи оръжието към нея и натисна спусъка.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Правото на първородството — на първородния да наследи родовата титла или имение — има дълбоки корени в историята. Когато в кралските семейства в Европа се ражда вероятният наследник на кралицата или принцесата, присъства висш служител, та ако се родят близнаци, правото на наследяване да не бъде оспорвано. Доктор Матсън внимаваше коя близначка ще се роди първа.

Всички бяха единодушни, че близначките са най-красивите бебета, които някога са виждали. Бяха здрави, необикновено жизнени и сестрите в болницата постоянно си намираха повод, за да отидат и да ги погледат. Въпреки че никоя от тях не го признаваше, част от очарованието се криеше в тайнствените истории, които се носеха за семейството на новородените. Майка им бе починала при раждането им. Баща им беше изчезнал и се шушукаше, че убил майка си, но никой не можеше, да го докаже. Във вестниците нямаше нищо, освен кратко съобщение, че Тони Блакуел получил нервно разстройство заради смъртта на жена си и се усамотил. Когато репортерите се опитаха да изкопчат нещо от доктор Харли, той отсече:

— Без коментари.

Последните няколко дни бяха истински ад за него. До края на живота си щеше да помни сцената, когато обезумелият иконом му се обади и той отиде в спалнята на Кейт Блакуел. Кейт лежеше в кома на пода, по врата и гърдите й имаше рани от куршуми, а кръвта й се стичаше по белия килим. Тони тършуваше из шкафовете на майка си и с ножица режеше на парцали дрехите й.

Доктор Харли хвърли бърз поглед към Кейт и незабавно се обади да изпратят линейка. Коленичи и провери пулса й. Беше слаб и едва доловим, а лицето й беше посиняло. Тя изпадаше в шок. Доктор Харли бързо й би адреналин и сода бикарбонат.

— Какво се е случило? — попита той.

Икономът беше плувнал в пот.

— Аз… не зная. Господин Блакуел ме помоли да му направя кафе. Бях в кухнята, когато чух изстрел. Изтичах горе и видях госпожа

Блакуел на пода, в това положение. Господин Блакуел стоеше над нея и казваше: „Вече няма да ти причинява болка, майко. Аз го убих.“ Отиде при дрешника и започна да реже роклите й.

Доктор Харли се обърна към Тони:

— Какво правиш, Тони?

Чу се как платът се цепи.

— Помагам на мама. Унищожавам компанията. Нали знаете, че компанията уби Мариан? — И продължи да реже дрехите на Кейт.

Откараха майката в спешното отделение на една частна болница в центъра на града, собственост на „Кругър-Брент“. Докато я оперираха, за да извадят куршумите, й направиха четири пъти кръвопреливане.

Необходими бяха трима санитари, за да вкарат Тони в линейката, той се укроти едва след като доктор Харли му направи инжекция. Заедно с линейката дойде и полицията и доктор Харли извика Брад Роджърс да се оправя. Така и не разбра как средствата за информация не са съобщили нищо за стрелбата.

Отиде в болницата да види Кейт в интензивното отделение.

— Къде е синът ми? — Това бяха първите думи, които тя прошепна.

— Грижат се за него, Кейт. Добре е.

Закараха Тони в частен санаториум в Кънектикът.

— Джон, защо се опита да ме убие? Защо? — Болката в гласа й беше непоносима.

— Обвинява те за смъртта на Мариан.

— Това е лудост.

Джон Харли замълча.

„Обвинява те за смъртта на Мариан.“

Дълго след като Харли си беше отишъл, Кейт, легнала в болничната стая, отказваше да проумее тези думи. Обичаше Мариан, защото тя беше направила Тони щастлив. „Всичко, което съм направила, е било за теб, сине. Всичките ми мечти бяха за теб. Как не можа да разбереш?“ Тя бе изпълнена с такава дълбока мъка, че й идеше да умре. Но нямаше да се остави. Всичко, което бе сторила, беше правилно. Не бяха прави те. Тони беше мухльо. Всички бяха мухльовци. Баща й е бил прекалено слаб, за да се примири със смъртта на сина си. Майка й беше прекалено слаба, за да се оправя сама в

живота. „Но аз не съм слаба — мислеше Кейт. — Аз мога да го понеса. Мога да понеса всичко. Аз ще живея. Ще оцелея. Компанията ще оцелее.“

КНИГА ПЕТА
ИВ И АЛЕКСАНДРА
1950–1975 ГОДИНА

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Кейт се възстановяваше в Дарк Харбър, беше се оставила да я лекуват слънцето и морето.

Тони се намираше в частна клиника за душевноболни, където можеше да получи възможно най-добрите грижи. Кейт уреди да дойдат психиатри от Париж, Виена и Берлин, но и след всички прегледи и изследвания диагнозата си остана същата: синът й страдаше от шизофрения и параноя със склонност да убива.

— Не се поддава на никакво лечение, освен това буйства и се налага да го държим в отделна стая.

— Каква стая? — попита Кейт.

— В стая с облицовани с вата стени, но повечето време се налага да го държим в усмирителна риза.

— Необходимо ли е?

— Без нея, госпожо Блакуел, ще убие всеки, който го доближи.

Тя притвори очи с болка — човекът, за когото говореха, не беше нейният благ и нежен Тони, а някакъв непознат безумец. Кейт отвори очи.

— Нищо ли не може да се направи?

— Не, ако не повлияем на разсъдъка му. Държим го упоен, но в момента, в който опиатите го отпуснат, почва да буйства. Не можем да го лекуваме така до безкрай.

— Какво предлагате, докторе?

Кейт се изправи на стола.

— При подобни случаи отстраняването на малки части от мозъка води до забележителни резултати.

Кейт преглътна.

— Лоботомия?

— Точно така. След това синът ви ще бъде в състояние да води нормален живот, стига да не изпитва силни разстройващи емоции.

Кейт седеше смразена. Младият доктор Морис от клиниката „Менингер“ наруши тишината:

— Зная, че ви е много тежко, госпожо Блакуел. Ако желаете да помислите…

— В случай че това е единственото, което ще спре страданието му — заяви Кейт, — направете го.

Фридрих Хофман си искаше внучките.

— Ще ги взема със себе си в Германия.

На Кейт й се струваше, че е остарял с двадесет години след смъртта на Мариан. Тя го съжаляваше, но нямаше никакво намерение да се отказва от децата на Тони.

— Имат нужда от женски грижи, Фридрих. Мариан щеше да настоява да ги отгледаме тук, а ти ще идваш и ще ги виждаш често.

В крайна сметка успяха да го убедят.

Близначките бяха преместени в дома на Кейт, беше пригоден един апартамент за бавачка. Кейт разговаря с няколко гувернантки и накрая назначи една млада французойка на име Соланж Дюна.

Кръсти първородната близначка — Ив, а сестра й — Александра. Приличаха си като две капки вода — беше невъзможно да ги различиш. Когато бяха заедно, бяха като отражението на образ в огледало и Кейт не можеше да се начуди на двойното вълшебство, което синът й и Мариан бяха създали. И двете бяха умни, схватливи и общителни, но дори след няколко седмици Ив изглеждаше по-зряла от Александра. Първа започна да пълзи, първа проговори и проходи. Александра бързо я следваше, но от самото начало водачката беше Ив. Александра обожаваше сестра си и се опитваше да й подражава във всичко. Кейт прекарваше с внучките си цялото си свободно време. Покрай тях се чувстваше млада и започна отново да мечтае. „Един ден, когато остарея и дойде време да се оттегля…“

По случай първия рожден ден на близначките организира празненство. И за двете имаше съвсем еднакви торти, както и сума ти подаръци от приятели и служители в компанията и в къщата. Вторият им рожден ден като че ли дойде почти веднага след това. Кейт не

можеше да повярва колко бързо отмина времето и колко бързо растат момиченцата. Вече открояваше разликите между тях: Ив бе по-силна и по-смела, докато Александра беше по-кротка и се задоволяваше да следва сестра си. Кейт често си мислеше: „Цяло щастие е, че както са без баща и майка, двете са заедно и се обичат толкова много“.

В нощта преди петия им рожден ден Ив се опита да убие Александра.

В „Битие“, глава 25 е казано:

„Синовете в утробата й взеха да се удрят…

Господ й рече: Две племена са в утробата ти, и два различни народа ще произлязат от утробата ти; единият народ ще стане по-силен от другия, и по-големият ще служи на по-малкия.“

В случая с Ив и Александра Ив нямаше намерение да служи на Александра.

Мразеше сестра си, откакто се помнеше. Когато някой вдигнеше Александра и я погалеше или й дадеше подарък, тя направо побесняваше. Струваше й се, че я ограбват. Искаше всичко за себе си — цялата любов и красивите неща, които заобикаляха и двете. Дори не можеше да има собствен рожден ден! Мразеше Александра за това, че прилича на нея, че се облича като нея, че ограбва част от любовта на баба й, която принадлежеше на нея. Александра обожаваше Ив, а Ив я презираше за това. Александра беше щедра и нямаше търпение да й даде своите играчки и кукли, а Ив се изпълваше с още по-голяма омраза. Не си даваше нещата: всичко нейно си беше само нейно. Но то не й стигаше. Искаше да притежава всичко, което имаше Александра. Когато вечер двете момичета казваха на висок глас молитвите си под зоркото око на Соланж Дюна, Ив винаги молеше наум Господ да убие Александра. Когато молитвата обаче остана без отговор, реши, че тя сама трябва да се погрижи за това. Оставаха само няколко дни до петия им рожден ден, а Ив не можеше да се примири с мисълта, че и този празник ще бъде общ. Сестра й й отнемаше нейните подаръци и нейните приятели и затова се налагаше час по-скоро да бъде убита.

В нощта преди рождения им ден Ив лежеше в леглото с широко отворени очи. Когато се убеди, че цялата къща е заспала, отиде до креватчето на Александра и я събуди.

— Алекс — прошепна. — Хайде да слезем в кухнята и да си видим тортите.

Александра отговори сънливо:

— Всички спят.

— Няма да събудим никого.

— Мадмоазел Дюна ще се ядоса. Защо не ги видим на сутринта?

— Защото аз искам да ги видя сега. Идваш ли, или не?

Александра изгони съня от очите си, като ги разтърка.

Нямаше намерение да вижда празничните торти предварително, но не искаше и да наранява чувствата на сестра си.

— Идвам — каза тя.

Стана от леглото и си сложи пантофите. И двете момичета бяха с розови найлонови нощници.

— Хайде! — подкани я Ив. — И не вдигай шум.

— Няма — обеща Александра.

Излязоха от детската и тръгнаха на пръсти по дългия коридор покрай затворената врата на спалнята на мадмоазел Дюна, после слязоха по стръмната стълба, която водеше към кухнята, просторно помещение с две големи газови печки, шест фурни, три хладилника и огромен фризер.

В хладилника Ив намери тортите, които госпожа Тайлър, готвачката, беше направила. На едната пишеше: „Честит рожден ден, Александра!“, а на другата: „Честит рожден ден, Ив!“

„Догодина — помисли Ив щастливо — ще има само една торта.“ Извади тортата на Александра от хладилника и я сложи върху дървения плот за рязане на пържоли в средата на кухнята. Отвори едно чекмедже и взе пакет ярко оцветени свещички.

— Какво правиш? — попита Александра.

— Искам да видя как изглежда със запалени свещи.

Ив започна да реди свещите върху глазурата на тортата.

— Мисля, че не трябва да го правиш, Ив. Ще развалиш тортата и госпожа Тайлър много ще се ядоса.

— Изобщо няма да обърне внимание. — Ив отвори друго чекмедже и измъкна две големи кутии кухненски кибрит. — Ела и ми помогни.

— Искам да си легна.

Ив се обърна към нея ядосано.

— Добре, легни си, пъзла такава! Сама ще го направя.

Александра се поколеба.

— Какво да направя?

Ив й подаде едната кутия.

— Почвай да палиш свещите.

Александра се страхуваше от огън. И двете момичета бяха непрекъснато предупреждавани, че е опасно да играят с кибрит. Знаеха какви ли не ужасии за деца, които не се бяха подчинили на това правило. Александра обаче не искаше да разочарова Ив и послушно започна да пали свещите.

Ив я наблюдава известно време и каза:

— Глупачка, оставяш онези от другата страна!

Александра се наведе над масата и с гръб към Ив се пресегна да стигне свещите в другия край на тортата. Много бързо Ив запали една клечка и я пусна в краката на Александра така, че долният край на нощницата й се подпали. След миг Александра разбра какво става. Когато усети първата ужасяваща болка по краката си, погледна надолу и закрещя:

— Помощ! Помощ!

За миг Ив се втренчи в горящата нощница, ужасена, но и смаяна от успеха си. Александра стоеше като вкаменена от страх.

— Не мърдай! — каза Ив. — Ще донеса кофа с вода. Забърза към мокрото помещение, а сърцето й туптеше в страховита радост.

Един филм на ужасите спаси живота на Александра. Госпожа Тайлър, готвачката на семейство Блакуел, беше отишла на кино с един полицейски сержант, чието легло споделяше от време на време. Онази вечер екранът на киното беше изпълнен с толкова много мъртви и осакатени тела, че накрая госпожа Тайлър не издържа. Точно на средата на едно обезглавяване каза:

— Ричард, това може би е нещо обичайно за теб, но на мен ми дойде множко.

Ще не ще, сержант Ричард Доурърти я последва навън. Върнаха се в къщата на Блакуел един час по-рано, отколкото очакваха, и когато отвори задната врата, госпожа Тайлър чу писъците на Александра от кухнята. Двамата със сержант Доурърти се втурнаха натам, видяха

ужасяващата сцена и се захванаха за работа. Сержантът скочи към Александра и смъкна горящата нощница. Краката и бедрата й бяха покрити с мехури, но пламъците не бяха стигнали до косата или предната част на тялото й. Александра припадна, а госпожа Тайлър напълни голям съд с вода и го изля върху пламъците, които ближеха пода.

— Извикай линейка — нареди сержант Доурърти. — Вкъщи ли е госпожа Блакуел?

— Сигурно спи горе.

— Събуди я!

Тъкмо когато госпожа Тайлър повика по телефона, откъм мокрото помещение се чу плач. В кухнята дотича Ив, която носеше леген с вода и хълцаше неудържимо.

— Мъртва ли е Александра? — крещеше тя. — Мъртва ли е?

Госпожа Тайлър я взе на ръце, за да я успокои.

— Не, скъпа, всичко е наред. Ще се оправи.

— Аз съм виновна — хълцаше Ив. — Тя искаше да запали свещичките на тортата си. Не биваше да й позволявам.

Готвачката погали Ив по гърба.

— Всичко е наред. Не се обвинявай!

— К-к-кибритът падна от ръката ми и Алекс се подпали. Б-беше ужасно!

Сержант Доурърти погледна Ив и каза със съчувствие:

— Горкото дете!

— Александра има изгаряния втора степен по краката и гърба — обясни доктор Харли на Кейт, — но ще се оправи. Днес изгарянията се лекуват лесно. Повярвайте, това е могло да се превърне в ужасна трагедия.

— Знам — каза Кейт. Вече беше видяла раните на Александра и те я бяха изпълнили с ужас. За момент се поколеба: — Джон, май съм по-загрижена за Ив.

— Пострадала ли е?

— Не физически, но бедното дете обвинява себе си за злополуката. Сънува ужасни кошмари. Последните три нощи се

наложи да ходя при нея и да я държа на ръце, докато заспи отново. Не искам това да се превръща в травма, а Ив е много чувствителна.

— Децата се съвземат доста бързо, Кейт. Обади ми се, ако има някакъв проблем, и ще ти препоръчам терапия.

— Благодаря — каза признателно Кейт.

Ив беше ужасно разстроена. Празненството за рождения ден беше отменено. „Александра ме лиши от него“, мислеше си тя с горчивина.

Раните на Александра заздравяваха бързо, без никакви белези. Ив се пребори с чувството си за вина изключително лесно. Кейт я убеждаваше:

— Нещастни случаи стават с всеки, скъпа. Не бива да обвиняваш себе си.

Ив не обвиняваше себе си. Тя обвиняваше госпожа Тейлър. Защо трябваше да се прибира вкъщи и да разваля всичко? Планът беше съвършен.

Санаториумът, в който държаха Тони, се намираше в спокойна гориста местност в Кънектикът. Закарваха Кейт веднъж месечно, за да го види. Лоботомията беше успешна. У Тони вече нямаше и най-малък признак на агресия. Разпознаваше Кейт и винаги питаше за Ив и Александра, но не проявяваше желание да ги види. Всъщност не проявяваше желание за почти нищо. Изглеждаше щастлив. „Не, не щастлив — поправи се Кейт. — Доволен. Доволен обаче от какво?“

Кейт попита господин Бъргър, директора на приюта:

— Моят син нищо ли не прави по цял ден?

— А, не, госпожо Блакуел. Рисува с часове.

Синът й, който можеше да притежава света, рисува по цял ден! Кейт се опита да не мисли за загубата, за този блестящ ум, пропилян завинаги.

— Какво рисува?

Мъжът беше затруднен.

— Никой не може да разбере точно какво.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Следващите две години Кейт започна сериозно да се безпокои за Александра. На това дете все му се случваше нещо. По време на лятната ваканция в имението на Блакуел на Бахамските острови едва не се удави, докато си играеше с Ив в басейна, и само навременната намеса на градинаря я спаси. На другата година, когато двете момичета бяха на излет в Палисейдс, Александра се подхлъзна от ръба на една скала и се спаси, като се вкопчи в храст, пораснал на стръмния склон.

— Наглеждай повечко сестра си — каза Кейт на Ив. — Тя май не може да се грижи за себе си, както ти.

— Знам — отговори Ив сериозно. — Ще я наглеждам, бабче.

Кейт обичаше и двете си внучки, но по различен начин. Вече бяха седемгодишни и бяха еднакво красиви — с дълги и меки руси коси, фини черти и очите на Макгрегърови. Изглеждаха еднакви, но по характер бяха доста различни.

Благостта на Александра напомняше на Кейт за Тони, докато Ив беше повече като нея — упорита и самостоятелна.

Един шофьор ги караше на училище със семейния Ролс-Ройс. Александра се чувстваше неудобно, че съучениците й я виждат с кола и шофьор, докато Ив се пръскаше от удоволствие. Кейт даваше на всяко от момичетата седмична сума и ги караше да си записват за какво харчат. Ив неизменно свършваше парите си преди края на седмицата и взимаше назаем от Александра. Научи се обаче да натъкмява сметките така, че баба им да не разбере. Въпреки това тя разбираше и едва сдържаше усмивката си. На седем години, а вече такава изобретателна счетоводителка!

В началото Кейт хранеше съкровената мечта, че един ден Тони ще се оправи, ще бъде изписан от санаториума и ще се върне в „Кругър-Брент“. Но времето минаваше и мечтата й бавно отмря. Не бяха нужни много приказки, за да разбере, че макар и да напускаше за кратко санаториума, придружен от санитар, той никога няма да се включи отново в живота навън.

Беше 1962 година и тъй като „Кругър-Брент“ процъфтяваше и се разрастваше, ставаше все по-неотложно компанията да бъде оглавена от нов човек. Кейт отпразнува седемдесетия си рожден ден. Косата й беше бяла, а осанката й беше забележителна — силна, изправена и пълна с енергия. Тя съзнаваше, че неумолимият ход на времето ще я връхлети внезапно и трябва да бъде подготвена за това. Компанията трябваше да бъде опазена за семейството. Брад Роджърс беше добър управител, но не бе от рода. „Длъжна съм да устискам, докато близначките поемат командването.“ Тя си спомни последните думи на Сесил Роудс: „Толкова малко е направено и толкова много предстои да се направи“.

Близначките бяха на дванадесет години и съвсем скоро щяха да се превърнат в млади дами. Кейт прекарваше възможно най-много време с тях, но сега ги обсипа още повече с внимание. Беше време да вземе важно решение.

По великденските празници Кейт и сестрите отидоха в Дарк Харбър със самолета на компанията. Момичетата бяха ходили във всички семейни имения, с изключение на това в Йоханесбург, но най-любимата им беше къщата в Дарк Харбър. Те се радваха на дивата свобода и уединението на острова. Обожаваха да се возят на яхти, да плуват и да карат водни ски, а в Дарк Харбър всичките тези неща ги имаше. Ив попита дали може да заведе някои свои съученици, както беше правила и друг път, но сега баба им не разреши. Баба им — тази властна, внушителна жена, която ту се появяваше, ту изчезваше, раздавайки подаръци, целувки по бузата и от време на време по някой и друг съвет как да се държат младите дами — искаше да бъде сама с тях. Този път момичетата усещаха, че става нещо различно. Баба им беше с тях на всяко ядене. Водеше ги да гребат, да плуват, дори да яздят. Справяше се с коня с увереността на професионална ездачка.

Момичетата все още си приличаха като две капки вода — две златни красавици, — но Кейт се интересуваше, не толкова от еднаквите им черти, колкото от разликата между тях. Седеше на верандата и докато ги гледаше как доиграват сета на тенис корта, си правеше равносметка. Ив беше водачката, а Александра винаги я следваше. У Ив имаше някакъв инат, докато Александра беше отстъпчива. Ив обичаше да спортува. На Александра още й се случваха разни злополуки. Преди броени дни, когато двете момичета

бяха сами в малка платноходка, която Ив направляваше, вятърът се беше извил срещу платното и то се беше обърнало и се бе стоварило върху главата на Александра. Момичето не се беше обърнало навреме, платното го бе изхвърлило в морето и то замалко не се удави. Друга лодка, минаваща наблизо, беше помогнала на Ив да спаси сестра си. Кейт се чудеше дали всички тези неща не са свързани с факта, че Александра е родена три минути по-късно от Ив, но причините нямаха значение. Старицата беше взела решение и пред нея вече не стояха никакви въпроси. Тя залагаше на Ив десет милиарда долара. Щеше да й намери подходящ съпруг и когато се оттеглеше, Ив щеше да оглави „Кругър-Брент“. Александра пък щеше да води богат и охолен живот. Щеше да бъде незаменима в благотворителните начинания, на които Кейт беше положила началото. Да, това й подхождаше идеално. Тя беше толкова кротко и състрадателно дете!

Кейт пристъпи към изпълнението на плана си най-напред като уреди Ив в подходящо училище. Спря се на „Брайъркрест“ — превъзходно учебно заведение в Южна Каролина.

— И двете ми внучки са очарователни — уведоми тя госпожа Чандлър, директорката. — Ще видите обаче, че Ив е по-умна. Изключително момиче е и съм сигурна, че ще се погрижите тя да се чувства добре.

— Всичките ни ученици се чувстват добре, госпожо Блакуел. Споменахте за Ив. А сестра й?

— Александра ли? Прекрасно момиче. — Думите прозвучаха пренебрежително. Кейт се изправи. — Ще проверявам редовно как се учат.

По някакъв странен начин директорката почувства, че в репликата има предупреждение.

Ив и Александра харесаха много новото училище, особено Ив. Тя се наслаждаваше на свободата да бъде далече от къщи и да не се отчита пред баба си и Соланж Дюна. Редът в „Брайъркрест“ бе строг, но това не тревожеше Ив, тъй като тя беше спец по заобикалянето на правилата. Единственото, което я безпокоеше, бе, че Александра е с нея. Когато чу за пръв път за „Брайъркрест“, Ив се примоли:

— Мога ли да ида сама, бабо? Много ти се моля, бабо!

Кейт отсече:

— Не, скъпа, смятам, че е по-добре Александра да дойде с теб.

Ив скри негодуванието си.

— Както кажеш, бабо.

Винаги беше много учтива и мила с баба си. Знаеше къде е властта. Баща им беше луд, бе затворен в приют за душевноболни. Майка им беше мъртва. Именно баба им държеше парите. Ив знаеше, че са богати. Нямаше представа колко са парите, но бяха доста — достатъчно, за да си купи всички красиви неща, които искаше. Обичаше красивите неща. Имаше само един проблем: Александра.

Едно от любимите занимания на близначките в училището „Брайъркрест“ бяха сутрешните часове за езда. Повечето момичета имаха костюми за езда, и Кейт беше подарила по един на момичетата за дванадесетия им рожден ден. Джеръм Дейвис, учителят по езда, наблюдаваше как учениците яздят в кръга и прескачат първото препятствие от тридесет сантиметра, после второто — от шестдесет сантиметра, и накрая третото — от метър и двадесет. Беше един от най-добрите учители по езда в околността. Няколко от бившите му ученици бяха спечелили златни медали, а той имаше набито око за родените ездачи. Новата ученичка — Ив Блакуел — беше сред тях. Не се замисляше какво прави, как да хване юздите или да нагласи седлото. Сливаше се с коня и бе красива с развятата си златиста коса, докато преодоляваше препятствията. „Няма да се спре пред нищо“, помисли си Дейвис.

Томи, младият коняр, имаше слабост към Александра. Дейвис наблюдаваше как Александра оседлава коня си и се подготвя, тъй като идваше нейният ред. Александра и Ив носеха панделки с различни цветове на ръкавите си, за да ги различават. Ив помагаше на Александра да оседлае коня, а Томи беше зает с друг ученик. Повикаха Дейвис на телефона в централната сграда и това, което се случи после, беше доста объркващо.

Доколкото Джеръм Дейвис успя да се досети по-късно, Александра възседнала коня си, обиколила хиподрума и се отправила към първото ниско препятствие. Жребецът, кой знае защо, започнал да скача и дърпа назад и я хвърлил към една стена. Тя паднала и изгубила

съзнание, а копитата на подивелия кон минали само на педя от лицето й. Томи отнесе Александра в амбулаторията, където училищният лекар й откри леко сътресение.

— Няма нищо счупено, нищо сериозно — каза той. — До утре сутринта ще бъде здрава като кукуряк и пак ще се качи на коня.

— Но тя можеше да бъде убита — изкрещя Ив.

Отказа да остави Александра сама. Госпожа Чандлър си помисли, че никога не е виждала толкова всеотдайна сестра. Беше наистина трогателно.

Когато накрая Дейвис успя да вкара коня на Александра на мястото му, за да го разседлае, той откри по покривалото на седлото петна кръв. Вдигна го и съгледа голямо парче назъбен метал от кутия бира, което все още стърчеше на гърба на коня, където е било набито седлото. Когато го съобщи на госпожа Чандлър, тя незабавно започна разследване. Бяха разпитвани всички момичета, намирали се в близост до конюшнята.

— Сигурна съм — каза директорката, — че който е сложил парчето метал там, си е мислел, че си прави безобидна шега. Това обаче можеше да доведе до много сериозни последствия. Искам да знам името на момичето, което го е извършило.

Тъй като нямаше желаещи, госпожа Чандлър разговаря с момичетата в кабинета си — викаше ги едно по едно. Всички се кълняха, че не знаят нищо. Когато дойде ред да бъде разпитвана Ив, тя изглеждаше странно неспокойна.

— Имаш ли представа кой е могъл да направи такова нещо на сестра ти? — попита директорката.

Ив погледна надолу към килимчето.

— По-добре да не казвам — промърмори тя.

— Тогава наистина си видяла нещо.

— Моля ви, госпожо Чандлър…

— Ив, Александра можеше да се нарани сериозно. Момичето, което го е направило, трябва да бъде наказано, за да не се повтори.

— Не беше момиче.

— И кой тогава?

— Томи.

— Конярят ли?

— Да, госпожо. Видях го. Мислех си, че просто стяга подпръга. Сигурна съм, че не е искал да причини зло. Александра много го командва и може би си е наумил да й даде урок. О, госпожо Чандлър, не трябваше да ме карате да ви казвам! Не искам да навредя на никого!

Бедното дете беше на ръба на истерията. Госпожа Чандлър стана от бюрото и прегърна Ив.

— Всичко е наред! Правилно постъпи, че ми каза. А сега забрави всичко. Аз ще се погрижа.

На следващата сутрин, когато момичетата отидоха в конюшнята, вече имаше нов коняр.

Два-три месеца по-късно в училището се случи още една неприятна случка. Няколко момичета бяха хванати да пушат марихуана и едно от тях обвини Ив, че я доставяла и продавала. Ив отрече вбесена. При претърсването директорката откри марихуана, скрита в гардеробчето на Александра.

— Не вярвам да го е направила тя — заяви храбро Ив. — Някой го е подхвърлил там, сигурна съм.

Директорката изпрати пълен отчет за случката на Кейт и тя се възхити на лоялността на Ив при защитата на сестра й. Тя беше истинска представителка на рода Макгрегър.

На петнадесетия рожден ден на близначките Кейт ги заведе в имението в Южна Каролина, където им организира голямо празненство. Вече бе време да покаже Ив на изгодните партии и затова на празника на момичетата бяха поканени всички подходящи младежи в околността.

Момчетата бяха в онази ужасна възраст, когато още не се интересуваха сериозно от момичета, но Кейт си направи труда да организира необходимите запознанства и да постави началото на някои приятелства. Някъде между тези младежи може би беше мъжът в бъдещето на Ив, в бъдещето на „Кругър-Брент“. Александра не беше по празненствата, но винаги се преструваше, че се забавлява, за да не разочарова баба си. Ив обожаваше празниците. Обичаше да се издокарва. Да й се възхищават. Александра предпочиташе да чете и да

рисува. Часове наред се взираше в картините на баща си в Дарк Харбър и съжаляваше, че не го е познавала, преди да се е разболял. В празнични дни баща й се появяваше в къщата заедно със санитаря, но на Александра й беше невъзможно да общува с него. Той беше един приятен дружелюбен непознат, който искаше да доставя удоволствие, но нямаше какво да каже. Дядо им — Фридрих Хофман — живееше в Германия, ала беше болен и близначките рядко го виждаха.

На втората година в училището Ив забременя. От няколко седмици беше бледа и апатична и беше отсъствала от няколко сутрешни часа. Когато, започна да й се гади, бе изпратена в амбулаторията и бе прегледана. Начаса повикаха госпожа Чандлър.

— Ив е бременна — каза й докторът.

— Но… това е невъзможно. Как е могло да се случи?

Лекарят отговори меко:

— Предполагам, както обикновено.

— Но тя е още дете!

— Е, това дете ще става майка.

Ив упорито отказваше да говори и само повтаряше:

— Не искам да докарвам беля на никого.

Точно такъв отговор очакваше директорката от нея.

— Ив, скъпа, трябва да ми кажеш какво се е случило.

Накрая Ив се пречупи.

— Изнасилиха ме — каза тя и избухна в сълзи.

Госпожа Чандлър беше смаяна. Притискаше треперещото тяло на момичето до себе си и настояваше:

— Кой?

— Господин Паркинсън. Учителят по английски.

Ако й го беше казал друг, а не Ив, госпожа Чандлър нямаше да повярва. Джоузеф Паркинсън беше кротък човек, който имаше съпруга и три деца. Преподаваше в училището „Брайъркрест“ от осем години и беше последният, когото директорката би заподозряла. Тя го повика в кабинета си и веднага разбра, че Ив не лъже. Той седеше срещу нея и лицето му потрепваше нервно.

— Нали знаете защо ви викам, господин Паркинсън.

— Аз, аз… мисля, че да.

— Става въпрос за Ив.

— Да. Аз, аз… досетих се.

— Тя твърди, че сте я изнасилили.

Паркинсън я изгледа невярващо.

— Изнасилил ли? Господи! Ако някой е бил изнасилен, то това съм аз! — От вълнение пелтечеше.

Госпожа Чандлър отсече презрително:

— Съзнавате ли какво говорите? Това дете…

— Тя не е дете — изсъска учителят. — Тя е дявол. — Той избърса потта от челото си. — През целия срок седеше в моя час на първия ред с вдигната рокля. След часа идваше да ми задава куп безсмислени въпроси и се търкаше в мен. Не я приемах насериозно. После един следобед дойде у дома, когато жена ми и децата ги нямаше и… — Гласът му пресекна. — Божичко! Не можах да се сдържа!

Той избухна в сълзи.

Доведоха Ив в кабинета. Тя се държеше сдържано. Погледна господин Паркинсън право в очите и той пръв отмести погледа си. В кабинета бяха госпожа Чандлър, заместник-директорът и шефът на полицията в градчето, където се намираше училището. Шефът на полицията каза внимателно:

— Ще ни обясниш ли какво се е случило, Ив?

— Да, сър. — Гласът й беше спокоен. — Господин Паркинсън каза, че трябвало да обсъдим съчинението ми. Покани ме у тях в неделя следобед. Беше сам. Рече, че искал да ми покаже нещо в спалнята, и аз го последвах на горния етаж. Събори ме на леглото и…

— Лъже! — извика Паркинсън. — Не беше така.

Изпратиха да повикат Кейт и обясниха положението. Взеха решение да не разгласяват случилото се, което беше в интерес на всички. Уволниха господин Паркинсън от училището и му дадоха четиридесет и осем часа да напусне щата. Абортът на Ив беше уреден дискретно.

Кейт без много шум закупи училищната ипотека от местната банка.

Когато чу новината, Ив въздъхна:

— Жалко, бабо! Училището наистина ми харесваше.

След няколко седмици, когато Ив се възстанови от аборта, те с Александра бяха записани в института „Фърнуд“ — швейцарска гимназия край Лозана.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

У Ив гореше някакъв огън, толкова силен, че тя не можеше да го угаси. Не беше само сексуален — сексът беше само малка част. Беше някаква необуздана страст да живее, да нрави всичко, да бъде навсякъде. Животът беше като мъж и Ив се стремеше как ли не да го притежава изцяло. Ревнуваше всеки. Отидеше ли на балет, намразваше балерината, защото самата тя не танцуваше и не обираше овациите на публиката. Искаше да бъде учен, певица, хирург, пилот, актриса. Искаше да прави всичко — и то по-добре от другите. Искаше и изгаряше от нетърпение да го получи.

От другата страна на долината срещу института „Фърнуд“ имаше военна школа. Когато Ив навърши седемнадесет, почти всички школници и близо половината преподаватели бяха имали нещо общо с нея. Тя флиртуваше най-безочливо и имаше безразборни връзки. Този път обаче вземаше мерки, нямаше никакво намерение отново да забременява. Наслаждаваше се на секса, но не на самия акт, а на силата, която той й даваше. Именно тя дърпаше конците. Злорадстваше от умолителните погледи на момчетата и мъжете, които искаха да я вкарат в леглото си и да се любят с нея. Обичаше да ги дразни и да наблюдава как още повече я желаят. Наслаждаваше се на лъжливите обещания, които й даваха, само и само да я притежават. Но най-много се наслаждаваше на властта, която имаше над телата им. Можеше да ги докара до ерекция с една целувка и да ги смрази с една дума. Не тя, а те имаха нужда от нея. Ив ги владееше изцяло, а това беше върховно усещане. Само за минути преценяваше колко струва един мъж. Реши, че мъжете, всички до един, са глупаци.

Беше красива и умна, а освен това и наследница на едно от най-големите богатства в света и беше получила десетина-петнадесет сериозни предложения за женитба. Те не я интересуваха. Привличаха я единствено момчетата, които харесваше Александра.

На една от училищните забави в събота вечер Александра се запозна с възпитан френски школник на име Рьоне Мало. Не беше

красив, но затова пък бе интелигентен и чувствителен и Александра много го хареса. Уговориха си среща следващата събота в града.

— В седем часа — каза Рьоне.

— Ще чакам.

Същата вечер Александра разказа в стаята на Ив за новия си приятел:

— Той не е като другите момчета. Малко е срамежлив, но е симпатяга. В събота отиваме на кино.

— Май си хлътнала по него, сестричке — подразни я Ив.

Александра се изчерви.

— Току-що се запознахме, но той изглежда… Е, нали знаеш.

Ив легна на леглото с ръце под главата.

— Не, не знам. Разкажи ми. Опита ли се да спи с теб?

— Ив! Въобще не е такъв! Нали ти казах, той е… срамежлив.

— Да де… Сестра ми е влюбена.

— Разбира се, че не съм. Защо ли ти казах и аз?

— Добре, че ми каза — искрено призна Ив.

Когато следващата събота Александра отиде пред киното, Рьоне не се виждаше никакъв. Тя чака на ъгъла цял един час, без да обръща внимание на погледите на минувачите, чувстваше се пълна глупачка. Най-накрая вечеря сама в малко кафене и се върна в пансиона нещастна. Ив не беше в стаята. Александра чете до вечерния час и след това угаси лампите. Беше почти два часът след полунощ, когато Александра чу Ив да се промъква в стаята.

— Вече се тревожех за теб — прошепна Александра.

— Срещнах едни стари приятели. Ти как изкара — сигурно божествено?

— Беше ужасно. Той дори не благоволи да се яви.

— Какъв срам — каза Ив със съчувствие. — Трябва да се научиш да не вярваш на мъжете.

— Ами ако му се е случило нещо?

— Не, Алекс, сигурно е намерил някоя, която е харесал повече.

„Разбира се, че е така“, помисли си Александра. Всъщност не беше изненадана. Нямаше представа колко е красива и очарователна. През целия си живот беше живяла под сянката на своята сестра близначка. Боготвореше я и за нея беше съвсем естествено всички да харесват Ив. Смяташе, че Ив я превъзхожда, но никога не й бе

хрумвало, че сестра й подхранва много внимателно това чувство още откакто бяха деца.

Имаше и други провалени срещи. Момчетата, които Александра харесваше, като че ли й отвръщаха със същото, а после тя не ги виждаше повече. Една неделя най-неочаквано срещна Рьоне по улиците на Лозана.

Той забърза към нея и каза:

— Какво стана? Нали обеща, че ще ми се обадиш?

— Да ти се обадя ли? Какво говориш?

Той отстъпи крачка назад и се вкамени.

— Но, Ив?…

— Не, Александра.

Лицето му поруменя.

— Извинявай. Аз, аз… трябва да вървя.

И забърза, като остави Александра да се взира смутено след него.

Вечерта тя разказа на Ив за случката. Сестра й сви рамене и отрони:

— Очевидно не е наред. Хич не ти трябва, Алекс.

Въпреки че Ив се смяташе за голяма познавачка на мъжете, има една мъжка слабост, за която тя не знаеше и която замалко да я погуби. Откакто свят светува мъжете се хвалят със своите завоевания и школниците от военното училище не правеха изключение. Те обсъждаха Ив Блакуел с възхищение и страхопочитание.

— Когато свърших, направо не можех да се движа.

— Никога не съм мислил, че има такъв задник…

— Оная й работа като че ли ти говори…

— Господи, като тигрица е в леглото!

Тъй като поне двадесетина момчета и десетина преподаватели непрестанно превъзнасяха креватните способности на Ив, това скоро се превърна в най-разгласената училищна тайна. Един от преподавателите в школата подметна нещо на своя колежка от института „Фърнуд“ и тя веднага докладва на госпожа Колинс директорката. Започна дискретно разследване и накрая директорката извика Ив.

— Смятам, че заради доброто име на училището трябва да напуснеш незабавно.

Ив се взираше в директорката, сякаш тя беше ненормална.

— За какво, по дяволите, говорите?

— Говоря за това, че обслужваш половината военна школа. Изглежда, другата половина се е наредила на опашка и чака нетърпеливо.

— Никога през живота си не съм чувала такива опашати лъжи! — Гласът на Ив трепереше от възмущение. — Не си въобразявайте, че няма да кажа на баба, и когато тя разбере…

— Ще ти спестя този труд — прекъсна я директорката. — Предпочитам да спестя неудобството на института „Фърнуд“, но ако не напуснеш веднага, имам списък с имена, който възнамерявам да изпратя на баба ти.

— Я да го видя!

Госпожа Колинс го подаде безмълвно на Ив. Списъкът беше доста дълъг. Ив го разгледа и отбеляза, че липсват поне седем имена. Седеше и размишляваше. Накрая вдигна поглед и отсече високомерно:

— Това очевидно е някакъв заговор срещу семейството ми. Някой се опитва да окаля баба ми чрез мен. Предпочитам да се махна, отколкото да го допусна.

— Много мъдро — отбеляза сухо госпожа Колинс. — На сутринта една кола ще те закара до летището. Ще изпратя телеграма на баба ти, че се прибираш. Изключена си.

Ив се обърна и тръгна към вратата, когато внезапно се сети нещо.

— Ами сестра ми?

— Александра може да остане.

Когато се прибра в спалнята след последния час, Александра завари Ив да си събира багажа.

— Какво правиш?

— Отивам си вкъщи.

— Вкъщи ли? Насред срока?

Ив се обърна към сестра си.

— Алекс, наистина ли не си даваш сметка, че в това училище само си губим времето? Тук не научаваме нищо.

Александра слушаше с изненада.

— Нямах и представа, че смяташ така, Ив.

— Смятам го през цялата тая идиотска година. Стоях тук само заради теб, защото ти харесваше.

— Да. Ама…

— Съжалявам, Алекс. Не издържам повече. Искам да се върна в Ню Йорк. Искам да се прибера у дома, където ни е мястото.

— Каза ли на госпожа Колинс?

— Преди няколко минути.

— Тя как го прие?

— Как очакваш да го приеме? Не й стана приятно — страхува се, че няма да е добре за училището. Помоли ме да остана.

Александра седна на ръба на леглото.

— Не знам какво да кажа.

— Не е нужно да казваш нищо. Това няма нищо общо с теб.

— Как така да няма! Ако наистина се чувстваш толкова зле тук… — Александра замълча. — Сигурно си права. Какво пилеене на време! На кой му е притрябвало да спряга латински глаголи?

— Точно така. И на кой му пука за Анибал или за тъпия му брат Аздрубал?

Александра отиде при дрешника, извади куфара си и го сложи на леглото.

Ив се усмихна.

— Нямаше да те моля да си тръгваш, Алекс, но наистина се радвам, че си отиваме заедно.

Александра стисна ръката на сестра си.

— И аз.

Ив каза небрежно:

— Виж какво, докато свършa с багажа, я се обади на баба и й кажи, че утре пристигаме със самолета. Кажи й, че училището не ни понася. Ще го направиш ли?

— Да. — Александра се поколеба. — Едва ли ще й хареса.

— Не се безпокой за старата — уверено промълви Ив. — Аз ще се оправя с нея.

Александра нямаше никакви причини да се съмнява в това. Ив беше в състояние да накара баба им да направи доста от това, което искаше. „Нима има някой — помисли си Александра, — който да откаже нещо на Ив?“

И тя отиде да се обади по телефона.

Кейт Блакуел имаше и високопоставени приятели, и високопоставени врагове и делови съдружници и през последните няколко месеца до ушите й достигаха обезпокоителни слухове. В началото тя ги пренебрегваше като дребнава ревност. Те обаче продължаваха. Ив се срещала твърде често с момчетата от военната школа в Швейцария. Ив правила аборт. Ив била лекувана от венерическа болест.

И така, с известно облекчение Кейт научи, че внучките й се връщат у дома. Тя смяташе да разбере какво се крие в дъното на гнусните слухове.

В деня, когато момичетата пристигнаха, старицата си беше у дома и ги очакваше. Заведе Ив във всекидневната до спалнята си.

— Чувам някои обезпокоителни неща — започна баба й. — Искам да знам защо сте били изхвърлени от училището.

Пронизваше с очи внучка си.

— Не бяхме изхвърлени — отговори Ив. — Ние с Алекс сами решихме да напуснем.

— Заради някои случки с момчета ли?

Ив каза:

— Моля те, бабо, не бих искала да говоря за това.

— Страхувам се, че се налага. Какво сте правили?

— Аз не съм правила нищо. Виж, Алекс… — Тя млъкна.

— Алекс какво? — Кейт беше неумолима.

— Моля те, не я обвинявай — издърдори Ив. — Сигурна съм, че не е могла да се сдържи. Харесва й да играе тази детска игра и да се прави на мен. Нямах никаква представа какво става, докато момичетата не започнаха да шушукат. Изглежда, се е срещала с много… много момчета…

Ив замълча притеснено.

— Да се прави на теб ли? — Кейт беше, смаяна. — Защо ти не сложи край на всичко това?

— Опитах се каза Ив отчаяно. — Тя заплаши, че ще се самоубие. О, бабо, мисля, че Александра е малко — тя се насили да изрече

думата — неуравновесена. Ако говориш с нея на тази тема, направо ме е страх да си помисля какво ще направи.

В детските й очи, пълни със сълзи, прозираше истинска мъка, Кейт бе потресена при вида на нещастната Ив.

— Ив, недей! Не плачи, миличка! Няма да кажа нищо на Александра. Ще си остане между нас.

— Аз… аз… не исках да научаваш. О, бабо! — изхлипа тя. — Знаех колко много ще те нарани.

По-късно, докато пиеха чай, Кейт разглеждаше Александра. „Красива отвън и развалена отвътре“, помисли си старицата. Не стига, че Александра се бе оплела в разни мръсотии, ами се и опитваше да натопи сестра си! Кейт беше ужасена.

През следващите две години, докато момичетата завършваха гимназия, Ив беше много предпазлива. Беше се уплашила, че се е отървала на косъм. Нищо не биваше да помрачава отношенията й със старицата. Нямаше да живее дълго — беше на седемдесет и девет! — и Ив смяташе да направи всичко възможно тя да я наследи.

За двадесет и първия рожден ден на момичетата Кейт ги заведе в Париж и обнови гардероба им с модели на Коко Шанел.

На една вечеря в „Малкият бедуин“ Ив и Александра се запознаха с граф Алфред Мории и съпругата му, графиня Вивиан. Графът беше изискан мъж, прехвърлил петдесетте, с металносива коса и стегнато тяло на човек, който спортува. Съпругата бе твърде приятна и имаше славата, че посреща гости от цял свят.

Ив нямаше да обърне особено внимание и на двамата, ако не беше подочула една забележка, отправена към графинята:

— Завиждам ви на вас с Алфред. Вие сте най-щастливото семейство, което познавам. От колко години сте женени? Двадесет и пет ли?

— Следващия месец ще станат двадесет и шест — отговори вместо нея Алфред. — И може би аз съм единственият французин в цялата история, който не е изневерявал на жена си.

Всички се изсмяха, с изключение на Ив. До края на вечерята тя изучаваше граф Мории и съпругата му. Не си представяше какво намира графът в тази отпусната жена на средна възраст с набръчкан

врат. Вероятно не знае какво е да правиш истинска любов. Самохвалството му беше глупаво. Граф Алфред Мории беше предизвикателство.

На следващия ден тя му позвъни в службата.

— Обажда се Ив Блакуел. Може би не си спомняте за мен, но…

— Как бих могъл да те забравя, мое дете? Ти си една от красивите внучки на моята приятелка Кейт.

— Поласкана съм, че ме помните, графе. Извинявайте, че ви безпокоя, но ми казаха, че разбирате от вина. Организирам една вечеря — изненада за баба. — Тя се засмя малко тъжно. — Знам какво ще поднеса за храна, но не съм наясно с вината. Дали ще бъдете така добър да ме посъветвате?

— С удоволствие — отговори той поласкан. — Зависи каква ще е храната. Ако започвате с риба, едно хубаво леко шабли[1] ще бъде…

— О, боя се, че няма да запомня всичко. Ще ви бъде ли възможно да се видим, за да го обсъдим? Ако сте свободен, защо днес не обядваме заедно?…

— За стара приятелка ще го уредя.

— Чудесно!

Ив бавно остави слушалката. Това щеше да бъде обед, който графът щеше да помни до края на живота си.

Срещнаха се в „Ласер“. Обсъждаха вината съвсем малко. Ив слушаше нетърпеливо досадния разказ на Мории и в един момент го прекъсна:

— Влюбена съм в теб, Алфред.

Графът млъкна насред изречението.

— Моля?

— Казах, че съм влюбена в теб.

Той отпи от виното.

— Тази година имаше добра реколта. — Графът потупа Ив по ръката. — Всички добри приятели трябва се обичат.

— Не говоря за този вид обич, Алфред.

Той погледна Ив в очите и разбра точно за каква обич говори тя. Това определено го изнерви. Момичето беше на двадесет и една години, а той беше минал средната възраст и имаше щастлив брак. Просто не проумяваше какво ги прихваща тези днешни девойчета. Чувстваше се неловко да седи срещу нея и да слуша как му говори, още по-неловко му беше от това, че тя вероятно бе най-красивата и най-желаната млада жена, която някога беше виждал. Носеше бежова плисирана пола и мек зелен пуловер, който откроняваше очертанията на налятата й гръд. Ив не носеше сутиен и графът виждаше набъбналите й зърна. Взираше се в младото й невинно лице и не можеше да намери думи.

— Ти… ти дори не ме познаваш.

— Мечтая за теб от дете. Представях си мъж в лъскави доспехи, снажен, красив и…

— Боя се, че доспехите ми са малко ръждясали. Аз…

— Моля те, не ми се подигравай! — рече Ив. — Когато те видях на вечерята снощи, не можах да сваля очи от теб. Не съм в състояние да мисля за нищо друго. Изобщо не съм спала. Не съм преставала да мисля за теб.

И това беше почти истина.

— Аз… аз… не знам какво да кажа, Ив. Имам щастлив брак…

— О, не мога да ти опиша колко завиждам на жена ти! Тя е най-голямата късметлийка на света. Чудя се дали го осъзнава, Алфред.

— Разбира се, че го осъзнава. Казвам й го през цялото време. — Той се усмихна притеснено, чудейки се как да промени темата.

— Тя наистина ли те оценява? Знае ли колко си чувствителен? Грижи ли се да си щастлив? Аз бих го направила.

Графът съвсем се притесни.

— Ти си красива млада жена — каза той. — Някой ден ще намериш своя рицар в блестящи и неръждясали доспехи и тогава!…

— Намерила съм го и искам да се любя с него.

Той се огледа, уплашен, че някой ги е чул.

— Ив! Моля те!

Тя се наведе.

— Това е всичко, което искам. Споменът ще ми остане до края на живота.

Графът отсече твърдо:

— Това е невъзможно. Поставяш ме в изключително неловко положение. Младите жени не бива да се предлагат на непознати.

Много бавно очите на Ив се напълниха със сълзи.

— Така ли мислиш за мен? Че се предлагам… един мъж съм имала в живота си. Бяхме сгодени и щяхме да се женим. — Тя не се и постара да избърше сълзите си. — Беше нежен, влюбен и внимателен. Умря при нещастен случай, когато изкачваше един връх. Стана пред очите ми. Беше ужасно!

Граф Мории сложи ръцете си върху нейните:

— Много съжалявам.

— Ти ми приличаш толкова много на него! Когато те видях, все едно, че Бил застана пред мен. Ако ми дадеш само един час, никога повече няма да ти досаждам. Дори няма да ме видиш отново. Моля те, Алфред!

Графът изгледа Ив, обмисляйки решението си.

В края на краищата беше французин.

Прекараха следобеда в малък хотел на улица „Света Ан“. През целия си ергенски живот граф Мории не беше спал с жена като Ив. Тя беше ураган, нимфа, дявол. Знаеше прекалено много. Към края на следобеда граф Мории беше напълно изтощен.

Докато се обличаха, Ив попита:

— Кога ще те видя пак, скъпи?

— Ще ти се обадя по телефона — отговори Мории.

Въобще не смяташе да се вижда отново с тази жена.

В нея имаше нещо, което го плашеше — нещо почти демонично. Тя беше онова, което американците много уместно наричаха „истинска напаст“, и той нямаше никакво намерение да се обвързва по-нататък с нея.

Въпросът щеше да приключи дотук, ако на излизане от хотела не ги беше видяла Алиша Вандърлейк, която преди година беше участвала в някаква благотворителна комисия заедно е Кейт Блакуел. Госпожа Вандърлейк се опитваше да се промъкне в обществото и отдавна мечтаеше за такъв случай, сякаш пратен й от Бога. Беше виждала по вестниците снимки на граф Мории и съпругата му, както и на близначките Блакуел. Не беше сигурна коя от двете е пред нея, но

това не беше от значение. Госпожа Вандърлейк знаеше какво й повелява дългът. Разлисти тефтера си с телефони и намери номера на госпожа Блакуел.

Вдигна икономът.

— Бонжур.

— Бих искала да говоря с госпожа Блакуел.

— Кой я търси?

— Госпожа Вандърлейк, по личен въпрос.

След една минута госпожа Блакуел взе слушалката.

— Кой се обажда?

— Алиша Вандърлейк, госпожо Блакуел. Сигурно си спомняте за мен. Миналата година работихме заедно в една комисия и…

— Ако става въпрос за дарение, обадете се на моя…

— Не, не — бързо каза госпожа Вандърлейк. — Става въпрос за нещо лично — вашата внучка.

Алиша Вандърлейк смяташе, че Кейт Блакуел ще я покани на чай и те ще поговорят като жена с жена, което ще сложи началото на едно сърдечно приятелство.

Кейт Блакуел каза:

— И какво за нея?

Госпожа Вандърлейк нямаше никакво намерение да обсъжда въпроса по телефона, но от недружелюбния тон на Кейт Блакуел разбра, че няма избор.

— Е, смятах го за свой дълг да ви кажа, че я видях преди няколко минути да се измъква от един хотел заедно с граф Морие. Очевидно са имали среща.

Гласът на Кейт беше леден.

— Трудно ми е да повярвам. Коя от внучките ми?

Госпожа Вандърлейк се засмя смутено.

— Ами… не знам. Не ги различавам. Обаче никой не ги разпознава, нали? Ако…

— Благодаря ви за информацията.

И Кейт затвори.

Не се помръдна — осмисляше новината, която току-що беше чула. Само преди ден бяха вечеряли заедно. Кейт познаваше Алфред Морие от петнадесет години и това, което й съобщиха, беше немислимо, въобще не беше в стила му. И все пак мъжете лесно се

поддаваха. Ако Александра си беше поставила за цел да съблазни Алфред и да преспи с него…

Кейт вдигна телефонната слушалка и каза на телефонистката:

— Ще говоря с Швейцария, института „Фърнуд“ в Лозана.

Когато се върна у дома надвечер, Ив беше поруменяла от удоволствие — не защото й бе приятно да се поти с граф Морие, а задето го бе прекършила. „Щом получих него толкова лесно — мислеше си тя, — значи мога да имам всичко. Мога да притежавам света.“ Влезе в библиотеката и завари там Кейт.

— Здрасти, бабо. Добре ли прекара деня?

Баба й се взря в прекрасната си млада внучка.

— Не особено добре. А ти?

— О, ходих по магазините. Не си харесах нищо. Ти си ми купила всичко. Ти винаги…

— Затвори вратата, Ив.

Нещо в гласа на старицата накара момичето да застане нащрек. Ив затвори голямата дъбова врата.

— Седни.

— Да не се е случило нещо, бабо?

— Точно това очаквам да чуя от теб. Мислех да поканя Алфред Морие, но реших да спестя на всички ни това унижение.

Умът на Ив не можеше да го побере. „Изключено! Няма как някой да е разбрал за мен и Алфред Морие.“ Бяха се разделили само преди час.

— Аз… не разбирам за какво говориш.

— Тогава нека ти го кажа без заобикалки. Днес следобед си спала с граф Морие.

В очите на Ив се появиха сълзи.

— Аз… надявах се никога да не разбереш какво направи с мен, защото ти е приятел. — Тя се опитваше да говори спокойно. — Беше ужасно. Обади се, покани ме на обед и ме напи…

— Замълчи! — Гласът на Кейт изсвистя като камшик. В очите й се четеше отвращение. — Жалка си.

Кейт беше преживяла най-болезнения час в живота си — бе прогледнала за истината за внучка си. Още чуваше гласа на

директорката на училището. „Госпожо Блакуел, младите жени са млади жени и ако някоя от тях се влюби, не ми влиза в работата. Ив обаче водеше такъв безразборен полов живот, че за доброто на училището…“

А Ив беше обвинила Александра.

Кейт започна да си спомня различните случки: пожара, в който Александра за малко да изгори, как тя е паднала от скалата, как я е съборило платното на яхтата, карана от Ив, и как тя почти се е удавила. Чуваше как Ив повтаря за кой ли път, че учителят по английски я е „изнасилил“: „Господин Паркинсън каза, че трябвало да обсъдим съчинението ми. Покани ме у тях в неделя следобед. Беше сам. Рече, че искал да ми покаже нещо в спалнята и аз го последвах на горния етаж. Събори ме на леглото и…“

Кейт си спомни случката в „Брайъркрест“, когато Ив беше обвинена, че продава марихуана, и вината падна върху Александра. Ив не беше обвинила Александра, тя я беше защитила. Такава беше тактиката й — да бъде злодейката и героинята. О, да, беше умна.

Сега Кейт изучаваше красивото чудовище с лице на ангел пред себе си. „Всичките ми планове за бъдещето бяха свързани с теб. Един ден ти щеше да поемеш «Кругър-Брент». Теб обичах и ценях.“ Старицата каза:

— Махни се от къщата. Не искам да те виждам повече.

Ив беше пребледняла като платно.

— Ти си уличница. Може би щях да го преживея. Но освен това си и лъжкиня и коварна психопатка. Това вече не мога да преживея.

Нещата се развиваха твърде бързо. Ив изрече отчаяно:

— Бабо, ако Александра ти е разправяла лъжи за мен.

— Александра не знае нищо. Просто си поговорих с госпожа Колинс.

— Това ли било? — Ив се насили в гласа й да прозвучи нотка на облекчение. — Госпожа Колинс ме мрази, защото…

Изведнъж Кейт се почувства изморена.

— Не си прави труда, Ив. Вече не си струва. Всичко свърши. Изпратих да повикат адвоката ми. Лишавам те от наследство.

Ив усети как светът рухва.

— Не можеш да го направиш! Как… как ще живея?

— Ще получаваш малка сума. Отсега нататък ще живееш както намериш за добре. Прави каквото искаш. — Гласът на Кейт се вледени. — Но ако някога чуя или прочета една скандална дума за теб, ако някога опетниш по някакъв начин името Блакуел, издръжката ти ще бъде спряна завинаги. Ясно ли ти е?

Ив погледна баба си в очите и разбра, че този път няма да има милост. Беше й на устата да изрече какви ли не извинения, но се отказа. Кейт се изправи и пророни с треперещ глас:

— Сигурно това не означава нищо за теб, но то е… то е най-трудното нещо, което е трябвало да правя в живота си.

Обърна се и излезе от стаята изправена и категорична.

Седеше в затъмнената си спалня сама и се чудеше защо всичко се е провалило.

Ако Дейвид не беше убит и Тони познаваше баща си…

Ако Тони не искаше да става художник.

Ако Мариан беше жива!…

Ако. Трибуквена дума, изразяваща пълно безсилие.

Бъдещето беше от глина, която трябваше да бъде моделирана ден след ден, но миналото бе като от скала и не можеше да се промени. „Всички, които съм обичала, ме предадоха — помисли си Кейт. — Тони, Мариан, Ив. Сартър го е казал добре: Адът — това са другите“. Тя се запита кога ли ще я напусне болката.

Ако Кейт беше изпълнена с болка, то Ив беше изпълнена с бяс. Беше се забавлявала в леглото час-два, а баба й се държеше, като че ли е извършила най-тежкото престъпление. „Тесногръда мръсница! Не, не тесногръда — изкуфяла!“ Точно така. Баба й беше изкуфяла. Ив щеше да намери добър адвокат и щеше да накара съдиите да отменят новото завещание. И баща й, и баба й бяха изкуфели. Никой нямаше да я лиши от наследство. „Кругър-Брент“ си беше нейната компания. Колко пъти баба й беше казвала, че един ден тя ще й принадлежи! Ами Александра? През цялото това време Александра бе заговорничила срещу нея, бе нашепвала на баба им Господ знае какви злословия срещу нея. Александра искаше компанията за себе си. Ужасното беше, че сега вероятно щеше да я получи. Случилото се този следобед беше достатъчно лошо, но мисълта, че Александра ще оглави компанията, беше направо непоносима. „Няма да го допусна — помисли си Ив. —

Ще намеря начин да я спра.“ Затвори куфара и тръгна да търси сестра си.

Александра четеше в градината. Вдигна поглед, когато Ив се доближи.

— Алекс, реших да се върна в Ню Йорк.

Александра я погледна изненадано.

— Сега? Баба смята другата седмица да се поразходим с яхтата до Далматинския бряг. Ти…

— Чудо голямо, Далматинският бряг! Много мислих за това. Време е да заживея отделно. — Тя се усмихна. — Вече съм голямо момиче. Затова ще си намеря най-божествения малък апартамент и ако слушаш, ще ти позволявам да прекарваш в него някоя и друга нощ.

„Точно така трябва да й говоря — помисли си Ив. — Приятелски, но не лигаво. И да не се издавам, че й кроя номер.“

Александра гледаше загрижено сестра си.

— Баба знае ли?

— Казах й днес следобед. Много й е неприятно, разбира се, но ми влиза в положението. Исках да си намеря работа, но тя настоя да ми даде издръжка.

Александра попита:

— Искаш ли да дойда с теб?

„Каква проклета двуличница! Първо ме гони от къщата, а сега се преструва, че иска да дойде с мен! Е, добре, няма да се отървете толкова лесно от малката Ив. Ще ви натрия носовете на всичките!“ Щеше да има свое жилище — щеше да намери някой страхотен дизайнер, който да го подреди — и щеше да има пълната свобода да излиза и да се прибира, когато поиска. Щеше да си кани мъже и те щяха да преспиват при нея. Щеше да бъде наистина свободна за първи път в живота си. Тази мисъл я вдъхновяваше. Тя каза:

— Много си мила, Алекс, но ми се иска да поживея сама известно време.

Александра погледна сестра си и усети дълбоко в себе си, че я губи. Това щеше да бъде първият път, когато се разделяха.

— Ще се виждаме често, нали?

— Разбира се — обеща Ив. — По-често, отколкото предполагаш.

---

[1] Бургундско вино. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Когато се върна в Ню Йорк, Ив отседна в хотел в центъра на града, както беше инструктирана. След един час позвъни Брад Роджърс.

— Баба ви се обади от Париж, Ив. Очевидно има някакъв проблем между вас двете.

— Е, не съвсем — изсмя се Ив. — Просто малък семеен…

Тъкмо щеше да се впусне в многословна защита, когато внезапно усети надвисналата опасност. Оттук нататък трябваше да бъде много внимателна. Досега не й се бе налагало да мисли за пари. Те винаги й бяха подръка. Сега не й излизаха от главата. Нямаше представа колко голяма ще бъде издръжката й и за първи път в живота си почувства страх.

— Каза ли ви, че ще направи ново завещание? — попита Брад.

— Да, спомена нещо такова.

Ив беше решила да се държи безразлично.

— Май е за предпочитане да го обсъдим на четири очи. Какво ще кажете за понеделник в три часа?

— Добре, Брад.

— В моя кабинет става ли?

— Ще дойда.

В три без пет Ив влезе в сградата на „Кругър-Брент“. Беше поздравена почтително от охраната, от момчето, което викаше асансьора, и дори от мъжа, който натискаше бутоните. „Всички ме познават — помисли си тя. — Аз се казвам Блакуел.“ Асансьорът я закара до етажа на шефовете и след няколко минути Ив седеше в кабинета на Брад Роджърс.

Той бе много изненадан, когато Кейт му се обади и му каза, че лишава Ив от наследство — знаеше колко много държи старицата точно на тази своя внучка и какви планове има за нея. Чудеше се какво ли се е случило. Е, не му влизаше в работата. Ако Кейт искаше да го

обсъжда с него, щеше да го направи. Неговата работа беше да изпълнява заповедите й. Изведнъж му домъчня за младата жена пред него. Кейт не бе много по-голяма от нея, когато Брад я срещна за пръв път. Той също. А сега беше стар глупак с побелели коси, който все още се надяваше, че един ден Кейт Блакуел ще разбере, че има някой, който я обича дълбоко.

Брад каза на Ив:

— Трябва да подпишете някои документи. Ако искате, ги прочетете…

— Не е нужно.

— Ив, важно е да разберете — започна той да обяснява. — Според завещанието на баба ви наследявате твърда сума под попечителство, възлизаща на пет милиона долара. Ваш попечител е баба ви. По нейно усмотрение парите могат да ви се изплатят по всяко време между двадесет и първата и тридесет и петата ви година. — Брад се изкашля. — Тя е предпочела парите да ви се изплатят, когато навършите тридесет и пет.

Сякаш й удариха шамар.

— От днес ще получавате седмична издръжка от двеста и петдесет долара.

Това беше невъзможно! Една прилична рокля струваше повече. Бе изключено да живее с двеста и петдесет долара на седмица. Искаха да я унижат. Тоя мръсник вероятно играеше по свирката на баба й. Седеше зад масивното бюро и с наслада й се присмиваше. Идеше й да грабне голямото месингово преспапие и да му размаже главата с него. Почти усети хрущенето на костите под ръката си.

Брад продължаваше да опява:

— Нямате право да теглите от никоя сметка — лична или фамилна, — нито пък да използвате името Блакуел в нито един магазин. Всичко, което купувате, трябва да се плаща в брой.

Кошмарът ставаше все по-лош и по-лош.

— И още. Ако в някой вестник или списание — американско или чуждестранно — се появи клюка, свързана с името ви, седмичната ви издръжка ще бъде спряна. Ясно ли е?

— Да — прошепна тя.

— Баба ви бе направила на вас и на сестра ви Александра застраховки на стойност пет милиона долара. Тази сутрин вашата бе

анулирана. В края на годината — продължи Брад, — ако баба ви е доволна от вашето поведение, седмичната ви издръжка ще се удвои. — Той се подвоуми. — Има още едно последно условие.

„Решила е да ме направи за смях на всички.“

— Какво?

Брад Роджърс изглеждаше затруднен.

— Баба ви не желае да ви вижда, Ив.

„Е, аз пък искам да те видя още веднъж, бабичко. Искам да те видя как умираш в кански мъки.“

Гласът на Брад се процеди през водовъртежа от мисли в главата на Ив:

— Ако имате някакви проблеми, обадете ми се. Тя не иска да идвате пак в тази сграда, нито пък да посещавате семейните имения.

По този въпрос той се беше опитал да спори с Кейт:

— Господи, Кейт, та тя ти е внучка, твоя кръв и плът, а се държиш с нея като с прокажена.

— Тя е прокажена.

И спорът приключи.

Сега Брад каза притеснено:

— Това май е всичко. Имате ли въпроси, Ив?

— Не.

Беше смаяна.

— Тогава остава само да подпишете тези документи…

След десет минути Ив беше отново на улицата, а в чантата й имаше чек за двеста и петдесет долара.

На другата сутрин се обади на един агент за недвижими имоти и започна да си търси жилище. В мечтите си бе представяла красива двуетажна мансарда с изглед към Сентръл Парк, със стаи, боядисани в бяло, и с модерни мебели и тераса, на която да забавлява гостите.

Действителността направо я зашемети. Оказа се, че на Парк Авеню няма мезонети за човек със седмичен доход от двеста и петдесет долара. По джоба й бе само едно ателие в италианския квартал с канапе, което ставаше на легло, една ниша, която агентът меко нарече „библиотека“, кухненски бокс и миниатюрна баня със захабени плочки.

— Това… това ли е най-доброто, което имате? — попита Ив.

— Не — осведоми я агентът. — Има къща с двадесет и две стаи на Сатън Плейс за половин милион долара, без парното, тока и водата.

„Гадняр!“, помисли си Ив.

Ив съвсем се отчая следващия следобед, когато се пренесе. Новото й жилище бе същински затвор. Дрешникът й у дома беше голям колкото цялата гарсониера. Тя се сети за Александра, която се ширеше в огромната къща на Пето Авеню. „Господи, защо Александра не изгоря? Беше на косъм!“ Ако тя беше умряла и Ив беше останала единствената наследница, щеше да бъде по-различно. Баба й нямаше да посмее да я лиши от наследство.

Но ако Кейт Блакуел си въобразяваше, че Ив възнамерява да се откаже от наследството толкова лесно, тя просто не познаваше внучка си. Ив нямаше намерение да се опитва да живее с двеста и петдесет долара седмично. Принадлежаха й пет милиона долара, вложени в банка, а тази дърта проклетия не й ги даваше. „Все има начин да се докопам до парите и аз ще го намеря.“

Решението й хрумна на следващия ден.

— С какво мога да ви услужа, госпожице Блакуел? — попита почтително Алвин Сийграм.

Беше подуправител на банка „Нашънъл Юниън“ и всъщност беше готов да направи почти всичко за нея. Кои ли благосклонни орисници бяха довели младата жена при него? Ако осигуреше сметката на „Кругър-Брент“ — или поне част от нея, — да е в тяхната банка, щеше да направи главоломна кариера.

— Има едни пари под попечителство за мен — обясни Ив. — Пет милиона долара. Според условията на попечителството няма да ги получа, докато не навърша тридесет и пет години. — Тя се усмихна лъчезарно. — Изглежда ми толкова далече!

— Разбира се, на вашата възраст — усмихна се и банкерът — Вие сте… на деветнадесет?

— На двадесет и една.

— И сте красива, с ваше разрешение, госпожице Блакуел.

Ив пак се усмихна престорено:

— Благодаря, господин Сийграм.

Щеше да бъде по-просто, отколкото си го представяше. „Пълен кретен!“

Банкерът усещаше симпатията, зародила се помежду им. „Тя ме харесва.“

— Как по-точно можем да ви помогнем?

— Дали е възможно да тегля заем от сметката под попечителство? Разбирате ли, сега парите ми трябват повече, отколкото след това. Сгодена съм, предстои ми да се омъжа. Годеникът ми е строителен инженер и работи в Израел, ще се върне чак след три години.

Алвин Сийграм излъчваше съчувствие.

— Напълно ви разбирам.

Сърцето му лудо биеше. Естествено, щеше да изпълни молбата й. Непрекъснато отпускаха пари срещу такива сметки. А след като го стори, тя ще изпрати при него други членове на фамилията Блакуел и той ще задоволи и техните желания. И още как! След това нямаше вече какво да го спре. Щяха да го изберат в управителния съвет на банка „Нашънъл Юниън“, а може би един ден и за управител! И той дължеше всичко това на хубавката блондинка, която седеше от другата страна на бюрото.

— Нямате никакъв проблем — увери Алвин Сийграм Ив. — Просто ще прехвърлим сумата. Вие, естествено, разбирате, че не можем да ви дадем цялата сума, но със сигурност ще ви отпуснем… да речем, един милион веднага. Достатъчно ли е?

— Напълно — каза Ив, опитвайки се да скрие радостта си.

— Добре тогава. Ако обичате, дайте ми номера на сметката.

Той взе химикалката.

— Можете да се свържете с Брад Роджърс в „Кругър-Брент“. Той ще ви даде цялата необходима информация.

— Веднага ще му се обадя.

Ив стана.

— За колко време ще стане?

— Не повече от ден-два. Ще се заема лично.

Тя му протегна прекрасната си издължена ръка.

— Много сте любезен.

В мига, в който Ив излезе от кабинета му, Алвин Сийграм вдигна слушалката.

— Свържете ме с господин Брад Роджърс от „Кругър-Брент“. От самото име усети сладка тръпка по гърба си.

След два дни Ив се върна в банката и беше въведена в кабинета на Алвин Сийграм. Първите му думи бяха:

— Страхувам се, че няма да съм в състояние да ви помогна, госпожице Блакуел.

Ив не можеше да повярва на ушите си.

— Не разбирам. Вие казахте, че е просто. Казахте…

— Съжалявам. Не бях запознат с фактите.

Банкерът ясно си спомняше разговора с Брад Роджърс:

— Да, на името на Ив Блакуел има сметка под попечителство за пет милиона долара. Вашата банка има пълното право да й отпусне авансово сумата, която сметнете за добре. Между другото обаче мой дълг е да ви предупредя, че Кейт Блакуел няма да го възприеме като приятелски жест.

Не беше нужно Брад Роджърс да изрежда какви ще са последиците. „Кругър-Брент“ имаше влиятелни приятели навсякъде. И ако тези приятели започнеха да си изтеглят парите от „Нашънъл Юниън“, не бе нужно Алвин Сийграм да се чуди дълго какво ще стане с кариерата му.

— Съжалявам — повтори той на Ив. — Нищо не мога да направя.

Тя го погледна разстроена. Нямаше обаче да му позволи да разбере какъв удар й е нанесъл.

— Благодаря, че си направихте труда. В Ню Йорк има и други банки. Приятен ден!

— Госпожице Блакуел — каза й Алвин Сийграм, — няма банка в света, която ще ви заеме и пени срещу тази сметка.

Александра не можеше да се начуди. Дотогава баба й изобщо не бе крила, че предпочита Ив. Сега всичко се бе променило само за една нощ. Александра знаеше, че между Кейт и сестра й се е случило нещо ужасно, но нямаше представа какво.

Опиташе ли се да отвори дума, баба й отсичаше:

— Няма какво да обсъждаме. Ив избра свой начин на живот.

Александра не можеше да изкопчи нищо и от сестра си.

Кейт Блакуел започна да прекарва много време с Александра. Любопитството на момичето беше събудено. То не само стоеше с баба си, но започваше да се превръща в част от нейния живот. Старицата сякаш я виждаше за първи път. Александра имаше странното чувство, че я преценява колко струва.

Кейт наистина виждаше внучка си сякаш за първи път и тъй като веднъж вече беше жестоко измамена, беше двойно по-внимателна, когато си съставяше мнение за близначката на Ив. Прекарваше всяка възможна минута с Александра, разучаваше я, разпитваше я и я слушаше. Накрая остана доволна.

Не беше лесно да се опознае Александра. Тя беше затворена, по-сдържана от сестра си. Притежаваше бърз, пъргав ум, а нейната невинност заедно с красотата й я правеха още по-привлекателна. Винаги бе получавала безброй покани за празненства, вечери и театър, но сега вече Кейт решаваше кои ще приеме и кои ще отхвърли. Фактът, че някой ухажор е добра партия, не беше достатъчен, искаше се и друго. Това, което търсеше Кейт, беше мъж, който да е в състояние да помага на Александра да управлява династията на старицата. На момичето тя не казваше нищо за това. Щеше да има предостатъчно време, когато Кейт намереше подходящия мъж за внучка си. Понякога, събудеше ли се рано, си мислеше за Ив.

А тя се справяше блестящо. Случката с баба й беше наранила толкова дълбоко себелюбието й, че за миг Ив бе забравила нещо много важно: беше забравила колко е привлекателна за мъжете. На първото празненство, на което я поканиха след преместването й в новото жилище, даде телефонния си номер на шестима мъже — четирима от тях женени — и през следващите двадесет и четири часа и шестимата й се обадиха. От този ден нататък Ив знаеше, че не трябва да се безпокои за парите, обсипваха я с подаръци: скъпи бижута, картини и най-често с пари в брой.

— Поръчала съм си нов бюфет, а чекът за издръжката ми още не е получен. Ще ми услужиш ли, скъпи?

И те винаги го правеха.

Когато се появяваше на публични места, Ив правеше така, че да я придружават неженени мъже. С женените се срещаше следобед в жилището си. Беше много предпазлива. Внимаваше да опази името си от клюкарските колони не защото се страхуваше, че ще й спрат издръжката, а защото беше убедена, че един ден баба й ще дойде, и ще й се хвърли в краката. Кейт Блакуел имаше нужда от наследница, която да управлява „Кругър-Брент“. „Александра има качества да бъде само една тъпа домакиня“, злорадстваше Ив.

Един следобед, както прелистваше новия брой на някакво списание, Ив попадна на снимка на Александра, която танцуваше с някакъв привлекателен мъж. Тя обаче гледаше не Александра, а мъжа. Разбра, че ако Александра се омъжи и роди син, това ще бъде катастрофа за нея и за плановете й.

Доста дълго се взира в снимката.

Цяла година Александра й се обаждаше редовно и я канеше на обяд или вечеря, а Ив винаги отказваше под някакъв предлог. Сега реши, че е време да си поговори със сестра си, и я покани в жилището си.

Александра не беше виждала гарсониерата и Ив се подготви за съчувствените й слова. Александра обаче каза само:

— Очарователно е, Ив. Много е уютно.

Сестра й се усмихна.

— Устройва ме. Исках нещо интимно.

Беше заложила достатъчно бижута и картини, за да се премести в хубав апартамент, но Кейт щеше да научи и щеше да се поинтересува откъде идват парите. Засега най-важното бе Ив да не разлайва кучетата.

— Как е баба? — попита тя.

— Добре. — Александра се поколеба. — Ив, не зная какво се е случило между вас двете, но ако има нещо, с което мога да помогна, ще…

Ив въздъхна.

— Не ти ли е казала?

— Не. Не иска да говорим за това.

— Не я виня. Милата, сигурно се чувства ужасно виновна. Запознах се с един чудесен млад лекар. Смятахме да се оженим.

Преспахме и баба научи. Изгони ме, не искала да ме вижда повече. Боя се, че е много назадничава, Алекс.

Тя наблюдаваше смутеното лице на Александра.

— Ужасно! Трябвало е да отидете двамата при баба. Сигурна съм, че тя щеше…

— Той загина при самолетна катастрофа.

— О, Ив! Защо не си ми казала?

— Беше ме срам да го споделя с някого, дори с теб. — Тя стисна ръката на сестра си. — А знаеш, че ти казвам всичко.

— Нека поговоря с баба. Ще й обясня…

— Не. Прекалено горда съм. Обещай ми, че никога няма да говориш за това с нея. Никога!

— Но аз съм сигурна, че тя…

— Обещай!

Александра въздъхна.

— Е, добре.

— Повярвай, тук съм много щастлива. Излизам и се прибирам, когато поискам. Страхотно е!

Александра погледна сестра си и си помисли колко й липсва тя.

— Хайде, стига сме говорили за мен. Кажи ми какво става с твоя живот. Срещна ли вече Принца? Обзалагам се, че си го срещнала!

— Не съм.

Ив огледа сестра си. Беше нейно огледално копие и тя бе твърдо решена да го разруши.

— На всяка цена ще го срещнеш, скъпа.

— Не бързам. Реших, че е време да започна да си изкарвам прехраната. Говорих с баба. Другата седмица имам среща с директора на една рекламна агенция.

Обядваха в малко бистро близо до жилището на Ив и тя настоя да плати. Не искаше нищо от сестра си. Когато си вземаха довиждане, Александра каза:

— Ив, ако имаш нужда от пари…

— Не ставай смешна, скъпа, имам предостатъчно.

Александра настоя.

— И все пак, ако закъсаш, можеш да имаш всичко, което имам аз.

Ив я погледна в очите и каза:

— Разчитам на теб. — После се усмихна. — Но аз наистина нямам нужда от нищо, Алекс.

Не се нуждаеше от трохи. Смяташе да притежава цялата торта. Въпросът беше как да се добере до нея.

В края на седмицата организираха празненство в Насау.

— Няма да бъде същото без теб, Ив. Ще дойдат всичките ти приятели.

Обаждаше й се Нита Лудвиг, която Ив познаваше от училището в Швейцария.

Щеше да се запознае с нови мъже. От сегашните й бе дошло до гуша.

— Звучи забавно — каза Ив. — Ще дойда.

Следобеда тя заложи изумрудената гривна, която беше получила преди седмица от хлътнал по нея застрахователен агент с жена и три деца, и си купи няколко нови летни тоалета от магазина „Лорд и Тейлър“, както и билет за отиване и връщане до Насау. На следващата сутрин се качи на самолета.

Лудвиг имаха огромно имение, разпростряло се на плажа. В централната сграда имаше тридесет стаи и най-малката беше по-широка от цялата гарсониера на Ив. Униформената прислужница я заведе в стаята й и разопакова багажа й, докато тя се освежаваше. После Ив слезе долу при другите гости.

В салона имаше шестнадесет души, които си приличаха по едно: всички бяха богати. Нита Лудвиг твърдо вярваше във философията, че всяка жаба трябва да си знае гьола. Тези хора споделяха еднакви мнения, чувстваха се добре заедно, защото говореха на един и същ език. Свързваха ги и други неща: най-добрите пансиони и колежи, разкошни имения, яхти, частни самолети и данъчни проблеми. Един журналист от жълтата хроника ги беше нарекъл „каймака на обществото“ — прозвище, което те пред другите иронизираха и на което тайно се радваха. Те бяха привилегированите, малцината избрани, отделени от другите от някакъв далновиден бог. Нека останалите си въобразяват, че парите не могат да купят всичко. Тези

хора знаеха, че не е така. Парите им купуваха красота и любов, и разкош, и място в рая. И от всичко това Ив беше изключена поради прищявката на една тесногръда бабичка. „Но не за дълго“, помисли си тя.

Влезе в салона и разговорите веднага секнаха. В стаята, пълна с красавици, тя беше най-хубавата. Нита я разведе да поздрави приятелите си и да се запознае с хората, които виждаше за пръв път. Ив беше очарователна и приятна и изучаваше всеки мъж с набито око, като вещо подбираше жертвите си. По-възрастните мъже бяха почти всички женени, но това само улесняваше нещата.

При нея дойде плешив мъж в широк кариран панталон и хавайска спортна риза.

— Обзалагам се, че ти е писнало да ти казват колко си красива, сладурче.

Ив го изгледа с топла усмивка.

— Може ли да ми писне от това, господин…?

— Петерсън. Наричай ме Дан. Трябва да бъдеш холивудска звезда.

— Боя се, че нямам талант за актриса.

— Басирам се обаче, че имаш много други таланти.

Ив се усмихна загадъчно.

— Човек никога не знае, докато не опита, нали, Дан?

Той се облиза.

— Сама ли си тук?

— Да.

— Яхтата ми е на котва в залива. Защо утре не се поразходим в морето?

— Страхотно — каза Ив.

Той се ухили.

— Чудя се как не сме се срещали досега. Познавам от години баба ти Кейт.

Ив продължи да се усмихва, каквото и да й костваше това.

— Баба е симпатяга — каза Ив. — Я да идем при другите.

— Разбира се, сладурче. — Той й намигна. — Не забравяй за утре.

От този момент нататък Дан все не успяваше да уцели Ив сама. На обяд тя го избягваше, а следобед вземаше един от автомобилите в

гаража специално за гости и отпрашваше към града. Минаваше покрай кулата Блакбиърд и прекрасния парк Ардастра, където се разхождаха прелестни фламинги. Спря при брега да погледа лодките, от които рибарите разтоварваха улова си от гигантски костенурки, огромни раци, тропически риби и какви ли не брилянтно оцветени раковини, които щяха да излъскат и да продадат на летовниците.

Заливът беше спокоен и морето лъщеше като диамант. На отсрещната му страна Ив виждаше дъгата на Паръдайз Айланд Бийч. Една моторница се откъсна от кея на плажа и докато набираше скорост, на фона на небето внезапно изникна фигурата на един мъж, който се извиси над лодката. Гледката беше изумителна. Мъжът висеше на метална пръчка, прикрепена към син парашут, а високото му стройно тяло се бе изопнало срещу вятъра. Воден парашут! Ив наблюдаваше очарована. Докато моторницата пърпореше към пристана, човекът във въздуха се приближаваше към нея. Лодката отиде при кея, направи рязък завой и само за миг Ив съгледа мургавото красиво лице на мъжа във въздуха — веднага след това то изчезна.

След пет часа тя влезе в салона на Нита Лудвиг и усети, че човекът с парашута е там. Знаеше си, че ще се появи. Отблизо изглеждаше дори по-хубав. Беше висок към метър и деветдесет, с идеални загорели от слънцето черти, черни очи и стройна атлетична фигура. Засмя се и белите му равни зъби блеснаха. Усмихна се на Ив, докато Нита го представяше.

— Това е Джордж Мелис. Ив Блакуел.

— Господи, та вие сте за Лувъра! — ахна Джордж Мелис, гласът му беше гърлен и дрезгав, с лек неопределен акцент.

— Ела, скъпи — изкомандва Нита. — Ще те представя на другите гости.

Той махна към нея.

— Не се безпокой. Току-що се запознах с всички.

Нита изгледа замислено двамата.

— Е, добре. Ако ви трябвам за нещо, повикайте ме.

И се отдалечи.

— Не бяхте ли малко груб с нея? — запита Ив.

Мъжът се ухили.

— Не отговарям за това, което говоря или върша. Влюбен съм.

Ив се засмя.

— Наистина! Вие сте най-красивото нещо, което съм виждал през живота си.

— И аз си мислех същото за вас.

Не я интересуваше дали този човек има пари, или не. Беше очарована от него. И не само от външността му. У него имаше някакъв магнетизъм и властност, които я вълнуваха. Досега никой мъж не й беше влиял така.

— Кой сте вие? — попита го.

— Нита ви каза. Джордж Мелис.

— И все пак кой сте? — повтори тя.

— А-а, във философския смисъл ли? Истинският аз. Боя се, че няма нищо интересно за казване. Грък съм. Семейството ми отглежда маслини и разни други неща.

А, за тези Мелис ли ставало дума! Храните с тяхната марка можеха да се видят във всяка бакалия и супермаркет в Щатите.

— Женен ли сте? — попита Ив.

Той се ухили.

— Винаги ли сте толкова пряма?

— Не.

— Не съм.

Кой знае защо, й стана приятно. Само като го гледаше, Ив искаше да го притежава и да бъде притежавана от него.

— Защо напуснахте обяда?

— Истината ли да ви кажа?

— Да.

— Имах лична работа.

Тя продължи да чака.

— Трябваше да убеждавам една млада дама да не се самоубива. — Каза го твърде делово, като че ли става дума за някаква обичайна случка.

— Надявам се да сте успели.

— Засега. А аз се надявам вие да не сте склонна към самоубийства.

— Не. Дано и вие да не сте.

Джордж Мелис се изсмя високо.

— Обичам ви — рече й. — Наистина.

Хвана я за ръката и от допира тя потрепери.

Той стоя с Ив цялата вечер, като я обграждаше с внимание и не забелязваше никой друг. Имаше дълги красиви ръце, които постоянно правеха нещо за нея: носеха й питиета, палеха й цигарите, докосваха я дискретно. Близостта му я възпламеняваше и тя изгаряше от нетърпение да бъдат сами.

Малко след полунощ, когато гостите започнаха да се разотиват по стаите, Джордж Мелис попита:

— В коя стая си?

— В дъното на северния коридор.

Той кимна, а очите му под дългите мигли я пронизаха.

Ив се съблече, изкъпа се и си сложи нов черен прозрачен халат, който прилепваше към тялото й. В един часа през нощта на вратата се почука тихичко. Тя забърза да отвори, влезе Джордж Мелис.

Спря с очи, пълни с възхищение.

— Матя му[1], Венера Милоска изглежда вещица пред теб!

— Имам едно предимство пред нея — прошепна Ив. — С две ръце съм.

И тя го обгърна с ръце и го привлече към себе си. От неговата целувка сякаш се взриви отвътре. Устните му се притиснаха силно до нейните и Ив усети как езикът му изучава устата й.

— Господи! — изстена тя.

Джордж започна да сваля сакото си и Ив му помогна. Само след минута той се освободи от панталона и слипа и застана гол пред нея. Този мъж имаше най-невероятното тяло, което тя беше виждала. Беше възбуден.

— Бързо — каза Ив. — Люби ме! — Тя отиде на леглото с пламнало тяло.

Той изкомандва:

— Обърни се! Дай си задника!

Тя погледна нагоре към него:

— Аз… аз не…

Джордж я удари през устата. Тя замря, стъписана.

— Обърни се, де!

— Не!

Той я удари отново — този път по-силно — и стаята се завъртя пред нея.

— Моля те, недей!

Джордж я удари за трети път — още по-жестоко. Тя усети как силните му ръце я преобръщат и я слагат на колене.

— За Бога, спри! — изпъшка Ив. — Ще викам!

Той стовари силната си ръка отзад на врата й и тя започна да губи съзнание. Смътно усети как Джордж вдига бедрата й. Раздели полукълбата й и тялото му се притисна в нейното. Проникна в нея и изведнъж тя почувства раздираща болка. Отвори уста да закрещи, но спря ужасена, когато си помисли какво би могъл да й направи. Замоли го:

— Недей, боли…

Опита се да се откопчи, но той я държеше здраво за бедрата, влизаше в нея отново и отново и я разкъсваше с огромния си пенис. Болката беше непоносима.

— О, Господи, недей! — прошепна Ив. — Спри! Моля те, спри!

Джордж продължи да прониква в нея — по-дълбоко и по-бързо — и последното нещо, което Ив си спомняше, беше едно диво стенание, което се изтръгна от гърдите му и сякаш я оглуши.

Когато се свести и отвори очи, тя видя, че Джордж Мелис седи на стола облечен и пуши. Той дойде при леглото й и я погали по челото. Ив се сви от докосването му.

— Как си, скъпа?

Ив се опита да седне, но я болеше прекалено силно. Чувстваше се като разкъсана на две.

— Проклето животно такова… — прошепна дрезгаво тя.

Той се засмя.

— Но аз бях нежен с теб.

Ив го погледна невярващо.

— Понякога мога да бъда много груб — каза Джордж с усмивка и я погали отново по косата. — Но те обичам и затова бях нежен. Ще свикнеш, приси му[2], обещавам ти.

Ако имаше оръжие в този момент, Ив би го убила.

— Ти си луд!

Видя отблясъка в очите му, видя как ръката му се сви в юмрук и за миг разбра какво значи истински ужас. Той наистина беше луд!

Бързо каза:

— Нямах предвид това. Аз… Просто не съм го правила никога. Моля те, сега искам да поспя. Моля те.

Джордж Мелис я изгледа втренчено, след това се отпусна. Стана и отиде при тоалетната масичка, където Ив беше сложила бижутата си. Сред тях имаше една платинена гривна и скъпа диамантена огърлица. Той грабна огърлицата, разгледа я и я пъхна в джоба си.

— Ще я взема за спомен.

Тя се страхуваше да отвори уста и да възрази.

— Лека нощ, скъпа! — И Джордж се върна при леглото, наведе се и целуна нежно Ив по устните.

Тя го изчака да излезе и изпълзя от леглото. Тялото й гореше от болка, всяка стъпка бе нова мъка. Едва когато заключи вратата на спалнята, Ив се почувства в безопасност. Не беше сигурна дали ще стигне до банята, затова се строполи на леглото в очакване болката да я отпусне. Не можеше да дойде на себе си от ярост. Той я беше обладал отзад — ужасно и жестоко. Какво ли бе направил на онова момиче, че то да иска да се самоубива?

Когато най-накрая се довлече до банята и се погледна в огледалото, Ив беше ужасена. Лицето й беше разранено и бледо там, където я беше удрял, а едното й око почти се бе затворило, толкова се бе подуло. Напълни ваната с гореща вода и с триста мъки влезе в нея като ранено животно с надеждата успокояващата вода да отмие болката й. Лежа дълго и накрая, когато водата започна да изстива, тя излезе от ваната и се опита да направи няколко стъпки. Болката беше намаляла, но все още беше мъчителна. Ив не мигна до сутринта, обзета от ужаса, че Джордж може да се върне. Когато се надигна от леглото на зазоряване, видя, че чаршафите са покрити с петна кръв. Той щеше да й плати. Влезе в банята, като се движеше внимателно, и отново напълни ваната с гореща вода. Лицето й беше още по-подуто, а раните й бяха посинели. Потопи една хавлия в студената вода и я допря до бузата и окото си. После се излегна във ваната, мислейки за Джордж Мелис. В цялото му поведение имаше нещо озадачаващо, което не бе свързано със садизма му. Внезапно разбра какво е то. Огърлицата. Защо я беше взел?

След два часа Ив слезе при другите гости за закуска, макар че изобщо не й се ядеше. Имаше голяма нужда да поговори с Нита

Лудвиг.

— Господи! Какво ти е на лицето? — попита Нита.

Ив се усмихна мрачно:

— Най-глупавото нещо. Станах посред нощ да отида до клозета и понеже ме мързеше да светна лампата, се блъснах в една от тия твои модерни врати.

— Искаш ли да повикам лекар?

— Няма нужда — увери я Ив. — Заради някаква си драскотина. — Тя се огледа. — Къде е Джордж Мелис?

— Навън, играе тенис. Един от най-добрите е. Каза ми да ти предам, че ще се видите на обяд. Май наистина те харесва, скъпа.

— Разкажи ми за него — рече Ив нехайно. — Какъв е произходът му?

— На Джордж ли? Наследник е на голям род богати гърци. Той е най-големият син и направо не си знае парите. Работи в брокерска къща — „Хансън и Хансън“ — в Ню Йорк.

— Не е ли във фамилния бизнес?

— Не. Сигурно мрази маслините. Макар че с наследството на рода Мелис едва ли му се налага да работи. Предполагам, че го прави колкото да си запълва времето. — Тя се ухили и допълни: — Нощите му са достатъчно пълни.

— Така ли?

— Скъпа, Джордж Мелис е най-изгодната партия. Момичетата се надпреварват да си свалят гащите за него. Всички си въобразяват, че ще станат госпожа Мелис. Честно казано, ако мъжът ми не беше толкова ревнив, и аз щях да опитам. Не е ли страхотен?

— Страхотен е — съгласи се Ив.

Джордж Мелис излезе на терасата, където Ив седеше сама, и противно на волята си тя усети, че я пронизва страх.

Той се приближи до нея и каза:

— Добро утро, Ив. Добре ли си? — На лицето му четеше искрена загриженост. Джордж я докосна леко по ожулената буза. — Скъпа, толкова си красива. — Издърпа един стол, яхна го срещу нея и посочи към проблясващото море. — Виждала ли си нещо по-прекрасно?

Сякаш предишната нощ въобще не съществуваше. Ив отново почувства как Джордж Мелис продължава да говори и отново почувства колко силно я привлича този мъж. Дори след кошмара, който бе преживяла, усещаше онова. Беше невероятно. „Прилича на гръцки бог. Мястото му е в музея. Мястото му е в лудницата.“

— Довечера трябва да се връщам в Ню Йорк — каза Джордж Мелис. — Къде мога да ти се обадя?

— Току-що се преместих — отговори бързо Ив — и още нямам телефон. Нека ти се обадя аз.

— Добре, скъпа. — Той се усмихна широко. — Миналата нощ наистина ти хареса, нали?

Ив не можеше да повярва на ушите си.

— Имам да те науча на много неща, Ив — прошепна й Джордж.

„И аз имам на какво да те науча, господин Мелис“ — обеща си Ив.

Веднага щом се върна вкъщи, Ив се обади на Дороти Холистър. В Ню Йорк, където неколцина неуморни репортери само това и правеха — да следят кой от така наречените бомонд е пристигнал и заминал. Дороти беше неизчерпаем източник на информация. Навремето беше омъжена за човек от хайлайфа и когато се разведоха заради двадесет и една годишната му секретарка, тя беше принудена да се хване на работа. Започна нещо, което пасваше идеално на таланта й: пишеше за жълтата хроника. И тъй като познаваше всички от висшето общество, за което пишеше, и те смятаха, че могат да й се доверят, малцина не споделяха с нея тайните си.

Ако имаше някой, който да каже на Ив нещо за Джордж Мелис, то това беше именно Дороти Холистър. Ив я покани на обяд в „Ла Пирамид“. Холистър беше едра жена с пълно лице, боядисана в червено коса, силен хриплив глас и неприятен смях. Беше се накичила като коледна елха с бижута — всичките фалшиви.

След като поръчаха обеда, Ив каза небрежно:

— Миналата седмица бях на Бахамските острови. Беше страхотно.

— Знам, че си била — рече Дороти Холистър. — Имам списъка на гостите на Нита Лудвиг. Как беше?

Ив сви рамене.

— Срещнах доста стари приятели. Запознах се и с един интересен мъж, който се казва… — Тя спря и набръчка чело, уж че мисли. — Джордж не знам кой си. Май Милър. Грък е.

Дороти Холистър се засмя — гръмогласно и екливо, така че я чуха в другия край на салона.

— Мелис, скъпа — Джордж Мелис.

— Точно така, Мелис. Ти познаваш ли го?

— Виждала съм го. Щях да падна от стола! Божичко, изглежда фантастично!

— Разкажи ми нещо за него, Дороти.

Дороти Холистър се огледа, после се наведе и зашушука поверително:

— Никой не знае, но няма да ме издаваш, нали? Джордж е черната овца на семейството. Семейството му търгува с храни на едро и е толкова богато, че не може да се опише с думи, скъпа. Джордж трябваше да поеме бизнеса, но той се забърка в толкова много истории с момичета, момчета и кози — доколкото ми е известно, — че накрая на баща му и братята му им писна, качиха го на един кораб и го изритаха от страната.

Ив поглъщаше всяка дума.

— Отрекли се от бедното момче и го оставили без пукната драхма, та се наложило да работи, за да се издържа.

„Затова взе огърлицата!“

— Всъщност няма защо да се тревожи, скоро ще се жени за една богаташка. — Тя погледна Ив и я попита: — Интересува ли те, сладурче?

— А, не.

Ив беше много повече от заинтересувана. Може би Джордж Мелис беше ключът, който търсеше — ключът към нейното богатство.

Рано на следващата сутрин му се обади в брокерската къща, където работеше. Той веднага я позна по гласа.

— Щях да полудея, докато те чаках да се обадиш, Ив. Ще вечеряме довечера и…

— Не. Ще обядваме утре.

Той се поколеба, изненадан.

— Е, добре. Трябваше да обядвам с един клиент, но ще го отложа.

Ив не повярва, че става дума за клиент, а не за клиентка.

— Ела в жилището ми — предложи тя и му даде адреса. — Ще се видим в дванадесет и половина.

— Ще дойда.

Ив усети самодоволство в гласа му.

Очакваше го изненада.

Джордж закъсня с половин час и Ив си даде сметка, че това му е в стила. Не го правеше от грубост, а просто от безразличие, от увереност, че хората винаги ще го чакат. Удоволствията му бяха в кърпа вързани, оставаше само той да си направи труда да се пресегне и да ги вземе. С невероятната му външност и чар светът му принадлежеше. С изключение на едно нещо: той беше беден и това беше уязвимото му място. Джордж разгледа гарсониерата и оцени вещо онова, което съдържаше.

— Много е приятно.

Тръгна към Ив с протегнати ръце.

— Непрекъснато мислех за теб.

Тя отбягна прегръдката му.

— Чакай. Трябва да ти кажа нещо, Джордж.

Черните му очи пронизаха нейните.

— Ще говорим по-късно.

— Ще говорим сега. — Тя го изрече бавно и отчетливо. — Ако пак ми направиш онова, ще те убия.

Джордж я, погледна и устните му се извиха в полуусмивка.

— Каква е тая шега?

— Не е шега. Говоря сериозно. Искам да ти направя едно делово предложение.

На лицето му се изписа учудване.

— Покани ме тук да говорим за работа ли?

— Да. Не знам доколко успяваш да накараш бабички да купуват акции и облигации, но съм сигурна, че не е достатъчно.

Лицето му почервеня от гняв.

— Ти луда ли си? Семейството ми…

— Семейството ти е богато, но не и ти. Моето семейство също е богато, но не и аз. Ние сме в една и съща продънена лодка, скъпи, но знам начин да я превърнем в яхта.

Тя наблюдаваше как любопитството постепенно измества гнева му.

— Я кажи какво имаш предвид.

— Много е просто. Лишена съм от наследство, от огромно наследство, но сестра ми Александра не е.

— Какво общо има това с мен?

— Ако се ожениш за Александра, това богатство може да бъде твое — наше.

— Съжалявам, но и през ум не ми минава да се обвързвам с някого.

— По една случайност — увери го Ив — нямаш никакви проблеми. На сестра ми й върви на нещастни случаи.

---

[1] Мале (гр.). — Б.пр. ↑

[2] Хубавице моя (гр.). — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Рекламната агенция „Бъркли и Матюс“ беше перла в короната от агенции на Медисън Авеню. Годишната й печалба надвишаваше печалбите на двата най-големи конкурента, взети заедно, най-вече защото основният й клиент бе „Кругър-Брент“ заедно със стотиците си клонове по света. Само за компанията работеха над седемдесет и пет изпълнителни директори, автори на реклами, режисьори, фотографи, полиграфисти, художници и специалисти по масмедиите. Затова нямаше нищо изненадващо, че когато Кейт Блакуел се обади на Еърън Бъркли и го попита дали може да намери някое място в агенцията за Александра, той го стори мигновено. Ако Кейт Блакуел беше поискала, те вероятно щяха да направят момичето президент на агенцията.

— Мисля, че внучка ми проявява интерес към писането на реклами — осведоми Кейт Еърън Бъркли.

Бъркли я увери, че по една случайност имат свободно място и Александра може да започне, когато пожелае.

Тя тръгна на работа следващия понеделник.

Малко рекламни агенции всъщност се намират на Медисън Авеню, но „Бъркли и Матюс“ беше изключение. Агенцията притежаваше голяма съвременна сграда на ъгъла на Медисън Авеню и Петдесет и седма улица. Заемаше осем етажа от нея и даваше другите под наем. За да спестят една заплата, Бъркли и съдружникът му Матюс решиха да уволнят момичето, което бяха назначили преди половин година. Новината се разчу бързо. Когато персоналът научи, че уволненото младо момиче е било заменено с внучката на най-големия клиент на агенцията, всички бяха възмутени. Без дори да познават Александра, отсъдиха, че е глезла, най-вероятно изпратена, за да ги шпионира.

Когато дойде на работа за първи път, Александра беше отведена в огромния модерен кабинет на Еърън Бъркли, където, освен това я очакваше и Матюс. Двамата съдружници изобщо не си приличаха.

Бъркли беше слаб, висок и побелял, а Матюс беше нисък, тантурест напълно плешив. Имаше обаче две неща, които ги обединяваха: бяха ненадминати в областта на рекламата, бяха създали най-известните рекламни кампании от изминалото десетилетие и бяха абсолютни тирани. Отнасяха се към служителите си като към роби и единствата причина те да ги търпят бе, че който е работил за Бъркли и Матюс, можеше да работи във всяка една рекламна агенция по света. Тук усвояваха занаята.

Когато Александра дойде, в кабинета присъстваше и Лукас Пинкъртън — вицепрезидент на фирмата, със студени очи, вечно ухилена физиономия и раболепни обноски. Беше по-млад от старшите съдружници, но той компенсираше младостта си, като държеше изкъсо своите подчинени.

Еърън Бъркли покани Александра да седне в удобното кресло.

— Какво мога да направя за вас, госпожице Блакуел? Желаете ли кафе или чай?

— Нищо, благодаря.

— И така, ще работите при нас като автор на реклами.

— Много съм ви благодарна, че ми давате такава възможност, господин Бъркли. Знам, че трябва много да се уча, но ще работя усилено.

— Няма нужда — каза бързо Норман Матюс и се усети. — Тоест… няма да го усвоите толкова бързо. Имате на разположение много време.

— Сигурен съм, че ще бъдете много доволна при нас — добави Еърън Бъркли. — Ще работите с най-добрите в бранша.

Само след час Александра си рече: „Може да са най-добрите, но не и най-приятелски настроените.“ Лукас Пинкъртън я разведе, за да я запознае с персонала — навсякъде я посрещаха ледено. Вдигаха глави колкото да я видят и бързо си намираха някаква работа. Александра усещаше негодуванието им, но нямаше представа какво го е причинило. Пинкъртън я заведе в одимената заседателна зала. На едната стена имаше шкаф, отрупан с награди „Клио“ и отличия за най-добра рекламна кампания. Около една маса седяха двама мъже и жена, които пушеха цигара след цигара. Жената беше ниска и трътлеста, с рижава коса. Мъжете бяха на около тридесет и пет, бяха бледи и с измъчен вид.

Пинкъртън каза:

— Това е творческият екип, с който ще работите. Алис Копел, Винс Барне и Марти Бъргхаймър. А това е госпожица Блакуел.

И тримата се втренчиха в Александра.

— Е, ще ви оставя да се запознаете — каза Пинкъртън и се обърна към Винс Барне: — До утре сутринта да имам проекта за рекламата на новия парфюм върху бюрото си. Погрижете се госпожица Блакуел да получи всичко, от което се нуждае.

И излезе от стаята.

— От какво се нуждаеш? — попита Винс Барне.

Въпросът свари Александра неподготвена.

— Аз… мислех, че имам нужда да се науча как се правят реклами.

Алис Копел рече мило:

— Дошла си точно където трябва, госпожице Блакуел. Ние умираме да се правим на учители.

— Я остави — каза й Марти Бъргхаймър.

Александра беше озадачена.

— Да не съм ви обидила с нещо?

Марти Бъргхаймър отговори:

— Не, госпожице Блакуел, ние просто сме под голямо напрежение. Разработваме рекламата за един парфюм и Бъркли и Матюс не са особено доволни от това, което сме представили досега.

— Ще се опитам да не ви се пречкам — обеща Александра.

— Чудесно — обади се Алис Копел.

Остатъкът от деня не мина по-добре. Не се появи нито една усмивка. Тяхна колежка беше уволнена по съкратената процедура заради тази богата глезла и те смятаха да я накарат да плати за това.

В края на първия работен ден на Александра Еърън Бъркли и Норман Матюс дойдоха в малкия кабинет, където я бяха настанили, за да се уверят, че се чувства добре. Този жест не убягна от очите на колегите й.

Всички в агенцията си говореха на малко име. Това обаче не се отнасяше за Александра — тя беше госпожица Блакуел за всички.

— Александра — поправяше ги тя.

— Добре.

И следващия път, когато я повикаха, тя пак беше госпожица Блакуел.

Александра изгаряше от нетърпение да навлезе в занаята и да даде своя принос. Присъстваше на заседания, където авторите на реклами бълваха идея след идея. Наблюдаваше художниците, които нахвърляха своите скици. Чу как Лукас Пинкъртън разкъса проекта, отнесен му за одобрение. Той беше гаден и подъл и на Александра й дожаля за подчинените му, които страдаха. Тичаше от етаж на етаж — на заседания с шефове на отдели, срещи с клиенти, снимки, заседания за обсъждане на стратегията. Мълчеше си, слушаше и попиваше всичко. В края на първата седмица имаше чувството, че е там от цял месец. Прибираше се капнала, не от работа, а от напрежението, което като че ли създаваше нейното присъствие.

Когато баба й я попита как върви работата, тя отговори:

— Добре. Много е интересно.

— Сигурна съм, че се справяш, Алекс. Ако имаш някакви проблеми, направо иди при Бъркли или Матюс.

Това беше последното нещо, което Александра смяташе да направи.

Следващия понеделник отиде на работа, решена да намери някакъв изход. Всеки ден имаше сутрешни и следобедни почивки за кафе и по време на тях разговорите вървяха леко и приятно.

— Разбра ли какво се е случило в „Нашънъл Медия“? Някакъв гений решил да привлече вниманието към страхотните им годишни резултати и публикувал финансовия отчет в „Ню Йорк Таймс“ с червено мастило!

— Помниш ли рекламата на онази авиокомпания: „При нас съпругите летят безплатно!“ Беше голям удар, докато авиокомпанията не изпрати писма на признателност до съпругите и в отговор беше залята от писма на жени, настояващи да узнаят с кого е пътувал мъжът им. Те…

Александра влезе и разговорът замря:

— Искате ли кафе, госпожице Блакуел?

— Благодаря, ще си направя сама.

В стаята цареше тишина, докато тя зареждаше кафе машината.

Когато излезе, разговорите се подновиха.

— Чу ли за фала с онази марка сапун? Моделът с ангелското лице, който използваха, се оказа порнозвезда…

На обяд Александра каза на Алис Копел:

— Ако си свободна през почивката, бихме могли…

— Съжалявам, имам среща.

Александра погледна Винс Барне.

— Аз също — каза той.

Тя извърна очи към Мартин Бъргхаймър.

— Нямам и една свободна минута.

Александра беше прекалено разстроена, за да обядва. Те се държаха с нея като с парий и това я ядосваше. Нямаше намерение да се предава. Щеше да намери път към тях, щеше да ги накара да разберат, че може и да се казва Блакуел, но е една от тях. Седеше на заседанията и слушаше как Еърън Бъркли, Норман Матюс и Лукас Пинкъртън хулят творците, които се мъчеха да си гледат работата колкото се може по-добре. Александра им съчувстваше, но те не искаха съчувствието й. Нито пък нея.

Изчака три дни и опита отново. Каза на Алис Копел:

— Знам чудесен малък италиански ресторант съвсем наблизо…

— Не ям италианска кухня.

Тя се обърна към Винс Барне.

— Аз съм на диета.

Александра погледна Марти Бъргхаймър.

— Днес ще ям китайска храна.

Александра поруменя. Не искаха да ги виждат с нея. „Е, да вървят по дяволите! Всичките!“ Беше й писнало. Бе хвърлила всички усилия да се сприятели с тях, а те непрекъснато я бойкотираха. Беше сгрешила, че започна там. Щеше да си потърси друга работа във фирма, с която баба й няма нищо общо. „Но ще ви накарам да запомните, че съм била тук“, помисли си мрачно Александра.

В четвъртък, в един часа следобед всички, освен телефонистката, бяха излезли на обяд. Александра остана в сградата. Беше забелязала, че в кабинетите на изпълнителните директори има вътрешни телефони, които свързват различните отдели, така че ако някой шеф искаше да говори с подчинен, той натискаше един бутон върху апарата, където на картонче беше написано името на служителя. Александра се промъкна в празните кабинети на Еърън Бъркли, Норман Матюс и Лукас Пинкъртън и през следващия час разбърка картончетата. В ранния следобед Лукас Пинкъртън натисна кончето, което го свързваше с шефа на авторите на рекламите, и каза:

— Поразмърдай си задника и ела веднага!

За миг се възцари гробовна тишина, после Норман Матюс изкрещя:

— Какво?

Пинкъртън се втренчи смаян в апарата.

— Господин Матюс, вие ли сте?

— Аз, че кой друг. Размърдай си задника и ела, ама наистина веднага!

След минута един от авторите на реклами натисна бутона върху апарата на бюрото си и каза:

— Имам готови реклами, ела да ги занесеш долу.

Еърън Бъркли му изрева:

— Имаш какво?

Така започна хаосът. Бяха нужни четири часа, за да се оправи бъркотията, създадена от Александра, и това бяха най-хубавите четири часа на служителите в „Бъркли и Матюс“. При всяка нова грешка те цвилеха от радост. Шефовете биваха изпращани да вършат разни дребни неща, да носят цигари и да поправят счупени тоалетни. Еърън Бъркли, Норман Матюс и Лукас Пинкъртън обърнаха всичко нагоре с краката, за да разберат кой е виновникът, но никой нищо не знаеше.

Единственият човек, видял Александра да влиза в различните кабинети, беше Фран, телефонистката, но тя мразеше шефовете си повече, отколкото момичето, и затова само повтаряше:

— Никого не съм виждала.

През нощта, докато споделяше леглото на Винс Барне, Фран разказа какво се е случило. Той седна в леглото.

— Значи го е направила онази младичката, Блакуел! И аз съм един!

На другата сутрин, когато Александра влезе в кабинета си, вътре я чакаха Винс Барне, Алис Копел и Марти Бъргхаймър. Погледнаха я мълчаливо.

— Случило ли се е нещо? — попита Александра.

— Не, Алекс — каза Алис Копел. — Ние с момчетата тъкмо се питахме дали ще дойдеш да обядваш с нас. Знаем къде е твоят страхотен италиански ресторант…

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Още от мъничка Ив Блакуел знаеше, че е способна да манипулира хората. Дотогава това беше за нея игра, но сега тя гледаше на всичко много сериозно. Сестра й, която непрекъснато плетеше интриги, и отмъстителната й баба, се бяха отнесли с нея подло, бяха я лишили от огромно наследство, което по право й принадлежеше. Щяха да си платят и мисълта за това доставяше на Ив такава неописуема радост, че стигаше почти до оргазъм. Техният живот сега беше в ръцете й.

Ив изработи плана си внимателно и педантично, като претегляше всеки ход. В началото Джордж Мелис се включи в заговора без особено желание.

— Господи, прекалено опасно е. За какво ми е да се замесвам! — опъваше се той. — Получавам си парите, които ми трябват.

— Как? — питаше Ив презрително. — Като чукаш дебелани със сини коси? Така ли смяташ да прекараш остатъка от живота си? А какво ще стане, когато напълнееш и се сбръчкаш около очите? Не, Джордж, никога няма да имаш друга такава възможност. Ако ме слушаш, ние с теб можем да притежаваме един от най-големите конгломерати в света. Чуваш ли? Да го притежаваме.

— Откъде знаеш, че планът ще успее?

— Никой не познава по-добре от мен баба ми и сестра ми. Повярвай ми, ще успеем.

Говореше убедено, но и тя имаше някои съмнения и те бяха свързани с Джордж Мелис. Ив знаеше, че тя ще си изиграе ролята, но не беше сигурна дали той ще се справи със своята. Той беше неуравновесен, а не можеха да си позволят грешки. Само една грешка — и целият план отиваше на вятъра.

Тя му каза:

— Решавай. Хващаш ли се, или не?

Джордж я гледа дълго.

— Да. — Доближи се до нея и я погали по раменете. Гласът му беше дрезгав. — До края.

Ив усети, че я разтърсва сексуална тръпка.

— Добре — прошепна тя, — но ще го направим, както аз искам.

Бяха в леглото. Без дрехи, Джордж беше най-великолепният самец, когото Ив беше виждала. И най-опасният, но това само засилваше желанието й. Сега вече тя имаше оръжие, с което да го владее. Започна да го целува, като се смъкваше надолу към слабините му, от което пенисът му се втвърди.

— Чукай ме, Джордж — каза Ив.

— Обърни се.

— Не, както искам аз.

— Така не ми харесва.

— Знам. Иска ти се да съм някое момченце със стегнато дупе, нали, скъпи? Само че не съм. Аз съм жена. Легни върху мен.

Той се покатери върху нея и вкара огромния си пенис.

— Така не мога да се изпразня, Ив.

Тя се засмя.

— Не ме интересува, скъпи. Затова пък аз мога.

Ив започна да движи бедрата си и усети, че той прониква все по-надълбоко в нея. Изпитваше оргазъм след оргазъм и наблюдаваше как Джордж се разстройва все повече и повече. Той искаше да я нарани, да я накара да пищи от болка, но не смееше.

— Още! — изкомандва Ив. И Джордж се стоварваше с тялото си върху нея, докато тя стенеше от удоволствие. — Аххх! Засега стига.

Той стана и легна встрани от нея, после я докосна по гърдите.

— Сега е мой…

— Обличай се.

Джордж се надигна от леглото, разтреперан от гняв.

Ив лежеше и с непроницаема усмивка на лицето го наблюдаваше как се облича.

— Беше добър, Джордж. Време е да си получиш наградата. Ще ти пусна Александра.

За една нощ всичко за Александра се промени. Това, което трябваше да бъде последният й ден в „Бъркли и Матюс“, се превърна в неин триумф. От бойкотирана се бе превърнала в героиня. Новината за лудорията й плъзна по цялото Медисън Авеню.

— Ти си легендата на своето време — хилеше се Винс Барне.

Сега тя беше една от тях.

Обичаше работата си, особено заседанията на творческите екипи, които се провеждаха всяка сутрин. Знаеше, че не иска да се занимава с реклама до края на живота си, но не беше сигурна какво точно иска. Беше получила поне десетина предложения за женитба и се беше изкушила един-два пъти, но все нещо не достигаше. Просто още не беше намерила мъжа на своя живот.

В петък сутринта Ив й се обади и я покани на обяд.

— Има един нов френски ресторант. Чух, че кухнята е чудесна.

Александра се зарадва на сестра си. Беше загрижена за Ив. Обаждаше й се два-три пъти седмично, но Ив или не си беше вкъщи, или беше прекалено заета, за да се види с нея. Затова сега, макар че бе заета, Александра й каза:

— С удоволствие ще обядвам с теб.

Ресторантът беше шикозен и скъп, а барът беше пълен с постоянни посетители, които чакаха за свободни места. Наложи се Ив да използва името на баба си да получи резервация. Това я подразни и тя си помисли: „Само почакайте! Един ден ще ме молите да дойда в скапания ви ресторант.“ Вече беше седнала, когато дойде Александра. Наблюдаваше я, докато оберкелнерът я водеше към масата, и имаше странното усещане, че гледа себе си.

Поздрави сестра си, като я целуна по бузата.

— Изглеждаш страхотно, Алекс. Май работата ти се отразява добре.

Направиха поръчката и започнаха да си разказват как живеят.

— Как е в службата? — попита Ив.

Александра й разправи всичко, което й се беше случило, а Ив й представи внимателно редактирана версия на своя живот. Насред разговора погледна нагоре. Пред тях стоеше Джордж Мелис. Гледаше близначките и за момент се объркa. „Господи — осъзна Ив, — та той не знае коя от двете съм!“

— Джордж! — извика тя.

Той се обърна към нея с облекчение.

— Ив!

— Каква приятна изненада! — каза тя и кимна към Александра. — Май не познаваш сестра ми. Алекс, да ти представя Джордж Мелис.

Джордж пое ръката на Александра и рече:

— Очарован съм.

Ив беше споменала, че със сестра си са близначки, но не му беше хрумвало, че си приличат като две капки вода.

Александра се взираше запленена в Джордж. Ив поде:

— Защо не седнеш при нас?

— На драго сърце, но закъснявам за една среща. Може би друг път. — Той погледна Александра. — Надявам се, скоро.

Те го наблюдаваха как излиза.

— О, божичко! — възкликна Александра. — Кой беше този?

— А, един приятел на Нита Лудвиг. Запознах се с него на купон у тях.

— Аз ли не съм в ред, или той наистина е неотразим?

Ив се засмя.

— Не е моят тип, но жените май го намират привлекателен.

— И на мен ми харесва. Женен ли е?

— Не. Но не защото няма кандидатки, скъпа. Джордж е много богат. Може да се каже, че има всичко — външност, пари, социално положение. — И Ив майсторски смени темата.

Когато поиска сметката, оберкелнерът й каза, че вече е платил господин Мелис.

Александра не беше в състояние да не мисли за Джордж Мелис.

В понеделник следобед Ив й се обади и й каза:

— Е, изглежда, удари десетката, скъпа. Джордж Мелис ми звънна и поиска телефонния ти номер. Да му го дам ли?

Александра с изненада усети, че се усмихва.

— Ако си сигурна, че ти не се интересуваш от…

— Казах ти, Алекс, той не е моят тип.

— Тогава нямам нищо против.

Побъбриха си още малко и Ив затвори. Остави слушалката на вилката и погледна Джордж, който лежеше гол на леглото до нея.

— Дамата каза „да“.

— Кога да й звънна?

— Когато ти кажа.

Александра се помъчи да забрави, че Джордж Мелис ще й се обади, но колкото повече се опитваше да го прогони от главата си, толкова повече мислеше за него. Не си падаше по хубавците, тъй като намираше повечето от тях за самовлюбени. Но Джордж Мелис, мислеше си Александра, изглеждаше различен. В него имаше нещо, което веднага грабваше. Само докосването на ръката му я беше разтърсило. „Ти си луда — каза си тя. — Видя го само за две минути.“

Тази седмица той не й се обади и чувствата на Александра преминаха от нетърпение през униние до ярост. „Да върви по дяволите — помисли си тя. — Намерил си е някоя друга. Чудо голямо!“

Когато в края на следващата седмица телефонът иззвъня и Александра чу гърления дрезгав глас на Джордж, гневът й изчезна като дим.

— Обажда се Джордж Мелис — поде той. — Срещнахме се за малко, когато обядвахте със сестра си. Ив каза, че нямате нищо против да ви се обадя.

— Спомена, че може да се обадите — заяви Александра небрежно. — Между другото, благодаря ви за обяда.

— Вие заслужавате пиршество. Заслужавате паметник.

Александра се засмя, наслаждавайки се на щедростта му.

— Чудя се дали ще приемете да вечеряте с мен?

— Ами… да, на драго сърце.

— Чудесно. Ако бяхте казали не, щях да се самоубия.

— Моля ви, недейте — рече Александра. — Не обичам да ям сама.

— И аз. Знам един малък ресторант на Малъбри Стрийт, казва се „Мантус“. Малко е забутан, но храната е…

— „Матунс“ ли? Обожавам го! — възкликна Александра. — Той ми е любимият.

— Знаете ли го? — В гласа му имаше изненада.

— О, да.

Джордж погледна Ив и се ухили. Не можеше да не се възхити на изобретателността й. Тя го беше осведомила какво харесва и какво не харесва Александра. Джордж Мелис знаеше всичко, което можеше да се знае за сестрата на Ив.

Когато накрая остави слушалката, Ив си помисли: „Започна се.“

Това беше най-прекрасната вечер в живота на Александра. Един час преди да дойде Джордж Мелис, тя получи десетина розови балона, привързани с орхидея. Александра се страхуваше, че въображението й може да я е подвело и тя да очаква твърде много, но в мига, в който видя Джордж отново, всичките й съмнения се разсеяха. Тя усети още веднъж непреодолимото му привличане.

Изпиха едно питие в къщата и след това продължиха в ресторанта.

— Ще видиш ли листа с менюто? — попита Джордж. — Или аз да поръчам вместо теб?

Тук сервираха любимите ястия на Александра, но тя искаше да достави удоволствие на Джордж.

— Защо не поръчаш ти?

Той поръча всичките й любими неща и Александра имаше опияняващото чувство, че мъжът срещу нея чете мислите й. Вечеряха пълнени ангинари, специалитета на заведението, и „Ангелска коса“ — спагети с лек сос. Ядоха и салата, която Джордж сръчно размеси на масата.

— Можеш ли да готвиш? — попита Александра.

— Да, това е една от страстите ми. Научила ме е майка ми. Беше голяма готвачка.

— Поддържаш ли тесни връзки със семейството си, Джордж?

Той се усмихна и Александра си помисли, че това е най-очарователната усмивка, която е виждала.

— Аз съм грък — каза той простичко. — Най-големият от трима братя и две сестри, но ние сме като едно цяло. — По лицето му се мярна тъга. — Най-трудно ми беше да ги напусна. Баща ми и братята ми ме молеха да остана, защото фирмата ни е доста голяма и според тях съм нужен там.

— Защо не остана?

— Може би ти изглеждам глупав, но предпочитам сам да си проправям пътя. Винаги ми е било трудно да приемам подаръци от някого, а фирмата беше подарък, направен от дядо ми на баща ми. Не, няма да взема нищо от баща си. Нека братята ми си поделят и моя дял.

Сега вече Александра се възхищаваше от него.

— Освен това — добави Джордж меко, — ако бях останал в Гърция, нямаше никога да те срещна.

Александра усети, че се изчервява.

— Никога ли не си бил женен?

— Не. Сгодявах се едва ли не всеки ден — подразни я той, — но в последния момент все усещах, че нещо не достига. — Той се наведе и заговори сериозно. — Красива Александра, може и да ме смяташ за много старомоден, но когато се оженя, ще бъде завинаги. Една жена ми стига, ала трябва да е истинската.

— Прекрасно — пророни тя.

— А ти? — запита я Джордж Мелис. — Влюбвала ли си се някога?

— Не.

— Колко Лошо — каза той, — но пък е хубаво за…

В този момент се появи сервитьорът с десерта. Александра изгаряше от нетърпение да помоли Джордж да довърши изречението, но се боеше.

Никога не се беше чувствала толкова хубаво с някого. Изглежда, Джордж Мелис бе толкова искрено заинтересуван от нея, че тя му разказа за детството си, за живота и спомените, които съхраняваше и ценеше. Джордж Мелис се гордееше, че е голям познавач на жените. Знаеше, че красивите са най-несигурни, тъй като мъжете се вторачваха в хубостта им и ги оставяха да се чувстват като предмети, а не като човешки същества. Когато беше с някоя хубавица, Джордж никога не говореше за външността й. Даваше й да разбере, че се интересува от мнението и чувствата й, че е сродна душа, която споделя мечтите й. За Александра това беше едно изключително преживяване. Тя разказа на Джордж за Кейт, за Ив.

— Сестра ти не живее ли с теб и баба ти?

— Не. Тя… Ив искаше да живее в свой апартамент.

Александра не можеше да проумее защо Джордж Мелис не е харесал сестра й. Каквато и да беше причината, тя беше благодарна. По време на вечерята забеляза, че всички жени в ресторанта току извръщаха глави към Джордж, но той нито веднъж не се огледа, нито пък отмести поглед от нея.

По време на кафето й рече:

— Не зная дали обичаш джаз, но има един клуб на площад „Сейнт Маркс“, казва се „Файв Спотс“…

— Където свири Сесил Тейлър ли?

Той погледна Александра изумен.

— Ходила ли си там?

— Често! — Александра се засмя. — Обожавам го! Невероятно, имаме еднакви вкусове.

Джордж отговори тихо:

— Това е като някакво чудо.

Слушаха завладяващото изпълнение на пианиста Сесил Тейлър, дългите сола, които разтърсваха салона с арпежи и разкъсващи глисанди. Оттам отидоха в един бар на Блийкър Стрийт, където посетителите пиеха, ядяха пуканки, играеха на стрелички и слушаха добрия пианист. Александра загледа как Джордж започна да се състезава по мятане на стрели с един редовен клиент. Джордж играеше с мрачна съсредоточеност, която я уплаши. Беше само игра, а той се бе вживял, сякаш от това зависеше съдбата му. „Джордж е човек, който не умее да губи“, помисли си тя.

Беше два часът след полунощ, когато си тръгнаха от бара, и на Александра й беше много неприятно, че трябва да се разделят.

Джордж седеше до нея в ролс-ройса, който беше нает заедно с шофьора. Не говореше — само я гледаше. Приликата между двете сестри беше поразителна. „Дали и телата им са еднакви?“ Представяше си как Александра се гърчи и крещи от болка в леглото с него.

— За какво мислиш? — попита го тя.

Джордж погледна встрани, за да не разбере Александра по очите му.

— Ще ми се смееш.

— Няма, обещавам.

— Няма да ти се сърдя, и да ми се присмиваш. Май ме смятат за нещо като плейбой. Нали знаеш как живеем — яхти, купони…

— Да.

Той спря тъмните си очи върху Александра.

— Мисля, че ти си единствената жена, която ще промени всичко това. Завинаги.

Александра усети как пулсът й се учестява.

— Аз… не знам какво да кажа.

— Моля те, не казвай нищо.

Устните му бяха много близо до нейните и Александра беше готова. Той обаче не се помръдна. „Не прави нищо — го беше предупредила Ив. — Поне първата вечер. Ако направиш нещо, се нареждаш на дългата опашка от ромеовци, даващи мило и драго да пипнат нея и богатството й. Тя трябва да направи първата крачка.“

И така, Джордж Мелис просто държеше ръката на Александра, докато колата не спря плавно пред къщата на Блакуел. Джордж изпрати Александра до външната врата. Тя се обърна към него и му каза:

— Не мога да ти опиша колко се забавлявах тази вечер.

— Беше вълшебно.

Усмивката на Александра беше толкова лъчезарна, че можеше да освети улицата.

— Лека нощ, Джордж — прошепна тя и се скри вътре.

След петнадесет минути телефонът й иззвъня:

— Знаеш ли какво направих току-що? Обадих се на семейството си им съобщих за чудесната жена, с която съм прекарал вечерта. Лека нощ, прекрасна Александра!

Когато затвори, Джордж Мелис си помисли: „След като се оженим, наистина ще им се обадя и ще им кажа да вървят по дяволите!“

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Джордж Мелис не се обади пак на Александра. Нито този ден, нито следващия, нито до края на седмицата, всеки път, когато телефонът звънеше, тя се втурваше да го вдигне, но винаги беше разочарована. Не проумяваше къде е сбъркала. Постоянно си припомняше вечерта: „Мисля, че ти си единствената жена, която ще промени всичко това. Завинаги“ и „Обадих се на семейството си и съобщих за чудесната жена, с която съм прекарал вечерта“. Изреди всички причини той да не се обади.

Беше го обидила, без да усети.

Той я харесваше прекалено много, страхуваше да не се влюби и беше решил вече никога да не я вижда.

Беше отсъдил, че тя не е неговият тип.

Случило му се е нещо ужасно и сега лежи беззащитен в някоя болница.

Или е мъртъв.

Когато вече не издържаше, Александра позвъни на Ив. Насили се да дърдори дреболии, но накрая изплю камъчето.

— Ив, да си чувала случайно нещо за Джордж Мелис?

— Не съм, защо? Мислех, че ще ти се обади да вечеряте заедно.

— Ние вечеряхме… миналата седмица.

— И оттогава не ти се е обаждал?

— Не.

— Вероятно е зает.

„Никой не може да бъде чак толкова зает“, помисли си Александра, а на глас изрече:

— Вероятно.

— Скъпа, забрави за Джордж Мелис. Искам да те запозная с един много готин канадец. Собственик е на авиокомпания и…

Когато затвори, Ив се облегна и се усмихна. Де да можеше баба й отнякъде да узнае колко добре е обмислила всичко.

— Ей, какво те тормози? — попита Алис Копел.

— Извинявай — отговори Александра.

Цяла сутрин бе кисела с всички. Вече половин месец не беше чувала Джордж Мелис и беше ядосана — не на него, а на себе си, че не е в състояние да го забрави. Той не й дължеше нищо. Те бяха двама непознати, прекарали заедно вечерта, а тя се държеше, като че очакваш той да се ожени за нея, за Бога! Защо, по дяволите, трябваше да я иска?

Дори баба й забеляза колко раздразнителна е станала.

— Какво има, моето дете? Да не те претоварват с работа в тази агенция?

— Не, бабо. Просто… просто не спя добре напоследък.

А когато спеше, сънуваше еротични сънища с Джордж Мелис. „Да върви по дяволите!“ Искаше й се Ив никога да не я е запознавала с него.

Той я потърси в службата следващия следобед.

— Алекс? Обажда се Джордж Мелис.

Тя като че ли не бе чувала този дълбок глас в сънищата си.

— Алекс, там ли си?

— Да.

Беше изпълнена със смесени чувства: не знаеше дали да се смее, или да плаче. Джордж беше вятърничав и себелюбив егоист и на нея й беше все едно дали ще го види отново.

— Исках да ти се обадя по-рано — извини се Джордж, — но преди няколко минути се върнах от Атина.

Сърцето на Александра се разтопи.

— В Атина ли беше?

— Да. Спомняш ли си вечерта, която прекарахме заедно?

Александра я помнеше.

— На следващата сутрин брат ми се обади, че баща ми е получил сърдечен удар.

— О, Джордж! — Тя се чувстваше толкова виновна за ужасните мисли, които й бяха минали през главата. — Как е той?

— Ще се оправи, слава Богу. Но аз просто място не можех да си намеря. Молеше ме да се върна в Гърция и да поема семейната фирма.

— Ще го направиш ли? — Александра притаи дъх.

— Не.

Тя въздъхна.

— Вече знам, че мястото ми е тук. Непрекъснато си мислех за теб. Кога мога да те видя?

„Веднага!“

— Довечера съм свободна, можем да вечеряме заедно.

Той почти се изкуши да спомене още един от любимите ресторанти на Александра, но вместо това каза:

— Чудесно. Къде искаш да отидем?

— Където и да е, няма значение. Защо не и в къщата?

— А, не. — Още не беше готов да се срещне с Кейт. „Каквото и да правиш, засега стой настрана от Кейт Блакуел. Тя ще ти пречи най-много.“ — Ще те взема в осем — каза й Джордж.

Александра затвори, целуна Алис Копел, Винс Барне и Марти Бъргхаймър и рече:

— Изчезвам на фризьор. Ще ви видя утре.

Те я изгледаха как изхвърча от кабинета.

— Явно е хлътнала по някого — каза Алис Копел.

Вечеряха в „Максуалс Плъм“. Салонният управител ги поведе покрай претъпкания бар с формата на подкова близо до входа нагоре по стълбите към ресторанта. Те дадоха поръчката.

— Мислеше ли си за мен, докато ме нямаше? — попита Джордж.

— Да. — Александра чувстваше, че трябва да е напълно искрена с този мъж, който беше толкова открит и уязвим. — Аз… уплаших се. Едва ли щях да издържа още един ден.

„Тази Ив няма грешка“ — рече си Джордж. „Кротувай — беше отсякла тя. — Аз ще ти кажа кога да й се обадиш.“ За първи път Джордж имаше усещането, че планът наистина ще успее. Досега само му минаваше през ума, че ще сложи ръка върху невероятното богатство на Блакуел, но всъщност не се беше осмелявал да повярва в това. Те с Ив просто си играеха. Ала сега, докато гледаше Александра, която седеше срещу него с очи, пълни с обожание, си даде сметка, че това вече не е игра. Александра беше негова. Това беше първата крачка в плана. Другите стъпки може и да бяха опасни, но с помощта на Ив той щеше да се справи.

„В една лодка сме, Джордж, и ще делим всичко наполовина.“

Джордж Мелис не вярваше на съдружници. След като получеше онова, което искаше, след като се освободеше от Александра, щеше да се погрижи и за Ив. Тази мисъл му доставяше огромно удоволствие.

— Усмихваш се — каза Александра.

Той сложи ръка върху нейната и допирът му я стопли.

— Мислех си колко ни е хубаво да сме заедно тук. Да сме заедно, където и да е. — Посегна към джоба си и извади една кутийка със скъпоценности. — Донесох ти нещо от Гърция.

— О, Джордж…

— Отвори я, Алекс.

В кутията имаше скъпа диамантена огърлица.

— Красива е.

Беше огърлицата, която бе взел от Ив. Тя му беше казала: „Тази е безопасна, Александра не я е виждала.“

— Прекаляваш. Наистина.

— Изобщо не е достатъчно. Ще ми доставя радост да те гледам с нея.

— Аз… — Александра трепереше. — Благодаря ти.

Джордж погледна чиниятa й.

— Нищо не си хапнала.

— Не съм гладна.

Видя израза в очите й и усети познатото окрилящо чувство, че я владее. Беше виждал този поглед в очите на толкова жени: красиви, грозни, богати, бедни. Беше ги използвал. По един или друг начин те му бяха дали по нещо. Тази обаче щеше да му даде повече, отколкото всички, взети заедно.

— Какво ти се прави? — В дрезгавия му глас прозвуча покана.

Тя прие — просто и открито:

— Искам да бъда с теб.

Джордж Мелис имаше пълно право да се гордее с жилището си. То беше едно малко бижу, бе обзаведено с вкус от благодарни любовници — мъже и жени, опитали се да купят обичта му със скъпи подаръци, бяха успели — но винаги за кратко.

— Какъв чуден апартамент! — възкликна Александра.

Той отиде при нея и бавно я обърна така, че диамантената огърлица проблесна в приглушената светлина на стаята.

— Отива ти, скъпа.

Целуна я лекичко, после по-настоятелно и Александра почти не разбра как я е завел в спалнята. Всичко в нея бе в синьо, мебелите издаваха мъжко присъствие. В средата имаше огромно легло. Джордж отново прегърна Александра и усети, че тя трепери.

— Добре ли си, кале му[1]?

— Аз… малко съм притеснена.

Тя изпитваше ужас, че може да разочарова този мъж. Пое си дълбоко дъх и се зае да разкопчава роклята си.

Джордж прошепна:

— Нека аз.

Започна да разсъблича тъничката блондинка и си спомни думите на Ив: „Владей се. Ако нараниш Александра и тя разбере каква свиня си, никога повече няма да я видиш, разбра ли? Спести си юмруците за курвите и за хубавите момченца.“

И така, Джордж нежно разсъблече Александра и започна да разглежда голото й тяло. Беше същото като тялото на Ив: красиво, зряло и съвършено. Прииска му се неудържимо да покрие с рани бялата нежна кожа, да удря, да я души, да я накара да крещи. „Ако я нараниш, никога повече няма да я видиш.“

Той съблече Александра и я придърпа към себе си. Стояха и се гледаха в очите, после Джордж внимателно заведе Александра до леглото и започна да я целува бавно и с любов, а езикът и пръстите му изследваха всяка гънка по тялото й, докато тя повече не можеше да издържа.

— Моля те — каза Александра. — Хайде!

Той легна отгоре й и тя се потопи в неудържим екстаз. Накрая притихна в ръцете му и каза с въздишка:

— О, скъпи, дано и на теб да ти е било толкова хубаво!

Той излъга:

— Беше божествено.

Тя го притисна до себе си и заплака, без да знае защо, само беше благодарна за щастието и радостта, с които я бе дарил.

— Стига! — успокои я Джордж. — Всичко е прекрасно.

И наистина беше.

Ив щеше да бъде много горда с него.

Във всяка връзка има неразбирателства, ревност, малки обиди, но не и в любовта между Джордж и Александра. С внимателните напътствия на Ив той си играеше умело с всяко чувство на Александра. Познаваше страховете и мечтите й, страстите и антипатиите й и винаги беше подръка, за да й даде точно онова, от което се нуждаеше. Знаеше кое я разсмива и кое — разплаква. Александра беше на седмото небе, когато се любеше с него, но Джордж беше неудовлетворен. В леглото с нея, докато слушаше животинските й викове, се възбуждаше до краен предел. Искаше да я обладае диво, да я накара да крещи за милост и така да се изпразни и той, но знаеше, че направи ли го, ще разруши всичко, и от това се чувстваше още по-безсилен. Колкото повече се любеха, толкова повече той презираше Александра.

Имаше места, където Джордж Мелис можеше да намери удоволствие, но той си даваше сметка, че трябва да е много предпазлив. Късно през нощта обикаляше тайни пивници за самотници и дискотеки за педерасти и си хващаше самотни вдовици, търсещи утеха за една вечер, млади хомосексуалисти, жадни за любов, проститутки, алчни за пари. Водеше ги в някой от западналите хотели в Уест Сайд — в „Бауъри“ и „Гринич Вилидж“. Никога не се връщаше в същия хотел — пък и не бе от желаните гости. Обикновено намираха партньорите му в безсъзнание, пребити, с тела, покрити понякога с изгаряния от цигара.

Джордж избягваше мазохистите. Те се наслаждаваха на болката, която им причиняваше, и това го лишаваше от удоволствието. Не, той искаше да ги слуша как крещят и се молят за милост, както баща му го бе карал да крещи и моли за милост, когато Джордж беше малък. И за най-малкото провинение го пребиваше от бой и Джордж изпадаше в несвяст. Когато беше на осем годинки, баща му го завари гол с едно съседско момче и го би, докато от ушите и носа му не рукна кръв, та никога повече да не прегрешава, а сетне лепна запалена цигара на пениса му. Белегът заздравя, но белегът в душата му остана да го мъчи.

Джордж Мелис притежаваше дивия, страстен характер на елинските си предци. Не можеше да понася някой друг да го командва. Примиряваше се с подигравките и унижението, на които го подлагаше Ив Блакуел, само защото се нуждаеше от нея. Когато се сдобиеше с

богатството на Блакуел, той смяташе да я накаже така, че тя да го моли да я убие. Това, че беше срещнал Ив, беше най-големият късмет в живота му. „Късмет за мен — мислеше си Джордж, — но не и за нея.“

Александра непрекъснато се чудеше откъде Джордж знае какви цветя да й изпрати, какви плочи да й купи, какви книги ще й доставят удоволствие. Когато я водеше в някой музей, той се вълнуваше от същите картини, които обичаше и тя. За Александра беше невероятно, че вкусовете им са толкова еднакви. Търсеше някакъв недостатък у Джордж Мелис, но не намираше. Той беше съвършен. Тя ставаше все по-нетърпелива да го запознае с баба си.

Само че Джордж винаги намираше някакъв повод да избегне срещата с Кейт Блакуел.

— Но защо, скъпи? Тя ще те хареса. Освен това искам да се изфукам с теб.

— Сигурен съм, че е симпатяга — каза Джордж по момчешки. — Страх ме е да не си помисли, че не съм достоен за теб.

— Глупости! — Неговата скромност я развълнува. — Баба ще се прехласне по теб.

— Скоро — каза той на Александра. — Скоро, нека събера кураж.

Една вечер го обсъди с Ив.

След като размисли, тя каза:

— Добре. Рано или късно трябва да преодолееш и това препятствие. Само че бъди непрекъснато нащрек. Тя е мръсница, но в никакъв случай не е изкуфяла — не я подценявай и за секунда. Ако заподозре, че имаш нещо наум, ще ти изтръгне сърцето и ще го хвърли на кучетата.

— Тя за какво ни е? — попита Джордж.

— Защото, ако настроиш Александра срещу нея всички оставаме извън играта.

Александра не помнеше някога да е била толкова нервна. Щяха да вечерят заедно за първи път — Джордж, Кейт и Александра — и тя се молеше всичко да мине добре. Най-много й се искаше баба й и Джордж да се харесат, баба й да разбере какъв прекрасен човек е той, а Джордж да оцени Кейт Блакуел.

Кейт не беше виждала внучката си толкова щастлива. Александра се познаваше с какви ли не младежи, все подходящи партии, но не бе проявила интерес към никого. Старицата смяташе да проучи до десето коляно мъжа, пленил внучка й. Имаше голям опит с мъже, гонещи зестра, и нямаше никакво намерение да позволи на някой такъв да обсеби Александра.

С нетърпение очакваше да се запознае с Джордж Мелис. Имаше чувството, че той отлага срещата с нея, и се питаше защо.

Кейт чу звънеца на външната врата и след минута Александра въведе в салона висок, класически красив непознат, който държеше за ръка.

— Бабо, това е Джордж Мелис.

— Най-после — рече Кейт. — Вече си мислех, че ме отбягвате, господин Мелис.

— Точно обратното, госпожо Блакуел — нямате представа колко много очаквах този момент. — Беше му на устата да каже: „Вие сте дори по-красива, отколкото ми е споменавала Алекс“, но се въздържа навреме.

„Внимавай! Никакви ласкателства, Джордж! На старата й действат като червено на бик!“

Влезе един слуга, разля питиетата и дискретно се оттегли.

— Заповядайте, седнете, господин Мелис.

— Благодаря.

Александра седна до него на канапето с лице към баба си.

— Доколкото разбирам, често се виждате с внучка ми.

— Да, и с огромно удоволствие.

Кейт го изучаваше с бледосивите си очи.

— Александра ми спомена, че работите в брокерска къща.

— Да.

— Честно казано, струва ми се доста странно, господин Мелис, че сте предпочели да сте обикновен служител на заплата, след като можете да оглавите много печелившата семейна фирма.

— Бабо, обясних ти, че…

— Искам да го чуя от господин Мелис, Александра.

„Бъди учтив, но за Бога, не се дръж раболепно с нея. Ако покажеш и най-малък знак за слабост, ще те разкъса.“

— Госпожо Блакуел, не съм свикнал да обсъждам личния си живот. — Той се поколеба, сякаш взимаше решение. — И все пак при сегашните обстоятелства предполагам, че… — Джордж погледна Кейт Блакуел в очите и каза: — Аз съм много независим и не приемам подаяния. Ако бях основал „Мелис и сие“, сега щях да я управлявам, но компанията е основана от дядо ми и е разработена от баща ми. Нямам място в нея. Имам трима братя, достатъчно кадърни да я управляват. Предпочитам да бъда служител на заплата, както се изразихте, докато намеря нещо, което сам да изградя и с което да се гордея.

Кейт кимна бавно. Този мъж изобщо не отговаряше на очакванията й. Тя бе сметнала, че ще види някой плейбой, който ламти за зестра, някой от онези, които преследваха внучките й открай време. Този изглеждаше различен. И все пак у него имаше нещо, което я смущаваше и което тя не можеше да определи. Изглеждаше прекалено съвършен.

— Доколкото разбрах, семейството ви е богато.

„Трябва да повярва само, че си ужасно богат и че си лудо влюбен в Александра. Бъди чаровен. Сдържай се и ще успееш.“

— Парите, разбира се, са нужни, госпожо Блакуел. Но има стотици други неща, които ме интересуват повече.

Кейт беше проверила брутната печалба на компания „Мелис“ — според отчета на Дън и Бладстрийт тя възлизаше на повече от тридесет милиона долара.

— Поддържате ли връзка със семейството си?

Джордж се оживи.

— Може би дори прекалено. — На устните му заигра усмивка. — У дома си имаме една поговорка, госпожо Блакуел: ако някой си пореже пръста, на всички им тече кръв. Непрекъснато държим връзка един с друг.

А не беше разговарял с никой от семейството си повече от три години.

Кейт кимна одобрително.

— Вярвам в здравите семейства.

Хвърли поглед към внучка си: по лицето й се беше изписало обожание. За миг това й напомни за нея и Дейвид през онези отдавна

отминали години, когато бяха толкова влюбени един в друг. Годините не бяха замъглили спомена как се бе чувствала тогава.

В стаята влезе Лестър.

— Вечерята е сервирана, госпожо.

Разговорът по време на вечерята изглеждаше по-непринуден, но въпросите на старицата бяха съвсем целенасочени. Джордж беше подготвен за най-важния въпрос, когато тя му го зададе.

— Обичате ли децата, господин Мелис?

„Душа дава за правнук!… Иска го повече от всичко друго на света.“

Джордж се обърна към Кейт изненадан.

— Дали обичам децата ли? А какво е човек без синове и дъщери? Опасявам се, че когато се оженя, бедната ми съпруга ще бъде постоянно заета. В Гърция един мъж се оценява по броя на децата, които е създал.

„Изглежда искрен — помисли си Кейт, — но човек не може да бъде толкова внимателен. Утре ще пратя Брад Роджърс да провери как е с парите.“

Преди да си легне, Александра се обади на Ив. Беше й казала, че Джордж Мелис е поканен на вечеря.

— Нямам търпение да чуя как ще мине, скъпа — беше й споменала Ив. — Да ми се обадиш веднага щом той си тръгне. И да ми разкажеш всичко от игла до конец.

И сега Александра го правеше.

— Мисля, че баба доста го хареса.

Ив усети тръпка на удоволствие.

— И какво каза?

— Зададе на Джордж сто лични въпроса, но той се справи отлично.

„Значи се е държал както трябва.“

— А-ха! И ще се женят ли двете влюбени гълъбчета?

— Аз… Още не ми е предложил, Ив, но май ще го направи.

Ив долавяше колко щастлив е гласът на Александра.

— И баба ще се съгласи ли?

— О, да, разбира се. Смята да провери как е с парите, но това естествено не е проблем.

Сърцето на Ив подскочи, Александра продължи:

— Нали я знаеш колко е предпазлива.

— Да — проточи Ив. — Знам.

С тях беше свършено. Освен ако тя бързо не измислеше нещо.

— Дръж ме в течение — каза Ив.

— Добре. Лека нощ.

Едва затворила, Ив набра номера на Джордж, но той още не се бе прибрал. Тя звънеше през десет минути и когато накрая Джордж вдигна, му каза:

— Можеш ли много бързо да намериш един милион долара?

— Какви ги дрънкаш, по дяволите?

— Кейт ще проверява сметките ти.

— Бабичката знае колко притежава семейството ми. Тя…

— Не говоря за семейството ти, а за теб. Казах ти, че не е вчерашна.

Настъпи тишина.

— Откъде да го намеря тоя милион?

— Хрумна ми нещо — каза Ив.

Когато на следващия ден отиде в кабинета си, Кейт Блакуел нареди на своя помощник:

— Кажи на Брад Роджърс да провери сметките на Джордж Мелис, работи в „Хансън и Хансън“.

— До утре Роджърс е извън града, госпожо Блакуел. Може ли да изчакаме, или?…

— Утре става.

В долния край на Манхатън, на Уолстрийт, Джордж Мелис седеше на бюрото в брокерската къща „Хансън и Хансън“. Борсите бяха отворени и в огромното помещение цареше пълна какофония. В седалището на фирмата работеха двеста двадесет и петима служители: брокери, аналитици, счетоводители, компютърни оператори и представители на клиенти, и всички се трудеха като пчели. Всички, с изключение на Джордж Мелис. Той седеше на бюрото като попарен.

Провалеше ли се, затворът не му мърдаше. Ако успееше, щеше да притежава света.

— Няма ли да вдигнеш телефона?

Един от съдружниците стоеше над Джордж и той чу, че телефонът звъни от… откога ли? Трябваше да се държи естествено и да не прави нищо, с което да буди подозрения. Грабна слушалката: „Джордж Мелис“ и се усмихна окуражаващо на съдружника.

Цяла сутрин приемаше поръчки за покупки и продажби, но от мислите му не излизаше планът на Ив да откраднат един милион долара. „Толкова е просто Джордж. Трябва само да вземеш за една нощ няколко борсови сертификата. На другата сутрин ще ги върнеш и никой няма да пострада.“

Всяка борсова къща притежава милиони долари в акции и облигации, които за удобство на клиентите се пазят в нейните трезори. Някои борсови сертификати са с името на притежателя, но повечето са с код, по който се установява самоличността на собственика. Сертификатите не могат да бъдат преотстъпвани, ала Джордж Мелис не смяташе да ги осребрява. Беше намислил друго. В „Хансън и Хансън“ акциите се пазеха в огромно помещение на седмия етаж, охранявано от въоръжен полицай, и човек можеше да проникне в него само с пластмасов пропуск с код върху него. Джордж Мелис не притежаваше такъв пропуск, но познаваше една жена, която имаше.

Хелън Тачър беше самотна вдовица, прехвърлила четиридесетте. Имаше приятно лице и сравнително прилично тяло и готвеше забележително. Беше омъжена цели двадесет и три години и смъртта на съпруга й бе оставила празнота в живота й. Тя имаше нужда от мъж, който да се грижи за нея. Проблемът й беше, че повечето жени, работещи в „Хансън и Хансън“, бяха по-млади и по-привлекателни за брокерите. Никой не канеше Хелън.

Тя работеше в счетоводството на етажа над Джордж Мелис. От първия миг, в който видя Джордж, Хелън реши, че той е идеалният съпруг за нея. Беше го канила пет-шест пъти на вечеря вкъщи и беше намеквала, че освен храна ще му предложи още нещо, но Джордж винаги беше намирал някакво извинение. Тази сутрин телефонът иззвъня, тя каза: „Счетоводството, госпожа Тачър“, и чу гласа на Джордж Мелис.

— Хелън? Обажда се Джордж.

Говореше мило и това я развълнува.

— С какво мога да ти услужа, Джордж?

— Имам малка изненада за теб. Можеш ли да слезеш в моя кабинет?

— Сега ли?

— Да.

— Знаеш ли, тъкмо…

— О, ако си заета, няма нищо, може да почака.

— Не, не… Ще дойда веднага.

Телефонът на Джордж отново иззвъня, но той не му обърна внимание. Грабна тесте листове и тръгна към асансьорите. Огледа се и след като се увери, че не го наблюдава никой, подмина асансьорите и тръгна по задните стълби. Качи се на горния етаж, увери се, че Хелън е излязла от кабинета си, и влезе вътре небрежно, сякаш отиваше по работа. Ако го хванеха… Но нямаше кога да мисли за това. Отвори средното чекмедже, където знаеше, че Хелън държи пропуска си за трезора. Беше там. Взе го, мушна го в джоба си, излезе от кабинета и забърза надолу по стълбите. Когато стигна при бюрото си, Хелън вече беше там и го търсеше с поглед.

— Извинявай — каза Джордж. — Извикаха ме за малко.

— О, няма нищо. Кажи ми каква е изненадата.

— Ами едно птиченце ми подшушна, че днес имаш рожден ден. И аз те каня на обяд — рече Джордж, наблюдавайки израза на лицето й.

Тя се двоумеше дали да му каже истината и така да пропусне шанса да обядва с него.

— Това е… много мило от твоя страна — каза тя. — С удоволствие ще обядвам с теб.

— Чудесно — отвърна той. — В един ще те чакам в „Тони“.

Можеше да определи срещата и по телефона, но Хелън беше прекалено развълнувана, за да го разпитва. Джордж я изпрати с поглед. На часа се захвана за работа — имаше да свърши доста неща, преди да върне пластмасовия пропуск.

Взе асансьора до седмия етаж и отиде в охраняваната зона, където пред затворената решетъчна врата стоеше пазачът. Джордж вкара пластмасовата карта и вратата се отвори. Тръгна да влиза, но пазачът каза:

— Досега не съм ви виждал тук.

Сърцето на Джордж се разтуптя. Той се усмихна:

— Не, обикновено не работя в зоната. Един от клиентите ми внезапно реши, че иска да види борсовите си сертификати, затова трябва да ги открия. Дано не ми отнеме целия следобед.

Пазачът се усмихна съчувствено.

— Късмет!

Гледаше след него, докато Джордж влизаше в трезора. Помещението беше от бетон и бе с размери девет на пет метра. Джордж отиде при огнеупорните сейфове, където се съхраняваха акциите, и дръпна металните чекмеджета. Вътре имаше стотици борсови сертификати — дяловете на фирмите на Нюйоркската и Американската стокова борса. Броят на дяловете, от един до сто хиляди, беше написан върху лицевата страна. Джордж прегледа набързо и вещо сертификатите. Избра няколко на процъфтяващи фирми, възлизащи на един милион долара. Мушна ги във вътрешния джоб на сакото си, затвори сейфа и се върна при пазача.

— Стана бързо — каза му той.

Джордж поклати глава.

— Компютрите са дали погрешни кодове, утре сутринта трябва да оправям бъркотията.

— Проклети компютри — рече съчувствено пазачът. — Един ден ще ни погубят всичките.

Когато се върна при бюрото си, Джордж откри, че е плувнал в пот. „Но дотук добре.“ Вдигна слушалката и се обади на Александра.

— Скъпа — каза й, — довечера искам да се срещна с теб и баба ти.

— Мислех, че имаш делова среща, Джордж.

— Имах, но я отложих. Трябва да ти кажа нещо много важно.

Точно в един часа следобед отиде в кабинета на Хелън Тачър и върна пропуска в чекмеджето на бюрото й, докато тя го чакаше в ресторанта. Ужасно му се искаше да задържи пропуска, защото пак щеше да му трябва, но знаеше, че ако пропускът не бъде предаден вечерта, на следващата сутрин компютърът ще го анулира. В един и десет Джордж вече обядваше с Хелън Тачър.

Той я хвана за ръката.

— Ще ми се да обядваме заедно по-често — каза Джордж, като я гледате обнадеждено. — Свободна ли си утре на обяд?

Лицето й грейна.

— Разбира се, Джордж.

Когато този следобед излезе от кабинета, Джордж Мелис носеше у себе си борсови акции на стойност един милион долара.

Отиде в къщата на Блакуел точно в седем часа и бе отведен в библиотеката, където го чакаха Кейт и Александра.

— Добър вечер — каза Джордж. — Дано не съм ви объркал плановете, но се налага да говоря и с двете. Той се обърна към Кейт. — Знам, че е много старомодно от моя страна, госпожо Блакуел, но бих искал да получа вашето разрешение да се оженя за внучка ви. Обичам Александра и вярвам, че тя също ме обича. Но и двамата ще бъдем щастливи, ако ни дадете своята благословия. — Джордж бръкна в джоба на сакото си, извади борсовите акции и ги хвърли на масата пред Кейт. — Давам й един милион долара като сватбен подарък. Тя няма да има нужда от вашите пари, но и двамата имаме нужда от благословията ви.

Кейт погледна борсовите акции, които Джордж небрежно разхвърли върху масата, и разпозна имената на всички фирми. Александра се беше доближила до Джордж с грейнали очи.

— О, скъпи! — Обърна се към баба си с питащ поглед. — Бабо?

Кейт ги погледна и разбра, че няма начин да им откаже. За миг усети, че им завижда.

— Имате благословията ми — каза тя.

Джордж се ухили и отиде при старицата.

— Може ли?

И я целуна по бузата.

Следващите два часа те оживено обсъждаха сватбата.

— Не искам да е голяма, бабо — каза Александра. — Не е нужно, нали?

— Съгласен съм — отговори Джордж. — Любовта е личен въпрос.

Накрая решиха церемонията да е малка и да бъдат бракосъчетани от един съдия.

— Баща ти ще дойде ли за сватбата? — запита Кейт.

Джордж се засмя.

— То оставаше да не дойде. Ще присъстват и баща ми и тримата ми братя и двете ми сестри.

— Изгарям от нетърпение да се запозная с тях.

— Сигурен съм, че ще ти харесат.

Джордж пак извърна очи към Александра.

Кейт беше много развълнувана от случило се тази вечер. Беше щастлива заради внучка си — бе доволна, че се омъжва за човек, който я обича толкова много. „Дано не забравя — помисли си тя — да кажа на Брад да не се безпокои за сметките на Джордж.“

Преди да си тръгне, докато беше сам с Александра той й рече между другото:

— Едва ли един милион долара в ценни книжа трябва да стоят в къщата. Засега ще ги прибера в моя сейф.

— Чудесно — съгласи се Александра.

Джордж взе сертификатите и ги сложи обратно в джоба на сакото си.

На следващата сутрин повтори сцената с Хелън Тачър. Докато тя слизаше по стълбите, за да се срещне с него („Имам нещичко за теб“), той вече беше в кабинета й и вземаше пропуска. Даде й един шал на „Гучи“ — „закъснял подарък за рождения ден“ — и потвърди срещата за обед. Този път проникна в трезора като че ли по-лесно. Прибра на място ценните книжа, върна пропуска и се срещна с Хелън Тачър в един ресторант наблизо.

Тя го хвана за ръката и каза:

— Джордж, дали довечеря да не приготвя една хубава вечеря само за нас двамата?

А той й отвърна:

— Боя се, че няма да стане, Хелън. Ще се женя.

Три дни преди сватбата отиде в къщата на Блакуел — на лицето му беше изписана тревога.

— Току-що научих нещо ужасно — каза той. — Баща ми пак е получил сърдечен удар.

— О, съжалявам — рече Кейт. — Ще се оправи ли.

— Цяла нощ говорих с нашите по телефона и те смятат, че ще се вдигне на крака, но естествено няма да присъстват на сватбата.

— Бихме могли за медения месец да отидем в Атина и да ги видим — предложи Александра.

Джордж я погали по бузата.

— Имам други планове за медения ни месец. Никакво семейство, само ние двамата.

Сватбената церемония се състоя в салона на Блакуел. Гостите бяха към десетина и сред тях бяха Винс Барне, Алис Копел и Марти Бъргхаймър. Александра беше молила как ли не баба си да разреши да присъства и Ив, но Кейт беше непреклонна.

— Сестра ти никога вече няма да бъде добре дошла в тази къща.

Очите на Александра се напълниха със сълзи.

— Бабо, жестока си! Аз ви обичам и двете. Не можеш ли да й простиш?

За секунди Кейт се изкуши да разкаже колко коварна е Ив, но се въздържа.

— Правя, каквото смятам, че е най-добро за всички.

Един фотограф правеше снимки на цялата церемония и Кейт чу как Джордж поръчва няколко допълнителни копия за семейството му. „Колко е внимателен“, помисли си старицата.

След като разрязаха тортата, Джордж прошепна на Александра:

— Мила, трябва да се покрия за час-два.

— Да не се е случило нещо?

— Разбира се, че не, но шефовете склониха да ме пуснат няколко дни за медения месец едва след като обещах да довърша едва работа за много важен клиент. Няма да се бавя. Самолетът излита в пет.

Тя се усмихна.

— Връщай се бързо! Не ми се ходи сама на меден месец.

Когато Джордж отиде в жилището на Ив, тя го посрещна в прозрачен халат.

— Как беше сватбата, скъпи?

— Великолепна. Малка, но изискана и мина без засечки.

— Знаеш ли защо, Джордж? Заради мен. Никога не забравяй.

Той я погледна и изрече бавно:

— Няма. Заедно сме до края.

— Разбира се.

Ив се усмихна.

— Да, да, значи си женен за малката ми сестричка.

Джордж погледна часовника си.

— Да, и трябва да се връщам.

— Още не — каза Ив.

— Защо?

— Защото първо ще ме любиш, скъпи. Искам да се изчукам със съпруга на сестра си.

---

[1] Дете мое (гр.). — Б.пр. ↑

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Ив беше планирала медения месец. Щяха да похарчат много пари, но тя каза на Джордж:

— Не бива да се скъпиш за нищо.

Продаде три бижута, които беше получила от настойчив обожател, и даде парите на Джордж.

— Аз ще си ги върна.

Меденият месец беше приказен. Джордж и Александра отседнаха в „Раунд Хил“ на Монтего Бей в северната част на Ямайка. Администрацията се помещаваше в малка бяла сграда, разположена в средата на десетина красиви бунгала, които се спускаха надолу по хълма към бистрото синьо море. Александра и Джордж Мелис наеха бунгалото „Ноуъл Кауард“ с плувен басейн и камериерка, която приготвяше закуската, а те ядяха на терасата. Джордж нае малка лодка, с която се разхождаха и ловяха риба. По цял ден плуваха, четяха, играеха табла и се любеха. Александра правеше какво ли не, за да достави наслада на Джордж в леглото, и когато го чуваше да стене от върховно удоволствие, потръпваше от радост, че е успяла да го направи щастлив.

На петия ден Джордж каза:

— Алекс, трябва да отида до Кингстън по работа. Фирмата има филиал там и ме помолиха да се отбия.

— Добре — рече Александра, — ще дойда и аз.

Той се намръщи.

— Защо не, скъпа, но чакам да ми се обадят от чужбина, остани да вдигнеш телефона.

Александра беше разочарована.

— Не могат ли да го свършат на рецепцията?

— Много е важно, не мога да им се обадя.

— Добре тогава. Разбира се, че ще остана.

Джордж нае кола и късно следобед отиде в Кингстън.

Улиците на столицата гъмжаха от летовници с пъстри дрехи, изсипали се от екскурзионните корабчета, за да пазаруват на битпазара и в магазинчетата. Кингстън е град на търговията, с рафинерии, складове и развъдници за риба, но с удобния си залив той е и град с красиви стари сгради, музеи и библиотеки.

Джордж не се интересуваше от тези неща. Изгаряше от желание, което ставаше все по-неутолимо. Влезе в първата пивница и разговаря с бармана. След пет минути се качваше с петнадесетгодишна чернокожа проститутка по стълбите на евтин хотел. Прекара с нея два часа. Тръгна си от стаята сам, запали колата и се върна в Монтего Бей, където Александра му каза, че толкова важният телефонен разговор не се е състоял. На следващата сутрин вестниците в Кингстън писаха, че някакъв летовник е пребил и се е гаврил с една проститутка, която се е разминала на косъм от смъртта.

В „Хансън и Хансън“ старшите съдружници обсъждаха Джордж Мелис: няколко клиенти се бяха оплакали от начина, по който той беше обработил ценните им книжа. Бяха решили да го уволнят, но сега отново размишляваха.

— Той се ожени за една от внучките на Кейт Блакуел — рече един от съдружниците. — Това променя нещата.

Друг съдружник добави:

— Разбира се. Ако Блакуел прехвърли сметката си при нас…

Алчността им почти се усещаше във въздуха. Те решиха да дадат на Джордж Мелис още един шанс.

Когато се върнаха от медения си месец, Кейт им каза:

— Елате да живеете с мен. Къщата е огромна и няма да си пречим. Вие…

Джордж я прекъсна:

— Много мило от твоя страна, но според мен ще е най-добре ние с Алекс да живеем самостоятелно.

Нямаше намерение да живее под един покрив със старицата, която щеше да дебне всяка негова стъпка.

— Ясно — отговори Кейт. — Тогава нека ви купя къща. Това ще бъде моят сватбен подарък.

Джордж прегърна Кейт.

— Колко щедро от твоя страна. — Гласът му беше пресипнал от вълнение. — Ние с Алекс сме ти много благодарни.

— Благодаря, бабо — възкликна Александра. — Ще си потърсим жилище близо до теб.

— Точно така — съгласи се Джордж. — Искам да сме близо до теб, за да си ни под око — ужасно привлекателна жена си, знаеш ли?

За седмица намериха до парка, на няколко пресечки от къщата на Блакуел, прекрасна триетажна сграда с три спални, две от които за гости, с помещения за прислугата, огромна стара кухня, трапезария с ламперия, изискана всекидневна и библиотека.

— Трябва да се заемеш с обзавеждането, мила — каза Джордж на Александра. — Много съм зает с клиентите.

Истината беше, че почти не се свърташе в кабинета и кажи-речи, почти не се срещаше с клиенти. Дните му бяха запълнени с по-интересни неща. В полицията непрекъснато се обаждаха проститутки и жигола, както и самотни жени, посещаващи заведенията за самотници, които се оплакваха, че са били малтретирани. Жертвите описваха нападателя си като красив и образован чужденец — вероятно някъде от Средиземноморието. Онези, които пожелаха да разгледат полицейската картотека със снимки, не го разпознаха сред престъпниците.

Ив и Джордж обядваха в малък ресторант в центъра на града, където нямаше опасност да бъдат познати.

— Накарай Алекс да направи ново завещание, без Кейт да разбере.

— Как, по дяволите, да го направя?

— Аз ще те науча, скъпи…

На следващата вечер Джордж имаше среща с Александра — щяха да вечерят в „Льо Плезир“ — един от най-добрите френски ресторанти в Ню Йорк, и закъсня почти с половин час.

Пиер Журдан — собственикът — го заведе на масата, където го чакаше Александра.

— Извинявай, ангел мой — каза Джордж запъхтяно. — Бях при адвокатите си и нали ги знаеш какви са — дай им да усложняват нещата.

— Всичко наред ли е, Джордж? — попита го Александра.

— Да. Току-що промених завещанието си. — Той взе ръцете й. — Ако нещо се случи с мен, всичко, което имам, ще остане за теб.

— Мили, не искам…

— О, не е кой знае какво в сравнение с богатството на Блакуел, но ще ти бъде достатъчно, за да се чувстваш добре.

— Нищо няма да ти се случи. Никога.

— Разбира се, Алекс, но понякога животът си прави мръсни шеги. Тези неща не са приятни за говорене, но е по-добре да сме предвидливи и да бъдем подготвени, нали?

Тя се замисли за момент.

— И аз трябва да променя завещанието си, нали?

— Защо? — В гласа му звучеше изненада.

— Ти си ми съпруг. Всичко, което имам, е твое.

Той дръпна ръката си.

— Алекс, твоите пари въобще не ме интересуват.

— Зная, Джордж, но ти си прав — наистина е по-добре да сме предвидливи и да бъдем подготвени. — Очите й се напълниха със сълзи. — Знам, че съм глупава, но съм толкова щастлива, че няма да го понеса, ако се случи нещо на някой от нас. Искам да живеем вечно.

— Ще живеем — промълви Джордж.

— Утре ще говоря с Брад Роджърс да промени завещанието ми.

Той присви рамене.

— Както искаш, скъпа. — След малко допълни, сякаш му бе хрумнало в момента: — Щом стана дума за това, може би е по-добре да го промени моят адвокат. Той е запознат с положението и ще съгласува всичко.

— Добре. Баба смята, че…

Джордж я погали по бузата.

— Защо да занимаваме баба ти! Аз я обожавам, но не мислиш ли, че е излишно да й губим времето с личните си проблеми?

— Прав си, скъпи, няма да й казвам. Ще ми уредиш ли среща с адвоката си?

— Напомни ми да му се обадя. Сега умирам от глад. Защо не започнем с раци?…

След седмица Джордж се срещна с Ив в жилището й.

— Алекс подписа ли новото завещание? — попита тя.

— Тази сутрин. Наследява своя дял от компанията другата седмица, на рождения си ден.

На следващата седмица четиридесет и девет на сто от дяловете на „Кругър-Брент“ бяха прехвърлени на Александра. Джордж се обади на Ив, за да й съобщи новината. Тя каза:

— Прекрасно! Ела довечера да го отпразнуваме.

— Не мога, Кейт е организирала празненство по случай рождения ден на Алекс.

Настъпи тишина.

— Какво ще има за ядене?

— Откъде, по дяволите, да знам?

— Разбери.

Линията заглъхна.

След четиридесет и пет минути Джордж се обади отново на Ив.

— Не зная защо се интересуваш толкова от менюто, като не си поканена, каза той гадничко, но то включва миди „Сен Жак“, шатобриан, салата от маруля, сирене „Бри“, капучино и торта с любимия крем на Алекс — неаполитански. Доволна ли си?

— Да, Джордж, ще се видим довечера.

— Не, Ив, изключено е да изляза насред…

— Ще измислиш нещо.

„По дяволите тая кучка! — Джордж затвори телефона и погледна часовника си. — По дяволите всичко.“ Имаше среща с важен клиент, когото вече два пъти бе лъгал, а сега закъсняваше. Знаеше много добре, че съдружниците го държат на работа само защото се е оженил за внучката на Блакуел. Не можеше да рискува положението си. Беше

си създал един образ за пред Александра и Кейт и беше изключително важно да не го развали. Скоро нямаше да има нужда от никой.

Беше изпратил на баща си покана за сватбата, а старецът дори не си бе направил труда да му отговори. Изобщо не му честити. „Не искам да те виждам повече — му беше казал преди време. — Ти си мъртъв, разбираш ли? Мъртъв.“ Е, добре, Джордж щеше да го изненада. Блудният син смяташе да възкръсне.

Празненството по случай двадесет и третия рожден ден на Александра мина по вода. Дойдоха четиридесет души. Тя беше помолила Джордж да покани някои от приятелите си, но той се възпротиви.

— Празненството е твое, Алекс — каза й той. — Нека поканим само твои приятели.

Истината беше, че нямаше приятели. Беше вълк единак, както признаваше гордо пред себе си. Хора, които зависеха от другите, бяха слаби. Той наблюдаваше как Александра духа свещичките върху тортата и си пожела нещо наум. Знаеше какво я очаква и си помисли: „Да си беше пожелала по-дълъг живот, скъпа.“ Трябваше да признае, че тя изглежда великолепно: беше в дълга бяла рокля от шифон, изящни сребристи обувки и диамантена огърлица — подарък от Кейт. Едрите камъни с формата на круша бяха захванати на платинена верижка и проблясваха на светлината на свещите.

Кейт ги погледна и си помисли: „Спомням си първата годишнина от сватбата, когато Дейвид ми сложи тази огърлица и ми каза колко много ме обича.“

А Джордж си рече: „Тази огърлица сигурно струва сто и петдесет хиляди долара.“

Цялата вечер усещаше, че някои приятелки на Александра не свалят очи от него, усмихват му се подканващо и го докосват, докато разговарят с него. „Ненаситни кучки“, помисли си той презрително. При други обстоятелства щеше да се изкуши да рискува, но не и с приятелки на Александра. Те сигурно нямаше да се осмелят да се оплачат на Александра, но не беше изключено да идат в полицията. Не, нещата се развиваха прекалено добре, та той да си позволи излишни рискове.

Малко преди десет часа отиде при телефона и когато минута по-късно той иззвъня, вдигна слушалката.

— Ало?

— Господин Мелис?

— Да.

— Обаждам се от службата за позвъняване. Поръчахте ни да ви се обадим в десет часа.

Александра стоеше до него, той я погледна и се намръщи.

— В колко часа се обади?

— С господин Мелис ли говоря?

— Да.

— Поръчахте обаждане в десет часа, господине.

Александра се приближи.

— Чудесно — изрече той в слушалката. — Предайте му, че тръгвам и ще се видим в „Клипър Клъб“ на „Пан Ам“.

Джордж затръшна слушалката.

— Какво става, скъпи?

Той се обърна към Александра.

— Един от тия идиоти, съдружниците, заминава за Сингапур и е забравил в кантората някакви договори, които трябва да занесе със себе си. Обажда се да ги взема и да му ги предам, преди да е излетял самолетът.

— Сега ли? — Гласът на Александра беше пълен с отчаяние. — Не може ли да ги занесе някой друг?

— Само на мен ми имат доверие — въздъхна Джордж. — Да си рече човек, че съм единственият служител в тази фирма. — Той я прегърна. — Извинявай, скъпа, не искам да ти развалям празника. Вие продължавайте, а аз ще гледам да се върна час по-скоро.

Тя успя да се усмихне.

— Ще ми липсваш.

Изпроводи го с поглед, после огледа салона да се увери, че гостите се забавляват добре. Какво ли правеше Ив на рождения им ден?

Ив отвори вратата и пусна Джордж.

— Успя — каза му тя. — Нямаш грешка.

— Не мога да остана, Ив. Алекс е…

Тя го хвана за ръката.

— Ела, скъпи, имам изненада за теб.

Заведе го в малката трапезария, където масата бе наредена за двама с красива покривка и кърпи в сребърно и бяло и със запалени свещи в средата.

— Това какво е?

— Днес е рожденият ми ден, Джордж.

— Да де — каза той смутено. — Аз… такова, май не ти нося подарък.

Тя го погали по бузата.

— Не, Джордж, донесъл си ми. Ще ми го дадеш по-късно. Седни.

— Благодаря — каза Джордж, — но не мога да хапна нищо. Току-що се наядох като свиня.

— Седни де! — Гласът й изобщо не трепна.

Джордж я погледна право в очите и се подчини. Вечерята се състоеше от миди „Сен Жак“, шатобриан, салата от маруля, сирене „Бри“, капучино и празнична торта с неаполитански крем.

Ив седеше срещу него и го наблюдаваше как се насилва да яде.

— Ние с Алекс винаги сме делили всичко — каза му. — Тази вечер аз деля празничната й вечеря, но догодина само една от нас ще празнува рождения си ден. Дойде моментът, скъпи, на сестра ми да й се случи нещо. А след това клетата покрусена баба ще умре от скръб. Всичко ще бъде наше, Джордж. А сега ела в спалнята и ми дай подаръка за рождения ден.

Той се страхуваше от този момент. Беше мъж — силен и необуздан, а Ив го владееше и го караше да се чувства импотентен. Накара го да я съблече бавно, а след това свали и неговите дрехи и майсторски го възбуди.

— Готово, скъпи. — Яхна го и започна да се движи напред-назад. — Ах, колко е хубаво… Ти не можеш да получиш оргазъм, нали, горкото ми? Знаеш ли защо? Защото си извратен. Не харесваш жените, нали, Джордж? Само ти е приятно да ги биеш. Ще ти се и мен да удариш, нали? Кажи ми, че искаш да ме удариш.

— Искам да те убия.

Ив се засмя.

— Но няма да го направиш, защото искаш да притежаваш компанията точно колкото и аз… Никога няма да ме удариш, Джордж, защото, случи ли ми се нещо, един мой приятел ще занесе в полицията писмо.

Той не й повярва.

— Не ме баламосвай.

Ив прокара дългия си остър нокът по голите му гърди.

— Има само един начин да разбереш, нали? — присмя му се тя.

И Джордж внезапно разбра, че тя казва истината. Никога нямаше да се отърве от нея! Ив щеше да го преследва до гроб, да му се присмива и води за носа. Призляваше му при мисълта, че до края на живота си ще зависи от тази мръсница. Нещо в него се взриви. Пред очите му падна червена пелена и от този момент той не знаеше какво прави, сякаш го направляваше някой извън него. Всичко ставаше като на забавен кадър. Спомняше си как махна Ив от себе си, как я разчекна и тя изпищя от болка. Заудря я като ненормален, чувстваше се невероятно. Разтърси го дълъг спазъм на непоносимо блаженство, после още един, втори, трети и Джордж помисли: „Господи, откога го чакам!“ Някой пищеше в далечината. Червената пелена започна бавно да се вдига и Джордж погледна надолу. Ив лежеше на леглото, плувнала в кръв. Носът й беше смазан. Тялото й беше цялото в рани и изгаряния от цигара, очите й бяха подути и затворени. Челюстта й беше счупена и тя скимтеше едва чуто:

— Недей, недей, недей…

Джордж разтърси глава, за да дойде на себе си, и когато прогледна за реалната ситуация, изпадна в паника. Бе безсилен да обясни какво е направил. Беше провалил всичко, абсолютно всичко!

Наведе се над Ив.

— Ив?

Тя отвори подпухналото си око.

— Лекар… повикай… лекар… лекар… — Всяка дума беше изпълнена с болка. — Харли… Джон Харли…

Джордж Мелис успя да каже по телефона само:

— Можете ли да дойдете веднага? С Ив Блакуел се случи нещастие.

Когато влезе в стаята, Джон Харли само погледна Ив и опръсканото с кръв легло и стени и възкликна:

— О, Божичко!

Премери неравномерния й пулс и се обърна към Джордж.

— Обадете се на полицията. Кажете да изпратят линейка.

През мъглата на болката Ив прошепна:

— Джон…

Джон Харли се наведе над леглото.

— Ще се оправиш. Сега ще те закараме в болница.

Тя се протегна и намери ръката му.

— Никаква полиция…

— Не мога да не съобщя. Аз…

Тя го стисна по-силно.

— Никаква… полиция…

Лекарят погледна натрошената й скула, счупената й челюст и раните от угарки по тялото й.

— Не се опитвай да говориш.

Болката беше непоносима, но Ив се бореше за живота си.

— Моля те… — Трябваше й доста време да изрече думите. — Частен… Баба никога няма… да ми прости… Никаква… полиция… Автомобилна катастрофа…

Нямаше време за спорове. Доктор Харли отиде на телефона и набра някакъв номер.

— Обажда се доктор Харли. — Даде адреса на Ив. — Изпратете веднага линейка. Намерете доктор Кийт Уебстър и го помолете да ме чака в болницата. Кажете му, че се касае за спешен случай, и пригответе операционната. — Той слуша известно време, след това каза: — Автомобилна катастрофа, шофьорът е избягал.

И затвори.

— Благодаря ви, докторе. — Джордж дишаше тежко.

Доктор Харли се обърна и погледна съпруга на Александра с очи, пълни с отвращение. Джордж се бе облякъл набързо, но кокалчетата на пръстите му бяха разкървавени, а ръцете и лицето му още бяха опръскани с кръв.

— Не благодарете на мен. Правя това заради семейство Блакуел. Но при едно условие: да идете на психиатър.

— Нямам нужда от…

— Тогава ще се обадя в полицията, леке такова! Ти си луд за връзване.

Доктор Харли се пресегна отново към телефона.

— Един момент! — Джордж стоеше и размишляваше. Беше съсипал почти всичко, но сега като по чудо му бе предоставена още една възможност. — Добре, ще ида на психиатър.

Чуха виенето на сирена в далечината.

Вкараха Ив в дълъг тунел, ту светваха, ту изгасваха някакви цветни светлини. Тя усещаше тялото си леко и въздушно, помисли си: „Мога да летя, стига да поискам“, и се опита да раздвижи ръцете си, но нещо ги притискаше. Отвори очи и видя, че двама души в зелени бонета я бутат бързо с количката по бял коридор.

„Участвам в пиеса — пак си каза Ив, — ала не помня репликите. Какви бяха?“ Когато отново отвори очи, видя, че е в голямо бяло помещение върху операционна маса.

Над нея се бе надвесил нисък слаб мъж със зелена хирургична престилка.

— Казвам се Кийт Уебстър, ще ви оперирам.

— Не искам да бъда грозна — прошепна Ив. Беше й трудно да говори. — Не позволявайте да бъда… грозна.

— В никакъв случай — обеща доктор Уебстър. — А сега ще ви приспя. Само се отпуснете.

Той даде знак на анестезиолога.

Джордж успя да отмие кръвта от себе си и да се изчисти в банята на Ив, но изруга, когато погледна часовника си. Беше три часът след полунощ. Надяваше се Александра да е заспала, но когато влезе във всекидневната, тя го чакаше.

— Скъпи! Щях да полудея! Всичко наред ли е?

— Да, Алекс.

Тя отиде при него и го прегърна.

— Тъкмо щях да звъня в полицията. Мислех, че се е случило нещо ужасно.

„Колко си права“, помисли си Джордж.

— Занесе ли му договорите?

— Договорите ли? — Той внезапно си спомни. — А, да. Занесох ги.

Сякаш я бе излъгал преди много години, в далечното минало.

— Защо, по дяволите, се забави толкова?

— Самолетът имаше закъснение — хладнокръвно обясни Джордж. — А той настоя да чакам с него. Все си мислех, че всеки момент ще излети, и накрая стана късно да ти се обаждам. Извинявай.

— Няма значение. Нали вече си тук.

Джордж си спомни как са изнесли Ив на носилката. От разцепената й издута уста се процедиха думите: „Прибирай се… вкъщи… нищо… не е станало…“ Но ако Ив умре? Той ще бъде арестуван за убийство. Ако Ив оживее, всичко ще бъде наред, както досега. Ив ще му прости, защото има нужда от него.

Джордж не мигна през останалата част от нощта. Мислеше си за Ив и за нейните крясъци и молби за милост. Усещаше как костите й изпращяват отново и отново под юмруците му, надушваше горящата й плът и в този момент почти я обичаше.

Беше наистина голям късмет, че Джон Харли намери Кийт Уебстър за операцията на Ив. Уебстър беше един от най-известните пластични хирурзи в света. Имаше частен кабинет на Парк Авеню и клиника в центъра на Манхатън, където опериращe главно хора с вродени физически недъзи.

Пациентите му плащаха колкото можеха. Доктор Уебстър беше свикнал да се занимава с нещастни случаи, но когато погледна премазаното лице на Ив Блакуел, направо се стъписа. Беше виждал нейни снимки по списанията и се вбеси, че някой нарочно е обезобразил тази красота.

— Кой го е направил, Джон?

— Автомобилна катастрофа, Кийт.

Кийт Уебстър изсумтя.

— И след катастрофата шофьорът е спрял да я съблече и да си изгаси цигарата в задника й, така ли? Какво е станало?

— Опасявам се, че не можем да го обсъждаме. Ще я сглобиш ли?

— Това и правя, Джон, сглобявам я.

Наближаваше обяд, когато доктор Уебстър най-после каза на асистентите си:

— Приключихме. Закарайте я в интензивното. Извикайте ме при най-малкия признак, че нещо не е в ред.

Операцията беше продължила девет часа.

След две денонощия извадиха Ив от интензивното отделение. Джордж отиде в болницата — трябваше да види Ив, да поговори с нея и да се увери, че тя не му замисля някакво ужасно отмъщение.

— Аз съм адвокатът на госпожица Блакуел — обясни той на дежурната сестра. — Искала да ме види. Ще вляза за мъничко.

Сестрата погледна само веднъж хубавия мъж и каза:

— При нея няма свиждания, но съм сигурна, че вие можете да влезете.

Ив беше в единична стая, лежеше бинтована по гръб, от тялото й висяха тръбички, които изглеждаха неприлично. От лицето й се виждаха само очите и устните.

— Здравей, Ив…

— Джордж…

Едвам шептеше и той трябваше да се наведе, за да я чуе.

— Не си казал… на Алекс, нали?

— Не, разбира се, че не. — Джордж седна на ръба на леглото. — Дойдох, защото…

— Знам защо си дошъл… Ние… продължаваме нататък…

Той изпита неописуемо облекчение.

— Извинявай, Ив. Аз такова…

— Накарай някой да се обади на Алекс… и да й каже, че съм заминала… на пътешествие… и ще се върна след седмици…

— Добре.

Погледнаха го две кървясали очи.

— Джордж… направи ми една услуга.

— Да?

— Умри в агония…

Тя спеше. Когато се събуди, доктор Кийт Уебстър беше до леглото й.

— Как се чувствате? — Говореше нежно и успокоително.

— Много уморена… Какво ми имаше?

Доктор Уебстър се поколеба — рентгеновите снимки показваха фрактури на лицево-черепната кост. Лицевата кост притискаше слепоочния мускул и Ив отваряше и затваряше устата си с мъка. Носът й беше счупен. Имаше и две счупени ребра и дълбоки изгаряния от цигара на таза и по петите.

— Какво? — повтори тя.

Доктор Уебстър отговори възможно най-внимателно:

— Скулата и носът ви бяха счупени. Костите на очните ви ябълки бяха разместени. Мускулът, който отваря и затваря устата, бе притиснат, имахте рани от изгаряния, но ние се погрижихме за всичко.

— Дайте ми огледало — прошепна Ив.

Това беше последното нещо, което щеше да й разреши.

— Съжалявам — усмихна се той. — Нямаме.

Тя се боеше да зададе следващия въпрос.

— Как, как ще изглеждам, след като махнете бинтовете?

— Ще изглеждате страхотно — точно като преди.

— Не ви вярвам.

— Ще видите. А сега искате ли да ми кажете какво точно се случи? Трябва да напиша рапорта за полицията.

Последва дълго мълчание.

— Удари ме камион.

Доктор Кийт Уебстър отново се зачуди как някой е посегнал да унищожи тази крехка красота, макар че доста отдавна се беше отказал да размишлява върху приумиците на хората и тяхната жестокост.

— Трябва ми име — каза той меко. — Кой го направи?

— Мак.

— Фамилия?

— Камионов.

Доктор Уебстър беше озадачен от това съучастническо мълчание — първо Джон Харли, а сега и Ив Блакуел.

— При физическо насилие — обясни Кийт Уебстър на Ив — съм длъжен да съобщя в полицията.

Ив се пресегна, взе ръката му и я стисна.

— Моля ви, ако баба ми и сестра ми научат, това ще ги довърши. Кажете ли на полицията… вестниците ще разберат. Недейте… моля

ви.

— Не мога да съобщя, че сте пострадала при катастрофа — жените обикновено не тичат голи по улиците.

— Моля ви!

Той я погледна и се изпълни с жалост.

— Може би сте се спънали и паднали по стълбите у вас.

Тя стисна по-здраво ръката му.

— Точно така…

Доктор Уебстър въздъхна.

— Така си и мислех.

След това започна да ходи при Ив всеки ден, а понякога и два-три пъти на ден. Носеше й цветя или малки подаръчета от магазина за подаръци в болницата. Всеки ден Ив го питаше нетърпеливо:

— Сега лежа тук по цял ден — защо никой не прави нищо?

— Съдружникът ми работи с вас — отвръщаше доктор Уебстър.

— Вашият съдружник ли?

— Майката Природа. Вие се възстановявате чудесно под всички тези ужасни бинтове.

През няколко дни ги махаше и я преглеждаше.

— Нека се погледна — молеше го Ив.

Отговорът обаче винаги беше един и същ:

— Още не.

Тъй като той единствен й правеше компания, Ив започна да очаква посещенията му. Лекарят нямаше привлекателна външност — бе нисък и слабоват, с русолява рядка коса и късогледи кафяви очи, които постоянно мигаха. В нейно присъствие се стесняваше и това я забавляваше.

— Били ли сте някога женен? — попита го тя.

— Не.

— А защо?

— Ами-и… не знам. Може би не ставам за съпруг — все имам спешни случаи.

— Но сигурно имате приятелка.

Той се изчерви.

— Как да ви кажа…

— Кажете ми — подкани го Ив.

— Нямам сериозна приятелка.

— Обзалагам се, че всички сестри са луди по вас.

— Не, не съм романтичен.

„Меко казано“, помисли си Ив. И все пак, когато отвореше дума пред сестрите и стажантите, които идваха да й правят различни гадости, те говореха за него като за някакъв бог.

— Този човек няма равен — каза й един стажант. — Няма нещо, което да не може да направи с човешкото лице.

Разказаха й как е преобразил уродливи деца и престъпници, но когато Ив попита Кийт Уебстър за това, той отклони темата с думите:

— За съжаление светът оценява хората по външния им вид. Аз се опитвам да помогна на тези, които са с вродени физически недъзи, защото това може много да промени живота им.

Кийт Уебстър учудваше Ив: не работеше за пари, нито за слава, раздаваше се без остатък и тя не проумяваше какво го мотивира — досега не беше срещала човек като него. Любопитството й обаче беше само повърхностно — лекарят я интересуваше само доколкото щеше да й помогне.

На петнадесетия ден след постъпването си в болницата беше преместена в частна клиника в Северен Ню Йорк.

— Тук ще се чувствате по-добре — увери я доктор Уебстър.

Ив знаеше, че на него му е доста по-далече, и въпреки това той идваше да я види всеки ден.

— Нямате ли други пациенти? — питаше го тя.

— Не като вас.

Пет седмици след като Ив постъпи в клиниката, Кийт Уебстър махна бинтовете. Завъртя главата й наляво и надясно и я попита:

— Чувствате ли някаква болка?

— Не.

— Някакво стягане?

— Не.

Доктор Уебстър погледна сестрата.

— Донесете на госпожица Блакуел огледало.

Изпълни я внезапен страх. Седмици наред си бе мечтала да се види в огледало и сега, когато моментът настъпи, се уплаши до смърт — искаше си своето лице, а не лицето на някоя непозната.

Когато доктор Уебстър й подаде огледалото, Ив каза с отпаднал глас:

— Страхувам се, че…

— Вижте се — тихо й каза той.

Ив бавно вдигна огледалото. Божичко! Нямаше никаква промяна — това си беше нейното лице. Потърси следи от белези, но не намери и очите й се напълниха със сълзи.

Погледна лекаря и каза:

— Благодаря ви.

Целуна го и усети с устните си колко силно я желае той.

Лекарят се дръпна смутено.

— Аз… аз съм щастлив, че сте доволна — промълви той.

Доволна ли!

— Всички бяха прави, вие наистина сте чудотворец.

Лекарят отговори срамежливо:

— Зависи от материала.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Джордж Мелис беше потресен от случилото се — беше на косъм от това да прати по дяволите всичко, към което се стремеше. Дотогава не бе осъзнавал колко много значи за него да притежава „Кругър-Брент“. Бе живял като волна птичка с подаръците, които му даваха самотни жени, но сега вече негова съпруга бе Александра Блакуел и той имаше възможност да сложи ръка върху компания, за каквато баща му не бе и мечтал. „Я ме виж, тате. Отново съм жив. Притежавам компания, по-голяма от твоята.“ Това вече не беше игра — Джордж знаеше, че е готов да убие, за да получи каквото иска.

Правеше какво ли не, за да си създаде име на идеален съпруг — прекарваше всеки свободен миг с Александра, закусваха заедно, той я водеше на обяд и се стараеше вечер да се прибира рано. В края на седмицата ходеха на вилата, която Кейт Блакуел притежаваше в Ийст Хамптън, на Лонг Айланд или със самолета на компанията — „Чесна 620“, в Дарк Харбър. Там беше любимото място на Джордж. Допадаше му огромната старинна къща с красиви антики и безценни картини и той се мотаеше безцелно из огромните стаи. „Скоро всичко това ще бъде мое“, мислеше си Джордж и това чувство го опиняваше.

Беше и идеалният зет. Обграждаше Кейт с внимание. Тя беше на осемдесет и една години, оглавяваше съвета на „Кругър-Брент“ и беше учудващо силна и енергична жена. Джордж се стараеше те с Александра да обядват с нея веднъж седмично и през няколко дни й телефонираше, за да си побъбрят — внимателно изграждаше образа на обичащ съпруг и грижовен зет.

Никой нямаше да се усъмни, че е убил двама души, които е обичал толкова много.

От това задоволство внезапно го извади доктор Джон Харли, който му се обади по телефона.

— Уредих ви час при психиатър, доктор Питър Темпълтън.

Гласът на Джордж стана топъл и подкупващ:

— Вече не е нужно, доктор Харли, мисля, че…

— Не ме интересува какво мислите, ние се споразумяхме: аз няма да ви издам на полицията, а вие ще идете на психиатър. Ако искате да нарушим спо…

— Не, не — отсече бързо Джордж. — Щом толкова настоявате, добре.

— Телефонът на доктор Темпълтън е 565-31-61, днес той очаква да му се обадите. — След което затръшна слушалката.

„На всяко гърне похлупак“, помисли си ядосано Джордж. Последното нещо, което искаше, бе да си губи времето с някакви си психиатри, но и не биваше да рискува. Щеше да се обади на този доктор Темпълтън. Щеше да иде при него един-два пъти и толкоз.

Ив позвъни на Джордж в службата.

— Вкъщи съм.

— Ти… — Страх го беше да попита. — Добре ли си?

— Ела и се увери сам. Довечера.

— Точно сега ще ми бъде трудно. Ние с Алекс…

— В осем.

Не можеше да повярва на очите си: Ив стоеше пред него ослепително красива, както винаги. Той я разгледа отблизо и не намери никакви следи от ужасните наранявания, които й бе нанесъл.

— Но това е невероятно! Ти… изглеждаш същата!

— Да, все още съм красива, нали, Джордж?

Тя се усмихна лукаво при мисълта за онова, което смяташе да направи с него. Той беше болно животно, което не заслужаваше да живее. Щеше да си плати скъпо и прескъпо за това, което й беше причинил, но не сега. Стояха и се усмихваха един на друг.

— Ив, просто не знам как да ти се извиня…

Тя вдигна ръка.

— Да не говорим за това, било, каквото било. Нищо не се е променило.

Джордж обаче си спомни, че нещо все пак се е променило.

— Обади ми се Харли — рече той. — Уредил ми е час при някакъв проклет психиатър.

Ив поклати глава.

— Не. Кажи му, че нямаш време.

— Опитах се, но ако не отида, той ще съобщи за… случилото се в полицията.

Тя стоеше, потънала в размисли.

— Кой е?

— Психиатърът ли? Някой си Темпълтън, Питър Темпълтън.

— Чувала съм за него, има добро име.

— Не се тревожи. Мога да полежа на кушетката петнадесет минути, без да говоря. Ако…

Ив не го слушаше. Беше й хрумнало нещо и тя го обмисляше.

Обърна се към Джордж:

— Това вероятно е най-доброто, което е могло да се случи.

Питър Темпълтън беше към тридесет и пет годишен, бе висок около метър и осемдесет, с широки рамене, изчистени черти и пронизващи сини очи. Приличаше повече на ръгбист, отколкото на лекар. Гледаше със сбърчено чело какво е вписал в графика си: „Джордж Мелис — зет на Кейт Блакуел“.

Проблемите на богаташите не го интересуваха, макар че много от колегите му на драго сърце се занимаваха с известни в обществото пациенти. Когато Питър Темпълтън отвори кабинет, и той мина през това увлечение, но скоро разбра, че не може да съчувства на проблемите им. При него идваха заможни вдовици, които буквално крещяха, че не са били поканени на някоя светска сбирка, финансисти, които заплашваха, че щели да се самоубият, защото бяха изгубили пари на борсата, домакини с наднормено тегло, които или се тъпчеха като невидели, или ходеха по санаториуми да отслабват. Светът беше пълен с проблеми и доста отдавна Питър Темпълтън беше решил, че не си струва да се занимава с такива глупости.

„Джордж Мелис“. Без желание се бе съгласил да го приеме — само от уважение към доктор Джон Харли.

— Я го прати при друг, Джон — беше му казал Питър Темпълтън. — Графикът ми наистина е запълнен.

— Смятай, че ми правиш услуга, Питър.

— Какъв е проблемът?

— Ти ще кажеш. Аз съм само един възрастен провинциален лекар.

— Е, добре — беше се съгласил Питър. — Кажи му да ми се обади.

Сега той беше тук. Доктор Темпълтън натисна копчето на вътрешния телефон върху бюрото си.

— Да влезе господин Мелис.

Беше виждал негови снимки по вестници и списания, но пак не бе подготвен за агресивната жизненост на този човек. Сега вече разбра, че думата „чар“ има още едно значение.

Здрависаха се и Питър каза:

— Седнете, господин Мелис.

Джордж погледна към кушетката:

— Там ли?

— Където ви е удобно.

Джордж седна на стола срещу бюрото, погледна лекаря и се усмихна. Беше си мислил, че този момент ще е страшен, но след разговора с Ив се успокои — доктор Темпълтън щеше да бъде негов съюзник, негов свидетел.

Питър огледа мъжа срещу себе си. Когато идваха при него за първи път, пациентите неизменно бяха нервни. Някои го прикриваха с перчене, други мълчаха или приказваха прекалено много, или се защитаваха. У този човек Питър не забеляза никакъв признак на нервност — напротив, той като че ли се забавляваше. „Виж ти!“, помисли си лекарят.

— Доктор Харли ми каза, че имате някакъв проблем.

Джордж въздъхна.

— Боя се, че са два.

— Защо не ми разкажете за тях?

— Толкова ми е неудобно. Затова… настоявах да ме приемете. — Той се наведе, както седеше на стола, продължи сериозно: — Сторих нещо, което не съм правил никога досега: ударих жена.

Питър чакаше.

— Скарахме се, притъмня ми пред очите и когато дойдох на себе си, аз… бях я ударил. — Понижи леко глас. — Беше ужасно.

Вътрешният глас на Питър Темпълтън му подсказа какъв е проблемът на Джордж Мелис — харесваше му да бие жени.

— Жена си ли ударихте?

— Балдъза си.

От време на време Питър беше чел по списанията и вестниците за близначките Блакуел, когато те се появяваха на благотворителни прояви или по светски сбирки. Спомни си, че си приличат като две капки вода и са поразително красиви. И така този мъж беше ударил балдъза си. На Питър му стана интересно. Заинтригува го и фактът, че според Джордж Мелис той просто я е шляпнал един-два пъти. Ако беше истина, Джон Харли нямаше да настоява Питър да го прегледа.

— Казахте, че сте я ударили. Наранихте ли я?

— Всъщност нараних я доста лошо. Както ви казах, докторе, причерня ми и когато се съвзех… просто не можах да повярвам.

„Когато се съвзех — класическото оправдание. Не го направих аз, а моето подсъзнание.“

— Имате ли представа коя е причината?

— Напоследък си имах неприятности. Баща ми е сериозно болен, преживя няколко сърдечни удара и аз бях ужасно притеснен. Ние сме много задружно семейство.

— Баща ви тук ли е?

— В Гърция.

А, онзи Мелис.

— Казахте, че проблемите ви са два.

— Да, жена ми Александра… — Джордж млъкна.

— Имате семеен проблем ли?

— Не в този смисъл — ние се обичаме много. Просто… — Подвоуми се. — Александра не е добре напоследък.

— Физически ли?

— Душевно. Постоянно е в депресия и непрекъснато говори за самоубийство.

— Потърсила ли е лекарска помощ?

Джордж се усмихна тъжно.

— Не иска.

„Лошо — помисли си Питър. — Някой лекар на Парк Авеню се е разминал с цяло състояние.“

— Споменавали ли сте на доктор Харли?

— Не.

— Препоръчвам ви да говорите с него, нали ви е семеен лекар. Ако той смята за необходимо, ще ви прати при някой психиатър.

Джордж Мелис каза нервно:

— Не, не бих искал Александра да остане с чувството, че съм я обсъждал зад гърба й. Боя се, че доктор Харли ще…

— Добре, господин Мелис, ще му се обадя аз.

— Ив, загазихме — изсъска Джордж. — И то много.

— Какво стана?

— Направих каквото ми каза — обясних, че съм занижен за Александра, понеже говори за самоубийство.

— Е, и?

— Оня негодник ще се обади на Джон Харли и ще разговаря с него.

— О, Господи! Само това не!

Ив закрачи нервно и изведнъж спря.

— Добре, аз ще се заема с Харли. Имаш ли друг час при Темпълтън?

— Да.

— Запази го.

На другата сутрин Ив отиде при доктор Харли в кабинета му. Той обичаше семейство Блакуел. Децата бяха израснали пред очите му, беше преживял трагедията от смъртта на Мариан и мъките на Кейт, беше свидетел и как Тони е отишъл в психиатрия. Кейт беше страдала толкова много, а и тоя разрив между нея и Ив! Нямаше представа какво го е причинило, но и не го и интересуваше — работата му беше да се грижи за физическото здраве на семейството.

Когато Ив влезе в кабинета, доктор Харли я погледна и каза:

— Кийт Уебстър е свършил фантастична работа!

Единствената издайническа следа беше един много тънък, едва доловим червен белег през челото й. Ив рече:

— След около месец доктор Уебстър ще махне белега.

Харли я потупа по ръката:

— С него си още по-красива, Ив. Много съм доволен — Посочи й един стол. — С какво мога да ти помогна?

— Не става дума за мен, Джон, а за Алекс.

Доктор Харли се намръщи.

— Тя ли има някакъв проблем? Да не е нещо, свързано с Джордж?

— А, не — каза Ив бързо. — Джордж се държи превъзходно. Всъщност е загрижен за нея. Напоследък е станала някак особена — много е потисната и все говори за самоубийство.

Доктор Харли погледна Ив и отвърна безизразно:

— Не ми се вярва. Не й е в стила.

— Знам. Аз също не го повярвах и затова отидох да я видя. Бях смаяна от промените в нея. Тя е в дълбока депресия и наистина съм разтревожена, Джон. Не мога да говоря с баба… затова дойдох при теб. Трябва да направиш нещо. — Очите й се замъглиха. — Загубих баба си. Няма да понеса да загубя и сестра си.

— Откога е така?

— Не знам. Помолих я да разговаряме. Отначало отказваше, но накрая успях да я убедя. Трябва да й помогнеш.

— Разбира се, че ще й помогна. Нека дойде утре сутринта, а ти не се безпокой. Има нови лекарства, които правят чудеса.

Харли я изпрати до вратата на кабинета си. Искаше му се Кейт да не е толкова непреклонна — Ив беше такъв състрадателен човек.

Когато се прибра, Ив старателно изчисти с кола крем червения белег върху челото си.

На следващата сутрин в десет часа сестрата на Харли му съобщи:

— Госпожа Мелис е тук, иска да ви види, докторе.

— Поканете я да влезе.

Тя пристъпи в кабинета бавно и несигурно. Беше бледа, с тъмни сенки под очите.

Джон Харли я хвана за ръката и й каза:

— Радвам се да те видя, Александра. Какво чувам, имала си проблеми?

Гласът й беше тих.

— Чувствам се много глупаво, че те безпокоя, Джон. Сигурна съм, че ми няма нищо, и ако Ив не беше настояла, никога нямаше да дойда. Физически съм добре.

— А душевно?

— Не спя добре.

— Друго?

— Изнервена съм.

— Имах друго впечатление от теб, Александра.

Тя сведе очи.

— Потисната съм през цялото време. Тревожно ми е и съм уморена. Джордж прави невъзможното, за да съм щастлива, чуди се с какво да ме развлича и къде да ме води. Проблемът е, че не ми се прави нищо и не ми се ходи никъде. Всичко ми изглежда толкова… безнадеждно.

Лекарят я гледаше и попиваше всяка, нейна дума.

— Друго?

— Аз… иде ми да сложа край на живота си. — Гласът й беше толкова тих, че едва я чуваше. Александра го погледна и допълни: — Дали полудявам?

Той поклати глава.

— Не, едва ли. Чувала ли си за хронична умора?

Младата жена поклати глава.

— Биологично разстройство със симптомите, които ми описа. Среща се често, но има нови хапчета, с които се лекува лесно. Те са без странични ефекти и са много ефикасни.

Ще те прегледам, но съм сигурен, че няма да открия нищо обезпокояващо.

Когато прегледът приключи и тя се облече, доктор Харли каза:

— Давам ти рецепта за уелбутрин — нов транквилант, който прави чудеса.

Александра го наблюдаваше като вкаменена как пише рецептата.

— Ела пак след седмица. Междувременно, ако имаш някакъв проблем, ми се обади, независимо дали е ден или нощ. — Той й подаде рецептата.

— Благодаря ти, Джон. Дано поне се махне тоя сън.

— Какъв сън?

— О, не ти ли казах? Всяка нощ сънувам едно и също: че съм в лодка, духа вятър и аз чувам как морето ме вика. Отивам при перилата, поглеждам надолу и виждам как се давя във водата…

От кабинета на Харли Александра излезе на улицата. Облегна се на стената и пое дълбоко дъх. „Направих го — помисли си Ив ликуващо. — Свърших и тая работа.“ И изхвърли рецептата.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Кейт Блакуел беше изморена — срещата бе продължила твърде дълго. Огледа тримата мъже и трите жени от Управителния съвет, които седяха на масата в заседателната зала — всички изглеждаха свежи и жизнени „Значи не сме се съвещавали чак толкова дълго — каза си старицата. — Аз се уморявам бързо. Ще навърша осемдесет и две. Вече ме няма никаква.“ Тази мисъл я потисна не защото тя се страхуваше от смъртта, а защото още не беше готова. Не искаше да умре, докато някой член на семейство Блакуел не оглавеше „Кругър-Брент“. След горчивото разочарование с Ив Кейт се беше опитала да свърже плановете си с Александра.

— Знаеш, че ще направя всичко за теб, бабо, но просто не ми е интересно да се занимавам с компанията. Джордж ще я ръководи чудесно…

— Съгласна ли си, Кейт? — обърна се Брад Роджърс към старицата.

Въпросът изтръгна Кейт от унеса й и тя погледна Брад виновно.

— Извинявай. Какво ме попита?

— Обсъждаме сливането с „Диликоу“.

Каза го търпеливо. Беше загрижен за Кейт Блакуел. През последните месеци беше започнала да се унася на съвещания на съвета и тъкмо когато Брад решеше, че тя вече изкуфява, Кейт изричаше някое зашеметяващо прозрение, при което всички се питаха как така не са се сетили. Беше удивителна жена. Брад си спомни за тяхната мимолетна отдавнашна любов и се запита отново защо тя е угаснала толкова внезапно.

Джордж Мелис беше при Питър Темпълтън за втори път.

— Имало ли е много насилие в миналото ви, господин Мелис?

Джордж поклати глава.

— Не, мразя насилието.

„Хайде, пиши го, фукльо такъв. Следователят ще те пита“, помисли си той.

— Казахте ми, че майка ви и баща ви никога не са ви налагали физически наказания?

— Точно така.

— А, смятате ли, че сте били послушно дете?

„Внимавай! Слага ти капанчета!“

— Ами като всички деца.

— Обикновено децата биват наказвани от време на време, задето нарушават правилата на възрастните.

Джордж се усмихна неодобрително.

— Струва ми се, че не съм нарушавал никакви правила.

„Лъже — помисли си Питър Темпълтън. — Но защо? Какво ли крие?“ Припомни си разговора с доктор Харли след първото посещение на Джордж Мелис.

— Каза, че е ударил балдъза си, Джон, и…

— Ударил ли? — Гласът на Джон Харли беше пълен с възмущение. — Това беше клане, Питър. Премазал й скулата, счупил й носа и три ребра и изгорил задника и петите й с цигари.

Питър Темпълтън бе погнусен.

— Нищо не ми е споменавал.

— Естествено, че няма да ти спомене — отсече Харли. — Казах му, че ако не дойде при теб, ще съобщя на полицията.

Питър си спомни думите на Джордж: „Толкова ми е неудобно и затова настоявах да ме приемете.“ Значи и за това беше излъгал.

— Мелис ми каза, че жена му страда от депресия и постоянно говори за самоубийство.

— Да, за това мога да гарантирам. Преди няколко дни Александра беше при мен и аз й предписах уелбутрин. Доста съм загрижен за нея. Ти какво мислиш за Джордж Мелис?

Питър изрече бавно:

— Още не зная, но имам чувството, че е опасен.

Доктор Кийт Уебстър не можеше да прогони от мислите си Ив Блакуел — тя беше като красива богиня: нереална и недосегаема. Беше общителна и жизнена и приковаваше вниманието, а той беше

срамежлив, глупав и скучен. Не се беше оженил, защото не беше срещнал жена, която да е достатъчно близка, че да му стане съпруга. Ако не се брои работата, нямаше особено високо мнение за себе си. Беше израснал с изключително властна майка и слаб, потискан баща. Нямаше кой знае какви сексуални желания и, общо взето, ги потискаше с работа. Сега обаче започна да сънува Ив Блакуел и когато на сутринта си спомнеше сънищата, се чувстваше засрамен. Беше напълно излекувана и нямаше никаква причина Уебстър да се среща с нея, но той усещаше, че трябва да го направи.

Позвъни й вкъщи.

— Ив? Обажда се Кийт Уебстър. Надявам се да не ви безпокоя. Аз… мислех си за вас онзи ден и… как сте?

— Добре, благодаря, Кийт. А вие как сте? — В гласа й пак се появи изкусителна нотка.

— Добре — отвърна Уебстър.

Последва мълчание и той се опита да събере смелост.

— Вероятно сте твърде заета, за да обядвате с мен.

Ив се усмихна — той беше толкова прелестно стеснителен, щеше да е забавно.

— С удоволствие, Кийт.

— Наистина ли? — Ив долови изненада в гласа му. — Кога?

— Какво ще кажете за утре?

— Готово — изрече той бързо, да не би тя да размисли. На Ив й бе приятно по време на обяда. Кийт Уебстър се държеше като влюбен гимназист. Изпусна си салфетката, разля виното и събори една ваза с цветя. Докато го наблюдаваше, Ив си помисли с насмешка: „Никой не би се досетил, че е ненадминат хирург.“

Когато обедът приключи, Кийт Уебстър запита срамежливо:

— Можем ли… можем ли пак да обядваме заедно някой път?

Тя отговори с напрегнато лице:

— По-добре да не го правим, Кийт. Страхувам се, че ще се влюбя в теб.

Лекарят поруменя като домат, не знаеше какво да каже. Ив го потупа по ръката.

— Никога няма да те забравя.

Той отново събори вазата с цветята.

Джон Харли обядваше в стола на болницата, когато Кийт Уебстър отиде при него. Каза му:

— Джон, обещавам да го пазя в тайна, но ще се чувствам много по-добре, ако ми кажеш какво се е случило на Ив Блакуел.

Харли се поколеба, после присви рамене.

— Добре. Направи го зет й, Джордж Мелис.

И Кийт Уебстър усети, че вече споделя част от тайния свят на Ив.

Джордж Мелис беше нетърпелив.

— Парите са там, завещанието е променено — какво, по дяволите, чакаме още?

Ив седна на канапето върху дългите си крака и загледа как Джордж крачи из стаята.

— Хайде да приключваме, Ив.

„Губи самообладание“, помисли си Ив. Джордж беше като навита на кълбо отровна змия — бе опасен. Беше сбъркала веднъж, като го беше предизвикала твърде много, и това едва не й струва живота. Втори път нямаше да направи тази грешка.

— Съгласна съм — каза бавно тя. — Мисля, че е време.

Той спря да крачи.

— Кога?

— Другата седмица.

Сеансът беше към края си, а Джордж Мелис не бе споменал нито веднъж името на съпругата си, когато внезапно каза:

— Тревожа се за Александра, доктор Темпълтън — депресията й като че ли се задълбочава. Снощи цяла вечер говори, че ще се удави. Не знам какво да правя.

— Говорих с Джон Харли. Дал й е някакво лекарство и смята, че ще й помогне.

— Дано, докторе — изрече сериозно Джордж. — Няма да го понеса, ако й се случи нещо.

Питър Темпълтън, който умееше да долавя и неизговорените думи, изпита тревожното чувство, че е свидетел на някаква опасна

игра. У този мъж дремеше неудържимо насилие.

— Господин Мелис, какво ще кажете за предишните си връзки с жени?

— Бяха нормални.

— Някога ядосвала ли ви е някоя от тях, избухвали ли сте?

Джордж Мелис усети накъде бие лекарят.

— Никога. — „Прекалено умен съм за теб, докторче.“ — Казах ви, не вярвам в насилието.

„Беше истинско клане, Питър. Премазал й скулата, счупил й носа и три ребра и изгорил таза и петите й с цигари.“

— Понякога — обади се Питър — за някои хора насилието се превръща в необходим отдушник, чрез него се разтоварват.

— Знам какво имате предвид. Имам един приятел, който бие проститутките.

„Имам един приятел.“ Нещо не беше наред.

— Разкажете ми за вашия приятел.

— Мрази проститутките. Те винаги се опитват да го ограбят. Затова, щом свърши, той ги понатупва — колкото да им е за поука. Джордж погледна Питър в очите и тъй като не видя неодобрение, продължи окуражен: — Спомням си, веднъж бяхме в Ямайка. Някаква малка чернокожа проститутка го завела в една хотелска стая и след като му смъкнала гащите, му казала, че иска още пари. — Джордж се усмихна. — Преби я от бой. Сигурен съм, че оная няма да опита същия номер втори път.

„Той е психопат“, реши Питър Темпълтън. Разбира се, нямаше никакъв приятел — Джордж се перчеше, като си измисляше нова самоличност. Беше маниак, и то опасен.

Питър реши да поговори отново с Джон Харли, при това час по-скоро.

Двамата се срещнаха да обядват в клуб „Харвард“, Питър Темпълтън беше в затруднено положение — трябваше да измъкне възможно най-много сведения за Джордж Мелис, без да нарушава поверителността в отношенията между лекар и пациент.

— Какво можеш да ми кажеш за съпругата на Джордж Мелис? — попита той Харли.

— Александра ли? Прекрасна е. Грижа се за нея и за сестра й Ив още откакто са се родили. — Той се подсмихна. — Чувал ли си за близнаци, които си приличат като две капки вода, но разбираш какво означава това, след като ги видиш двете заедно.

Питър изрече бавно:

— Те еднакви ли са?

— Никой не може да ги различи. Като малки правеха какви ли не лудории. Спомням си веднъж, когато Ив беше болна и трябваше да й бия инжекция, стана така, че я бих на Александра. — Той отпи от питието си. — Удивително — сега са големи и пак не ги различавам.

Питър се замисли.

— Каза, че Александра е идвала при теб, защото искала да се самоубие.

— Точно така.

— Джон, откъде знаеш, че е била Александра?

— О, сега ги различавам — отвърна Харли. — Ив все още има малък червен белег от операцията след побоя, нанесен й от Джордж Мелис.

Питър стигна до задънена улица.

— Ясно.

— Как върви с Мелис?

Той се поколеба, чудеше се колко може да сподели.

— Още не съм усетил що за човек е — крие се зад фасада и аз се опитвам да я разбия.

— Внимавай, Питър. Ако питаш мен, той е луд.

Харли си припомни как Ив лежеше в локвата кръв върху леглото.

— Двете сестри наследяват голямо богатство, нали? — попита Питър.

Сега беше ред на Джон Харли да се подвоуми.

— Как да ти кажа, това е семеен въпрос, но отговорът е отрицателен. Бабата няма да остави на Ив и цент, Александра наследява всичко.

„Тревожа се за Александра, доктор Темпълтън, депресията й като че ли се задълбочава. Непрекъснато говори, че ще се удави. Няма да го понеса, ако й се случи нещо.“

Всичко това изглеждаше на Питър Темпълтън като класически капан за убийство — само дето Джордж Мелис наследяваше голямо

богатство и нямаше причина да убива някого заради пари. „Въобразяваш си какво ли не“ — укори се той.

Една жена се давеше в студеното море и той се опитваше да доплува до нея, но вълните бяха твърде високи и тя непрекъснато се скриваше и показваше от тях. „Дръж се, извика й, идвам.“ Опита се да плува по-бързо, но ръцете и краката му като че ли бяха от олово и той видя как жената отново потъва. Когато стигна до мястото, където беше изчезнала тя, се огледа и видя огромна акула, която го връхлиташе. Питър Темпълтън се събуди, запали лампата, седна в леглото и се замисли за съня.

Рано на другата сутрин се обади на един детектив — лейтенант Ник Папас.

Ник Папас беше цяла канара — бе висок близо два метра и тежеше почти сто и тридесет килограма. Всеки престъпник обаче можеше да потвърди, че той няма и грамче тлъстина. Лейтенант Папас работеше в отдел „Убийства“ и отговаряше за богаташкия квартал в Манхатън. Питър се беше запознал с него преди няколко години, когато той като психиатър, бе освидетелствал един обвинен в убийство, и двамата се бяха сприятелили. Страстта на Папас беше шахът и те се виждаха веднъж в месеца, за да поиграят.

Ник вдигна слушалката.

— Отдел „Убийства“. Папас.

— Обажда се Питър, Ник.

— Приятелю! Как са загадките на ума?

— Още ги разнищвам, Ник. Как е Тина?

— Екстра. Какво мога да направя за теб?

— Трябва ми малко информация. Още ли имаш връзки в Гърция?

— Още? — изрева Папас. — Имам стотици роднини там и те всички имат нужда от пари. Идиотското е, че им ги пращам. Май трябва да ме прегледаш.

— Късно е — каза му Питър. — Ти си безнадежден случай.

— Така разправя и Тина. Каква информация ти трябва?

— Чувал ли си за някой си Джордж Мелис?

— А, ония с фирмата за хранителни продукти?

— Да.

— Не ми е в района, но го знам. И какво за него?

— Има ли пари?

— Ти майтапиш ли се? Неговото семейство…

— Питам той дали има пари.

— Ще проверя, Питър, но само ще си губя времето. Семейство Мелис е баснословно богато.

— Между другото, ако пратиш някой да разпитва бащата на Джордж, кажи му да се държи внимателно — старецът е прекарал няколко сърдечни удара.

— Добре, ще го пиша в телеграмата.

Питър си спомни за съня.

— Ник, а не може ли още днес да се обадиш по телефона?

В гласа на Папас прозвуча различна нотка.

— Да няма нещо, Питър?

— А, не, питам просто от любопитство. Пиши разговора за моя сметка.

— Така и ще направя — а също и вечерята, на която ще ме поканиш, за да ми разкажеш за какво, по дяволите, става дума.

— Дадено!

Питър Темпълтън затвори. Чувстваше се малко по-ведър.

Кейт Блакуел не бе добре. Седеше на бюрото си и разговаряше по телефона, когато внезапно й притъмня. Стаята започна да се върти и тя се вкопчи за бюрото, докато дойде на себе си.

Брад влезе в кабинета й, погледна само веднъж бледото й лице и попита:

— Добре ли си, Кейт?

Тя пусна бюрото.

— Само малко ми се зави свят, нищо сериозно.

— Откога не си ходила на лекар?

— Нямам време за глупости, Брад.

— Намери. Ще накарам Анет да се обади и да ти запази час при Джон Харли.

— Я не се занасяй, Брад.

— Ще отидеш ли?

— Да, стига да ме оставиш на мира.

На другата сутрин секретарката на Питър Темпълтън съобщи:

— Търси ви детектив Папас.

Питър вдигна слушалката.

— Здравей, Ник.

— Май ние с теб трябва да си поговорим, приятелю.

Питър бе обзет от внезапно безпокойство.

— Говори ли с някой за Мелис?

— Говорих с баща му. Първо, никога не е имал сърдечен удар и второ, каза, че за него синът му Джордж е мъртъв. Преди няколко години се е отрекъл от Джордж и го е изгонил без пукната пара. Когато го попитах защо, старецът ми затвори. Тогава се обадих на един приятел в полицейското управление в Атина. Твоя Джордж Мелис си го бива. Полицията го познава добре — кефи се, като пребива момчета и момичета. Последната му жертва, преди да напусне Гърция, е едно петнадесетгодишно момче. Намерили трупа му в някакъв хотел и се досетили, че има пръст Мелис. Баща му подкупил някого и Джордж бил изритан от Гърция. Завинаги. Това удовлетворява ли те?

Не само че го удовлетворяваше, това го ужасяваше.

— Благодаря ти, Ник. Ще те черпя.

— А, без тия, приятелю, този път няма да му се размине на Джордж. Ако е на свобода, по-добре ми кажи.

— Веднага, щом мога, Ник. Поздрави Тина.

И Питър затвори. Трябваше доста да си поблъска главата — Джордж Мелис имаше час на обяд.

Доктор Джон Харли преглеждаше пациент, когато сестрата му съобщи:

— Тук е госпожа Мелис. Няма час и й казах, че графикът ви е…

Джон Харли я прекъсна:

— Въведи я през страничната врата в кабинета ми.

Лицето й беше по-бледо от миналия път, а сенките под очите й — по-тъмни.

— Извинявай, че те безпокоя, Джон, но…

— Няма нищо, Александра, какво има?

— Ами… чувствам се ужасно.

— Взимаш ли редовно уелбутрина?

— Да.

— И въпреки това се чувстваш депресирана?

Тя стискаше ръце.

— По-лошо от депресия. Чувствам се отчаяна. Не мога да повлияя на нищо. Не мога да се понасям. Страхувам се, че… че ще направя нещо ужасно.

Доктор Харли я успокои:

— Физически си абсолютно здрава — залагам доброто си име. Нещо си разстроена. Ще сменя лекарството и ще ти предпиша номифензин — много е ефикасен. След няколко дни ще усетиш промяната.

След половин час Ив чистеше фон дьо тена, с който лицето й изглеждаше бледо, и изтриваше петната под очите си.

Темпото се увеличаваше.

Джордж Мелис седеше срещу Питър Темпълтън усмихнат и самоуверен.

— Как се чувствате днес?

— Много по-добре, докторе. Тези няколко сеанса ми помогнаха повече, отколкото предполагате.

— Така ли? И как точно?

— О, просто имам с кого да си поговоря. На този принцип е изградена католическата църква, нали? На изповедта.

— Доволен съм, че намирате сеансите за полезни. Жена ви по-добре ли е?

Джордж се намръщи.

— Боя се, че не. Пак ходи при доктор Харли, но все по-често говори за самоубийство. Може да я заведа някъде — мисля, че има нужда от промяна.

На Питър му се стори, че долавя в тези думи зловещо предзнаменование. А може би си въобразяваше?

— Гърция ще й се отрази добре — подметна той небрежно. — Водили ли сте я там да я представите на семейството си?

— Още не. Роднините ми дават мило и драго да се запознаят с Алекс. — Джордж се ухили. — Единственият проблем е, че видя ли се с татко, той се опитва да ме убеди да се върна и да поема семейната фирма.

В този момент Питър разбра, че Александра Мелис е наистина в опасност.

Дълго след като Джордж Мелис си беше тръгнал, Питър Темпълтън продължи да прелиства записките си в своя кабинет. Накрая набра един номер.

— Направи ми услуга, Джон. Можеш ли да разбереш къде Джордж Мелис е водил жена си за медения месец?

— Мога да ти кажа веднага, защото им направих снимки, преди да тръгнат. Бяха в Ямайка.

„Имам един приятел, който бие проститутките… Спомням си, веднъж бяхме в Ямайка. Някаква малка чернокожа проститутка го завела в една хотелска стая и след като му смъкнала гащите, му казала, че иска още пари… Преби я от бой. Сигурен съм, че оная няма да опита същия номер втори път.“

И все пак нямаше доказателства, че Джордж Мелис възнамерява да убие жена си. Джон Харли потвърди, че Александра Мелис е искала да посегне на живота си. „Не ми влиза в работата“, опита се да си внуши Питър, но всъщност знаеше, че трябва да направи нещо.

Темпълтън бе работил, за да се изучи. Баща му беше пазач в колеж в едно градче в Небраска и макар че получаваше стипендия, Питър не можеше да си позволи да следва в някой от престижните медицински институти. Беше завършил с отличие университета в Небраска и беше записал психиатрия. От самото начало се открои. Тайната му беше, че наистина обичаше хората и взимаше присърце проблемите им. Александра Мелис не му беше пациентка, но той беше

свързан с нея. Тя беше липсващата част от загадката и ако я срещнеше, Питър сигурно щеше да я разреши. Извади картона на Джордж Мелис, намери домашния му телефон и се обади на Александра. Прислужницата я повика.

— Госпожо Мелис, казвам се Питър Темпълтън. Аз съм…

— Зная кой сте, докторе. Джордж ми е говорил за вас.

Питър беше изненадан — бе готов да се обзаложи, че Джордж Мелис не е споменавал на жена си за него.

— Дали мога да ви видя? Искате ли да обядваме заедно?

— За Джордж ли става дума? Да не се е случило нещо?

— Не. Просто ми се ще да поговорим.

— Да, разбира се, доктор Темпълтън.

Седнаха на една ъглова маса в „Ла Грьонуй“. От мига, в който Александра влезе в ресторанта, Питър не можеше да свали очи от нея. Беше облечена простичко, с бяла пола и блуза, която подчертаваше фигурата й, носеше перлена огърлица. Питър напразно търсеше признаците на умората и депресията, за които му беше споменал доктор Харли. Дори да усещаше любопитния поглед на Питър, Александра не го показа с нищо.

— Съпругът ми е добре, нали, доктор Темпълтън?

— Да.

Щеше да бъде по-трудно, отколкото бе очаквал. Рискуваше много. Нямаше право да издава лекарската тайна и в същото време усещаше, че Александра Мелис трябва да бъде предупредена.

След като дадоха поръчката, Питър поде:

— Мъжът ви каза ли ви защо идва при мен, госпожо Мелис?

— Да, напоследък изхаби доста нерви. Съдружниците в брокерската къща, където работи, го претоварват с работа. Джордж е много съвестен, както може би вече сте разбрали, докторе.

Беше невероятно. Александра нямаше никаква представа за побоя, нанесен на сестра й. „Защо ли никой не й е казал?“

— Джордж ми спомена колко добре се чувства, след като има с кого да обсъжда проблемите си. — Тя се усмихна признателно на Питър. — Много съм ви благодарна, че му помагате.

„Тя е толкова наивна!“ Очевидно боготвореше съпруга си и това, което Питър трябваше да й каже, щеше да я унищожи. Как да й каже, че мъжът й е психопат, който е убил онзи млад педераст, който е бил изгонен от семейството си, и е нападнал грубо сестра й? Но, от друга страна, как да не й каже?

— Сигурно изпитвате голямо удовлетворение като психиатър — продължи Александра. — Можете да помагате на толкова много хора.

— Понякога да — каза Питър внимателно. — Ала понякога не сме в състояние.

Донесоха поръчката. Докато ядяха, Питър и Александра разговаряха приятелски. Лекарят беше очарован от нея. Внезапно почувства, че завижда на Джордж Мелис.

— Много ми е приятно, че обядваме заедно — каза накрая Александра, — но май искахте да ме видите заради нещо, нали, доктор Темпълтън?

Моментът наистина беше дошъл.

— Всъщност да. Аз…

Питър замълча. Следващите му думи щяха да разтърсят живота й из основи. Той беше дошъл на този обед, решен да сподели с Александра подозренията си и да й предложи да изпратят съпруга й в психиатрия. Сега, след като се беше запознал с нея, разбра, че няма да му е лесно. Сети се отново за думите на Джордж: „Състоянието й не се подобрява. Тревожа се от мислите й за самоубийство.“ Питър си каза, че никога не е виждал по-щастлив и по-нормален човек. Дали не беше от лекарствата, който Александра взимаше? Поне за това можеше да я попита.

— Джон Харли ми спомена, че взимате…

Гласът на Джордж Мелис избумтя над тях:

— Ето те и теб, скъпа! Обадих се у дома и ми казаха, че ще те намеря тук. — Той се обърна към Питър: — Радвам се да ви видя, доктор Темпълтън. Мога ли да се присъединя към вас?

И Питър трябваше да замълчи.

— Но защо се е срещал с Алекс? — настоя Ив.

— Нямам никаква представа — отвърна Джордж. — Слава Богу, беше оставила бележка къде да я намеря, ако ми потрябва. Заедно с

Питър Темпълтън, моля ти се! Тутакси отидох при тях!

— Тая работа не ми харесва.

— Повярвай ми, нищо не се е случило. Аз я разпитах след това и тя ми каза, че не са обсъждали нищо особено.

— По-добре да ускорим нещата.

Джордж Мелис почувства почти сексуална възбуда от нейните думи — толкова дълго беше очаквал този момент.

— Кога?

— Веднага.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

На Кейт все по-често й призляваше и всичко в главата й се объркваше. Тя седеше на бюрото и обмисляше предложение за сливане с друга фирма, когато изведнъж си даваше сметка, че компаниите са се слели преди десет години. Това я плашеше и тя най-накрая реши да послуша Брад Роджърс и да иде при Джон Харли.

Доктор Харли отдавна не бе успявал да убеди Кейт Блакуел да се прегледа и сега се възползва от посещението й. Прегледа я внимателно и после я помоли да го изчака в кабинета му. Беше разтревожен: Кейт Блакуел беше учудващо здрава за възрастта си, но все пак имаше някои обезпокоителни признаци. Артериите определено бяха втвърдени, на което явно се дължаха световъртежът и отслабването на паметта. Трябваше да се оттегли още преди години, ала тя упорстваше и отказваше да предаде юздите на друг. „Кой съм аз, че да говоря — помисли си Харли. — И аз трябваше да се оттегля преди години.“

Както държеше резултатите от прегледа, той й каза:

— Де да бях здрав като теб, Кейт.

— Карай без заобикалки, Джон. Какво ми има?

— От възрастта е. Има леко втвърдяване на артериите и…

— Атеросклероза ли?

— О, такъв ли е медицинският термин? — попита доктор Харли. — Каквото и да е, страдаш тъкмо от това.

— Зле ли съм?

— За годините си си добре, но тези неща са относителни.

— Можеш ли да ми предпишеш нещо, за да не получавам този ужасен световъртеж? Само това оставаше — да припадам в стая, пълна с мъже — не говори добре за пола ми.

Той кимна.

— Няма проблем. Кога ще се оттеглиш?

— Когато ми се роди правнук, който да поеме компанията.

Двамата стари приятели, които се познаваха от толкова години, се ръкуваха през бюрото. Джон Харли невинаги се съгласяваше с Кейт, но неизменно се възхищаваше от смелостта й.

Сякаш прочела мислите му, старицата въздъхна:

— Знаеш ли кое е едно от най-големите разочарования в живота ми, Джон? Ив. Наистина умирах за нея и исках да й дам света, но тя се интересува единствено от себе си.

— Грешиш, Кейт, Ив се интересува много от теб.

— Не говори глупости.

— Наистина. Наскоро тя… — Харли трябваше да подбере внимателно думите си. — Изживя нещо ужасно. Почти я бях отписал.

Сърцето на Кейт се сви.

— Защо… защо не си ми казал?

— Тя не ми позволи. Толкова се безпокоеше да не се разстроиш, че ме накара да се закълна, че няма да ти кажа и дума.

— Боже мой! — В шепота на Кейт имаше неописуема мъка. — Тя… добре ли е? — изрече пресипнало.

— Да, сега е добре.

Кейт се взираше в пространството.

— Благодаря ти, че ми каза, Джон. Благодаря ти.

— Ще ти напиша рецепта за хапчетата.

Когато Харли приключи с рецептата и вдигна поглед, Кейт си беше отишла.

Ив отвори вратата и не можа да повярва на очите си: пред нея стоеше баба й, стегната както винаги, без следа от отпадналост.

— Мога ли да вляза? — попита Кейт.

Ив отстъпи встрани — не проумяваше какво става.

— Разбира се.

Старицата влезе и огледа малкия апартамент, но не каза нищо.

— Мога ли да седна?

— Извинявай, разбира се. Извинявай… толкова е… Да ти направя ли нещо? Чай, кафе, друго?

— Не, благодаря. Добре ли си, Ив?

— Да, благодаря, добре съм.

— Току-що бях при доктор Джон Харли и той ми каза, че си преживяла нещо ужасно.

Ив наблюдаваше баба си внимателно, не бе сигурна какво ще последва.

— Да…

— Спомена, че… почти те бил отписал. И че не си му позволила да ми каже, защото не си искала да ме тревожиш.

„Значи това било.“ Сега Ив беше по-спокойна.

— Да, бабо.

— Това ми подсказва, че… — Кейт внезапно се задави, — че не ти е безразлично.

Ив се разплака от облекчение.

— Разбира се, че не ми е безразлично. Винаги е било така.

Миг по-късно Ив беше в ръцете на баба си. Кейт я притисна до себе си и допря устни до русата глава в скута й. Сетне прошепна:

— Толкова глупава съм била. Ще ми простиш ли? — извади ленена кърпичка и издуха носа си. — Бях прекалено строга с теб. Нямаше да го понеса, ако ти се беше случило нещо.

Ив погали нежно ръката на баба си, покрита със сини вени, и рече:

— Добре съм, бабо, всичко е наред.

Кейт се изправи и просълзена, замига.

— Започваме отначало, нали? — Дръпна Ив и я погледна право в очите. — Бях строга и неумолима — като баща си. Ще поправя грешката си. Първото нещо, което ще направя, е да те впиша пак в завещанието, както е редно.

„Това, което става, е прекалено хубаво, за да е вярно!“

— Аз… не ме интересуват парите, ти да си добре.

— Ти си моя наследница — ти и Александра. Имам само вас двете.

— Аз се оправям — рече Ив, — но ако това ще те направи щастлива…

— Ще ме направи много щастлива, скъпа, наистина. Кога ще се върнеш пак вкъщи?

Ив се поколеба само за миг.

— Мисля, че е по-добре да остана тук, но ще идвам винаги когато пожелаеш. О, бабо, не можеш да си представиш колко самотна бях!

Кейт хвана ръката на внучка си и промълви:

— Можеш ли да ми простиш?

Ив я погледна в очите и изрече тържествено:

— Разбира се, че мога.

Веднага щом Кейт си тръгна, Ив си наля силно уиски с вода и се отпусна върху канапето, за да възстанови невероятната сцена, разиграла се току-що. Идеше й да крещи от радост — те с Александра сега бяха единствените наследници на богатството на Блакуел. Лесно можеше да се отърве от Александра, но я безпокоеше Джордж Мелис — изведнъж той се беше превърнал в пречка.

— Има промяна в плана — каза Ив на Джордж. — Кейт ме вписа отново в завещанието си.

Джордж застина, както си палеше цигарата.

— Наистина ли? Честито.

— Ако сега се случи нещо на Александра, ще изглежда подозрително. Затова ще се погрижим за нея по-късно, когато…

— Боя се, че по-късно не ме устройва.

— Какво?

— Не съм глупак, скъпа. Ако нещо се случи на Александра, аз наследявам паричките й. Ти искаш да изчезна, нали?

Ив присви рамене.

— Нека го кажем така: ти само усложняваш нещата. Хайде да се споразумеем, Джордж: разведи се и след като се сдобия с парите, ще ти дам…

Той прихна.

— Не ставай за смях. Без мен, скъпа. Нищо не се е променило. В петък вечер ние с Алекс ще се срещнем в Дарк Харбър и аз смятам да отида.

Александра беше преизпълнена от щастие, когато чу новината за Ив и баба си.

— Сега отново сме заедно!

Телефонът иззвъня.

— Здравей. Дано не те безпокоя, Ив. Обажда се Кийт Уебстър.

Беше започнал да й се обажда по два-три пъти седмично. В началото тази несръчна страст я забавляваше, но напоследък й беше писнало.

— Не мога да говоря сега — каза Ив. — Връщаш ме от вратата.

— О! — възкликна той извинително. — Няма да те задържам тогава. Имам два билета за родеото другата седмица. Знам, че обичаш конете, и си помислих, че…

— Съжалявам, другата седмица сигурно няма да съм в града.

— Ясно. — Разочарованието ясно личеше в гласа му. — Тогава може би по-следващата седмица. Ще взема билети за някое представление. Коя пиеса ти се гледа?

— Гледала съм ги всичките — отряза го Ив. — Бързам.

Тя остави слушалката. Време беше да се облича — имаше среща с Рори Маккена, млад актьор, когото беше гледала в пиеса в един извънбродуейски театър. Беше пет години по-млад от нея и бе като ненаситен див жребец. Ив си представяше как се люби с него и почувства влага между краката си — очакваше я една вълнуваща вечер.

На път за вкъщи Джордж Мелис спря да купи цветя за Александра. Беше във великолепно настроение. Каква ирония на съдбата, че старата пак включва Ив в завещанието си! Но това не променяше нищо — след нещастния случай с Александра Джордж щеше да се погрижи и за Ив. Всичко беше подготвено. В петък Александра щеше да го чака в Дарк Харбър. „Само ние двамата — беше я помолил с целувка. — Освободи слугите, скъпа.“

Питър Темпълтън не преставаше да мисли за Александра Мелис. Чуваше ехото от думите на Джордж Мелис: „Може да я заведа някъде — мисля, че има нужда от промяна“. Инстинктът подсказваше на Питър, че Александра е в опасност, и все пак той бе безсилен да направи каквото и да било — не можеше да отиде при Ник Папас със своите съмнения, защото нямаше доказателства.

В другия край на града, на етажа на изпълнителните директори на „Кругър-Брент“ Кейт Блакуел подписваше ново завещание, с което оставяше по-голямата част от своето имущество на двете си внучки.

В северната част на Ню Йорк, в градината на психиатричната клиника Тони Блакуел стоеше пред статива. Върху платното бяха наплескани какви ли не цветове — всяко некадърно хлапе би могло да нарисува такава картина. Тони отстъпи да я погледа и доволен, се усмихна.

Петък, 10:57 часа

На летище „Ла Гуардия“ едно такси спря пред изхода на „Йстърн Еърлайнс“ и от него слезе Ив Блакуел. Подаде на шофьора стодоларова банкнота.

— Ей, не мога да ви върна, госпожо — каза той. — Нямате ли дребни?

— Не.

— Тогава ги развалете вътре.

— Нямам време, трябва да хвана следващия самолет за Вашингтон. — Тя погледна скъпия си часовник и отсъди: — Запазете стоте долара.

Почти изтича към изхода за заминаващи, на който пишеше „Вашингтон“.

— Един билет за отиване и връщане до Вашингтон — изрече запъхтяна.

Мъжът погледна часовника над главата си.

— Изпуснахте го с две минути. Самолетът отлетя.

— Трябва на всяка дена да се кача. Имам среща с… Нищо ли не можете да направите? — Още малко и щеше да изпадне в истерия.

— Спокойно, след час има друг.

— Цял час… По дяволите!

Той я наблюдаваше как се овладява.

— Добре, ще чакам. Има ли кафене наблизо?

— Не, но в коридора има кафе машина.

— Благодаря.

Мъжът я изгледа и си помисли: „Каква красавица! Как му завиждам на онзи, заради когото се е разбързала!“

Петък, 14 часа

„Ще ни бъде като втори меден месец — помисли си Александра развълнувана. — Освободи слугите. Искам да бъдем само двамата, ангел мой. Ще прекараме един прекрасен уикенд.“ Александра се канеше да излезе от скъпата къща и да поеме към Дарк Харбър, за да се срещне с Джордж. Закъсняваше. Бе обядвала с едни хора и се бе забавила. Каза на прислужницата:

— Заминавам. Ще се върна в понеделник сутринта.

Когато стигна външната врата, телефонът иззвъня. „Закъснявам. Нека звъни“, помисли си тя и забърза.

Петък, 19 часа

Джордж Мелис бе обмислял плана на Ив многократно — в него нямаше нито един пропуск. „Във Филбрук Коув ще те чака катер. Качи се на него и иди в Дарк Харбър. Внимавай да не те види някой. Вържи го за кърмата на «Корсар». Ще изведеш Александра да се поразходите през нощта с яхтата. Когато сте в открито море, прави каквото ти иска душата, Джордж — само внимавай да не останат следи от кръв. После изхвърли трупа във водата, качи се на катера и остави «Корсар» да се носи по течението. Закарай катера обратно до Филбрук Коув и там хвани ферибота в Линкълнвил до Дарк Харбър. Вземи такси до къщата и намери повод да накараш шофьора да влезе в имението, та и той да забележи, че «Корсар» не е на кея. Когато видите, че Александра я няма, се обади в полицията. Никога няма да открият тялото й — течението ще го отнесе в морето. Двама известни лекари ще дадат показания, че вероятно става дума за самоубийство.“

Той наистина намери катера, закотвен във Филбрук Коув.

Прекоси залива, без да включва фаровете, ориентираше се по лунната светлина. Мина покрай няколко закотвени яхти, не го забеляза никой. Стигна кея в имението на Блакуел. Изключи двигателя и завърза катера при „Корсар“, голямата яхта.

Александра го чакаше във всекидневната. Говореше по телефона, когато Джордж влезе. Махна му, закри слушалката с ръка и промълви:

— Говоря с Ив. — Послуша малко и каза: — Хайде да свършваме. Любимият току-що пристигна. Другата седмица ще се видим да обядваме.

Затвори телефона и забърза към Джордж, за да го прегърне.

— Подранил си. Толкова се радвам.

— Бях самотен без теб, затова зарязах всичко и дойдох.

Тя го целуна.

— Обичам те.

— И аз, съкровище. Освободи ли прислугата?

Тя се усмихна.

— Само ние двамата сме. Познай какво съм ти сготвила? Мусака.

Той прокара леко пръст по зърната на гърдите й, изопнали копринената й блуза.

— Знаеш ли за какво си мислех през целия следобед в онази скучна кантора? Да се поразходим с яхтата. Навън духа свеж вятър. Защо не излезем за час-два?

— Щом искаш. Но мусаката е…

Той обхвана с ръка гърдата й.

— Вечерята може да почака, но не и аз…

Александра се засмя.

— Добре! Ще ида да се преоблека. Идвам веднага.

— Аз ще те изпреваря.

Той се качи горе при гардероба с неговите дрехи и си сложи спортен панталон, пуловер и леки обувки. Сега, когато моментът беше дошъл, Джордж беше изпълнен с диво очакване, изпитваше някакво вълнение, от което всеки момент сякаш щеше да се взриви.

Чу гласа на Александра.

— Готова съм, скъпи.

Обърна се. Тя стоеше на вратата, облечена в пуловер, черен панталон и платнени обувки. Дългата й руса коса беше прихваната на опашка с тънка синя панделка. „Господи, колко е красива!“, помисли си той. Беше срамота да погубва такава хубост.

— И аз — отговори й Джордж.

Тя забеляза катера, завързан за кърмата на яхтата.

— За какво ни е, скъпи?

— Има малък остров в края на залива, който винаги съм искал да разгледам — обясни Джордж. — Ще идем с катера дотам, за да не

заседнем на рифовете.

Той развърза въжетата и отдалечи яхтата от кея. Насочи я по посока на вятъра, за да вдигне грота и кливера, и яхтата полегна вдясно. Вятърът изду големите платна и „Корсар“ потегли. Джордж се отправи към открито море. След като напуснаха вълнолома, ги посрещна силен вятър и яхтата започна да се накланя.

— Тук е диво и красиво — извика Александра. — Толкова съм щастлива, скъпи.

Той се усмихна.

— И аз.

По някакъв странен начин Джордж Мелис беше доволен, че Александра е щастлива и ще умре щастлива. Той огледа хоризонта, за да се увери, че наблизо няма други лодки — само в далечината се виждаха някакви слаби светлини. Беше време.

Включи лодката на автоматично управление, погледна за последен път празния хоризонт и се отправи към перилата с разтуптяно от вълнение сърце.

— Алекс — извика Джордж. — Ела да видиш.

Тя отиде, залитайки, при него и погледна надолу към студената тъмна вода.

— Ела изкомандва той дрезгаво.

Александра се сгуши в ръцете му и той я целуна грубо по устните. Прегърна я и почувства как тялото й се отпуска. Напрегна мускули и започна да я вдига във въздуха към перилото.

Внезапно тя се задърпа:

— Джордж!

Той я вдигна още по-високо и усети, че Александра се опитва да се отскубне, но беше прекалено слаба. Вече бе почти върху перилото, диво риташе и Джордж се напъна, за да я прехвърли през него. В този миг в гърдите внезапно го прониза непоносима болка. Първата му мисъл беше: „Сърдечен удар“. Отвори уста, за да каже нещо, и от нея бликна кръв. Той отпусна ръце и погледна невярващо гърдите си — от зейналата рана течеше кръв. Извърна очи — тя стоеше пред него с окървавен нож в ръка и му се усмихваше.

Последната мисъл на Джордж Мелис беше: „Ив…“

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Александра пристигна в къщата в Дарк Харбър в десет вечерта. Няколко пъти се бе опитала да се обади на Джордж, но все не отговаряше никой. Надяваше се той да не й се разсърди, че е закъсняла. Беше се получило много глупаво. Рано следобед, когато Александра тръгваше за Дарк Харбър, телефонът иззвъня. Тя си каза: „Закъснявам. Нека си звъни“ и беше тръгнала към колата. Прислужницата обаче забързано я настигна.

— Госпожо Мелис, обажда се сестра ви. Казва, че е спешно.

Когато Александра взе слушалката, Ив й рече:

— Скъпа, във Вашингтон съм и имам ужасен проблем. Трябва да те видя.

— Разбира се — отвърна начаса Александра. — Тръгвам за Дарк Харбър, там ме чака Джордж, но ще се върна в понеделник и…

— Не търпи отлагане. — Ив говореше отчаяно. — Ще ме чакаш ли на летище „Ла Гуардия“? Пристигам със самолета в пет часа.

— На драго сърце, Ив. Но казах на Джордж…

— Спешно е, Алекс! Но, разбира се, ако си много заета…

— Чакай! Добре, ще дойда.

— Благодаря ти, скъпа, знаех си, че мога да разчитам на теб.

Ив я молеше за услуга толкова рядко, че Александра не можеше да й откаже. Щеше да хване по-късен полет за острова. Обади се на Джордж в кантората, за да му каже, че ще се забави, но той не беше там. Помоли секретарката да му предаде и след час хвана такси за „Ла Гуардия“, за да посрещне самолета от Вашингтон в пет часа, но Ив не беше в него. Почака още два часа, ала от сестра й нямаше и следа. Не знаеше къде да я потърси във Вашингтон и накрая, понеже нямаше какво друго да стори, взе самолет до острова. Когато наближи имението „Кедров хълм“, видя, че къщата е тъмна. Джордж трябваше да е пристигнал. Александра тръгна от стая в стая, като палеше лампите.

— Джордж!

Нямаше никаква следа от него. Тя се обади вкъщи в Манхатън, отговори прислужницата.

— Там ли е господин Мелис? — попита Александра.

— Ами не, госпожо Мелис. Каза, че ще отсъствате и двамата в събота и неделя.

— Благодаря ти, Мари, може би се е забавил някъде.

Нямаше никаква логика да не е пристигнал. Очевидно в последната минута е възникнала някаква работа и както обикновено, съдружниците са я възложили на него. Щеше да пристигне всеки момент. Александра набра номера на Ив.

— Ив! — възкликна тя. — Боже мой, какво ти се е случило?

— А на теб? Чаках те на летище „Кенеди“ и когато не дойде…

— „Кенеди“ ли? Ти каза „Ла Гуардия“!

— Не, скъпа, казах „Кенеди“.

— Но… Вече няма значение. Извинявай — рече Александра. — Не съм разбрала. Добре ли си?

— Вече да, но имах отвратителен ден. Хванала съм се с един, важна клечка във Вашингтон. Той е безумно ревнив и… — Ив се засмя. — Не мога да ти разправям подробностите по телефона, защото телефонната компания ще ни отнеме номерата. Ще ти разкажа всичко в понеделник.

— Добре — каза Александра с огромно облекчение.

— Приятен уикенд — рече Ив. — Как е Джордж?

— Няма го. — Александра се опита да не издава тревогата си. — Сигурно се е задържал по работа и не е успял да се обади.

— Няма начин да не се обади. Лека нощ, скъпа.

— Лека нощ, Ив.

Александра затвори телефона и си помисли: „Колко хубаво ще бъде, ако Ив си намери добър мъж — прекрасен и мил като Джордж“. Погледна часовника си — наближаваше единайсет. Джордж досега трябваше да е намерил начин да й се обади. Тя вдигна слушалката и набра номера на брокерската къща — не отговори никой. Обади се в клуба му — не, не били виждали господин Мелис. Към полунощ Александра беше разтревожена, а в един изпадна в паника. Не знаеше какво да прави. Вероятно Джордж беше с някой клиент и не можеше да намери телефон или пък се е наложило да замине и не я е открил —

сигурно имаше някакво просто обяснение. Ако Александра се обадеше в полицията и Джордж се появеше, щеше да се чувства много глупаво.

В два часа след полунощ позвъни в полицията. На остров Айлсбъро нямаше полицейски участък, най-близкият беше в окръг Уолдоу.

Някакъв сънлив глас каза:

— Полицейски участък на окръг Уолдоу, сержант Ламбърт.

— Обажда се госпожа Мелис от имението „Кедров хълм“.

— Слушам ви, госпожо Мелис. — Сержантът бе разтревожен. — Какво мога да направя за вас?

— Честно казано, не съм сигурна какво — отвърна Александра колебливо. — Съпругът ми трябваше да ме чака тук снощи, но още не се е появил.

— Ясно.

В тази дума имаше всякакви нюанси. Полицаят можеше да изброи поне три причини един съпруг да не си е вкъщи в два часа след полунощ: блондинки, брюнетки и рижави.

Той каза тактично:

— Възможно ли е да се е задържал по работа?

— Ами обикновено се обажда.

— Е, нали знаете как стават тия неща, госпожо Мелис — понякога попадаш някъде, откъдето не можеш да се обадиш. Сигурен съм, че ще ви се обади.

Сега вече тя наистина се чувстваше като глупачка. Разбира се, полицията не можеше да направи нищо. Беше чела някъде, че полицията тръгва да издирва някого, ако той е отсъствал едно денонощие, а Джордж не отсъстваше, той просто закъсняваше.

— Точно така — каза Александра. — Извинете за безпокойството.

— Няма нищо, госпожо Мелис. Сигурен съм, че ще пристигне с първия ферибот в седем часа сутринта.

Джордж не дойде с ферибота в седем часа, нито със следващия. Александра отново се обади в къщата в Манхатън — мъжът й не беше там.

Обзе я чувството, че се е случило нещо ужасно, че Джордж е катастрофирал, че е в болница, че е зле или е мъртъв. Ако не се бе заблудила така с Ив! Може би Джордж е идвал в къщата и когато е видял, че я няма, е заминал. Но пак имаше много въпроси без отговор: в такъв случай е щял да остави бележка. Или е заварил крадци, които са го нападнали и отвлекли. Александра обиколи стаите една по една, търсейки нещо, което да я насочи. Всичко беше непокътнато. Слезе до кея. „Корсар“ беше закотвен там.

Отново позвъни на полицейския участък в окръг Уолдоу. Дежурен беше лейтенант Филип Инграм с двадесет години стаж в полицията. Той вече знаеше, че Джордж Мелис не се е прибирал цяла нощ — сутринта всички в участъка говореха главно за това и не спестяваха псувните по адрес на Мелис.

Инграм каза на Александра:

— Нямате ли вести от него, госпожо Мелис? Добре, ще дойда лично.

Знаеше, че само ще си губи времето — съпругът й явно беше с някоя мацка. „Но когато семейство Блакуел се обади, простосмъртните се явяват начаса“, кисело си помисли той. Както и да е, Александра беше свястно момиче — беше я виждал няколко пъти.

— Ще се върна след около час — каза той на дежурния.

Лейтенант Инграм изслуша разказа на Александра, провери къщата и кея и стигна до заключението, че тя наистина си има неприятности. Джордж Мелис е трябвало да се срещне с жена си предната вечер в Дарк Харбър, но не се бе появил. Макар че не му влизаше в работата, лейтенант Инграм знаеше, че няма да е зле да помогне на член на семейство Блакуел. Позвъни на летището на острова и на спирката на ферибота в Линкълнвил — през последното денонощие Джордж Мелис не се беше появявал там.

— Не е пристигнал в Дарк Харбър — каза лейтенантът на Александра.

„И какво ли значи това? Защо е изчезнал?“ Според лейтенанта никой разумен мъж не би зарязал жена като Александра.

— Ще проверим в болниците и мор… — Той замълча. — И други места. Ще го обявим за издирване.

Александра се опитваше да се владее, но Инграм виждаше какви усилия й струва това.

— Благодаря ви, лейтенант. Излишно е да ви казвам колко съм ви благодарна.

— Това ми е работата — каза лейтенант Инграм.

Върна се в участъка и започна да върти по болници и морги. Всички отговаряха отрицателно. Не бе постъпвало съобщение, че с Джордж Мелис се е случила злополука. Следващият ход на лейтенант Инграм беше да се обади на един приятел, журналист в „Мейн Куриър“. След това лейтенантът пусна бюлетин за издирване.

В следобедните вестници се появи заглавие: „Изчезнал е съпругът на наследницата на Блакуел“.

Питър Темпълтън чу новината от детектив Ник Папас.

— Питър, помниш ли, че преди време ме помоли да проуча що за птица е Джордж Мелис?

— Да…

— Хванала го е липсата.

— Хванала го е какво?

— Изчезнал е, духнал е, избягал е. — Той изчака Питър да осмисли новината.

— Взел ли е нещо със себе си? Пари, дрехи, паспорт?

— Не, според съобщението, което получихме от Мейн, господин Мелис просто е изчезнал яко дим. Ти си негов психиатър и си мислех, че може би имаш представа защо твоят човек ще направи такова нещо.

Питър отговори откровено:

— Нямам никаква представа, Ник.

— Ако се сетиш нещо, обади ми се. Голям шум ще се вдигне.

— Ще ти се обадя — обеща Питър.

След половин, час Александра Мелис позвъни на Питър Темпълтън и той долови резките нотки на паника в гласа й.

— Аз… Джордж е изчезнал. Никой не знае какво му се е случило. Надявам се, че ви е споменал нещо, което да ни подскаже… — Тя замълча.

— Съжалявам, госпожо Мелис, не ми е казвал нищо. Нямам представа какво му се е случило.

— Господи!

На Питър му се искаше да я успокои по някакъв начин.

— Ако се сетя нещо, веднага ще ви се обадя. Къде да ви намеря?

— Сега съм в Дарк Харбър, но довечера се връщам в Ню Йорк и ще бъда при баба си.

Александра едва издържаше да е сама — от сутринта бе говорила с Кейт няколко пъти.

— Скъпа, сигурна съм, че е излишно да се безпокоиш — каза баба й. — Вероятно е заминал по работа и е забравял да ти каже.

И двете обаче не вярваха на това.

Ив научи, че Джордж е изчезнал, от телевизията. Показаха снимки на имението „Кедров хълм“ отвън, както и на Александра и Джордж след сватбата. Имаше една снимка на Джордж в едър план — гледаше нагоре с широко отворени очи, и й напомни изненадата върху лицето му точно преди да умре.

Коментаторът каза:

— Няма данни, че е отвлечен, не е поискан и откуп. Полицията предполага, че Джордж Мелис е станал жертва на нещастен случай и може би страда от загуба на паметта.

Ив се усмихна доволно. Никога нямаше да намерят трупа. Отливът го бе отнесъл навътре в морето. Горкият Джордж! Беше се придържал към плана й най-педантично, но тя го беше променила. Беше дошла със самолет в Мейн и във Филбрук Коув беше наела моторница „за една приятелка“. После взе друга лодка от близкия кей и отиде с нея в Дарк Харбър, където изчака Джордж. Той изобщо не се усъмни. Преди да върне яхтата на кея, Ив много внимателно избърса палубата.

След това беше много лесно да издърпа наетия от Джордж катер обратно до кея, да предаде лодката на собственика и да се върне със самолета в Ню Йорк, за да изчака обаждането на Александра — беше сигурна, че сестра й ще позвъни.

Беше идеалното престъпление. Полицията щеше да обяви Джордж за безследно изчезвал.

Говорителят съобщи:

— А сега другите новини…

Ив изключи телевизора. Не искаше да закъснява за срещата си с Рори Маккена.

В шест часа на другата сутрин някакви рибари забелязали трупа на Джордж Мелис заклещен на вълнолома в началото на залива Пинъбскот. Отначало съобщиха, че се е удавил, но колкото повече факти се изясняваха, толкова повече се променяше смисълът на информацията. Според следователя това, което първоначално е било смятано за ухапвания от акула, всъщност се е оказало рани от нож. Във вечерните вестници се появиха тлъсти заглавия: „Подозрения за убийство в мистериозната смърт на Джордж Мелис“… „Намерен е милионер, убит с нож.“

Лейтенант Инграм разглеждаше графика за морските течения от предната вечер. Когато свърши, се облегна на стола с озадачен израз. Трупът на Джордж Мелис е щял да бъде отнесен навътре в морето, ако не се е заклещил на вълнолома. Лейтенантът беше учуден най-вече от това, че тялото е било отнесено от течението откъм Дарк Харбър. Точно оттам, където Джордж Мелис уж не е ходил.

Детектив Папас отиде със самолета в Мейн, за да поговори с лейтенант Инграм.

— Мисля, че моят отдел може да ви помогне в разследването — каза Ник Папас. — Имаме интересна информация за миналото на Джордж Мелис. Знам, че е извън нашите пълномощия, но ако поискате сътрудничество, с удоволствие ще ви услужим, лейтенант.

През двадесетте години, откакто лейтенант Инграм беше работил в полицейския участък на окръг Уолдоу, единствената интересна случка, на която бе присъствал, бе, когато някакъв пиян турист свалил с изстрел главата на лос от стената на местния антикварен магазин. Убийството на Джордж Мелис беше истинска сензация и лейтенант Инграм усети, че сега му е паднало да се прочуе. С малко късмет току-виж го прехвърлили в градското управление на полицията в Ню Йорк, където кипеше истинската работа. Затова погледна Ник Папас и промърмори:

— Ами не знам…

Сякаш прочел мислите му, Ник Папас рече:

— Ние не търсим слава. По тоя случай ще падне много работа и за нас ще е най-лесно да го приключим час по-скоро. Като начало ще ви дам информация за миналото на Джордж Мелис.

Лейтенант Инграм реши, че няма какво да губи.

— Добре, разбрахме се.

Александра лежеше, беше се натъпкала с успокоителни. Умът й упорито отказваше да приеме факта, че Джордж е бил убит. Кой е могъл да го направи? Никой нямаше причина да убива Джордж. Полицаите бяха споменали за рани от нож, но явно бъркаха. Сигурно беше нещастен случай. „Кой ще иска да го убива!… Кой ще иска да го убива!…“ Хапчетата, които й даде доктор Харли, най-накрая започнаха да действат и тя заспа.

Ив беше смразена от новината, че е намерен трупът на Джордж. „Но може би е за добро — помисли си тя. — Ще заподозрат Александра — тя беше на острова.“

Кейт седеше до Ив на канапето в гостната — новината беше ужасен удар за старицата.

— Защо някой ще убива Джордж? — попита тя.

Ив въздъхна.

— Не знам, бабо, просто не знам, но сърцето ми се къса за бедната Алекс.

Лейтенант Филип Инграм разпитваше контрольора на ферибота Линкълнвил — Айлсбъро.

— Сигурен ли си, че нито господин, нито госпожа Мелис не са пътували с ферибота в петък следобед?

— Не, поне в моята смяна, Фил, а аз питах колегата от сутрешната смяна, той също не ги е виждал. Вероятно са дошли със самолета.

— Още един въпрос, Лу. На ферибота в петък имаше ли непознати?

— По дяволите каза контрольорът. — Нали знаете, че по това време на годината на острова не ходят непознати. Има малко туристи през лятото, но през ноември? Глупости!

Лейтенант Инграм отиде да поговори с директора на летището в Айлсбъро.

— Джордж Мелис не е слизал онази вечер от самолета, Фил. Явно е дошъл на острова с ферибота.

— Лу каза, че не го е виждал.

— Е, сто на сто не е плувал дотук, нали?

— Ами госпожа Мелис?

— Да. Пристигна към десет часа със своя „Бийчкрафт“. Синът ми Чарли я закара от летището до „Кедров хълм“.

— И в какво настроение беше?

— В странно. Беше нервна, едва я свърташе на едно място — дори синът ми го забеляза. Обикновено е спокойна, винаги ще каже една-две благи думи на всеки, ама оная вечер бързаше ужасно.

— Още един въпрос. Някакви непознати пристигнаха ли на летището оня следобед или вечер? Хора, които не си виждал?

Директорът поклати глава.

— Никакви, само редовните пътници.

След час лейтенант Инграм разговаряше по телефона с Ник Папас.

— Това, което научихме досега — каза той на нюйоркския детектив, — е доста смущаващо. В петък вечер към десет часа госпожа Мелис е пристигнала с частен самолет на летище Айлсбъро, но мъжът й не е бил с нея, не е дошъл и с редовните полети или ферибота. Всъщност по нищо не личи да е бил на острова онази вечер.

— Освен по течението?

— Да.

— Който го е убил, вероятно го е хвърлил от лодка с мисълта, че отливът ще го отнесе в открито море. Провери ли „Корсар“?

— Разгледах го — никакви признаци за насилие, никакви петна кръв.

— Имаш ли нещо против да доведа съдебен лекар?

— Не, при условие че не си забравил нашата уговорка.

— Помня я. До утре.

На следващата сутрин пристигнаха Ник Папас и неколцина специалисти. Лейтенант Инграм ги придружи до кея на Блакуел, където беше завързан „Корсар“.

След два часа съдебният лекар съобщи:

— Май сме уцелили шестица от тотото, Ник. Под перилото има няколко петна кръв.

Още същия следобед от лабораторията потвърдиха, че петната отговарят на кръвната група на Джордж Мелис.

Полицейският участък в богаташкия квартал на Манхатън беше по-пълен от обикновено. След няколко среднощни акции килиите за предварителен арест бяха претъпкани с проститутки, алкохолици и сексуални маниаци. Шумът и вонята привлякоха вниманието на Питър Темпълтън, докато той вървеше към кабинета на детектив Папас.

— Ей, Питър, добре, че се отби.

По телефона му беше казал:

— Приятелю, криеш нещо от мен. Ела в кабинета ми до шест часа, или ще изпратя да те доведе патрулът.

Когато придружителят му излезе от кабинета, Питър попита:

— За какво става дума, Ник? Какво те тревожи?

— Ще ти кажа. Някой се прави на умен. Знаеш ли с какво разполагаме? С един мъртвец, изчезнал от остров, на който не е стъпвал.

— Нищо не разбирам.

— Ти ще ми обясниш, мой човек. Контрольорът на ферибота и директорът на летището се кълнат, че не са виждали очите на Джордж Мелис вечерта, когато е изчезнал. Единственият начин да стигне до острова е с лодка. Проверихме всички собственици на моторници в района. Пак ударихме на камък.

— Може би онази вечер не е бил в Дарк Харбър.

— От съдебната лаборатория твърдят друго — намерили са доказателства, че Мелис е бил в къщата, че е свалил официалния костюм и си е сложил дрехите, с които бе намерен трупът.

— В къщата ли е бил убит?

— На яхтата на Блакуел и тялото му е било изхвърлено във водата. Който го е направил, е предполагал, че течението ще го отнесе в Китай.

— Как?…

Ник Папас вдигна мускулестата си ръка.

— Нека засега аз задавам въпросите. Мелис беше твой пациент и сигурно ти е разказвал за жена си.

— Какво общо има тя?

— Как какво? Жена му е единствената заподозряна.

— Ти си луд.

— Ау, мислех си, че психиатрите никога не използват думи като „луд“.

— Ник, защо смяташ, че Александра Мелис е убила съпруга си?

— Била е там и е имала мотив. Отишла е на острова късно вечерта с нелепото обяснение, че се е забавила, защото е чакала сестра си на погрешното летище.

— Какво казва сестра й?

— Чакай малко. Какво, по дяволите, очакваше да каже тя? Те са близначки. Знаем, че тази вечер Джордж Мелис е бил в къщата, но жена му се кълне, че не го е виждала. Е, къщата е голяма, Питър, но не чак толкова. Освен това госпожата освобождава за уикенда всички слуги. Когато я попитах защо, ми отговори, че го е предложил Джордж. А той, разбира се, вече не може да го потвърди.

Питър седеше, потънал в размисъл.

— Спомена, че имала мотив. Какъв?

— Имаш къса памет — нали ти ми каза какъв! Беше омъжена за един хахо, който тормозеше всичко живо, до което можеше да се докопа. Вероятно честичко я е потупвал. Нека приемем, че й е дошло до гуша и е поискала развод. Той й е отказал. Защо да й го дава? Беше се уредил. Тя не би посмяла да го даде под съд — щеше да предизвика прекалено шумен скандал. Нямала е избор и е трябвало да го убие.

Папас се облегна.

— Какво искаш от мен? — попита го Питър.

— Информация. Преди десет дни си обядвал със съпругата на Мелис. — Той натисна едно копче на касетофона на бюрото си. — Сега вече записваме, Питър. Разкажи ми за обеда. Как се държа Александра? Беше ли напрегната? Ядосана? Или истерична?

— Ник, никога не съм виждал по-спокойна жена с по-щастлив брак.

Ник Папас замята гневни погледи към него и изключи касетофона.

— Не ме будалкай, приятелю. Тази сутрин се видях с доктор Джон Харли. За Бога, той тъпче Александра с хапчета, та тя да не се самоубие.

Джон Харли беше силно обезпокоен от срещата си с лейтенант Папас. Детективът заговори без заобикалки:

— Наскоро госпожа Мелис идвала ли е при вас на преглед?

— Съжалявам — отвърна доктор Харли, — нямам право да говоря за пациентите си. Боя се, че не мога да ви помогна.

— Добре, докторе, разбирам. Вие сте стари приятели и бихте искали да запазите всичко в тайна. За мен това е без значение. — Той се изправи. — Аз обаче разследвам убийство. Ще се върна след час, със заповед да прегледам картоните на пациентите ви и щом открия това, което търся, ще го разглася чрез вестниците.

Доктор Харли го изучаваше.

— Можем да постъпим така или пък вие още сега ще ми кажете това, което искам да знам, и аз ще направя всичко възможно да го пазя в тайна. А?

— Седнете — покани го Харли. — Напоследък Александра имаше някои емоционални проблеми.

— От какво естество?

— Страдаше от силна депресия. Говореше за самоубийство.

— Спомена ли, че ще употреби нож?

— Не, но спомена, че постоянно сънува как се дави. Предписах й уелбутрин. Следващия път ми каза, че не й помага, и аз й дадох номифензин. Не знам… дали й е помогнал.

Ник Папас сглобяваше отделните части от главоблъсканицата. Накрая вдигна поглед и попита:

— Нещо друго?

— Това е всичко, лейтенант.

Но имаше още нещо и съвестта на Джон Харли го измъчваше. Преднамерено не спомена как Джордж Мелис е нападнал и пребил Ив

Блакуел. Отчасти се тревожеше, защото бе длъжен да го съобщи на полицията веднага, но преди всичко искаше да предпази семейство Блакуел. Нямаше откъде да знае дали има връзка между побоя и убийството на Джордж Мелис, но инстинктът му подсказваше, че е по-добре да не отваря дума за това — смяташе да направи всичко възможно и да не намесва Кейт Блакуел.

Петнадесет минути след като взе това решение, сестрата му съобщи:

— Търси ви доктор Кийт Уебстър.

Като че ли бе проговорила съвестта на Джон Харли. Кийт Уебстър каза:

— Ще ми се да намина днес следобед. Свободен ли си.

— Ще се освободя. В колко часа?

— Например в пет.

— Добре, Кийт, чакам те.

„И така, няма да се размине толкова лесно.“

В пет часа доктор Харли въведе Кийт Уебстър в кабинета си.

— Ще пийнеш ли нещо?

— Не, благодаря, Джон, не пия. Извинявай, че ти досаждам.

Всеки път, когато Харли се срещаше с Кийт Уебстър, той като че ли му се извиняваше за нещо. Беше толкова благ и безобиден, все искаше да ти угоди, досущ като пале, което чака да бъде помилвано по главичката. Джон Харли направо не можеше да повярва, че в тази бледа, безцветна личност се спотайва такъв ненадминат хирург.

— С какво мога да ти помогна, Кийт?

Кийт Уебстър пое дълбоко дъх.

— Става дума за… нали знаеш… този побой, който Джордж Мелис нанесе на Ив Блакуел.

— И какво по-точно?

— Нали си даваш сметка, че тя едва не умря?

— Да.

— Ами не съобщихме на полицията. След всичко, което се случи — убийството на Мелис и другото, се питам дали да не разкажа на следователите.

„Значи това било.“ Май нямаше как Харли да си спести главоболията.

— Постъпи както сметнеш за добре, Кийт.

Другият пророни мрачно:

— Да де. Само дето не ми се ще да направя нещо, което ще нарани Ив Блакуел. Тя не е случайна.

Доктор Харли го наблюдавате внимателно.

— Да, така е.

Кийт Уебстър въздъхна:

— Работата е там, Джон, че ако си замълча и полицията разбере, ще се опозоря.

„Ще се опозорим и двамата“, помисли си Джон Харли, но видя един възможен изход и подметна нехайно:

— Малко вероятно е полицията да разбере. Ив сто на сто няма да се изтърве, а ти я оправи идеално. Ако не беше онзи малък белег, човек никога не би се досетил, че е била обезобразена.

Кийт Уебстър примигна.

— Какъв малък белег?

— Червеният белег на челото й. Тя ми каза, че си щял да го махнеш след месец-два.

Уебстър запремигва още по-бързо. Харли реши, че е нервен тик.

— Не си спомням… Кога за последен път си виждал Ив?

— Дойде преди десетина дни да поговорим за сестра й. Всъщност само по белега се досетих, че това е Ив, а не Александра — нали знаеш, че си приличат като две капки вода.

Кийт Уебстър кимна бавно.

— Да, виждал съм снимки на сестра й във вестниците — приликата е поразителна. Значи си я познал само по белега от операцията?

— Да.

Доктор Уебстър замълча и прехапа долната си устна. Накрая каза:

— Вероятно още не бива да ходя в полицията. Трябва да помисля още малко.

— Честно казано, ще постъпиш разумно, Кийт. Те и двете са прекрасни жени. Вестниците намекват, че според полицията Александра е убила Джордж — това е невъзможно. Спомням си, когато бяха малки момиченца…

Доктор Уебстър вече не го слушаше.

Тръгна си от Харли много умислен. Бе повече от сигурен, че не е оставил и най-малък белег върху това красиво лице. И все пак Джон Харли го беше забелязал. Вероятно й е от друг нещастен случай, но тогава защо е излъгала? Нещо не се връзваше.

Обмисли нещата от всички страни и когато стигна до някакво заключение, той си помисли: „Ако съм прав, това ще промени целия ми живот“.

Рано на другата сутрин позвъни на Харли.

— Джон — започна той, — извинявай за безпокойството. Каза, че Ив Блакуел е идвала да поговорите за сестра й Александра, нали?

— Да.

— После Александра идва ли при теб?

— Да, още на следващия ден. Защо?

— Просто ми е интересно. Би ли ми казал защо е идвала при теб сестрата на Ив?

— Александра беше в дълбока депресия и Ив се опитваше да й помогне.

Ив беше пребита почти до смърт от съпруга на Александра, а сега този мъж беше убит и заподозряна беше Александра.

Кийт Уебстър си знаеше открай време, че не е блестящ. В училище зубреше къртовски колкото да премине. Съучениците му непрекъснато го вземаха на подбив. Не се открояваше нито в спорта, нито в ученето, пък и бе затворен — накъсо, беше си кръгла нула. Родителите му бяха най-изненадани от всички, когато Кийт записа медицина. А когато избра хирургията, нито колегите му, нито преподавателите очакваха да стане добър, а камо ли велик хирург. Само че той ги смая всичките. Дълбоко в него дремеше дарба, почти гениалност. Кийт беше като невероятен скулптор, който вместо с глина правеше магии с жива плът и не след дълго се прочу. Въпреки успеха обаче така и не успя да преодолее травмата от детството си. Пак си беше момченцето, което отегчава всички и на което момичетата се присмиват.

Когато най-после намери Ив, ръцете му бяха целите в пот. Тя вдигна телефона при първото позвъняване.

— Рори? — попита Ив гърлено и страстно.

— Не, обажда се Кийт Уебстър.

— О, здравей.

Той усети промяната в гласа ѝ.

— Как си? — попита тя.

— Добре.

Усещаше, че е припряна.

— Аз… трябва да те видя.

— Не се виждам с никого. Ако четеш вестници, знаеш, че зет ми беше убит и съм в траур.

Кийт избърса дланите си в панталоните.

— Точно за това искам да те видя, Ив. Имам информация, която би трябвало да знаеш.

— Каква информация?

— Предпочитам да не я обсъждаме по телефона. — Почти чуваше как умът на Ив щрака.

— Добре. Кога?

— Веднага, ако може.

Когато след половин час отиде в жилището на Ив, тя му отвори с думите:

— Много съм заета. Защо искаше да ме видиш?

— Заради това — каза Кийт Уебстър извинително. Отвори кафявия плик, който стискаше, извади снимка и нерешително я подаде. Беше нейна.

Тя я погледна озадачено:

— Е?

— Снимката е твоя.

— Виждам — сряза го Ив. — И какво от това?

— Направена е след операцията ти.

— Е, и?

— На челото ти няма никакъв белег, Ив.

Той забеляза промяната в израза ѝ.

— Седни, Кийт.

Седна срещу Ив на ръба на канапето — не можеше да откъсне очи от нея. Като хирург бе виждал много красиви жени, но Ив Блакуел

направо го бе запленила. Не познаваше друга жена като нея.

— Я по-добре ми кажи за какво става дума.

Той започна от началото: разказа й за посещението си при доктор Харли и за мистериозния белег. Докато говореше, Кийт Уебстър наблюдаваше очите на Ив — те бяха безизразни.

Когато свърши, Ив рече:

— Не знам какво си мислиш, но само ми губиш времето. Що се отнася до белега, просто си правех малка шега със сестра си. Сега, ако си свършил, ме чака доста работа.

Той не помръдна от мястото си.

— Извинявай, че ти досаждам, но ми се искаше да поговоря с теб, преди да отида в полицията.

Сега вече видя, че е привлякъл вниманието й.

— Защо, по дяволите, ще ходиш в полицията?

— Длъжен съм да съобщя, че Джордж Мелис те е бил. После и за този белег. Нищо не разбирам, но съм сигурен, че ти ще ми обясниш.

Ив усети за пръв път, че я пронизва страх. Този глупав и скучен дребосък нямаше представа какво се е случило, но знаеше достатъчно, та полицията да започне да я разпитва.

Джордж Мелис бе идвал често в жилището й.

Следователите вероятно щяха да намерят свидетели, които са го виждали. Беше излъгала, че през нощта, когато е бил убит Джордж, е била във Вашингтон и нямаше истинско алиби — и през ум не й бе минавало, че ще й трябва. Ако полицаите научеха, че Джордж я е пребил до смърт, щяха да я заподозрат, че е имала мотив да го убие, и всичко щеше да излезе наяве. Ив трябваше да накара този човек да замълчи.

— Какво искаш? Пари ли?

— Не.

Тя забеляза възмущението върху лицето му.

— Аз… те желая толкова много, Ив. Ще ми е много неприятно, ако ти се случи нещо.

Ив се насили да се усмихне.

— Нищо няма да ми се случи, Кийт, не съм направила нищо лошо. Повярвай ми, това изобщо не е свързано с убийството на Джордж Мелис. — Тя се пресегна и го хвана за ръката. — Много ще съм ти благодарна, ако го забравиш.

Той сложи длан върху нейната и я стисна.

— Бих искал, Ив, наистина. Но в събота ме викат при следователя. Аз съм лекар. Мое задължение е да дам показания и да кажа всичко, което знам.

Кийт видя, че в очите й се появява тревога.

— Не си длъжен да го правиш!

Погали я по ръката.

— Длъжен съм, Ив, положил съм клетва. Има само едно нещо, което може да ме накара да не го правя.

Усети, че Ив се хваща на въдицата.

— Какво е?

— Един съпруг не може да бъде насилван да свидетелства срещу съпругата си — изрече Кийт Уебстър.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Ожениха се два дни преди началото на разследването, венча ги един съдия в кабинета си. Само при мисълта, че ще е жена на Кийт Уебстър, Ив направо настръхваше, но нямаше избор. „Тоя глупак си въобразява, че ще му остана съпруга.“ Щом разследването приключеше, тя щеше да се разведе и всичко щеше да свърши.

Лейтенант Ник Папас имаше проблем: беше сигурен кой е убил Джордж Мелис, но не можеше да го докаже. Сблъска се с една мълчалива конспирация около семейство Блакуел, която не успя да пробие. Обсъди го с шефа си — капитан Харолд Кон — опитно ченге, издигнало се от обикновен полицай.

Той го изслуша и каза:

— Всичко това са празни приказки, Ник, нямаш нито едно доказателство. Ще ни се изсмеят в съда.

— Знам — въздъхна лейтенант Папас. — Но съм прав. — Поседя за момент, размишлявайки. — Дали мога да поговоря с Кейт Блакуел?

— Господи! Защо?

— Ще направя нещо като проучване. Тя е глава на семейството. Може би има някаква информация, която дори не подозира, че притежава.

— Внимавай много.

— Дадено.

— И по-кротко с нея, Ник. Не забравяй, че е на възраст.

— Точно на това разчитам — каза детектив Папас.

Срещнаха се още същия следобед в кабинета на Кейт Блакуел. Ник Папас предполагаше, че старицата е прехвърлила осемдесет, но се държеше за годините си. Почти не издаде напрежението, което според детектива изпитваше. Държеше около нея да не се шуми, а сега беше принудена да наблюдава как името Блакуел е в центъра на вниманието.

— Секретарката ми каза, че искате да ме видите по спешен въпрос, лейтенант.

— Да, госпожо. Утре ще започне разследването за смъртта на Джордж Мелис. Имам основания да смятам, че вашата внучка е замесена в убийството.

Кейт отсече:

— Изключено.

— Моля да ме изслушате, госпожо Блакуел. Всяко полицейско разследване започва с въпроса за подбудите. Джордж Мелис търсеше жена със зестра и бе жесток садист. — Забеляза реакцията върху лицето й, но продължи: — Ожени се за внучка ви и изведнъж се сдоби с огромно богатство. Предполагам, че често е биел Александра и когато тя е поискала развод, е отказал. Тя е могла да се отърве от него само като го убие.

Кейт се взираше в него с пребледняло лице.

— Започнах да търся доказателства в подкрепа на версията си. Знаем, че Джордж Мелис е бил в имението „Кедров хълм“, преди да изчезне. От сушата до Дарк Харбър се стига само по два начина — със самолет или ферибот. Според полицаите от тамошния участък зет ви не е отишъл нито със самолет, нито с ферибот. Аз не вярвам в чудеса и не мисля, че Мелис е човек, който е могъл да върви по вода. Значи е взел лодка отнякъде другаде. Затова тръгнах да проверявам всички места, откъдето може да се наеме лодка, и късметът ми се усмихна в Гилки Харбър. В четири часа следобед в деня на убийството някаква жена е наела моторница и е казала, че по-късно ще я вземе нейна приятелка. Платила е в брой, но е трябвало да разпише квитанция. Използвала е името Соланж Дюна. Познато ли ви е?

— Да. Тя… тя беше гувернантка на близначките, когато те бяха малки. Върна се във Франция преди много години.

Папас кимна, а в очите му проблесна задоволство.

— Малко по-нататък същата жена е наела втора лодка. Навлязла е с нея в морето и се е върнала след три часа. Подписала се е отново с името Соланж Дюна. Показах на собствениците и на двете лодки снимка на Александра. Те бяха почти сигурни, че е тя, само дето жената, наела лодките, била брюнетка.

— Тогава защо мислите…

— Тя е била с перука.

Кейт изрече сурово:

— Не вярвам, че Александра е убила съпруга си.

— И аз не вярвам, госпожо Блакуел — отвърна лейтенант Папас. — Убила го е сестра й, Ив.

Кейт Блакуел стоеше като вкаменена.

— Александра не би могла да го направи — проверих какво е правила в деня на убийството. Преди обед е била в Ню Йорк с приятелка, после е заминала със самолет за острова. Изключено е да е наела двете лодки. — Папас се наведе. — Така че остана двойницата на Александра, която се подписва с името Соланж Дюна. Явно е била Ив. Запитах се какви подбуди има тя. Показах снимката на Джордж Мелис на съседите на Ив и се оказа, че Мелис я е посещавал често. Домоуправителят ми каза, че една нощ, когато Мелис е бил там, Ив е била пребита до смърт. Вие знаехте ли?

— Не — прошепна Кейт.

— Направил го е Мелис. Всичко се връзва. И това е била подбудата на Ив — да му отмъсти. Примамила го е в Дарк Харбър и го е убила. — Детективът погледна Кейт и се почувства гузен, че се възползва от тази стара жена. — Алибито на Ив е, че този ден е била във Вашингтон. Дала е на таксиметровия шофьор, който я е закарал до летището, стодоларова банкнота, за да бъде сигурна, че ще я запомни, и е вдигнала голям шум, защото е изпуснала самолета. Но според мен не е ходила във Вашингтон. Мисля, че си е сложила тъмна перука и е взела самолета за Мейн, където е наела двете лодки. Убила е Мелис, бутнала е трупа му в морето, закотвила е яхтата и е откарала втората лодка обратно до мястото, откъдето я е наела, а там вече е било затворено.

Кейт го гледа дълго, после изрече бавно:

— Всички улики, с които разполагате, са косвени, нали?

— Да. — Папас се готвеше да нанесе смъртоносния си удар. — Искам да получа конкретни доказателства, които да представя на следователя. Вие познавате внучките си най-добре от всички, госпожо Блакуел. Кажете ми всичко, което ще ни улесни.

Тя мълчеше и вземаше решение.

— Мисля, че мога да ви дам някаква информация във връзка с разследването.

Сърцето на Ник Папас се разтуптя. Беше рискувал, но сега бе възнаграден. Старицата щеше да му помогне. Без да иска, той се наведе напред:

— Да, госпожо Блакуел?

Кейт заговори тихо и отчетливо:

— В деня, когато Джордж Мелис беше убит, лейтенант, ние с внучка ми Ив бяхме във Вашингтон.

Тя забеляза изненадания израз върху лицето му. „Глупак такъв — помисли си Кейт. — Наистина ли си въобразяваш, че ще принеса в жертва някой от семейство Блакуел? И ще позволя на репортерите да се гаврят с името Блакуел? А, не! Ще накажа Ив, както аз си знам.“

Съдът издаде решение, че смъртта е причинена от неизвестен извършител.

Александра беше изненадана, но и благодарна, че Питър Темпълтън е дошъл в съдебната зала.

— Просто за морална подкрепа — каза й той. Според него Александра се държеше удивително добре, но напрежението прозираше в лицето и очите й. В една от почивките той я заведе да обядват в „Лобстър Паунд“, един малък ресторант с изглед към Линкълнвил.

— Когато всичко свърши — каза Питър, — ще е добре да попътувате, да заминете за известно време.

— Да, Ив ме помоли да замина с нея. — Очите на Александра бяха пълни с болка. — Още не мога да повярвам, че Джордж е мъртъв. Знам, че се е случило, но… но ми изглежда нереално.

— Така природата омекотява удара, докато болката стане поносима.

— Толкова е безсмислено. Беше такъв чудесен човек. — Александра погледна Питър. — Идвал е при вас, разговаряли сте. Нали беше прекрасен?

— Да — бавно изрече Питър. — Беше.

Ив каза:

— Искам развод, Кийт.

Той примига изненадано срещу жена си.

— Защо, по дяволите?

— О, я не се занасяй, Кийт! Нима си си въобразявал, че мога да ти бъда жена?

— Разбира се, ти си ми жена, Ив.

— Защо си се залепил за мен? Заради парите на Блакуел ли?

— Нямам нужда от пари, скъпа — печеля много и мога да ти дам всичко, каквото поискаш.

— Казах ти какво искам — развод.

Той поклати със съжаление глава.

— Опасявам се, че не мога да ти го дам.

— Тогава ще действам сама.

— Едва ли е разумно. Разбираш ли, всъщност нищо не се е променило, Ив. Полицията не е разкрила кой е убил зет ти, така че случаят все още се разследва. Няма закон за давност при убийствата. Ако се разведеш с мен, ще бъда принуден да… — Кийт вдигна безпомощно ръце.

— Говориш така, сякаш аз съм го убила.

— Да, Ив, ти си го убила.

— Ти пък откъде знаеш? — изрече презрително тя.

— Това е единствената причина да се ожениш за мен.

Ив го изгледа, изпълнена с отвращение.

— Леке такова! Защо постъпваш така с мен?

— Много просто. Защото те обичам.

— А аз те мразя. Разбираш ли? Презирам те!

Кийт се усмихна тъжно.

— Толкова те обичам.

Пътуването с Александра беше отложено.

— Заминавам за Барбадос на меден месец — съобщи й Ив.

Идеята да отидат на Барбадос беше на Кийт.

— Няма да дойда — отсече Ив.

Мисълта за меден месец с него я отвращаваше.

— Ще изглежда странно, ако не отидем на меден месец… — каза й той притеснено. — А и защо хората да задават неудобни въпроси, нали, скъпа?

Александра започна да обядва с Питър Темпълтън веднъж седмично. В началото ходеше, защото искаше да си поговори с някого за Джордж, а нямаше с кого друг да го прави. След няколко месеца обаче си призна, че й е много приятно с Питър Темпълтън. Той излъчваше сигурност, от каквато тя страшно се нуждаеше. Питър предугаждаше настроенията й и освен това беше интелигентен и забавен.

— Когато карах стажа — разказваше й, — за пръв път ме повикаха при болен посред зима. Беше слабичък старец на легло, имаше ужасна кашлица. Трябваше да го преслушам, но не исках да го стряскам, затова реших първо да затопля слушалката. Сложих я на радиатора, докато преглеждах гърлото и очите му. После я взех и допрях до гърдите му. Старецът скочи от леглото като попарен. Кашлицата му мина, но половин месец лекувахме раните от изгаряниятa.

Александра се засмя. Смееше се за пръв път от толкова време.

— Можем ли да обядваме заедно и другата седмица? — попита Питър.

— О, да, на драго сърце.

Меденият месец на Ив се оказа много по-забавен, отколкото бе очаквала. Тъй като имаше бледа и чувствителна кожа, Кийт се страхуваше да се показва на слънцето, така че Ив всеки ден ходеше на плажа сама. Не скучаеше дълго: наблюдаваха я влюбени спасители, гларуси, богаташи и плейбои. Беше като гощавка с какви ли не блюда и Ив всеки ден си избираше различно, наслаждаваше се на сексуалните си забежки и още повече от това, че съпругът й я чакаше горе в апартамента. Чудеше се как да й угоди, после като пале чакаше отплата. Каквото и да пожелаеше Ив, той начаса го правеше. Тя непрекъснато се мъчеше да го обиди или ядоса, за да го настрои срещу себе си и да се отърве от него, но любовта му бе непреклонна. Повдигаше й се при мисълта, че Кийт може да я люби и беше доволна, че той има слабо либидо.

„Годините започват да си казват думата“, помисли си Кейт Блакуел. Бяха толкова много и всички бяха запълнени до краен предел.

„Кругър-Брент“ се нуждаеше от силен ръководител и това трябваше да е човек, в чиито вени тече кръвта на Блакуел. „Няма кой да поеме компанията, след като си отида аз — рече си Кейт. — А толкова работих и блъсках за нея! И за какво? За да я грабне някой непознат. По дяволите! Няма да го допусна!“

Седмица след като се върнаха от медения си месец, Кийт се извини:

— Опасявам се, че трябва да се върна на работа, скъпа. Имам предвидени много операции. Ще се справиш ли сама през деня?

Ив едва се сдържа да не се изкикоти.

— Ще се опитам.

Всяка сутрин Кийт ставаше рано и излизаше много преди Ив да се събуди. Когато тя отиваше в кухнята, откриваше, че мъжът й е направил кафе и й е приготвил закуска. Кийт й откри голяма банкова сметка и непрекъснато я допълваше, а тя харчеше парите, без да се замисля. Кийт беше щастлив, че Ив се забавлява. Тя купуваше скъпи бижута на Рори, с когото прекарваше почти всеки следобед. Той почти не работеше.

— Не мога да приемам всяка роля — оплакваше й се Рори. — Какво ще стане с реномето ми?

— Разбирам те, скъпи.

— Ами, разбираш! Какво, по дяволите, знаеш ти за шоубизнеса? Ти си родена под щастлива звезда, мръсница такава!

И Ив му купуваше поредния скъп подарък, за да го утеши. Плащаше му наема и му купуваше дрехи за прослушванията, а освен това поемаше и вечерите в скъпи ресторанти, където да го забележат продуцентите, които дърпаха конците. Прибираше се в седем-осем вечерта, а Кийт вече беше в кухнята и приготвяше вечерята с престилката, на която пишеше „Целунете готвача“. Никога не я питаше къде е била.

През следващата година Александра и Питър Темпълтън се виждаха все по-често и по-често. Вече не можеха един без друг. Питър придружаваше Александра, когато тя ходеше на свиждане на баща си в психиатричната клиника, и понякога това притъпяваше болката.

Питър се запозна с Кейт една вечер, когато беше дошъл да вземе Александра.

— Значи сте лекар. Погребала съм десетина лекари, а още съм жива и здрава. Разбирате ли от бизнес?

— Не особено, госпожо Блакуел.

— В съдружие ли работите? — попита Кейт.

— Не.

Тя изсумтя.

— По дяволите, нищо не разбирате. Трябва ви обигран данъчен специалист. Ще ви уредя час при моя. Първото, което ще направи, е да ви регистрира фирма и…

— Благодаря, госпожо Блакуел, но и сам се оправям.

— Съпругът ми също беше упорит човек — каза Кейт и се обърна към Александра: — Покани го на вечеря. Току-виж го вразумя.

Когато излязоха навън, Питър рече:

— Баба ти ме мрази.

Александра се разсмя.

— Харесва те. Само да знаеш как се държи баба с хората, които не харесва.

— Как ли ще реагира, ако й кажа, че искам да се оженя за теб, Алекс?…

Тя го погледна и лицето й просветна.

— И двете ще се чувстваме великолепно, Питър!

Кейт беше наблюдавала с голям интерес как се развива връзката между Александра и Питър Темпълтън. Младият лекар й харесваше и според нея той щеше да бъде добър съпруг за Александра. Старицата обаче беше търговка по душа. Сега седеше пред камината, извърнала лице към тях двамата.

— Трябва да ви кажа — излъга Кейт, — че това ми идва като гръм от ясно небе. Винаги съм очаквала Александра да се омъжи за някой бизнесмен, който да поеме „Кругър-Брент“.

— А, това не е делово предложение, госпожо Блакуел. Ние с Александра искаме да се оженим.

— От друга страна — продължи Кейт, сякаш не я бяха прекъснали, — сте психиатър и разбирате как работят умът и чувствата на хората. От вас сигурно ще излезе страхотен посредник. Искам да работите за компанията. Можете…

— А, не — отсече Питър. — Аз съм лекар и бизнесът не ме интересува.

— Това не е бизнес — сопна се Кейт. — Не става дума за магазина за зеленчуци на ъгъла. Вие ще бъдете част от семейството, а на мен ми трябва човек, който да ръководи…

— Съжалявам — отсече категорично Питър. — Нямам нищо общо с „Кругър-Брент“. Трябва да си намерите някой друг…

Кейт се обърна към Александра.

— Ти какво ще кажеш?

— Искам Питър да е щастлив, бабо.

— Колко сте неблагодарни — намръщи се Кейт. — И двамата сте егоисти. — Тя въздъхна. — Е, добре. Кой знае? Някой ден може да си промените решението. — И добави невинно: — Възнамерявате ли да имате деца?

Питър се засмя.

— Това е личен въпрос. Имам чувството, че ви бива да дърпате конците, госпожо Блакуел, но ние с Алекс ще живеем своя живот и нашите деца — ако имаме деца — ще живеят техния си живот.

Кейт се усмихна благо.

— Не може и да бъде другояче, Питър. Открай време си имам едно правило: да не се бъркам в живота на другите.

След два месеца, когато Александра и Питър се върнаха от медения си месец, Александра беше бременна. Щом чу новината, Кейт си помисли: „Чудесно. Ще бъде момче“.

Ив лежеше в леглото и наблюдаваше как Рори излиза гол от банята. Имаше хубаво тяло — източено и изваяно. Ив обожаваше да я люби и бе ненаситна. Подозираше, че Рори спи и с други, но се страхуваше да пита, страхуваше се да каже каквото и да било, за да не

го разстрои. Той се доближи до леглото, прокара пръст по кожата й точно под очите и каза:

— Ей, скъпа, вече имаш бръчки. Възбуждащи са.

Всяка дума беше удар, напомняше й, че е по-възрастна и вече е на двадесет и пет. Отново се любиха, но за пръв път мислите на Ив бяха другаде…

Наближаваше девет часът, когато се прибра у дома. Кийт печеше месо.

Целуна я по бузата.

— Здравей, скъпа, сготвил съм ти любимите ястия. Имаме…

— Кийт, искам да ми махнеш тези бръчки.

Той примигна.

— Какви бръчки?

Ив посочи очите си.

— Тези.

— Те са от смях, скъпа, и аз ги харесвам.

— Аз пък не! Не ги искам! — изкрещя тя.

— Повярвай, Ив, те не са…

— За Бога, махни ги. Нали с това си изкарваш хляба?

— Да, но… добре де… — успокои я Кийт, — щом това ще те направи щастлива, скъпа.

— Кога?

— След около месец и половина. Графикът ми е запълнен до…

— Аз не съм каква да е пациентка — сопна се Ив. — Аз съм ти съпруга и искам да го направиш веднага.

— Клиниката не работи в събота.

— Тогава я отвори!

„Ама че глупак! Господи, вече не можеше да го понася. И щеше да се отърве от него. Все щеше да измисли как. И то час по-скоро.“

— Ела за малко в другата стая.

Той я заведе в тоалетната.

Ив седна на стола под силната лампа и Кийт внимателно огледа лицето й. Само за миг се превърна от горещата кротка мижитурка в ненадминат хирург и Ив усети тази промяна. Спомни си чудото, което беше извършил с лицето й. Може би тази операция се струваше на Кийт излишна, но той грешеше — тя беше жизненоважна. Ив не можеше да понесе мисълта, че ще загуби Рори.

Кийт угаси лампата.

— Няма проблем — увери я той. — Ще я направя сутринта.

На другата сутрин двамата отидоха в клиниката.

— Обикновено ми асистира сестра — обясни й Кийт, — но за такава дреболия ще се справя и без сестра.

— Така и така ще работиш, защо не оправиш и това?

Ив подръпна малко кожа на врата си.

— Щом искаш, скъпа. Ще ти дам нещо да заспиш, за да не ти е неприятно — не искам жената, която обичам, да чувства болка.

Ив го загледа как пълни спринцовката и вещо й бие инжекцията. За нея нямаше значение дали я боли, или не — правеше го заради Рори, заради скъпия Рори. Спомни си стегнатото му тяло и погледа в очите му, когато я желаеше… Унесе се.

Дойде на себе си на леглото в задната стая на клиниката. Кийт седеше на стола до нея.

— Как мина? — Гласът й бе станал по-плътен от упойката.

— Чудесно — усмихна се Кийт.

Ив кимна и отново заспа.

Кийт пак беше в стаята, когато Ив се събуди по-късно.

— Ще оставим бинтовете няколко дни. Ще останеш тук, за да се грижат за теб.

— Добре.

Кийт идваше всеки ден, оглеждаше лицето й и кимваше:

— Идеално.

— Кога мога да се видя?

— Всичко ще заздравее до петък — уверяваше я той. Ив нареди на главната сестра да сложи пряк телефон до леглото й и най-напред се обади на Рори.

— Ей, скъпа, къде си по дяволите? — каза той. — Чука ми се.

— И на мен, но още съм на тая проклета лекарска сбирка във Флорида. Ще си дойда другата седмица.

— Побързай.

— Липсвам ли ти?

— До смърт.

Ив чу, че някой шепти до него.

— Има ли някой при теб?

— Да, правим си малка оргия. — Рори обичаше да се шегува. — Трябва да излизам. — И затвори.

Ив се обади на Александра и изслуша с отегчение развълнувания разказ на сестра си, че е бременна.

— Хайде, побързай — каза й Ив. — Откога мечтая да стана леля.

Ив виждаше рядко баба си. Беше се появила някаква хладина, която не можеше да разбере. „Старата ще ми падне“, мислеше си Ив.

Кейт изобщо не я попита за Кийт и Ив не я обвиняваше, тъй като той не значеше нищо за нея. Може би някой ден щеше да обсъди с Рори как да се отърват от него. Така Рори щеше да зависи до гроб от нея. Тя направо не можеше да повярва, че изневерява на съпруга си всеки ден, а той нито я подозира, нито го прави на въпрос. Слава Богу, имаше талант поне за нещо. Бинтовете щяха да бъдат махнати в петък.

В петък Ив се събуди рано и зачака нетърпеливо Кийт.

— Вече наближава обед — възропта тя. — Къде се забави, по дяволите?

— Извинявай, скъпа — рече той. — Цяла сутрин имах операции и…

— Чудо голямо. Махай ги тия бинтове. Искам да се видя.

— Разбира се.

Ив седна и не помръдна, докато той сръчно разрязваше бинтовете и ги махаше от лицето й. Отстъпи назад да я разгледа и тя видя задоволството в погледа му.

— Идеално.

— Дай ми огледало.

Кийт бързо излезе от стаята и след минута се върна с огледалце, което й подаде с горда усмивка. Ив бавно го вдигна и се погледна.

И изкрещя.

ЕПИЛОГ
КЕЙТ
1982 ГОДИНА

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

На Кейт й се струваше, че колелото на времето се върти все по-бързо и пришпорва дните, слива зимата с пролетта и лятото с есента, докато всички сезони и години не се превърнеха в едно. Тя вече наближаваше деветдесетте. Бе на осемдесет и колко? Понякога забравяше на колко години е. Не страдаше, задето остарява, но не можеше да си позволи да се занемари и затова полагаше огромни усилия за външността си. Когато се погледнеше в огледалото, виждаше спретнатата и изправена осанка на една горда и несломима жена.

Все още ходеше в кабинета си всеки ден, но това бе дребна хитрост, с която се предпазваше от смъртта. Присъстваше на всяко заседание на управителния съвет, ала нещата вече не й бяха толкова ясни, както преди. Като че ли всички наоколо говореха прекалено бързо. Най-тревожното бе, че умът й правеше номера — минало и настояще постоянно се смесваха. Светът й се затваряше, смаляваше се все повече.

Ако имаше някакъв спасителен пояс, за който Кейт се държеше, някаква движеща сила, която я караше да живее, това беше страстното й убеждение, че един ден някой от семейството ще поеме „Кругър-Брент“. Нямаше никакво намерение да позволява на чужди хора да заграбят онова, което Джейми Макгрегър и Маргарет, тя и Дейвид бяха изстрадали и за което се бяха борили толкова дълго и толкова упорито. Ив, на която Кейт бе залагала на два пъти големи надежди, беше убийца, а също и грозотия. Нямаше нужда Кейт да я наказва — беше я видяла веднъж. Това, което й се беше случило, бе достатъчно наказание.

В деня, когато видя лицето си в огледалото, Ив реши да се самоубие. Изгълта цяло шишенце с приспивателно, но Кийт й проми стомаха и я заведе вкъщи, където непрекъснато я държеше под око. Наложеше ли се да отиде в болницата, денонощно я пазеха сестри.

— Остави ме да умра — молеше тя съпруга си. — Не искам да живея такава.

— Сега ми принадлежиш — каза й Кийт — и аз винаги ще те обичам.

Сегашното й лице се беше запечатало в съзнанието на Ив. Тя увещаваше Кийт да освободи сестрите — не искаше хората да я гледат, да се взират в нея.

Александра непрекъснато й се обаждаше, но Ив отказваше да я приеме. Всички неща биваха оставяни пред вратата, за да не вижда никой лицето й. Единствен я виждаше Кийт. Само той й беше останал. Беше единствената й връзка със света и Ив се ужасяваше, че той може да я напусне и тя ще остане сама с грозотата си — със своята непоносима грозота.

Всяка сутрин в пет часа Кийт ставаше, за да отиде в болницата или клиниката, и Ив винаги се събуждаше преди него, за да му приготви закуска. Всяка вечер му правеше и вечеря и ако той закъснееше, се изпълваше с мрачни опасения. „Ами ако си е намерил друга? Ами ако не се върне при мен!“

Щом чуеше ключа във вратата, се втурваше да отвори и притискаше Кийт до себе си. Не отваряше дума да се любят, защото се страхуваше, че Кийт ще й откаже, но когато мъжът й я любеше, Ив се чувстваше така, сякаш той й прави огромна услуга.

Веднъж го попита кротко:

— Скъпи, не ме ли наказа достатъчно? Няма ли да ми оправиш лицето?

Той я погледна и изрече гордо:

— То не може да се оправи.

С времето Кийт стана по-взискателен и по-деспотичен, докато накрая Ив се превърна в негова робиня и започна да угажда на всичките му прищевки. Грозотата й го свърза с него по-здраво и от железни вериги.

Александра и Питър имаха син на име Робърт — умно и красиво момченце. То напомняше на Кейт за. Тони като малък. Робърт скоро щеше да навърши осем години, но беше много развит за възрастта си. „Дори прекалено — помисли си Кейт. — Наистина забележително дете!“

Всички членове на семейството получиха поканите в един и същ ден. На тях пишеше:

> „Госпожа Кейт Блакуел има честта да ви покани на деветдесетия си рожден ден в имението «Кедров хълм» в Дарк Харбър, щата Мейн, в 20 часа на 24 септември 1982 година. Облекло — официално“.

Когато прочете поканата, Кийт погледна Ив и каза:
— Отиваме.
— А, не! Не мога! Ти иди. Аз ще…
Кийт отсече:
— Отиваме и двамата.

Тони Блакуел рисуваше в градината на психиатричната клиника, когато при него дойде санитарят.
— Имаш писмо, Тони.
Той отвори плика и лицето му бе осветено от слаба усмивка.
— Чудесно — каза Тони. — Обичам рождените дни.

Питър Темпълтън разглеждаше поканата.
— Не мога да повярвам, че старата навършва деветдесет. Наистина е изумителна.
— Нали? — съгласи се Александра и добави замислено: — Да ти кажа ли нещо приятно? Робърт също получи покана, адресирана лично до него.

Гостите, останали за през нощта, отдавна си бяха отишли със самолет и ферибот, и членовете на семейството се бяха събрали в библиотеката на „Кедров хълм“. Кейт ги огледа един по един и видя всеки удивително ясно. Тони — приятелски ухилен, нейният син, който сега вегетираше и се беше опитал навремето да я убие и на когото тя бе възлагала толкова надежди. Ив — убийцата, която,

можеше да притежава света, стига да не носеше в себе си семето на злото. Каква ирония на съдбата, помисли си Кейт, че Ив бе наказана така жестоко от хрисимото нищожество, за което се бе омъжила. После идваше Александра — красива, любеща и нежна — най-горчивото й разочарование от всички. Беше предпочела личното си щастие пред процъфтяването на компанията. Не се интересуваше от „Кругър-Брент“ и се бе омъжила за човек, който отказваше да има нещо общо с компанията. И двамата я бяха предали. И за какво се бе мъчила Кейт? „Не — помисли си тя. — Няма да позволя такъв край. Не всичко е загубено. Изградих огромна династия. Една болница в Кейптаун носи моето име. Построих училища и библиотеки и помогнах на народа на Банда.“ Заболя я главата. Стаята бавно се изпълваше с призраци. Джейми Макгрегър и Маргарет — изглеждаше толкова красива, и Банда, който й се усмихваше. И Дейвид, който толкова я обичаше и сега бе протегнал ръце. Кейт разтърси глава, за да прогони привиденията. Още не беше готова за тях. „Скоро — каза си тя. — Скоро.“

В стаята имаше още един член на семейството. Тя се обърна към красивия си правнук и каза:

— Ела тук, миличък.

Робърт тръгна към нея и я хвана за ръката.

— Празникът беше страхотен, бабо.

— Благодаря ти, Робърт. Радвам се, че ти е харесал. Как си в училище?

— Само отлични оценки, както ми каза. Пръв съм в класа.

Кейт погледна Питър.

— Да пратиш Робърт в училището „Уортън“, когато порасне. То е най-доброто…

Питър се засмя.

— За Бога, Кейт, скъпа, никога ли не се предаваш? Робърт ще прави точно това, което иска. Той има удивителен музикален талант и иска да свири класическа музика. Сам ще решава как ще живее.

— Прав си — въздъхна Кейт. — Вече съм възрастна и нямам право да се бъркам. Ако иска да бъде музикант, нека бъде неговото. — Тя се обърна към момчето с очи, грейнали от обич. Виж какво, Робърт, не ти обещавам нищо, но ще се опитам да ти помогна. Познавам един човек, който е много близък на Зубин Мета…

Издание:
Сидни Шелдън. Диамантената династия
Американска. Второ издание
ИК „БАРД“, София, 1996

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.